

Gặp ảnh giữa nắng và người

TUYẾT
ẢNH
SUÔNG
HỒN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9 End

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9 End

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 1

1.

Hoàng hôn vừa buông, bầu trời trong xanh vắng vắng bỗng dưng đổ mưa.

Mưa không hề lớn, mịn mờ như sương khói, xa xa đường đỉnh núi sẫm màu vẫn còn ngậm một vầng tà dương ửng đỏ, như ẩn như hiện giữa mưa bụi mịn màng. Mặt trời lặn giữa mưa nhẹ sương giăng, khiến buổi hoàng hôn mang một vẻ đẹp đầy ý thơ.

Thế nhưng Bạch Lộ không có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp đó, cô luôn không thích nhất là trời mưa. Hơn nữa sắp chập tối, đương lúc chuẩn bị tan làm thì trời đổ mưa mà lại không mang theo dù. Đang rầu rĩ, âm báo QQ vang lên trên máy tính, tập trung nhìn kỹ, là bạn trai Dương Quan gửi tin đến: “Em có mang dù đó không? Đứng chờ ở công ty nhé, anh tới đón em.”

Mười ngón tay thon dài gõ lên bàn phím uyển chuyển như múa, cô khẽ cười trả lời: “Được, em chờ anh.”

Vừa gửi tin đi, Hoắc Mân sếp cô liền chạy tới thông báo cô phải làm thêm giờ: “Bạch Lộ, chiều nay em ở lại làm thêm chút nhé, tối nay cố vấn Chương sẽ đến văn phòng.”

Bạch Lộ hơi bất ngờ: “Hả, em á?”

Cô không thể không cảm thấy kỳ lạ, bởi vì trước đây những tình huống như thế này đều là Hoắc Mân tự mình ở lại làm thêm. Người nặng ký như cố vấn Chương Minh Viễn ở công ty là loại đối tượng được tôn làm Bồ Tát

sống cần cung phụng. Cung phụng kiểu này bình thường không tới lượt mấy nhân viên quèn, đều là do Hoắc Mân thư ký tổng giám đốc tự tay đảm nhiệm. Bạch Lộ chỉ là trợ lý của Hoắc Mân, thư ký của thư ký, cô không hiểu tại sao hôm nay Hoắc Mân lại muốn cô đảm trách.

“Con chị bị ốm, chị từ phòng họp ra vừa mở di động thì nhận được điện thoại của giáo viên trường nó, nói cháu nó bị sốt, trên cổ lại nổi mấy nốt đỏ, nghi là bị lên thủy đậu. Họ không liên lạc được với chị nên đã cho cháu nhập viện trước, bác sĩ chứng nhận đúng là bị thủy đậu. Chồng chị đang đi công tác nước ngoài, giờ chị phải đến bệnh viện gấp, không có cách nào ở lại làm thêm, vì thế hôm nay em ở lại chờ cố vấn Chương nhé.”

Hóa ra là thế, Bạch Lộ chỉ có thể gật đầu: “Được ạ, vậy chị Hoắc mau đến bệnh viện đi.”

Hoắc Mân vội vã thu thập đồ đạc ra về xong, trước khi đi dặn dò kỹ lưỡng Bạch Lộ vài câu, không gì khác ngoài việc tiếp đãi chu đáo cố vấn Chương, thiếu điều chưa nói là phải cẩn thận hầu hạ.

Bạch Lộ hiểu những lời căn dặn của Hoắc Mân. Ở công ty, Chương Minh Viễn là một nhân vật khá đặc thù. Nghe nói anh ta là con cháu ai đó, cả hai người đều đã và đang là những nhân vật quyền cao chức trọng. Loại xuất thân của anh ta ở cổ đại gọi là đệ tử quan lại, thời nay còn có một danh từ mới gọi là “quan nhị đại”, là đối tượng được vô số người tranh nhau làm quen kết thân trên con đường danh lợi. Trong đó bao gồm cả chủ tịch kiêm tổng giám đốc công ty, Vương Hải Đăng. Vị cố vấn có máu mặt này là do Vương Hải Đăng tốn bao công sức mời về, mời anh ta tới công ty làm cố vấn, nói trắng ra là muốn thỉnh ngài đại thần đến trấn thủ. Làm ăn buôn bán thời nay “thương” không thể tách khỏi “quan”, nếu công ty có được một vị cố vấn lai lịch không nhỏ như thế, các vấn đề trên rất nhiều phương diện sẽ biến thành không vấn đề.

Để mời được Chương Minh Viễn đến công ty làm cố vấn, Vương Hải Đăng thực sự phải xuất một phen công phu. Ban đầu không biết phải nhờ tới bao nhiêu mối quan hệ nhân tình mới bắt được liên lạc, muốn mời anh ta đi ăn, lúc đó anh ta thờ ơ đồng ý, vì vậy bữa cơm đó được xem như vô cùng quan trọng. Từ các khâu tuyển lựa nhà hàng đến chọn món ăn đến dụng cụ bát đĩa ly tách phục vụ phòng riêng vân vân, đều do Bạch Lộ chọn lựa hết lần này đến lần khác, rồi đến Hoắc Mân đích thân đến hiện trường xác định từng cái, cuối cùng lại đem tài liệu trình cho Vương Hải Đăng xem qua để quyết định lần chót. Vì một bữa cơm mà hao tổn bao nhiêu công sức như thế, đến ngày hẹn Chương Minh Viễn lại không tới, nói là khi đó có việc không rảnh, xin thứ lỗi.

Lần một không thành công, Vương Hải Đăng không nản chí lại tiếp tục nỗ lực lần hai. Nghe được Chương Minh Viễn thường hay đến một sân golf đánh bóng, cũng liền chạy tới vung ra vài chục ngàn tệ làm thẻ hội viên, tạo cơ hội gặp gỡ bất ngờ. Có điều Chương Minh Viễn hiển nhiên cực kỳ không thích “gặp gỡ bất ngờ” kiểu đó, mặc cho ông ta nhiệt tình đến thế nào cũng chỉ lạnh nhạt. Vương Hải Đăng đành phải biết điều mà rời đi.

Sau bao lần ra quân thất bại, Vương Hải Đăng vẫn tìm mọi cách kết giao với Chương Minh Viễn. Hễ là tình huống hay địa điểm anh ta có thể xuất hiện, ông ta đều tìm cách xuất hiện đồng thời, tìm cơ hội bắt chuyện với anh ta. Cuối cùng đến một ngày, Chương Minh Viễn gật đầu đồng ý đảm nhiệm chức vụ cố vấn này, vẻ mặt nửa cười nửa không: “Tổng giám đốc Vương, tinh thần loại người bám riết không tha như ông thực sự khiến người khác đau đầu đó! Nếu tôi còn không nhận lời nữa e là sẽ bị ông làm phiền chết mất.”

Vương Hải Đăng vui mừng khôn xiết, không quan tâm bị chê là phiền phức, đạt được mục đích mới là điều quan trọng nhất. Ngay lập tức thông báo cho phòng nhân sự in ra một thư mời cầu kỳ nhất, còn bảo Hoắc Mân phối hợp với trưởng phòng phòng tài vụ chọn một căn hộ cùng một chiếc xe

cho cố vấn Chương, đây là phúc lợi ưu đãi cho chức vụ cố vấn mà ông đặc biệt phê chuẩn.

Căn hộ và chiếc xe tổng cộng ít nhất vài trăm vạn, Bạch Lộ lúc bấy giờ chỉ biết tặc lưỡi. Kẻ sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng thực sự là may mắn trời ban, cái gì cũng có mà không cần tốn chút công sức nào cả. Nhà cùng xe trị giá mấy trăm vạn, người bình thường cày cả đời cũng không mua nổi, vậy mà bọn họ tự thức nhún nhường vội vã nịnh bợ mà tặng đi. Thói đời này thực tế là vậy, kẻ càng không thiếu thốn thì càng được nhiều người biểu tặng, kẻ càng thiếu thốn thì càng không ai quan tâm phản ứng.

Mặc dù đã nhận thư mời của công ty, mang danh phận cố vấn trên người, đã cầm phí cố vấn hậu hĩnh xa xỉ, nhưng Chương Minh Viễn đối với công việc của công ty không cố cũng chẳng vấn, hiếm khi xuất hiện ở công ty. Có điều việc này cũng không quan trọng, có tên tuổi đức Bồ Tát ở đây, Vương Hải Đăng đã có được không ít thuận lợi. Anh ta tuy rằng ít đến, nhưng công ty vẫn bố trí cho anh ta một phòng làm việc như thường lệ, diện tích lớn nhỏ cùng tiêu chuẩn trang hoàng không khác gì văn phòng tổng giám đốc, thậm chí còn hơn chứ không kém. Chương Minh Viễn thi thoảng sẽ tới ngồi trong văn phòng, có khi một mình, có khi dẫn theo bạn, thường vào buổi tối. Nhưng anh ta trước giờ không mang theo chìa khóa, không biết là do ngại phiền phức hay muốn ra về ta đây, mỗi lần trước khi đến đều gọi điện thoại thông báo, ngượng giá sắp tới, người lo hầu hạ. Hoắc Mân liền ở lại tăng ca, chờ mở cửa, pha trà rót nước cho cố vấn Chương. Đường đường là thư ký của tổng giám đốc, chỉ vì vị cố vấn đại nhân đặc biệt này mà không thể không tạm thời đảm đương vai trò như nha hoàn.

Thế nhưng hôm nay, vai trò nha hoàn kia chuyển đến phiên Bạch Lộ. Cô bắt đắ dĩ lên QQ báo cho Dương Quang rằng vừa nhận được thông báo tăng ca, bảo anh không cần phải đến đón. Anh hỏi phải làm đến mấy giờ, cô nói tạm thời cũng không rõ, còn tùy tình hình nữa.

“Nếu muộn quá thì em gọi điện cho anh, anh lại tới đón em.”

Sự quan tâm của bạn trai khiến trong lòng Bạch Lộ ngọt ngào chan chứa: “Biết rồi, anh lái xe về trên đường nhớ cẩn thận đấy nhé.”

Đến giờ tan tầm, các đồng nghiệp đều lục tục ra về. Chẳng mấy chốc, toàn bộ tầng làm việc của công ty trong tòa nhà văn phòng chỉ còn lại mỗi Bạch Lộ, một mình ngồi trong văn phòng cung kính chờ cố vấn Chương Minh Viễn đại giá quang lâm. Cô hiểu rõ hôm nay nhất định phải củng cố tinh thần thật tốt, nếu không phục vụ tốt vị cố vấn đại nhân kia, công việc này có thể sẽ bay mất luôn.

Bạch Lộ vừa tốt nghiệp đại học năm ngoái, đây là công việc thứ hai của cô, rất khó khăn mới tìm được. Công việc đầu tiên cũng là thư ký, cấp trên khi ấy là một gã đàn ông trung niên, hơi bị háo sắc, thỉnh thoảng cứ nhân cơ hội lén sờ tay hoặc vỗ vai cô. Ban đầu bởi vì công việc khó tìm nên cô nhịn, nhưng kết quả nhẫn nhịn là hãn ta càng ngày càng suồng sã. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể bỏ việc chạy lấy người. Khi chấp nhận công việc tại Thiên Đô Quốc Tế, cô thầm hy vọng sếp tương lai sẽ không tiếp tục là một gã dê xồm. Ngày tiếp theo sau hôm phỏng vấn nhận được điện thoại của Hoắc Mân, khi đó chị dùng một giọng rất bình thường nói tổng giám đốc Vương còn muốn đích thân phỏng vấn cô một lượt nữa, bảo cô tám giờ tối đến phòng X khách sạn Y gặp mặt nói chuyện. Cô vừa nghe đã muốn nổi da gà, phỏng vấn kiểu gì mà phải tới khách sạn nói chuyện? Dĩ nhiên cô không đi. Dù công việc khó tìm, nhưng không đáng để đem bản thân ra đánh đổi, thầm nghĩ ngày mai tiếp tục mua báo tìm việc về xem thông tin tuyển dụng. Không ngờ hôm sau Hoắc Mân lại gọi điện thông báo cô đã trúng tuyển, bảo cô nhanh chóng đến phòng nhân sự làm thủ tục nhận chức.

Cô chẳng hiểu đâu vào đâu bèn ngập ngừng hỏi: “Tối hôm qua em không đến khách sạn, chị có thông báo nhằm người không ạ?”

Giọng nói của Hoắc Mân mang theo chút ý cười: “Chính vì em không đến nên cuối cùng mới quyết định nhận em. Nhân đây nói em hay, thử thách

này là do phu nhân của tổng giám đốc Vương thêm vào đấy.”

Bạch Lộ đã hiểu. Cô cứ thế mà giành được công việc này một cách bất ngờ. Hoắc Mân là cấp trên không tồi, không khó để làm việc chung. Hơn nữa công việc không nặng, lương bổng cũng tương đối hậu hĩnh nên cô làm rất vui vẻ. Cô hy vọng có thể làm việc ổn định lâu dài tại công ty này, không cần tiếp tục chịu khổ ải bôn ba đi tìm việc. Tối nay không được phép có sai sót, cô thầm hy vọng Chương Minh Viễn sẽ không quá khó hầu.

Với cả, Bạch Lộ vẫn chưa từng chính thức gặp qua Chương Minh Viễn. Anh ta rất hiếm khi đến công ty, hơn nữa cơ bản đều vào buổi tối, ban ngày chỉ mới tới có một lần, chính là hôm nhậm chức tạt ngang qua một chút, ngồi chưa được nửa tiếng đã rời đi. Cả đến lần đi đều được một dàn lãnh đạo do tổng giám đốc Vương dẫn đầu xúm xít vây quanh, hết như chúng tinh ủng nguyệt, nhân viên quen căn bản không cách nào đến gần. Anh ta đến rồi đi chóng vánh, nhưng liên tục trong vài ngày đã trở thành trọng điểm bàn tán của nữ nhân viên trong công ty. Các cô đều cho rằng Chương Minh Viễn chưa tới ba mươi tuổi chính là đối tượng lý tưởng nhất trong số những con rùa vàng mà các cô nàng đã từng thấy trong đời sống hiện thực. Mặc dù bộ dạng không theo kiểu “như hoa như ngọc” giống mấy anh chàng công tử trong phim thần tượng, nhưng khuôn mặt với đường nét sắc sảo rõ ràng trông rất manly. Thật không may là hoa đã có chủ, anh ta đã có một cô vợ chưa cưới môn đăng hộ đối, nghe nói hiện đang làm nghiên cứu sinh tại đại học Oxford ở Anh Quốc, chuẩn bị sau khi tốt nghiệp sẽ cử hành hôn lễ, các cô nương tầng lớp dưới dừng hòng mơ tưởng với cao làm chim sẻ hóa phượng hoàng.

Mưa không ngừng rơi, rào rào rào rào. Ngoài cửa sổ trời chiều dần sẫm tối, như hoa hồng hóa thành tro tàn. Bạch Lộ nhìn đồng hồ, đã sắp chờ được một tiếng rồi mà Chương Minh Viễn vẫn chưa tới. Cũng không biết rốt cuộc đến khi nào mới xuất hiện, thậm chí có khi bây giờ gặp chuyện không tới được cũng nên. Hoắc Mân cũng đã có lần đợi rất lâu mà người không

đến, sau đó thử gọi điện qua, người nhận điện bảo anh ta đã uống say, không đi được. Chờ đợi cả buổi trời mà không thể oán thán, lần sau anh ta nói muốn tới lại vẫn phải chờ chực như cũ. Dù sao đi nữa, chỉ cần anh ta nói buổi tối muốn ghé qua thì ít nhất mười hai tiếng trước đó đã phải ở đây chờ.

Có điều hôm nay Bạch Lộ quả thực không phải chờ quá lâu, khoảng tầm chín giờ đúng Chương Minh Viễn đến, tiếng chuông thang máy vừa vang lên cô đã nghe thấy từ trong văn phòng khép hờ cửa, liền nhanh chóng chạy ra chào: “Chào anh, cố vấn Chương.”

Một mình Chương Minh Viễn ung dung nhàn nhã từ trong thang máy bước tới, chiếc áo khoác Âu phục quý giá tùy ý nằm trong tay, cà-vạt nới lỏng buông thõng trước ngực, hai nút trên cùng của áo sơ mi kẻ sọc nhuyển cũng mở ra, để lộ một đoạn cổ thon dài. Chắc hẳn anh ta vừa rời một tiệc rượu nào đó đi đến đây, đôi mắt hàm chứa chút hơi men, trên người dường như vẫn còn phảng phất mùi rượu. Nhìn thấy cô anh ta hơi giật mình chau mày: “Cô là ai? Cô Hoắc không có ở đây à?”

“Con của chị Hoắc bị ốm, vì thế tối nay tôi ở lại làm thêm. Tôi là Bạch Lộ, trợ lý của chị Hoắc.”

Anh ta gật gật đầu: “Ra thế, vậy nhờ cô giúp tôi mở cửa văn phòng một chút, xong rót cho tôi ly trà. Cảm ơn.”

Bạch Lộ động tác nhanh nhẹn đem chìa khóa mở cửa văn phòng, để Chương Minh Viễn vào trong ngồi. Sau đó cầm ly đi pha một cốc trà đặc, mang đến đặt trên bàn làm việc trước mặt anh ta. Vừa đặt cốc trà xuống ngẩng đầu lên thì bất ngờ đối diện với ánh mắt chăm chú của anh ta, dường như anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm cô này giờ, con người vốn hơi mờ đi vì men say do uống rượu đột nhiên trở nên sáng trong chuyên chú, thậm chí có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Cô bất giác giật mình, không biết anh ta nhìn chăm chăm cô như vậy là có ý gì, cũng không giống kẻ uống say làm loạn a! Nhìn ánh mắt anh ta chỉ càng thấy thanh tỉnh hơn ban nãy. Trong lòng cuối cùng cũng có cảm giác bất an, cô theo bản năng muốn rời đi: “Cố vấn Chương, nếu không có việc gì nữa tôi ra ngoài trước nhé.”

Anh ta lại không cho cô đi: “Làm ơn chờ một chút, cô tên là gì?”

Vừa nãy tự giới thiệu hiển nhiên anh ta hoàn toàn không để ý, cô đành lặp lại lần nữa: “Tôi tên là Bạch Lộ, là trợ lý của chị Hoắc.”

“Bạch Lộ,” anh ta khẽ lẩm bẩm, “hình như trước đây tôi có thấy cô ở đâu rồi thì phải.”

Cô ngớ người: “Vậ ư?”

Ánh mắt anh ta tựa như hai mũi tên sắc bén ghim chặt lấy cô, đột nhiên đôi lông mày chột nhướng lên: “Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Năm năm trước, khách sạn Hilton.”

Tựa như sấm sét giữa trời quang, Bạch Lộ kinh sợ đến nỗi sắc mặt lập tức trắng bệch. Dường như máu trong người toàn bộ bị rút sạch trong nháy mắt, rút hết không còn một giọt, toàn thân biến thành một tờ giấy tái nhợt trong suốt.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh trong trẻo của những giọt mưa giống như những hạt trân châu vung vãi khắp nơi đập vào cửa kính thủy tinh. Tiếng mưa rơi rào rạt, lay tỉnh Bạch Lộ từ trong trạng thái thất thần vì hoảng sợ quá độ, cô hít sâu một hơi, cố sức bắt bản thân khôi phục bình tĩnh: “Cố vấn Chương, tôi không hiểu anh đang nói gì, tôi nghĩ anh nhất định nhận sai người rồi.”

Chương Minh Viễn cũng không đôi co, chỉ nhìn cô không hề chớp mắt, khẽ nhếch khóe môi nở nụ cười như có như không: “Vậ à? Xem ra tôi

nhận nhầm người rồi, xin lỗi.”

“Không sao. Cố vấn Chương, không có chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài trước đây.”

Nói xong câu đó, không buồn đợi Chương Minh Viễn gật đầu đồng ý, Bạch Lộ liền rời khỏi văn phòng như thể chạy trốn. Bên ngoài hành lang hoàn toàn tĩnh lặng, khiến cô có thể nghe thấy rõ mồn một tiếng tim đập hoảng loạn bất lực của chính mình. Tựa như mưa rơi rào rạt không ngừng ngoài cửa sổ, từng giọt mưa, từng âm thanh, vang vọng vừa dồn dập vừa hỗn loạn.

2.

Ngày hôm sau lúc Bạch Lộ đến công ty đi làm, Hoắc Mân nhìn thấy cô câu đầu tiên liền hỏi: “Hôm qua em làm khuya lắm hả? Nhìn hai vành đen trên mắt em kìa.”

Bạch Lộ miễn cưỡng nở nụ cười: “Không sao, cũng không muộn lắm ạ.”

Thực sự không muộn, Chương Minh Viễn chỉ ngồi chờ trong văn phòng chưa đến nửa tiếng đã rời đi. Khi đi anh ta ghé qua gõ gõ cửa văn phòng cô: “Tôi về đây, cửa phòng bên kia cô sang khóa lại nhé.”

Cô không dám ngẩng đầu nhìn anh ta, cứ có cảm giác sợ hãi e dè khó tả, không ngừng cúi đầu nhìn xuống, trả lời một cách máy móc: “Vâng.”

Lắng nghe tiếng bước chân ngoài cửa càng đi càng xa, mãi đến khi biến mất hẳn. Như thể tảng đá lớn được đỡ xuống khỏi lồng ngực, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ca làm này rất cuộc cũng xong, giống như kết thúc một đợt chiến dịch khó khăn gian khổ, Bạch Lộ sức cùng lực kiệt. Cô không gọi Dương Quang đến đón, bởi trong lòng cô đang cực kỳ rối loạn, cần được một mình yên

tĩnh. Tự mình về đến nhà, vừa đặt mình xuống giường, cô ngay cả một đầu ngón tay cũng không buồn nhúc nhích, thực sự mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, cả tinh thần lẫn thể xác đều rã rời. Mệt là thế, nhưng không tài nào ngủ được. Chuyện cũ nhiều năm trước chôn vùi trong mảnh đất ký ức tựa nhành cỏ mùa xuân sinh trưởng, kiên quyết mọc lên không thể nào ngăn cản nổi, bủa vây, quấn lấy cô.

Năm năm trôi qua, cô những tưởng mọi chuyện đã sớm thành quá khứ, ngờ đâu vẫn còn gặp lại người đó. Mà người kia thế nhưng lại chính là Chương Minh Viễn, anh ta còn nhận ra cô, trong khi cô hoàn toàn không nhận ra anh ta.

Ngày hôm ấy cô rất hồi hộp, từ đầu chí cuối chưa từng nhìn thẳng vào anh ta, ấn tượng duy nhất là khi đó anh ta để tóc dài, mặc một bộ áo sơ-mi trắng kết hợp với quần tây màu cà phê. Nhưng hiện tại, anh ta để tóc ngắn gọn gàng mạnh mẽ, Âu phục giày da áo mũ chỉnh tề, cô không thể nào đem hai người ra liên tưởng cùng nhau. Nếu cô có thể nhận ra anh ta từ sớm thì cô nhất định sẽ không làm thêm đêm nay, sẽ tìm đủ mọi lý do từ chối mà tránh đi. Thế nhưng hiện giờ, có hối hận cũng đã muộn. Suy cho cùng anh ta có thực sự nhận ra cô không?

Hối hận, chán nản, bất an, bối rối... Bạch Lộ một đêm không ngủ, gối lên tiếng mưa nhìn ánh nắng ban mai dần ló dạng. Bình minh tràn ngập hy vọng mang đến cho cô sức mạnh, cô tự an ủi bản thân: không sao đâu, xem xem, đêm dù tối đến đâu rồi cũng sẽ trôi qua, chuyện cũ dù có xấu xí đến đâu cũng đều đã trở thành dĩ vãng, đừng nghĩ đến nó nữa. Tối hôm qua chỉ là làm thêm một buổi mà thôi, không có chuyện gì hết.

Mọi thứ dường như chiều theo ý nguyện của Bạch Lộ, sau lần tăng ca đó, Chương Minh Viễn không hề xuất hiện ở công ty nữa. Nghe nói là đã ra nước ngoài thăm vợ chưa cưới.

Bạch Lộ trong lòng treo lơ lửng một khối đá to rớt cuộc cũng hạ xuống. Cô nghĩ tối đó mặc dù anh ta nhận ra cô, nhưng cô kiên quyết phủ nhận nên chắc hẳn anh ta cũng quên khuấy chuyện này. Số con gái anh ta từng gặp qua trong suốt gần ba mươi năm cuộc đời đại khái cũng nhiều như cây nở đầy hoa, chỗ này một bông chỗ kia một bông, dày đặc như gấm cẩm tú được dệt trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ của anh ta, làm sao có thể thực sự nhớ rõ một đóa hoa này? Dù sao cũng chỉ là hoa đào ngang lối, phong cảnh qua đường mà thôi.

Ngày tháng trôi qua êm đềm như nước, tâm tình lo sợ bất an trước kia của Bạch Lộ dần dà khôi phục bình tĩnh. Cuộc sống của cô vẫn vận hành theo quỹ đạo bình thường như trước, đi làm, về nhà, yêu đương với Dương Quang. Dương Quang, chính là ánh mặt trời sáng chói cô tình cờ gặp được trong một đoạn thời tiết âm u của cuộc đời. Nghĩ đến anh, trong lòng cô liền ngập tràn nắng ấm.

Sau khi qua lại với Dương Quang, mỗi ngày đều tràn đầy ánh nắng chói chang, điều duy nhất khiến cô cảm thấy bất an chính là Thượng Vân mẹ của Dương Quang có vẻ như không thích cô lắm. Mặc dù mỗi lần đến nhà Dương Quang, Thượng Vân đều đối xử với cô rất khách khí, nhưng trong sự khách khí đó lại lộ vẻ xa cách lãnh đạm, khiến cô rất khó chịu. Dương Quang lại không nhận ra điều đó, anh bảo mẹ chưa từng nói với anh là không thích cô, khuyên cô không nên quá nhạy cảm. Nhưng Bạch Lộ vẫn nhạy bén cảm giác được Thượng Vân luôn duy trì một thái độ không nóng không lạnh đối với cô, cái loại thái độ không nóng không lạnh ấy, từ nhỏ sống trong cảnh ăn nhờ ở đậu người khác, cô thực sự đã quá quen thuộc.

Trước năm tuổi Bạch Lộ có một gia đình hoàn chỉnh ấm áp, ba mẹ rất yêu nhau, tình cảm vô cùng tốt. Nhưng năm cô năm tuổi ba cô qua đời vì công tác, sau khi mất chồng, tinh thần mẹ cô bỗng chốc suy sụp, bà không thể tiếp nhận sự thật chồng mình không còn nữa, cả ngày diên diên tỉnh tỉnh chạy ra ngoài hòng đi tìm chồng về, kết quả bị một chiếc xe tải đâm trúng

tại một ngã tư đường xe cộ tấp nập. Một đôi vợ chồng mệnh khổ vĩnh viễn đoàn tụ dưới suối vàng.

Sau khi mất cha mẹ, Bạch Lộ sống cùng ông bà nội, nhưng sinh mệnh già nua của ông bà cũng không ở bên cô được lâu. Năm cô chín tuổi ông nội từ trần, năm mười tuổi bà nội cũng đi theo, hai người chú bàn nhau luân phiên gánh vác trách nhiệm nuôi nấng cô. Cô sống tại nhà các chú mỗi người nửa năm, ở nhà nào thì nhà nấy phụ trách sinh hoạt phí cùng học phí của cô. Các chú đều chỉ là giai cấp công nhân bình thường, gia cảnh cũng không khá giả gì cho cam, hơn nữa thêm một đứa trẻ cũng không đơn giản chỉ là thêm một đôi đũa. Khi cô đến tuổi dậy thì, quần áo giày dép mỗi năm đều phải mua mới, học phí đến trường lại mỗi ngày một cao, nhà trường còn có bao nhiêu khoản phí rắc rối phải đóng. Một thời gian dài, dù các chú không nói gì thì các thím cũng không thể không có ý kiến: “Con mình nuôi còn không xong, còn muốn nuôi thay cho người khác.”

Làm được “ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu”(*) là một việc rất khó, nhất là trong tình huống năng lực có hạn, các thím đều thầm cảm thấy nuôi thêm một đứa cháu gái chính là mang thêm một gánh nặng. Mỗi khi Bạch Lộ ở hết nửa năm tại một nhà phải dọn tới nhà kia, sắc mặt của thím khi giúp cô thu dọn đồ đạc chuyển đi đều đặc biệt vui vẻ, còn sắc mặt của thím đến phiên tiếp nhận cô thì hoàn toàn tương phản.

Bạch Lộ nhỏ tuổi mãi cảm nhận thấy được sự dư thừa của chính mình, ở tại nhà các chú đều thu mình hết mức, hận không thể đem bản thân thu thành một tấm bản vẽ kỹ thuật treo lên, không xen vào việc của người khác càng không làm vướng mắt người khác. Mặc dù chú thím chưa bao giờ quở mắng cô, nhưng cái loại thái độ không nóng không lạnh của họ tựa như dao cùn cắt thịt, khiến người ta không thể chịu nổi.

Sau khi thi đậu đại học, Bạch Lộ cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống ăn nhờ ở đậu đó. Cái ngày tựa như chú chim quẫy thoát khỏi lồng giam bay lên ấy, cô đã thề trong lòng, vĩnh viễn sẽ không quay lại, cũng như vĩnh viễn sẽ

không chịu đựng không khí như thế, không sống những ngày như thế nữa. Nhưng cô không ngờ sẽ quen được Dương Quang trong sân trường đại học, để rồi lời thề hùng hồn ban đầu của cô đều biến thành gió nhẹ thoảng qua tai. Chỉ cần có thể ở bên Dương Quang, thái độ của mẹ anh có lãnh đạm cỡ nào cô cũng chịu được hết.

“Em thực sự yêu cậu ta chứ?”

Khi Bạch Lộ quyết định chính thức hẹn hò với Dương Quang, Thiệu Dung, đồng hương kiêm bạn thân từng hỏi cô như vậy. Cô dùng sức gật đầu: “Anh ấy đối với em rất tốt, có anh ấy, em cảm giác mình không còn là một người cô đơn trên thế gian này nữa.”

“Nhưng ba mẹ cậu ta đều là giáo sư đại học, cái loại gia đình thuộc phần tử tri thức kiểu đó là khó chơi nhất. Em...” Thiệu Dung ngập ngừng một chút, “Thôi bỏ đi, nếu em đã cảm thấy cậu ta tốt thì trước hết cứ hưởng thụ tình yêu đi đã. Có điều chị nhắc nhở em, yêu người mười phần khóc bảy phần, tốt nhất em yêu ít đi được chừng nào hay chừng ấy. Chị cũng không muốn mai một em tới tìm chị khóc lóc đâu!”

Bạch Lộ trầm mặc giây lát: “Chị Dung Dung, cảm ơn chị. Lúc nào đó em dẫn anh ấy tới gặp mặt chị nhé?”

Thiệu Dung từ chối thẳng thừng: “Không cần, tốt nhất em đừng cho cậu ta biết em có loại bạn bè như chị, đặc biệt không được để người nhà cậu ta hay. Nếu không chị dám khẳng định ba mẹ cậu ta sẽ dùng quan điểm “đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” mà đối xử với em. Em là người trong sạch, nhưng đừng vì chị mà bị người ta vô duyên vô cớ xem thường.”

“Nhưng chị là bạn tốt nhất của em, em thực sự muốn giới thiệu Dương Quang cho chị biết.”

Thiệu Dung vẫn một mực không đồng ý: “Một thời gian nữa hẵng tính.”

Đợt này Dương Quang bị đơn vị phái đi công tác Thượng Hải, đi mất gần một tuần. Từ khi yêu nhau đây là lần đầu tiên hai người cách xa nhau lâu đến thế, nỗi nhớ tràn ngập trong lòng Bạch Lộ như cỏ dại sinh sôi. Rốt cuộc cũng trông được đến ngày anh trở về, cô từ sớm đã đến canh ở sân bay chờ đón. Lúc đón được anh, cô chỉ biết cười toe toét, nụ cười vui sướng ngọt ngào tựa nguồn suối phun tuôn trào cuộn cuộn bất tận.

Dương Quang trước tiên ôm chặt cô một cái, sau đó một tay ôm eo cô một tay kéo vali hành lý bước ra ngoài. Vừa đi vừa cười hỏi: “Mấy ngày nay có nhớ anh không? Nhớ anh bao nhiêu lần, ít hơn một vạn lần phải chịu phạt nghe chưa.”

Cô vừa nói vừa cười tươi tắn: “VẬY nếu hơn một vạn lần thì có thưởng không?”

“Đương nhiên có thưởng, thưởng cho Dương Quang một tá nụ hôn nồng nhiệt. Rất siêu giá trị đúng không?”

“Ai thèm chứ.”

Bạch Lộ dựa vào Dương Quang cười cười nói nói đi về phía trước, trong mắt chỉ nhìn thấy sự tồn tại của một mình anh, hoàn toàn không cảm thấy bên cạnh có một đôi mắt đang quan sát họ với vẻ hiếu kỳ pha lẫn nghiên ngẫm. Có điều Dương Quang trong lúc vô tình quay đầu đã phát hiện ra: “Bạch Lộ, em biết người kia không? Anh ta đang nhìn mình kìa.”

Bạch Lộ nhìn theo hướng ra hiệu của ánh mắt anh, chạm ngay phải đôi mắt thâm trầm như biển của Chương Minh Viễn. Trong khoảnh khắc đó, hết như nhìn thấy ánh mắt của nữ thần đầu rắn Medusa, toàn thân cô đột nhiên cứng ngắc, dường như sắp hóa đá từng tắc cơ thể.

Trái ngược với sự cứng đờ mất tự nhiên của cô, vẻ mặt Chương Minh Viễn vẫn tự nhiên tùy ý. Có lẽ anh ta cũng vừa xuống máy bay, áo bành tô màu xám đậm vắt trên tay, áo sơ-mi bằng tơ tằm trên người hơi nhăn nhè,

nét mặt có chút uể oải, nhưng ánh mắt vẫn trong suốt như kim cương. Anh ta không bước đến gần, cách cô tầm vài bước chỉ gật đầu với vẻ cười như có như không, coi như là đã chào hỏi. Sau đó đi thẳng ra cổng sân bay, đằng sau có một người dáng điệu như thư ký xách hành lý cho anh ta.

Dương Quang có chút hiếu kỳ: “Người đó là ai? Trông ra đáng ghê nhỉ.”

Bạch Lộ cố sức một cách khó khăn hòng khiến cho giọng nói trở lại bình thường: “Anh ta... là cố vấn của công ty em.”

Khi Dương Quang còn muốn hỏi thêm gì đó thì vừa lúc di động anh đổ chuông, là Thượng Vân mẹ anh gọi, hỏi anh đã đến nơi chưa, giục anh mau về nhà ăn cơm. Cúp điện thoại xong anh cũng không còn quan tâm chuyện vừa rồi, kéo Bạch Lộ nói: “Đi thôi, về nhà ăn cơm, ba mẹ đang ôm một bàn đồ ăn lớn chờ bọn mình về ăn đó.”

Về nhà ăn cơm, bốn chữ kia ảm áp tựa ánh đèn. Khi Bạch Lộ đi theo Dương Quang, bước chân lại đông cứng, dường như có phần nhắc đi không nổi. Vẻ cười như có như không của Chương Minh Viễn ban nãy vẫn cứ chập chờn trong đầu óc cô. Không hiểu sao, giữa tiết trời chột ảm chột lạnh của tháng ba, áo lót cô thấm mồ hôi, ẩm ướt, lạnh lạnh.

3.

Cuối tháng ba, công ty đàm phán thành công một dự án lớn. Vương Hải Đăng rất hứng khởi, sau khi luận công ban thưởng các phòng ban xong còn mời vài vị trưởng phòng đi ăn, Bạch Lộ đi theo Hoắc Mân cũng có phần hưởng lợi.

Tiệc tùng kiểu này thực ra là loại Bạch Lộ không tình nguyện tham gia nhất. Theo sau một đám các vị đầu não ăn cơm thì làm sao ăn uống thoải mái cho nổi? Trong số này chức vụ của cô là thấp nhất, người khác chưa động đũa cô cũng không dám động trước, người ta buông đũa cô cũng phải nhanh chóng ngừng ăn. Nhất là cô không biết uống rượu, nhưng trong tình

huống này không uống rượu chính là không nể mặt lãnh đạo, dù thế nào cũng phải kính vài ly. Đây không phải ăn cơm mà là chịu tội, chỉ vì còn muốn nhìn thấy phần tiền lương thưởng mỗi tháng nên không còn cách nào khác đành phải chấp nhận.

Bữa ăn tối hôm đó thậm chí còn khó nuốt hơn so với tưởng tượng của Bạch Lộ. Bởi vì khi buổi tiệc trôi qua được hơn phân nửa, trưởng phòng Lưu của phòng tài vụ đi ra ngoài nhận điện thoại thì bắt gặp Chương Minh Viễn, anh ta đang vừa nghe điện thoại vừa thong thả đi từ đầu bên kia cầu thang đến. Trưởng phòng Lưu tập tức quay về phòng ăn báo cho Vương Hải Đăng, Vương Hải Đăng tất nhiên phải chạy ra chào hỏi một tiếng.

Khi Vương Hải Đăng mở cửa ra ngoài chào hỏi, đúng lúc Chương Minh Viễn cũng đang đi về phía cửa phòng ăn của bọn họ. Anh ta vẫn đang nói chuyện điện thoại, khẽ gật đầu thay cho lời đáp, bước chân cũng không ngừng lại. Nhưng sau khi anh ta đi qua, đột nhiên lại dừng chân: “Được, trước hết cứ vậy đi.”

Chấm dứt cuộc gọi một cách gọn gàng dứt khoát, anh ta xoay người ra về như mới vừa trông thấy Vương Hải Đăng: “Tổng giám đốc Vương, ông cũng đến đây dùng cơm sao.”

Vương Hải Đăng còn chưa kịp trả lời, cửa phòng ăn xa hoa đầu bên kia hành lang mở ra, một người trẻ tuổi trạc cỡ Chương Minh Viễn ăn mặc banh bao nhìn ra cười nói: “Tôi nói này Chương công tử, tại sao rốt cuộc vẫn lè mè vậy hả? Chỉ còn chờ mình cậu nữa thôi đấy.”

Chương Minh Viễn xoay đầu nói với anh ta: “Âu Vũ Trì, tớ gặp được người quen, các cậu cứ ăn trước đi, tớ sẽ quay lại sau.”

Vương Hải Đăng cảm thấy như hôm nay mặt trời thực sự mọc đằng Tây, Chương Minh Viễn không chỉ dừng lại cùng ông hàn huyên mấy câu, mà khi ông muốn mời anh ta vào phòng ăn ngồi thì anh ta cũng chịu đi vào.

Mọi người trong bàn đều đứng dậy thể hiện sự hoan nghênh cố vấn Chương đại quá quang lâm, nhường ghế cho anh ta. Chỗ được nhường tự nhiên chính là vị trí khách mời đặc biệt bên cạnh Vương Hải Đăng, nhưng anh ta không ngồi mà nói với vẻ bông đùa: “Tôi ghét nhất là ngồi ăn cạnh đàn ông.”

Hoắc Mân và Bạch Lộ vốn đang ngồi cạnh nhau, lúc này ở giữa lại chen thêm một Chương Minh Viễn. Bên cạnh có thêm một người, Bạch Lộ chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, chiếc ghế bọc nhung vốn đang ngồi rất thoải mái đột nhiên biến thành bàn chông. Cô hi vọng anh ta chỉ ngồi giây lát rồi đi, phòng ăn bên kia vẫn còn bạn bè đang chờ anh ta. Thế nhưng anh ta ngồi cả buổi vẫn không chịu đi, ngoại trừ cùng các vị sếp lớn nói chuyện phiếm câu được câu chăng, còn tìm cô bắt chuyện: “Cô Bạch là người ở đâu?”

Cô không thể không trả lời: “Tôi là người Vô Tích.”

“Ồ, mỹ nữ Giang Nam sao!” Anh ta nâng ly lên, khóe môi ẩn hiện nét cười nhẹ rõ ràng: “Tôi mời cô Bạch một ly, rất vui khi biết cô.”

Cô bị động khẽ mỉm cười nâng cốc: “Cảm ơn.”

Một ly rượu vang đỏ thấm như máu theo yếu hầu chảy xuống, vị chua chua chát chát ngấm vào trong lòng. Lúc này, Bạch Lộ lại nghe thấy Chương Minh Viễn nói với mình: “Cô Bạch, trước đây tôi có quen một cô bé bộ dạng giống hệt cô, tên cô ấy là Sương Sương.”

Cô khựng lại, rượu nhất thời bị sặc trong cổ họng, tiếng ho đau đớn vang lên. Hoắc Mân quay sang vỗ nhẹ lưng cô: “Sao thế em, có tốt hơn không?”

Cô vừa lắc đầu vừa ho mạnh, ho đến chảy cả nước mắt, chặt vật nắm lấy túi xách tay đứng lên rời bàn tiệc, đi xuống nhà vệ sinh dưới sự tháp tùng của Hoắc Mân. Sau khi hồi phục tinh thần trong nhà vệ sinh, cô nói với Hoắc Mân muốn về trước. Còn nói hôm nay thực ra vốn hơi bị đau đầu

không muốn tham gia, bất đắc dĩ đành phải tới, nhưng uống xong vài ly đầu càng đau, thực sự không chịu nổi nữa.

Hoặc Mân cũng không miễn cưỡng cô: “VẬY em gọi xe về đi, đi đường cẩn thận nhé.”

Ra khỏi nhà hàng, bên ngoài màn đêm đã buông xuống, lại thêm mưa bụi lất phất, trời xuân quả thực nhiều mưa. Vì trời mưa nên người đi trên đường không nhiều, chỉ có những chiếc xe qua qua lại lại tựa như sao băng vụt qua. Bạch Lộ không bắt xe, từ trong túi xách lấy ra một chiếc ô màu xanh dương bật lên, một mình đi bộ trong đêm khuya vô tận, mưa giăng tơ mịn mừng như nổi sầu thương. Đèn đường cứ cách một khoảng lại chiếu rọi ánh sáng màu da cam khắp một phương, pha loãng đi cái tối tăm của đêm đen. Con đường bị ánh đèn lát thành đoạn sáng đoạn tối, cõi lòng cô cũng tranh tối tranh sáng y hệt.

Về đến nhà đã gần mười giờ, Bạch Lộ suy nghĩ một hồi lâu, quyết định gọi điện cho Thiệu Dung.

Bên kia điện thoại rất náo nhiệt, tiếng đàn hát văng vẳng, như sợi tơ quẩn lấy tai. Thiệu Dung nghe cô kể chuyện xong thì tỏ ý không tán thành: “Em sợ cái gì? Anh ta lấy gì chứng minh anh ta biết em? Anh ta cũng chỉ nói bộ dạng em trông rất giống người anh ta quen biết, người giống người, chuyện này rất bình thường. Nếu em cứ tỏ vẻ sợ hãi như vậy, sợ anh ta nhắc tới chuyện kia, rõ ràng thể hiện trong lòng có tật giật mình.”

Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc sáng suốt, Bạch Lộ được Thiệu Dung nhắc nhở như thế liền nhận thấy bản thân quả thực vì chột dạ mà rối loạn hết cả lên, không biết đối đáp ra sao.

“Người ta đều nói kẻ đang yêu đều ngu ngốc, bây giờ thì chị tin câu đó rồi. Bạch Lộ, trước đây em đâu có ngốc nghếch vậy chứ, hơn nữa cũng không nhát gan thế này. Hồi đó em có gan hơn bây giờ nhiều.”

Bạch Lộ thoáng cười khở, bây giờ khác ngày xưa, ngày xưa cô to gan lớn mật, chính vì không có gì cả, cái gì cũng không có nên cái gì cũng không cần kiêng dè, vì vậy rộng rãi cho được bỏ được. Nhưng bây giờ cô đã có Dương Quang, đã có người mình yêu, cô sợ mất đi, do đó vô số thứ phải e ngại. Chỉ cần một chút gió lay cỏ động liền trông gà hóa cuốc.

Sau khi gọi điện cho Thiệu Dung, trong lòng Bạch Lộ bình tĩnh đi nhiều. Cô nghĩ sau này mình đã biết phải đối phó với Chương Minh Viễn như thế nào rồi.

Vài ngày sau, Chương Minh Viễn bất ngờ đến công ty vào ban ngày. Hoắc Mân cùng Vương Hải Đăng đều đã ra ngoài, vài vị phó tổng cũng không có mặt nên Bạch Lộ phụ trách tiếp đón anh ta. Cô đã có chuẩn bị tâm lý, khoảnh khắc trông thấy anh ta xuất hiện, lập tức rơi vào trạng thái sẵn sàng nghênh chiến cứ như quân đội chuẩn bị chiến tranh. Ánh mắt cô không hề trốn tránh nữa, nụ cười cũng không còn cứng nhắc, chào hỏi anh ta một cách trấn định tự nhiên. Hệt như tiếp đón bất kỳ một vị khách nào đó tới chơi, không quá lãnh đạm cũng không quá nhiệt tình.

Anh ta cũng nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi của cô, khóe môi thoáng một nụ cười như có như không: “Hôm nay cô Bạch dường như biến thành người khác rồi.”

Bạch Lộ giả ngốc: “Vậy ư?”

“Đúng thế, trước đây mỗi khi cô trông thấy tôi đều mang bộ dạng sợ hãi muốn trốn, cứ như thể tôi là cọp ăn thịt người vậy.”

“Vậy chắc là do cố vấn Chương anh bình thường rất ít đến công ty, nhân viên bé nhỏ chúng tôi không quen thuộc với anh lắm, sợ nhỡ làm sai nói bậy trước mặt anh khiến anh không hài lòng, cho nên gặp anh mới phải cẩn thận e dè nơm nớp.”

“Thế à, vậy bây giờ tại sao không sợ tôi nữa?”

“Là do hôm trước cùng cố vấn Chương ăn một bữa cơm, cảm thấy cố vấn Chương thực ra không khó gần đến thế, tiếp xúc rất tốt. Cho nên không cảm thấy sợ nữa ạ.”

Chương Minh Viễn nhú mày cười: “Hóa ra là ăn cơm đã thay đổi cách nhìn của cô Bạch về tôi, xem ra sau này tôi phải thường xuyên mời cô Bạch dùng cơm mới được, để cô càng hiểu rõ tôi hơn, càng không e sợ tôi nữa.”

Bạch Lộ mới không muốn phải thường xuyên ăn cơm với anh ta, bèn mỉm cười với vẻ có lỗi: “Ngại quá cố vấn Chương ạ, tôi có bạn trai rồi, anh ấy không thích tôi một mình dùng cơm với đàn ông khác.”

“Vậy người ở sân bay hôm đó là bạn trai cô sao? Trông cũng được lắm, một người rất có thể diện, xuất thân chắc hẳn không quá tệ, không phải gia đình trí thức thì cũng là gia đình cán bộ. Có đúng không?”

Mắt nhìn người của Chương Minh Viễn thật đáng sợ, vừa liếc qua đã nhìn ra tám chín phần xuất thân của Dương Quang. Trong lòng Bạch Lộ đột nhiên cảm thấy bất an, giọng điệu cũng có chút mất bình tĩnh: “Cố vấn Chương, có lẽ tôi không cần phải giải thích chuyện riêng tư với anh.”

Cô nổi giận, ý cười của anh ta càng sâu: “Chuyện phiếm thôi mà, sao mới nói mấy câu cô đã tức giận rồi. Có điều đáng về tức giận của cô khiến tôi cảm thấy còn dễ coi hơn vẻ mặt tươi cười công thức hóa ban nãy.”

Anh ta cười cợt còn cô lại bình tĩnh, anh ta muốn chờ xem cô thất thố mất tự chủ sao? Cô không đời nào trúng kế đâu. Thầm hít thở sâu giây lát, cô dùng thời gian ngắn nhất buộc bản thân khôi phục giọng điệu ôn hòa: “Xin lỗi, cố vấn Chương, tôi không thích nói chuyện riêng tư với người khác. Nếu anh không có chuyện gì khác, bây giờ tôi còn công việc trong tay cần phải xử lý.”

Cô ám chỉ anh ta nếu không có việc gì thì mau biến đi, Chương Minh Viễn thu lại nụ cười, làm ra vẻ nghiêm túc: “Còn có một việc chút, nói xong

tôi sẽ đi, không quấy rầy cô làm việc nữa.”

Bạch Lộ nhận nhin: “Có chuyện gì?”

Anh ta nghiêm trang: “Tôi cảm thấy tên cô rất dễ nghe. Bạch Lộ – kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương(*). Tên cô xuất phát từ Kinh Thi đúng không? Một câu “Bạch lộ vi sương” thực sự quá tuyệt vời.”

Lời anh ta chứa ẩn ý, làm sao Bạch Lộ có thể không nghe ra. Nhưng cô giả vờ không hiểu, cố gắng duy trì vẻ tươi cười không đổi: “Chỉ là một cái tên rất thông thường, cảm ơn đã khen ngợi.”

Chương Minh Viễn rời đi, đi một cách ung dung tự tại. Sau khi anh đi khỏi, vài đồng nghiệp nữ trẻ tuổi phòng bên đều không hẹn mà cùng nhau kiểm soát chạy qua, hỏi Bạch Lộ vừa cùng cố vấn Chương nói chuyện gì mà nói lâu đến thế, còn nói đến độ trông cực kỳ vui vẻ khoái chí, tươi cười không ngớt.

Chẳng trách người khác thích tám chuyện, trước kia Chương Minh Viễn đến công ty có để ý đến nhân viên quèn nào đâu, cùng lắm là nói dăm ba câu với vài vị chức sắc, luôn mang bộ dạng không muốn nói nhiều hơn nữa câu. Hôm nay lại cùng một cô thư ký tươi cười nói nói cả buổi, bảo sao người ta không khỏi hiếu kỳ, mắt nhìn Bạch Lộ cũng mang theo vài phần hâm mộ.

Sau khi Vương Hải Đăng về công ty nghe được chuyện này, còn đặc biệt gọi Bạch Lộ đến hỏi: “Khi này cố vấn Chương có đến hả?”

“Đúng ạ.”

“Ở lại bao lâu?”

Bạch Lộ nhớ lại một chút: “Chưa đến nửa tiếng.”

“Nói chuyện với cô suốt sao?”

Cô gật gật đầu: “Dạ vâng.”

Vương Hải Đăng nhìn Bạch Lộ không rời mắt, đánh giá từ đầu đến chân, nhìn đến độ khiến cô hơi sợ hãi: “Tổng giám đốc Vương, ông còn có chuyện gì khác không ạ?”

“Không có, cô ra ngoài trước đi, tiện thể gọi Hoắc Mân vào một chút.”

Bạch Lộ bước ra ngoài như thế được đại xá, cô không biết rằng, sau khi cô đi Vương Hải Đăng gọi Hoắc Mân vào câu đầu tiên hỏi chị ta là: “Bạch Lộ có bạn trai không?”

Vấn đề này dường như không phải thuộc phạm vi quan tâm của sếp lớn, Hoắc Mân có chút khó xử: “Có, tôi nghe nói bạn trai cô ấy là bạn học đại học, cha mẹ đều là giáo sư, điều kiện gia đình rất tốt. Tình cảm hai người họ cũng rất thắm thiết, bạn trai cô ấy lúc rảnh rỗi thường xuyên đến đón cô ấy tan làm.”

Lông mày Vương Hải Đăng khẽ nhíu: “Hóa ra đã có bạn trai rồi, như vậy cũng thật là... Tôi thấy hình như Chương Minh Viễn rất có hứng thú với cô ta.”

Hoắc Mân lúc này mới biết dụng ý câu hỏi của Vương Hải Đăng: “Như thế... e là không ổn. Thứ nhất, Bạch Lộ và bạn trai tình cảm rất tốt; thứ hai, từ biểu hiện của cô ấy lúc đến phỏng vấn cũng có thể nhìn ra tư cách đạo đức của cô ấy, cô ấy không phải loại con gái chịu bán rẻ bản thân một cách tùy tiện.”

Sau khi Vương Hải Đăng chau mày một hồi lâu, bèn vung tay về quyết đoán: “Sau này Chương Minh Viễn có đến công ty liền để Bạch Lộ phụ trách tiếp đón. Có điều, sự thay đổi này không được quá lộ liễu. Cô sắp xếp cho khéo, đừng dọa cô bé chạy mất.”

(*) Đoạn thơ này trích trong “Kinh Thi”. Dịch nghĩa:

Bờ lau bụi lách xanh xanh,

La đà mọc trắng, đã thành giá sương.

Người đi sông nước mênh mang,

Ngược dòng nước biếc tìm đàng ta theo.

4.

Khi Bạch Lộ lần nữa nhận được thông báo của Hoắc Mân muốn cô buổi tối ở lại làm thêm, cô hơi ngạc nhiên: “Chị Hoắc, hôm nay chị có chuyện gì bận à?”

“Ừ, con chị lại ốm nữa, chị phải về chăm sóc nó. Bạch Lộ, đành nhờ em vất vả một chút vậy.”

Hoắc Mân đã nói khách sáo như thế, Bạch Lộ cũng ngại ngần không nói gì nữa, đành không tình nguyện mà ở lại làm thêm.

Chương Minh Viễn như cũ xuất hiện vào khoảng chín giờ, mặc một bộ thường phục màu xanh lục sẫm, khoe ra thân hình cao ráo rắn rỏi, toàn thân thon dài đỉnh đạc như cây trúc. Trông thấy vẫn là cô đang đợi tại văn phòng, dường như anh ta không lấy gì làm ngạc nhiên, nhòe miệng cười chào cô: “Chào buổi tối, cô Bạch, gặp được cô tôi rất vui.”

Bạch Lộ trông thấy anh ta thì không vui vẻ tí nào hết, đành nặn ra một nụ cười theo phép tắc thông thường: “Chào buổi tối, cố vấn Chương.”

Tối nay Chương Minh Viễn ngồi trong văn phòng rất lâu, thời gian trôi đi từng chút một, nhưng anh ta vẫn không rời đi. Trong lúc gọi Bạch Lộ vào

châm trà vài lần, cô phát hiện anh ta đang chat webcam với người khác trên mạng, đầu bên kia là một cô gái nước ngoài vô cùng xinh đẹp. Cô bực rồi nha! Sao anh ta không về nhà mà chat chit tán gái đi? Cứ phải ngồi đây câu giờ hại cô không được ra về.

Đến gần mười giờ, Bạch Lộ buồn ngủ díp mắt không chịu nổi nữa bèn nằm bò ra bàn làm việc mà ngủ. Đang lúc ngủ mơ mơ màng màng, bàn đột nhiên bị người ta gõ gõ. Cô bừng tỉnh, tự nhiên ngẩng đầu theo phản xạ, đối diện ngay phải một đôi mắt gần trong gang tấc, gần đến nỗi tưởng như có thể đếm rõ cả số lông mi – là Chương Minh Viễn. Lông mi anh ta đặc biệt dày và đen, tựa như quanh mắt khám dày đặc một đường viền đen bằng lông mượt mà như nhung.

Cự ly này quá gần, gần đến độ khiến người ta không có cảm giác an toàn. Bạch Lộ vô thức nhảy dựng lên lùi về sau, như trốn hổ báo: “Anh làm gì vậy?”

Chương Minh Viễn ban nãy vừa cúi xuống bàn cô dùng đốt ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lúc này ung dung đứng thẳng, bày ra một vẻ mặt rất buồn cười: “Tôi làm gì á? Không làm gì cả. Tôi gọi cô rót trà nhưng không ai trả lời nên qua đây xem sao, chợt thấy cô hóa ra đang ngủ ở chỗ này bèn gõ gõ bàn gọi cô dậy, không có gì khác.”

Bạch Lộ hoảng hồn khẽ trấn tĩnh lại, hiểu rằng biểu hiện của bản thân vừa rồi có hơi nhạy cảm thái quá. Với thân phận như Chương Minh Viễn, không đến mức đi quấy rối tình dục nhân viên nữ trong văn phòng, là do cô quá miễn cảm. Nhưng cô vẫn lạnh mặt: “Cố vấn Chương, bây giờ đã muộn lắm rồi, anh vẫn chưa về nhà nghỉ ngơi sao? Tôi buồn ngủ lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Ý tại ngôn ngoại, cô không muốn hầu anh ta nữa. Chương Minh Viễn nhìn cô một cái rồi gật đầu rất sáng khoái: “Được, hôm nay đến đây thôi, tan làm đi.”

Lúc cùng Chương Minh Viễn đứng trong thang máy đi xuống, khỏi nói trong lòng Bạch Lộ có bao nhiêu khó chịu. Trong không gian thang máy đóng kín chỉ có hai người họ, mặc dù cô tận lực đứng xa anh ta một chút, nhưng ở một nơi diện tích tổng cộng hơn mười mét vuông thế này, có thể né xa đến đâu? Huống hồ ba mặt tường thang máy đều là gương, ngay cả cửa tự động cũng sáng đến độ kiêm luôn công dụng của gương, bất kể cô nhìn đi hướng nào, trái phải trước sau đều là Chương Minh Viễn, muốn tránh cũng không tránh được.

Nhưng tầm mắt của Chương Minh Viễn cứ một mực nhìn chăm chăm cô, trên mặt còn mang theo vẻ cười như có như không: “Cô Bạch, cùng đi thang máy với tôi hình như cô rất căng thẳng?”

Nói căng thẳng cũng chưa tới mức, nhưng một mình ở cùng Chương Minh Viễn trong không gian nhỏ hẹp đóng kín, Bạch Lộ thực sự không có cách nào thả lỏng bản thân. Cô lại kiên quyết phủ nhận điều này: “Không có, không có đâu.”

“Nhưng tôi cảm thấy cô rất căng thẳng. Cô nhìn cô xem, đứng xa như thế, núp vào tận trong góc. Cứ như thể tôi là cạp ăn thịt người vậy. Đừng nói tôi không phải cạp, ngay cả tôi thực sự có là cạp cũng không ăn thịt cô đâu! Cô gầy như vậy, toàn là xương không.”

Chương Minh Viễn đích xác không phải cạp, nhưng trong lòng Bạch Lộ vẫn kiên dè anh ta. Thang máy dừng tại tầng mười lăm, có hai nhân viên ở lại làm đêm của công ty khác bước vào, làm gián đoạn đối thoại giữa hai người, cô thâm thở ra nhẹ nhõm.

Lúc ra khỏi tòa nhà, Chương Minh Viễn tỏ ra ga-lăng: “Cô Bạch, thực xin lỗi đã khiến cô ra về chậm trễ. Cô ở đâu? Tôi đưa cô về.”

Cô mới không cần anh ta đưa về, cô không muốn nán lại với anh ta thêm một giây nào nữa.

“Không cần đâu, tôi bắt xe về là được rồi. Tạm biệt cố vấn Chương.”

Cô vừa nói vừa vẫy tay đón một chiếc taxi đang lách đến, đi thẳng một mạch. Buổi làm thêm khiến người buồn bực này cuối cùng cũng kết thúc, cô hy vọng sẽ không có lần thứ ba.

Hy vọng của Bạch Lộ nhanh chóng tan thành mây khói.

Sau hai lần liên tiếp Chương Minh Viễn đến công ty đều là cô ở lại tăng ca, Hoắc Mân liền chính thức tuyên bố sau này việc của cố vấn Chương toàn quyền giao cho cô phụ trách.

“Bạch Lộ, em biết bình thường công việc của chị rất bận bịu, cháu ở nhà lại cần được chăm sóc chu đáo. Chị đã báo cáo với tổng giám đốc Vương rồi, sau này công việc liên quan đến cố vấn Chương đều do em tiếp nhận. Lúc anh ta không ở công ty thì em là trợ lý của chị, còn anh ta ở công ty thì em là trợ lý của anh ta, mọi thứ đều lấy anh ta làm trung tâm. Tất nhiên, lượng công việc của em vì vậy mà tăng lên nên lương của em cũng tăng theo.

Hoắc Mân nói hợp tình hợp lý một hồi, Bạch Lộ không tìm được lý do từ chối. Hơn nữa lương bổng lại tăng rất khá, quả thực là tăng gấp bội. Hoắc Mân bảo là do cô kiêm nhiệm hai công việc trợ lý, hơn nữa còn kiêm luôn công tác chăm sóc cho cố vấn Chương, tổng giám đốc Vương đặc biệt coi trọng, cho nên đặc biệt phê chuẩn tăng lương nhiều như vậy. Nhìn số tiền, cô cũng muốn làm thử xem sao. Chương Minh Viễn không còn nhắc đến bộ dạng cô giống người quen của anh ta, cũng không nói mấy câu kiểu “bạch lộ vi sương” nữa, hoặc cũng có thể anh ta đã quên bằng chuyện này. Nếu anh ta không làm phiền cô nữa thì phần công việc này cô cũng không nở bỏ.

Hết giờ làm, Dương Quang đến đón cô cùng nhau về nhà anh ăn cơm. Nghe tin cô được tăng lương anh rất phấn khởi: “Em vào công ty mới nửa

năm đã được tăng lương, xem ra bạn gái anh thật tài năng nha. Chúng ta cùng nỗ lực dành dụm tiền, cố gắng mau chóng mua nhà kết hôn, em thấy thế nào?”

Viễn tưởng đẹp đẽ đó khiến Bạch Lộ cảm thấy ngọt ngào trong tim, nhưng Thượng Vân một bên không nóng không lạnh chêm vào một câu: “Người trẻ tuổi, trước hết chuyên tâm vào sự nghiệp vẫn là quan trọng hơn. Đầu mới tốt nghiệp đại học chưa được hai năm, nói chuyện kết hôn vẫn còn hơi sớm.”

Sắc mặt Bạch Lộ chột âm đạm, nhưng vẫn cố gượng cười vui vẻ: “Dì nói đúng ạ, bọn cháu đều còn trẻ, trước hết tập trung vào sự nghiệp mới là quan trọng.”

Thượng Vân hài lòng ừ một tiếng, lúc này bảo mẫu đi tới hỏi có thể bắt đầu ăn cơm được chưa, bà lắc đầu: “Chờ một chút, Manh Manh vẫn chưa đến.”

Ninh Manh là con gái của bạn thân Thượng Vân, là đứa trẻ bà đã nhìn nó lớn lên. Bà không có con gái, vẫn luôn đối xử với Ninh Manh như con gái ruột của mình. Ninh Manh nhỏ hơn Dương Quang năm tuổi, lúc nhỏ thích bám theo sau Dương Quang chạy nhảy khắp nơi, mở miệng ra là gọi anh Dương Quang một cách mềm mại ngọt ngào như đường phèn. Bây giờ đã lớn, đã lên đại học, không còn gọi Dương Quang là anh nữa, trực tiếp kêu tên, nhưng vẫn mềm mại ngọt ngào như cũ.

Bây giờ kém Ninh Manh mới đến, nói trên đường kẹt xe muốn chết. Còn bảo thủ đô thực sự biến thành “thủ đố”(*) rồi, đường sá có thể tắc chết người ta luôn. Cô ta vừa vào Thượng Vân liền tươi cười rạng rỡ: “Đói rồi phải không, nhanh rửa tay ăn cơm.”

Trên bàn ăn, Thượng Vân không ngừng gấp đồ ăn cho Ninh Manh, thỉnh thoảng gấp vài đĩa cho con trai và chồng, nhưng không hề gấp cho Bạch Lộ

một miếng nào cả, còn cô bưng một bát cơm trắng, mỗi lần với đũa gấp thức ăn đều phải hết sức cẩn trọng. Bàn ăn là nơi có thể khiến người ta nhận thức đặc biệt rõ ràng sự dư thừa của bản thân.

Bữa cơm này Bạch Lộ ăn vào một cách vô vị, ăn xong Ninh Manh quần lấy Dương Quang đòi truyền thụ bí quyết thi tiếng Anh. Nói anh lần nào cũng thi đậu, nhất định là có tuyệt chiêu. Cô ta lôi kéo Dương Quang không tha, cơ thể nhỏ bé xinh đẹp lúc đong đưa lúc uốn éo, đôi môi đỏ thắm chu thành một quả anh đào tròn lẳn một cách đáng yêu xinh xắn: “Anh có tuyệt chiêu gì mau chỉ hết cho em đi, nếu không em thực sự xong đời luôn.”

Ba Dương Quang ăn cơm xong thường vào thẳng thư phòng, Dương Quang cũng bị Ninh Manh kéo vào phòng truyền thụ kỹ xảo thi cử, trong phòng khách chỉ còn hai người là Bạch Lộ và Thượng Vân.

Thượng Vân cố tình hay vô ý nói: “Con bé Manh Manh này, từ nhỏ đã thích bám lấy Dương Quang. Lúc nhỏ hai đứa nó lớn lên cùng nhau, Dương Quang thường xuyên dẫn theo nó chơi đùa khắp nơi. Khi đó Dương Quang cực kỳ yêu thích đứa em này, chúng tôi trêu nó nói đem em Manh Manh làm vợ nó được không, cái đầu nhỏ của nó gật không ngừng, phẫn khởi ngồi ngồi bảo được, còn nói nó thích em Manh Manh nhất.”

Bạch Lộ lắng nghe, trong lòng tựa như tim sen bị dội nước sôi, vị đắng chát rỉ ra từng chút.

Tối đó Bạch Lộ không ở lại nhà Dương Quang lâu, sớm xin phép ra về. Dương Quang mặc áo khoác muốn đưa cô về, Thượng Vân một bên nói: “Mới hơn tám giờ, cũng không muộn lắm, con đưa Bạch Lộ trạm xe buýt gần đây là được. Manh Manh còn ở nhà chờ con đấy, nhanh về chút nhé.”

Sau khi ra khỏi nhà họ Dương, Bạch Lộ vẫn im lặng không nói tiếng nào, Dương Quang khó hiểu hỏi: “Em sao vậy, lúc nãy vẫn còn vui vẻ mà.”

Bạch Lộ buồn bực cả buổi rồi cuộc không nhin được nữa, kể cho Dương Quang nghe những gì Thượng Vân vừa nói với cô, anh nghe xong mỉm cười tỏ vẻ không đồng ý: “Không sai, hồi nhỏ anh từng nói như thế, nhưng có nghĩa lý gì đâu, khi ấy anh không hiểu gì hết. Em không phải vì điều này mà ghen tuông nổi giận đấy chứ? Cô bé ngốc.”

Đương nhiên Bạch Lộ không phải vì những lời nói gây thương của Dương Quang lúc nhỏ mà ghen tuông nổi giận, mà vì ẩn ý trong những lời đó của Thượng Vân. Thật rõ ràng, con dâu tương lai được chọn trong lý tưởng của bà là Ninh Manh, bảo sao bà luôn đối xử với cô không nóng không lạnh. Sở dĩ bà không trực tiếp dứt khoát phản đối cô và Dương Quang yêu nhau, có lẽ thứ nhất là muốn duy trì hình tượng trưởng bối hiểu chuyện của mình, thứ hai là sợ gây phản tác dụng, càng ngăn cản thì con trai càng kiên trì.

Nhưng Dương Quang lại không hiểu, anh bây giờ không phải là một người có tâm tư tinh tế, nhất là ở phương diện này còn có chút qua loa. “Mẹ anh chỉ đơn thuần kể em nghe mấy chuyện hồi nhỏ của anh thôi, em nghĩ đi đâu vậy. Anh và Ninh Manh làm sao có khả năng, anh trước nay luôn coi nó như em gái ruột.”

Dương Quang là thế, trong mắt anh chuyện gì cũng thật đơn giản, đó là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm của anh. Bạch Lộ chán không muốn nói gì thêm, nói nữa lại biểu hiện ra cô là người lòng dạ hẹp hòi.

(*) Thủ đồ: ý là kẹt xe nhất hạng.

5.

Bạch Lộ năm hai mươi tuổi thì quen biết Dương Quang, nửa năm sau chấp nhận sự theo đuổi của anh, trở thành bạn gái anh.

Thoạt đầu cô không có ý định yêu đương khi còn học đại học. Khi ấy, việc cô có thể học xong đại học hay không đã là vấn đề, căn bản không còn hơi sức đâu lo chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Năm nhất năm hai cô liều mạng đi làm thêm tích cóp học phí, đến tận năm ba mới dễ thở hơn, bởi vì Thiệu Dung đã có khả năng giúp cô.

Lúc đó cô vẫn còn hơi do dự: “Chị Dung Dung, sao em có thể xài tiền của chị được.”

“Em đừng khách sáo với chị. Chị không giúp em thì giúp ai, trước đây năng lực có hạn không giúp được, bây giờ đã giúp được em rồi thì đừng nói lời khách sáo với chị. Em biết đấy, chị vẫn luôn coi em như em gái mà.”

Bạch Lộ không từ chối nữa, sự thực là, làm sao cô có thể không xem Thiệu Dung như chị ruột cơ chứ. Cô không phải không có người thân, nhưng các chú các thím, những người thân trên danh nghĩa của cô đều đối xử với cô không bằng Thiệu Dung, người không có quan hệ máu mủ gì hết. Năm đó sau khi giấy báo trúng tuyển đại học được gửi đến, cả hai người chú đều không nói tiếng nào, còn hai thím đều bày ra vẻ mặt ủ dột. Chi phí bốn năm đại học không phải là một khoản nhỏ, ai cũng không đồng ý phụ trách số tiền này, cho dù là chia nhau.

Cuối cùng chú nhỏ ngập ngừng nói với cô, đừng đi học nữa, bây giờ học đại học mắc tiền như vậy, học xong bốn năm chưa chắc đã tìm được công việc tốt, rất nhiều sinh viên đại học tốt nghiệp xong liền thất nghiệp. Thay vì lãng phí tiền bạc thời gian bốn năm này, chi bằng hiện tại đi tìm một việc làm. Con gái con lú, học cho nhiều cũng chẳng có tác dụng gì, tương lai đều không phải kết hôn sinh con quán xuyến việc nhà sao.

Cô đương nhiên không đồng ý, cho dù tấm bằng đại học kia có giảm giá trị, chung quy vẫn là một nấc thang triển vọng. Nếu như không có nấc thang này, tương lai của cô trong xã hội này chỉ càng thêm xa vời. Cô khổ sở cầu

xin các chú tài trợ cho cô bốn năm nữa, học phí coi như cô mượn họ, mai mốt nhất định sẽ trả lại.

Thế nhưng hai thím đều kiên quyết không đồng ý, nhất là thím lớn: “Bạch Lộ à, cháu đã qua mười tám tuổi rồi, là người lớn rồi. Cho dù là cha mẹ thân sinh đem cháu nuôi lớn chùng này cũng coi như hết nghĩa vụ. Nếu cháu vẫn muốn tiếp tục đi học thì cháu tự nghĩ cách đi.”

Một cô bé mười tám tuổi như cô, biết đi đâu tìm cách xoay sở khoản học phí đó? Nhưng cũng không cam lòng ngồi chờ chết, cô cắn răng cương quyết, thu xếp hành lý sơ sài của mình mang theo giấy báo trúng tuyển đến Bắc Kinh. Ra khỏi nhà ga, trước hết tìm tới đại học cô thi vào, đi một vòng quanh sân trường mang màu sắc hương vị cổ kính, càng tăng thêm quyết tâm đi học. Ra khỏi trường cô gọi điện liên hệ với Thiệu Dung, Thiệu Dung là con gái hàng xóm cạnh nhà chú lớn, lớn hơn cô ba tuổi, năm cô vào cấp ba thì Thiệu Dung tốt nghiệp phổ thông đến Bắc Kinh tung hoành thiên hạ. Ở Bắc Kinh, chị ấy là người duy nhất cô quen biết. Là Thiệu Dung cho cô ở lại, đồng ý giúp cô tìm biện pháp. Qua một hồi nỗ lực, cô cuối cùng cũng tiến bước vào cổng trường đại học.

Thời năm nhất năm hai, Bạch Lộ bận làm thêm để dành tiền, hầu như không tham gia bất cứ hoạt động nào của nhà trường. Đến tận năm ba, áp lực kinh tế giảm nhẹ, cô mới có thời gian rỗi, cũng đăng ký tham gia vài câu lạc bộ cho vui hòng bù lại sự chậm trễ của mình.

Lúc ghi danh vào câu lạc bộ leo núi vận động ngoài trời, cô quen biết Dương Quang, anh rất nhiệt tình tiếp đón giúp cô làm thủ tục. Sau đó anh nói cô hay, khi ấy anh bị trúng tiếng sét tình yêu với cô, mới gặp đã yêu. Cô không biết bản thân có chỗ nào hấp dẫn anh, mà anh cũng chẳng rõ nên chỉ nhấn mạnh: “Dù sao, lần đầu tiên gặp em anh đã tự nhủ với bản thân, cô gái này chính là người mình muốn.”

Bạch Lộ không phải loại nữ sinh xinh đẹp hào quang chói lóa, nhưng ở cô có nét thanh tú ôn nhuận như ngọc, mắt duyên mày đẹp, môi thơm chúm chím, vẻ đẹp rất Giang Nam. Mái tóc dài không uốn không nhuộm đen nhánh thẳng tắp, mềm mại buông thả xuống hai vai như dòng suối, tôn lên khuôn mặt trái xoan càng mang vẻ trong sáng tựa mảnh trăng non. Cô gái như thế này giống như một tách nước trà trong vắt, hương vị nhẹ nhàng thanh đạm, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thật thư thái.

Dương Quang mê đắm cô bé trà xanh này ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh là điển hình của phái hành động, hể thích là tức tốc theo đuổi. Bạch Lộ lần đầu tiên tham gia hoạt động câu lạc bộ là leo núi Bách Hoa, anh từ đâu chỉ cuối đều đi theo giúp đỡ cô cứ như vệ sĩ chuyên trách. Trên một khu vực tương đối dốc đứng, anh leo lên trước rồi ngồi xuống vươn tay về phía cô, nụ cười nhẹ sáng rực trên mặt tựa như mặt trời mới nhú sau trận tuyết. Nụ cười sáng rực như ánh mặt trời ấy cùng bàn tay ấm áp khiến trái tim cô bỗng thoáng xao động.

Nhưng xao động cũng chỉ là xao động, đối với tình cảm không chút nào che giấu của Dương Quang, ban đầu Bạch Lộ cũng một mực trốn tránh. Dương Quang đẹp trai anh tuấn là một nam sinh được hoan nghênh trong trường, không ít sinh viên nữ thích anh. Cô cảm thấy bản thân giống như một giọt sương nhỏ bé, với một chàng trai nhiệt tình sáng sủa như Dương Quang thì chẳng khác nào một kẻ qua đường. Anh hẳn nên qua lại với các cô gái đẹp như mây, sáng như sao kia.

Nhưng sự theo đuổi của Dương Quang thuộc loại bền bỉ dai dẳng, bất cứ chỗ nào trong trường cô có khả năng xuất hiện thì đều có bóng dáng anh. Tham gia hoạt động leo núi của câu lạc bộ thì càng bám theo cô như hình với bóng. Cuối cùng cô cũng bị cảm động vào ngày sinh nhật thứ hai mươi, anh âm thầm tổ chức một buổi party sinh nhật cho cô tại quán trà gần trường, mời bạn bè cả lớp đến chúc mừng sinh nhật cô. Khi cô không hay

biết gì mà bị bạn cùng phòng cười hi hi ha ha kéo đến quán trà, một màn trước mắt khiến cô sợ ngây người.

Sau khi ông bà nội lần lượt qua đời, không ai tổ chức sinh nhật cho Bạch Lộ nữa. Ở nhà các chú, ngày này mỗi năm đều bị lãng quên, có lúc chợt nhớ ra, cùng lắm cũng chỉ là bát mì trường thọ cho thêm hai cái trứng gà. Party sinh nhật từng bừng náo nhiệt như thế đối với cô thực sự là cảm động bất ngờ. Rất nhiều lời chúc, rất nhiều quà tặng, chiếc bánh sinh nhật cao năm tầng là do Dương Quang đích thân đi đặt, anh còn tặng cô một món quà bí mật, một hộp quà độ dày cỡ chiếc laptop, gói ghém đặc biệt xinh đẹp. Bảo cô về nhà hẵng mở ra xem.

Sau khi về ký túc xá cô mở hộp quà của Dương Quang ra, bên trong là một khung ảnh tinh xảo và một tấm thiệp tuyệt đẹp. Trong khung là ảnh chụp một mình Dương Quang trông rất đẹp trai, hướng về phía máy ảnh cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Mở thiệp ra, bên trong có một hình hoa hồng trái tim dập nổi, bên trên hình vẽ còn tô điểm bằng một chiếc nhẫn bạch kim nho nhỏ, bên dưới chiếc nhẫn là một hàng chữ viết lưu loát: Bạch Lộ, anh muốn đem chính mình tặng cho em, nếu em đồng ý tiếp nhận anh thì hãy đeo chiếc nhẫn này.

Một vòng màu trắng bạc thanh mảnh, sáng trong lấp lánh như sao dưới ánh đèn, ánh sáng đó từng chút từng chút tiến vào trái tim quanh co yếu ớt của Bạch Lộ.

Đeo chiếc nhẫn lên tay, Bạch Lộ chính thức trở thành bạn gái của Dương Quang. Ở bên anh cô rất vui vẻ, cuộc sống tựa như dòng suối sau khi vượt qua gập ghềnh chênh vênh của núi cao vách đứng, tiến vào vùng đất rực rỡ đầy hoa thơm cỏ đẹp. Tình yêu thời sinh viên giản đơn trong sáng, không hề chứa đựng nhiều thứ phức tạp, tỉ như xuất thân, gia cảnh, năng lực kinh tế, địa vị xã hội, vân vân. Dương Quang thích cô, cô thích Dương Quang, như vậy là đủ.

Mãi đến năm tư tốt nghiệp, Dương Quang dẫn cô về nhà gặp cha mẹ. Bước vào căn nhà bốn phòng hai gian trang hoàng cực kỳ sang trọng của nhà họ Dương, trái tim cô hơi loạn nhịp, chiếc thảm lông dê trải giữa bộ sofa bọc da quá đẹp đến nỗi cô không dám giẫm chân lên. Nhưng thái độ lạnh nhạt khách khí cùng vẻ mặt không nóng không lạnh của Thượng Vân khiến cô mãi cảm nhận ra bà không thích mình.

Có điều về mặt này Dương Quang tương đối hời hợt, anh không cho rằng mẹ không thích bạn gái mình, bởi vì mẹ chưa từng phản đối hai người họ yêu nhau. Bạch Lộ chỉ có thể che giấu cảm giác của mình, vì Dương Quang mà tiếp tục chịu đựng sắc mặt lạnh lạnh nhạt nhạt của Thượng Vân.

Lúc di động reo, Bạch Lộ vừa từ phòng tắm bước ra, đang chuẩn bị hong khô tóc rồi đi ngủ. Đồng hồ đã chỉ mười giờ tối, lúc này còn ai gọi điện chứ? Không thể là Dương Quang, anh vừa nấu cháo điện thoại với cô xong trước khi cô đi tắm.

Trên màn hình hiển thị một số di động lạ, cô hơi nghi hoặc bắt máy: “Xin chào, tôi là Bạch Lộ, xin hỏi ai đấy ạ?”

“Bạch Lộ, tôi là Chương Minh Viễn.”

Không ngờ là Chương Minh Viễn, Bạch Lộ chột hoảng sợ theo bản năng: “Anh... làm sao anh biết được số di động của tôi?”

Giọng nói anh ta mang theo chút cười nhẹ: “Cái này có gì lạ đâu, không phải cô kiêm nhiệm chức trợ lý của tôi sao, cô Hoắc đã sớm cho tôi biết số điện thoại liên lạc của cô rồi.”

Bạch Lộ đành hết cách: “Vậy thì cố vấn Chương, xin hỏi anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Bây giờ cô có thể đến công ty mở cửa giúp tôi không, vài thứ của tôi vẫn còn ở trong máy tính trên văn phòng, bây giờ tôi muốn lấy ra.”

Gì chứ, bây giờ chạy tới công ty mở cửa cho anh ta! Bạch Lộ trăm phàm trăm không muốn tí nào. Chương Minh Viễn cũng không miễn cưỡng: “Nếu cô quả thực không muốn đến, tôi tới nhà cô lấy chìa khóa cũng được.”

Bạch Lộ càng không muốn để Chương Minh Viễn chạy đến chỗ cô ở, số di động đã bị anh ta biết được, nếu chỗ ở cũng bị anh ta hay, vậy thì cô còn không gian cá nhân ở đâu chứ? Huống hồ Chương Minh Viễn này là người cô luôn phải kính nhi viễn chi.

Cân nhắc lợi hại một chút, cô thở dài ngao ngán: “Không cần đâu, tôi sẽ lập tức bắt xe tới.”

Lúc chạy đến dưới lầu của công ty, Bạch Lộ từ xa đã nhìn thấy Chương Minh Viễn. Anh ta đang dựa vào xe hút thuốc, ánh đỏ trên đầu thuốc lá chọt sáng chọt tối trong bóng đêm, tựa như vì sao nhỏ lấp la lấp lánh. Trông thấy cô, anh ta tiến về trước với vẻ cười nhạt như có như không: “Đến nhanh vậy à, xem ra tôi có một vị trợ lý rất yêu nghề.”

Khói thuốc giữa các ngón tay anh ta lượn lờ vấn vít, cô ghét nhất mùi thuốc lá, mày nhíu lại quay đầu đi rồi mới trả lời anh ta một cách ngắn gọn: “Lên lầu thôi.”

Cô rất lo anh ta sẽ tiếp tục nhả khói phì phèo trong thang máy, cùng anh ta đi lên hai mươi tầng lầu trong cảnh khói thuốc quanh quẩn, cô nhất định sẽ bị hun đến sống dở chết dở. May thay, trước khi bước vào thang máy anh ta đem thuốc lá dụi tắt vứt vào thùng rác, rốt cuộc cũng cho cô thoát được nỗi khổ hít khói thuốc gián tiếp.

Trong thang máy, anh ta một nhien hít thở sâu một chút: “Thơm quá! Cô dùng nước hoa gì mà thơm vậy?”

Bạch Lộ căn bản không có thói quen dùng nước hoa, cho dù có, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi nhà cũng chẳng kịp phun.

Mùi hương Chương Minh Viễn ngửi được là hương thơm của xà phòng gội đầu mà ban nãy Bạch Lộ gội đầu còn lưu lại. Đây là xà phòng gội đầu thực vật nguyên chất được làm thủ công từ Anh Quốc, mái tóc sau khi gội đặc biệt bóng mượt mềm mại, còn tỏa hương hoa nhài dịu êm thoang thoảng. Cô nâng niu nhất là mái tóc đẹp của mình, cái khác có thể tiết kiệm, chỉ riêng khoản này rất sẵn lòng tiêu tiền. Các loại dầu gội bán ở siêu thị đều chứa thành phần hóa học, sau khi tình cờ dùng thử loại xà phòng này một lần, cho dù một bánh nhỏ tốn trên dưới một trăm tệ, cô vẫn chấp nhận dùng nhãn hiệu này.

“Tôi không dùng nước hoa, ban nãy vừa gội đầu, là mùi của xà phòng gội.”

Cô vừa giải thích vừa thuận tay vuốt một lọn tóc bên tai. Sợi tóc đen nhánh nhẹ bay lên giữa những ngón tay thon thon, tựa như cánh bướm chập chờn. Mùi hương thầm phảng phất tỏa ra từ mái tóc càng giống những cánh bướm bay rợp trong thang máy. Không gian kim loại nhỏ hẹp dường như trong nháy mắt đã biến thành một vườn hoa nhài.

Mái tóc đẹp mượt mà, mùi hương thầm vấn vương đều trở nên quyến rũ một cách vô thức, khiến trong lòng Chương Minh Viễn chột lay động. Anh điều chỉnh hơi thở trấn tĩnh lại tinh thần, thuận miệng nói: “Xà phòng gội loại nào mà có mùi hương này vậy? Mua giùm tôi một bánh với.”

Cô chỉ cảm thấy buồn cười: “Đàn ông đi gội loại mùi thơm ngào ngạt này có nghĩa gì chứ?”

Anh ta cãi lại: “Tôi không gội, tôi mua đặt ở nhà để ngửi mùi thơm không được sao?”

Mua xà phòng gội đầu để ngửi mùi thơm, thật sự không hiểu nổi. Bạch Lộ không hơi đâu phí lời với anh ta nữa, vừa lúc đó âm báo tin nhắn vang lên, cô thừa dịp không tiếp chuyện anh ta nữa, cứ thế lấy di động ra kiểm tra

hộp tin đến. Là tin nhắn chúc ngủ ngon của Dương Quang, cô nhoén miệng cười trả lời anh.

Chương Minh Viễn đứng một bên hỏi vu vơ: “Tin nhắn của bạn trai hả?”

Cô ừ một tiếng, không muốn nói nhiều, anh ta cũng biết ý không nói gì nữa. Trong thang máy yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng bấm tin nhắn khe khẽ của cô.

Sau khi gửi tin xong, thang máy cũng vừa tới tầng lầu văn phòng công ty. Bạch Lộ lấy chìa khóa mở cửa văn phòng cố vấn, Chương Minh Viễn mở máy tính copy tài liệu của anh ta, chưa đến mười phút đã làm xong tất cả.

Ngẫm lại đêm hôm chỉ vì chút chuyện của anh ta mà đặc biệt bắt xe đến đây, làm trễ nãi giấc ngủ của mình, trong lòng Bạch Lộ không tránh khỏi oán hận. Tuy không thể đem bất mãn nói thành lời, nhưng cô vẫn thử thương lượng với anh ta: “Cố vấn Chương, hay là tôi đưa chìa khóa văn phòng cho anh, anh tự giữ sẽ tiện hơn.”

Anh ta hờ hững nhìn lướt qua cô một cái, không đồng ý cũng chẳng từ chối: “Cô ngại phiền toái à?”

Đúng là cô cảm thấy phiền, chỉ là không thể nói thẳng, đành cường điệu nói: “Tôi chỉ cảm thấy anh tự mang chìa khóa sẽ tiện lợi hơn, nếu tình huống như hôm nay lại xảy ra cũng không cần phải mòn mỏi chờ tôi đến mở cửa.”

Trên mặt anh ta lại hiện lên điệu cười như có như không: “Nghe ra cô thực sự lo nghĩ cho tôi nhỉ!”

Bạch Lộ sợ nhất là nhìn thấy loại vẻ mặt này của anh ta, mỗi lần anh ta bày ra điệu cười ần ần hiện hiện nhìn cô, ánh mắt đen thẫm đặc biệt sâu xa, sâu như thể đại dương trong đêm tối. Còn cô tựa như con thuyền du hành

trong đêm, cứ sợ va phải đá ngầm. Tự nhiên, cô không nói gì thêm về chuyện chiếc chìa khóa nữa.

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 2

1.

Ngày cuối tuần, Bạch Lộ thức dậy từ rất sớm. Sau khi đánh răng rửa mặt, thay quần áo thể dục rồi chờ Dương Quang đến đón cô. Mặc dù đã tốt nghiệp, nhưng vài bạn học quen thân trong câu lạc bộ leo núi trước kia hẳn có thời gian là hẹn hò tụ tập nhau cùng đi leo núi, có lúc còn nấu cơm hoặc cắm trại dã ngoại. Lần này là hoạt động đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng từ lâu, để ngăn ngừa bị quấy rầy, cô còn cố tình tắt điện thoại, cô không muốn giữa đường bị người ta gọi đi tăng ca.

Tám giờ, Dương Quang lái chiếc Jetta của anh có mặt đúng giờ. Chiếc xe này là quà tặng của ba mẹ cho anh nhân dịp tốt nghiệp đại học. Thượng Vân cho rằng con trai đã bắt đầu ra ngoài xã hội làm việc, có một chiếc xe sẽ thêm tiện lợi lẫn thêm thể diện. Bình thường ghế lái phụ bên cạnh anh luôn là chỗ ngồi chuyên dụng của Bạch Lộ, nhưng hôm nay trên vị trí đó lại là Ninh Manh.

Bạch Lộ hơi ngẩn người, còn Ninh Manh thì cười như không có chuyện gì: “Chào buổi sáng, chị Bạch Lộ.”

Dương Quang nói tối qua Ninh Manh ăn cơm ở nhà anh, nghe nói sáng nay có hoạt động leo núi liền hưng phấn đòi tham gia. Dù sao leo núi cũng là hoạt động tập thể, anh liền mang cô bé đi theo. Bạch Lộ cũng không thể nói gì, mặc dù trong lòng có đôi chút khó chịu.

Càng khó chịu hơn là, vì Dương Quang chở Ninh Manh cùng đi nên cô ta đương nhiên ngồi ghế lái phụ, Bạch Lộ chỉ có thể ngồi ghế sau.

Ninh Manh và Dương Quang ngồi đằng trước cứ luôn cười cười nói nói, cô ta mặc một bộ đồ thể thao màu vàng nhạt, cái miệng nhỏ riu rít không ngớt, hệt như chú chim hoàng oanh líu lo đầu cành. Cô ta toàn nói chuyện bọn họ lúc nhỏ, Bạch Lộ ngồi phía sau không chen vào được câu nào. Nếu không phải Dương Quang thi thoảng quay đầu nói chuyện với mình, cô quả thực cảm thấy bản thân chẳng khác nào một kẻ trong suốt vô hình.

Cho đến tận khi tới nơi đã định và bắt đầu leo núi, tình hình cũng chẳng có gì khác hơn. Ninh Manh vẫn bám lấy Dương Quang như hình với bóng, đến chỗ hơi gập ghềnh một tí đều đòi Dương Quang đỡ cô ta qua. Nhiều đó chưa đủ, còn không cẩn thận để bị trượt chân, Dương Quang còn phải cõng cô ta xuống núi. Mặc dù cô ta dáng vóc mảnh mai xinh xắn, thể trọng không đến bốn mươi lăm ký, nhưng khi Dương Quang cõng cô ta một mạch về đến chân núi thì đầu cũng ướt sũng mồ hôi.

Bạch Lộ đau lòng định lau mồ hôi cho anh, nhưng bị Ninh Manh giành trước. Cô ta nằm trên lưng anh nên chiếm ưu thế về cự ly, đưa tay ra trực tiếp dùng lòng bàn tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán anh. Còn nhắc lại chuyện năm xưa: “Dương Quang, anh còn nhớ hồi nhỏ anh dẫn em ra ngoài chơi không, kết quả em chơi mệt ngủ quên mất, anh cũng cõng em về nhà thế này.”

Dương Quang thở phì phò: “Nhớ, lần đó em làm anh mệt gần chết, bây giờ cũng khiến anh mệt gần chết. Con nhóc nhà em thật là phiền, sau này không dẫn em đi chơi nữa.”

“Anh dám, anh không dẫn em khóc cho coi. Anh sợ em khóc nhất, đúng không?”

Ninh Manh miệng thì nói khóc, nhưng thanh âm lại mang theo nụ cười, giọng nói mềm mại, ngọt ngào của cô ta tựa như kem sấp tan. Nếu Bạch Lộ là đàn ông, có lẽ cũng sẽ vô cùng cam tâm tình nguyện lắng nghe cô gái làm nũng ngọt ngào như mật thể này đến chín mười tuổi. Tuy nhiên cô không phải, không những thế đối tượng làm nũng còn là bạn trai mình, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu cảm giác khó chịu.

Dương Quang lái xe đưa Ninh Manh về nhà, Bạch Lộ ngồi lên ghế trước, sắc mặt như ủ một tầng sương mỏng. Anh nhận ra điều đó, bèn dừng xe lại bên đường, đưa tay kéo lấy vai cô, dỗ dành: “Sao lại không vui thế kia? Chuyện vừa rồi em đừng để ý, em biết anh luôn coi Ninh Manh như em gái mà.”

Bạch Lộ thở dài: “Dương Quang, anh có nghĩ tới không, anh toàn tâm đối xử với Ninh Manh như em gái, nhưng con bé chưa hẳn đã xem anh như anh trai.”

Dương Quang ngẫm nghĩ, vẻ mặt có chút không chắc chắn: “Anh và Manh Manh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, quan hệ luôn thân mật quen thuộc như thế. Nó thường xuyên theo anh làm nũng này kia, anh cũng chưa bao giờ cảm thấy có gì không đúng. Có điều, nếu em đã cảm thấy khó chịu như vậy, sau này anh sẽ chú ý hơn, giữ khoảng cách với nó. Được rồi, đừng xịu mặt nữa. Cười lên cái nào, bạn gái anh cười lên là đẹp nhất.”

Bạch Lộ không có cách nào giận đối với anh nữa, bèn cười lên thật tươi. Hai lúm đồng tiền nhỏ tựa như nụ hoa nhài lúc ẩn lúc hiện trên khóe môi. Lúm đồng tiền khiến vẻ cười của cô đặc biệt ngọt ngào, đặc biệt long lanh, ngọt ngào như đường mật, long lanh như tháng tư mùa xuân hiện tại. Cánh tay Dương Quang bất giác dùng lực, ôm trọn cả người cô vào lòng, sau đó cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Nụ hôn mang theo hơi thở nóng ấm của anh, từ môi đến má, rồi từ chiếc cằm nhỏ xinh sáng bóng như sứ đến chiếc gáy cong cong duyên dáng như

thiên nga, lại quay về xương quai xanh tinh tế xinh xắn. Khi anh còn muốn thử thăm dò xuống dưới, cô bất an xoay người tránh ra, vẻ mặt vừa hơi lúng túng vừa hơi sợ sệt: “Đừng... đừng như vậy.”

Mặc dù hai người đã yêu nhau hơn hai năm, thế nhưng quan hệ nam nữ cũng chỉ mật thiết đến mức này, hai người chưa bao giờ vượt quá giới hạn. Dương Quang không phải không muốn, nhưng về mặt này Bạch Lộ đặc biệt bảo thủ, mỗi khi anh vừa có ý đồ về mặt này, cô luôn đỏ mặt cự tuyệt: “Không cần, đừng như thế.”

Dương Quang đối với chuyện này mặc dù có mất hứng nhưng cũng vui mừng. Dù sao đi nữa, trong thời đại cá tính cởi mở này, khi mà việc tùy tiện qua lại một đêm đã kéo nhau lên giường đã trở thành chuyện thường, một cô gái vẫn có thể giữ mình trong sạch, thủ thân như ngọc chung quy vẫn là chuyện tốt. Anh cũng không muốn tìm một cô nàng có thể tùy tiện cởi áo lên giường với người khác làm bạn gái. Vì thế sự từ chối của Bạch Lộ trái lại càng khiến anh thêm tôn trọng cô: “Được, anh nhin, chúng ta để dành chuyện này đến đêm động phòng hoa chúc, khiến cho đêm tân hôn càng xứng đáng.”

Sáng sớm thứ Hai đi làm, Bạch Lộ vừa vào văn phòng đã bị Hoắc Mân gọi lại. Bảo cô sáng nay không cần lo việc gì hết, lát nữa cùng tổng giám đốc Vương đại diện cho công ty đến bệnh viện thăm Chương Minh Viễn.

Cô ngớ người: “Cố vấn Chương làm sao vậy?”

“Hôm qua anh ta bị tai nạn xe, đâm phải một chiếc xe vượt đèn đỏ, may mà có túi khí an toàn bảo vệ, thương tích trên người không nghiêm trọng.”

Nửa tiếng sau, Bạch Lộ và Vương Hải Đăng cùng đến bệnh viện, nhưng lại đụng phải cảnh trống không. Phòng bệnh trống rỗng, vài y tá đang thu dọn hoa tươi và giỏ trái cây chất đầy phòng. Họ nói vì bệnh nhân thương

tích rất nhẹ nên sau khi ở lại bệnh viện quan sát một đêm liền khăng khăng muốn xuất viện.

Đến hụt giống như họ còn có một người trẻ tuổi ăn vận bảnh bao, anh ta chỉ đến sau họ chưa đầy ba phút, vừa vào trông thấy phòng bệnh trống huơ trống hoác chỉ biết lắc đầu bật cười: “Cái thằng này, chạy nhanh thật.”

Vương Hải Đăng nghe tiếng liền quay đầu, tươi cười rạng rỡ bước đến chào hỏi: “Âu thiếu gia, cậu cũng đến thăm Chương công tử đấy à.”

Bạn bè của Chương Minh Viễn hầu hết đều thuộc loại không giàu cũng sang, anh chàng Âu này cũng là một người rất có lai lịch. Âu thiếu gia đang lấy di động ra tính gọi điện thoại, thờ ơ nhìn quét qua Vương Hải Đăng một cái: “Ông là?”

Vương Hải Đăng tự giới thiệu, Âu thiếu gia dường như cũng có chút ấn tượng nhiều đó: “Là tổng giám đốc Vương sao, đã nghe Minh Viễn nhắc đến. Xin chào.”

Sau đó tầm mắt anh ta lướt qua Bạch Lộ đang ôm hoa tươi đứng một bên, nhưng cái quét mắt này không thờ ơ như trước, có vẻ đánh giá chuyên chú kín đáo ẩn sâu trong đôi mắt: “Vị này là ai?”

“Đây là cô Bạch, thư ký của công ty chúng tôi, cô ấy cũng kiêm nhiệm chức trợ lý của cố vấn Chương, vì thế tôi dẫn theo cô ấy cùng tới đây thăm Chương công tử.”

Âu thiếu gia gật đầu mỉm cười, nụ cười ra chiều hiểu biết: “Chào cô Bạch.”

Bạch Lộ lịch sự trả lời: “Xin chào Âu thiếu gia.”

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Âu thiếu gia đã được nối máy, anh ta vừa cười vừa nói với người bên kia điện thoại: “Minh Viễn, tớ đến bệnh

viện thấy trống không. Thằng khi, ở bệnh viện có vài ngày mà cứ như bị đem giết không bằng, lần còn nhanh hơn chạch.”

Cũng không biết Chương Minh Viễn đầu bên kia nói gì, anh ta chỉ cười lên ha hả: “Quả nhiên một lần bị răn căn, mười năm sợ dây thừng. Được rồi, cậu ở nhà đó đi, bây giờ tớ chạy qua thăm cậu.”

Dừng một chút, anh ta lại nói: “Đúng rồi, không chỉ mình tớ bắt hụt cậu, tổng giám đốc Vương còn dẫn theo cô Bạch phí công đứng trước bốn bức tường trong phòng bệnh đây này. Cậu làm người ta đi tay không một chuyến mà không thấy xấu hổ à?”

Không biết Chương Minh Viễn trả lời ra sao, nhưng Âu thiếu gia cúp điện thoại xong thì cười tít mắt nói: “Tổng giám đốc Vương, cô Bạch, chi bằng chúng ta cùng đến nhà Chương Minh Viễn thăm cậu ta đi.”

Bạch Lộ thực không muốn đi, cô hy vọng Vương Hải Đăng đi một mình, để cô về công ty trước. Không ngờ Vương Hải Đăng nói ông ta còn có việc, mười giờ có hẹn đàm phán với người khác, bảo cô một mình đại diện công ty đến thăm hỏi Chương Minh Viễn.

“Cô đi nhờ xe Âu thiếu gia đến đó đi, lúc về lại tự đón xe. Thay tôi hỏi thăm cố vấn Chương, dặn cậu ấy cứ tĩnh tâm nghỉ ngơi.”

Bạch Lộ không còn cách nào khác đành lên chiếc xe thể thao Lamborghini của Âu thiếu gia, theo anh ta đến nhà Chương Minh Viễn.

Xe lao vun vút như gió trên những con đường rộng lớn bằng phẳng của kinh thành, cuối cùng tiến vào trung tâm một khu chung cư cao cấp phong cảnh tuyệt đẹp nép mình yên tĩnh, tựa như chốn đào nguyên giữa lòng thành thị. Đem xe đỗ tại bãi đỗ ngầm, hai người cùng nhau đi thang máy lên tầng cao nhất, Chương Minh Viễn khập khiễng đi ra mở cửa.

Âu thiếu gia hiển nhiên là khách quen, vào cửa liền tự mình cởi giày thay dép, vừa thay vừa cười: “Cậu lại làm thương binh rồi, tớ đặc biệt đồng cảm sâu sắc với cậu.”

“Vớ vẩn. Âu Vũ Trì cậu đừng có tìm dép cho mỗi mình mình, tìm thêm một đôi cho Bạch Lộ đi.”

Bạch Lộ ôm một bó hoa lớn đứng trước cửa, đang chần chừ không biết có nên vào nhà không, có lẽ đứng ngoài cửa hỏi thăm dăm ba câu chắc sẽ không quấy rầy người ta nghỉ ngơi. Nhưng Chương Minh Viễn lại bảo Âu Vũ Trì tìm dép cho cô, xem ra vẫn phải vào trong ngồi một lát.

Đây là một căn hộ chung cư nhỏ hai tầng, diện tích không quá lớn, trang trí cũng vô cùng đơn giản, nhưng trong phong cách đơn giản vẫn mang vẻ cầu kỳ rõ rệt. Nội thất trọn bộ bằng gỗ tùng nhập khẩu quý hiếm tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ. Bước vào nhà, Âu Vũ Trì mở tủ lạnh lấy đồ ra uống một cách quen thuộc. Còn Bạch Lộ không tự nhiên ngồi vào một góc sofa, miệng lí nhí như đọc thuộc lòng: “Cố vấn Chương, tổng giám đốc Vương bảo tôi thay mặt công ty đến thăm anh, nhân anh nghỉ ngơi cho khỏe...”

Chương Minh Viễn không buồn nghe mà ngắt lời cô: “Được rồi được rồi, mấy câu đó tôi nghe mãi từ hôm qua tới giờ, lỗ tai sắp chai luôn rồi. Mới trốn thoát khỏi bệnh viện, cô lại đuổi tới tận nhà mà niêm. Cô tha cho tôi đi.”

Bạch Lộ hơi lúng túng mím môi im lặng, trong khoảnh khắc không biết phải nói gì cho tốt, vừa cúi đầu thì bắt gặp bó hoa mình vẫn đang ôm trong tay: “Anh có bình hoa không? Tôi đem hoa cắm vào.”

Chương Minh Viễn nghĩ nghĩ: “Trước đây phòng khách có một cái bình pha lê, bị tôi sơ ý làm vỡ rồi. Cái trong phòng ăn nhỏ quá, không cắm được. Có điều trong phòng làm việc có không ít bình gốm sứ, cô chọn một cái mang ra cắm hoa đi.”

Bạch Lộ đi vào phòng làm việc theo chỉ thị của anh ta, phòng làm việc rất lớn, nhưng sách lại không bao nhiêu, trên một chiếc kệ sát đất che hết một mặt tường bày biện cao thấp lộn xộn nhưng tinh tế các loại chai lọ bát đĩa bằng gốm sứ đủ hình dạng lớn nhỏ khác nhau. Xem ra hình như anh ta rất hứng thú với việc thu thập đồ gốm sứ, có điều những đồ gốm sứ này xem ra không phải là vật quá cổ xưa hay quá quý báu.

Xem sơ qua một lượt, Bạch Lộ chọn một chiếc bình sứ có hơi hướm màu sắc cổ xưa, đem đến phòng ăn đổ nước đầy một nửa, rồi đem hoa tươi cắm vào. Những bông hoa rực rỡ khoe sắc cùng bình hoa màu đen sẫm mộc mạc tương phản, tôn nhau lên một cách thi vị.

Ở phòng khách đầu bên kia, đối thoại giữa Chương Minh Viễn và Âu Vũ Trì bay đến như hoa rơi ào ạt.

“Tại sao vẫn còn ở đây một mình, tớ tưởng chị cậu nhất định sẽ tóm cậu về nhà chứ.”

“Tớ sao có thể theo chị ấy về nhà, vậy chả phải tự đưa đầu ra ăn mắng à. Ông già nhà tớ vẫn đang giận bốc khói, tớ trốn còn không kịp.”

“Lúc này ông già cậu thực sự nổi trận lôi đình rồi, tớ nghĩ ít nhất trong vòng nửa năm cậu đừng mơ đụng đến tay lái. Không những tịch thu toàn bộ xe của cậu, còn chốt hạ một câu, ai dám cho cậu mượn xe chính là gây khó dễ cho ông. Ba tớ cũng đặc biệt dặn dò tớ, không cho cậu đụng tới xe. Cậu cũng thật là, sao lại bất cần như thế. Nếu sợ vô bệnh viện đến vậy thì đừng có phóng, cậu làm như mình đang ở trường đua ấy!”

Giọng nói Chương Minh Viễn lộ vẻ buồn bực ngập tràn: “Thực ra trách nhiệm trong vụ đụng xe lần này không phải do tớ, là người ta vượt đèn đỏ tông phải. Nhưng ông già chả thèm quan tâm một hai lần nổi giận, giải thích cũng không thèm nghe.”

“Ai bảo cậu có “tiền án” chứ! Lần trước xảy ra tai nạn xe phải nằm bệnh viện hơn nửa năm, suýt chút nữa là không cứu được, ấy vậy mà giờ cậu còn dám phóng. Nếu tớ là ông già nhà cậu thì cũng sẽ nổi trận lôi đình.”

“Âu Vũ Trì, nếu cậu tới đây giáo huấn tớ thì bây giờ cậu về được rồi đấy. Tớ bị cậu léo nhéo sắp bực chết đây!”

Âu Vũ Trì bị Chương Minh Viễn đuổi đi, Bạch Lộ cũng nhân thể mở miệng tạm biệt chuẩn bị cùng ra về. Cô đại diện cho công ty đến làm nghĩa vụ thăm hỏi tận tình, nghĩa vụ đã hoàn thành tất nhiên cô cũng không muốn ở lại thêm. Chương Minh Viễn dường như đọc thấu suy nghĩ của cô, nhìn liếc qua cô với nụ cười như có như không, không nói gì nữa mà phất tay để cho cô đi.

Sau khi xuống lầu, mặc dù Bạch Lộ nói đi nói lại rằng tự mình bắt xe sẽ tiện hơn, nhưng Âu Vũ Trì vẫn cực kỳ ga-lăng mà kiên quyết đòi chở cô về, một mạch đưa cô đến dưới tòa nhà công ty.

2.

Sau khi về đến công ty, Vương Hải Đăng không ở đó, Bạch Lộ đem chuyện đến nhà Chương Minh Viễn thăm hỏi báo cáo tường tận với Hoắc Mân. Cô nghe xong khẽ chau mày: “Bạch Lộ, lúc ấy em không nên về nhanh như vậy. Cố vấn Chương bị thương ở nhà một mình, đi lại khắp khiêng rất bất tiện, về tình về lý em đều nên ở lại thêm một lúc, hỏi người ta xem có cần gì không. Bỏ lại một bó hoa rồi đi coi sao được, thăm hỏi như vậy chẳng khác gì thể hiện không có thành ý gì cả, chỉ có đến rồi đi một mạch. Em đừng quên rằng, em đại diện công ty đến, biểu hiện của em sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cách nhìn của cố vấn Chương đối với công ty.”

Bạch Lộ ghen lời, cô quả thực là đến rồi đi chóng vánh, cho nên chỉ thầm nghĩ ra về cho nhanh. Nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, nếu người cô đến thăm không phải là Chương Minh Viễn, mà là bất kỳ một vị

lãnh đạo nào đó của công ty hoặc thậm chí là đồng nghiệp, trong tình huống như ban này cô sẽ không lập tức rời đi. Dù sao người ta cũng bị thương hoạt động bất tiện, có thể nào cũng phải hỏi anh ta liệu có cần giúp làm đồ ăn thức uống gì không.

“Em xin lỗi chị Hoắc.”

“Không cần nói xin lỗi với chị, nếu chuyện này em chưa làm tốt thì lập tức dừng hành động sửa chữa. Bây giờ gần đến giờ ăn trưa rồi, em gọi điện cho cố vấn Chương, hỏi xem anh ta muốn ăn gì, em lập tức đi mua đem sang cho anh ta. Bắt xe mà đi, tiền xe công ty sẽ thanh toán.”

Bạch Lộ nghiêm chỉnh tuân mệnh làm theo, lúc Chương Minh Viễn nhận điện thoại dường như không hề kinh ngạc chút nào, giọng nói uể oải: “Cũng không muốn ăn gì, hay là cô đi mua một ít củ cải muối và dưa chuột muối của Lục Tất Cư để ăn với cháo đi.”

Mang theo hai hũ dưa muối cùng một hộp cháo trắng, Bạch Lộ lại quay về nơi mình vừa rời khỏi, ấn chuông cửa. Chương Minh Viễn vẫn đi cà nhắc ra mở cửa, lúc này cô nghĩ nên biểu hiện đôi chút quan tâm: “Cố vấn Chương, chân anh không sao chứ?”

Anh ta tỏ vẻ không việc gì: “Lúc tông xe bị vướng một chút, bấp chân hơi sưng, không có vấn đề gì lớn.”

Bạch Lộ thay giày bước vào nhà, đi thẳng vào phòng ăn xây theo kiểu mở, Chương Minh Viễn cũng kéo theo chân bị thương đi tới ngồi vào bàn ăn, vỗ bụng nói: “Bây giờ dạ dày tôi mới là vấn đề lớn nhất, nó rất đói, này giờ cứ sôi ầm ỉ đòi ăn.”

Giống như để phối hợp với anh ta, bụng anh ta cũng kêu òng ọc vài tiếng. Cô ngăn người, đáp lại bằng một tiếng cười, là nụ cười không kiềm được: “Không đến mức đói ra nông nổi này chứ, sáng nay anh chưa ăn gì sao?”

Anh ta không trả lời câu hỏi của cô mà chột nhướn mày nhìn cô: “Ồ, hôm nay mới phát hiện ra cô cười lên có hai lúm đồng tiền đấy. Tại sao trước kia chưa từng thấy nhỉ? Tôi biết rồi, xem ra trước đây cô đều là ngoài cười mà trong không cười, cho nên lúm đồng tiền mới không hiện lên.”

Bạch Lộ vội thu lại nụ cười, đánh trống lảng: “Bát đĩa ở đâu?”

Anh ta nhìn trái nhìn phải, không chắc chắn lắm: “Tìm trong tủ bếp xem, tôi nhớ hình như có một bộ.”

Trong tủ bếp quả nhiên có một bộ đồ ăn bằng sứ tinh xảo, vẫn còn nằm ngay ngắn trong hộp quà chưa được mở ra, rõ ràng trước đây Chương Minh Viễn căn bản chưa từng ăn cơm trong căn nhà này. Bạch Lộ được sự đồng ý của anh ta xong mới mở chiếc hộp được đóng gói, lấy ra vài chiếc bát đĩa dùng nước ấm rửa sạch một lượt, chuẩn bị cho cháo và dưa muối vào. Đương lúc bận rộn thì di động đổ chuông, là Dương Quang gọi đến, cô vội vàng vẫy khô hai tay cầm lên nghe.

“Bạch Lộ, em ăn cơm chưa? Nếu chưa thì xuống dưới cùng nhau đi ăn. Anh mới làm xong việc gần chỗ em, bây giờ đang ở dưới lầu công ty em.”

Cô căn môi với vẻ hơi ảo não: “Nhưng mà em không có ở công ty, em cũng đi ra ngoài làm việc rồi.”

“Em ra ngoài làm việc gì vậy?”

“Ừm... Chị Hoắc bảo em mang đồ cho cố vấn Chương.”

“Đưa đồ xong em ăn cơm cũng được. Em đang ở đâu, có gì anh chạy qua đón em.”

Cô cũng muốn cùng ăn trưa với Dương Quang, dù sao đồ cũng mang tới nơi rồi, việc cần làm cô cũng đã làm gần xong. Cô liền báo địa chỉ cho Dương Quang, bảo anh đến đón cô, hẹn mười lăm phút nữa gặp nhau ở

công khu nhà. Khu nhà cao cấp kiểu này, khách đến thăm đều do bảo vệ và chủ nhà liên hệ cùng chứng thực thân phận mới được cho vào trong, cho nên chỉ có thể bảo anh chờ ngoài công.

Cúp điện thoại xong, tốc độ rửa bát đĩa của Bạch Lộ liền gia tăng, vội vội vàng vàng, chọt không cần thận lỡ tay đánh vỡ một cái. Chiếc bát sứ tinh xảo trắng như ngọc mỏng như giấy vô tình đập một phát vào thành bồn rửa bằng inox, choang một tiếng vỡ thành mấy mảnh rơi xuống đất, như hoa rụng cuối xuân.

Giọng nói Chương Minh Viễn từ sau lưng truyền đến: “Nhận có cuộc điện thoại mà gặp đến độ này, là bạn trai cô hẹn hả.”

“Tôi xin lỗi.”

Bạch Lộ có phần quần bách nhật các mảnh vỡ lên ném vào thùng rác, rồi đem chiếc bát còn lại rửa sạch đựng cháo, củ cải muối cùng dưa chuột muối cũng xếp từng miếng lên đĩa. Cô bày bát đĩa đã đựng thức ăn đầu vào đó trước mặt Chương Minh Viễn: “Xong rồi, có thể ăn được rồi đây.”

Nhưng anh ta không động đũa, nhìn đĩa củ cải muối không ngừng lắc đầu: “Củ cải muối phải thái thành sợi nhỏ, rồi cho thêm một ít dầu mè cùng vài giọt giấm, như thế ăn mới ngon.”

Cô giật mình: “Còn phải phiền phức vậy à?”

“Thôi khỏi, ăn tạm vậy.”

Cũng may anh ta còn chịu ăn tạm, cô thở phào một hơi. Thấy anh ta cầm thìa chậm rãi húp vài ngụm cháo nóng, cô thử dò hỏi: “Cố vấn Chương, nếu không có việc gì nữa thì tôi đi trước nhé.”

Anh ta cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục húp cháo, một lát sau mới thản nhiên nói: “Cô đi đi, tôi biết tổng cô muốn đi từ lâu rồi.”

Bước chân thoăn thoắt như bay trên cung trăng, Bạch Lộ rời khỏi căn hộ của Chương Minh Viễn, đến gặp Dương Quang tại cổng khu nhà. Hai người tìm đại một quán ăn ngồi xuống gọi hai phần ăn, ăn cái gì cũng không sao cả, chỉ cần hai người cùng nhau ăn, thức ăn tầm thường cũng có thể trở nên thơm ngon.

Lúc ăn cơm, Dương Quang nói mẹ anh tháng sau muốn tổ chức sinh nhật. Sinh nhật tròn năm mươi tuổi, là đại thọ.

“Bạch Lộ, em nói anh nên chuẩn bị quà mừng thọ như thế nào đây?”

Bạch Lộ trong giây lát cũng không nghĩ ra cái gì thích hợp: “Cái này thật không dễ, mẹ anh cũng không thiếu thứ gì, tặng cái gì mới được giờ?”

Dương Quang cũng không ngừng gãi đầu: “Anh cũng nghĩ không ra nên tặng quà gì cho hay, Manh Manh nói nó đã chuẩn bị quà rồi. Cũng không biết con nhóc này nghĩ ra cái gì, hỏi nó không chịu nói, cứ thần thần bí bí.”

Bạch Lộ mặc dù không biết Ninh Manh chuẩn bị món quà ra sao, nhưng cô biết, bất kể cô ta tặng quà gì Thượng Vân đều nhất định sẽ rất thích. Nếu một món quà tương tự do cô tặng, Thượng Vân nhất định sẽ thấy chướng mắt. Yêu nhau yêu cả tông chi, ghét nhau ghét cả đường đi lối về.

Suốt bữa cơm hai người đều bàn bạc và suy nghĩ, nhưng vẫn không nghĩ ra nên tặng quà gì chúc mừng đại thọ năm mươi tuổi của Thượng Vân. Da đầu của Dương Quang bị cào sấp thủng luôn: “Tặng quà thực sự là chuyện khó nhất trên đời, năm đó tặng quà sinh nhật cho em, anh cũng nghĩ lâu lắc mới nghĩ ra cái vụ đem chính mình tặng cho em.”

Lời nói của Dương Quang khiến Bạch Lộ mỉm cười từ tận đáy lòng, một bên khẽ cười, một bên bất giác nhìn liếc qua bàn tay trái đang đeo chiếc nhẫn bạch kim của mình. Nhưng cái liếc mắt này lại khiến cô hoảng hồn nháy dựng lên, cúi đầu khom lưng tìm kiếm dưới nền nhà: “Oái, nhẫn của em đâu mất rồi?”

“Không thấy nhẫn đâu hả?”

Dương Quang cũng vội nhóm dậy giúp cô tìm. Khu vực sàn nhà chung quanh bàn ăn đều sạch sẽ, đến một cọng tóc cũng không có, hiển nhiên không rơi ở đây. Bạch Lộ sốt ruột muốn chết: “Nó rơi ở đâu chứ.”

“Em đừng sốt ruột, nghĩ kỹ lại xem, lần gần đây nhất nhìn thấy chiếc nhẫn là khi nào?”

Càng gấp càng rối, Bạch Lộ không tài nào nghĩ ra. Nhưng giờ làm ca chiều đã đến, Dương Quang còn phải mau chóng quay về công ty. Anh đưa cô đến dưới lầu công ty trước, an ủi đủ kiểu: “Em cứ nghĩ cho thật kỹ, nếu tìm không ra cũng không sao. Không có vấn đề gì, mất cũng mất rồi, vài ngày nữa nhận lương anh sẽ mua cho em một chiếc nhẫn còn đẹp hơn.”

Tuy là nói thế nhưng tâm trạng Bạch Lộ vẫn cực kỳ không tốt. Chiếc nhẫn bị mất mặc dù chỉ là một vòng bạch kim nho nhỏ, không đủ mắc tiền, không đủ hoa lệ, nhưng lại là tín vật tình yêu giữa cô và Dương Quang, cho dù có nhẫn kim cương đắt tiền sang trọng đến cỡ nào cũng không có ý nghĩa bằng. Thế nhưng làm sao cô lại bất cẩn làm mất được chứ? Rốt cuộc là để ở đâu?

Khi đứng dưới tầng trệt chờ thang máy, cô vẫn ra sức vắt óc. Đột nhiên đầu óc chợt tỉnh, nhớ ra lúc trả tiền mua dưa muối ở Lục Tất Cư vẫn còn thấy lóe lên một vòng ánh sáng màu trắng bạc kia. Ra khỏi Lục Tất Cư cô liền bắt xe đi thẳng đến nhà Chương Minh Viễn, ngồi trong taxi cô vẫn luôn xách đồ, nhẫn không thể nào rơi được. Như vậy xem ra, nhẫn có lẽ bị rơi ở nhà Chương Minh Viễn, khả năng này là lớn nhất.

Cửa thang máy mở ra, nhưng Bạch Lộ chẳng buồn rời khỏi thang máy, vội vàng lấy di động ra, cô không hề nghĩ ngợi liền gọi vào số của Chương Minh Viễn. Chuông reo một hồi lâu mới bắt máy, giọng nói đầu bên kia điện thoại đậm vẻ ngái ngủ: “Alô...”

Thật hiển nhiên anh ta đang ngủ trưa, cô không hỏi hồi hận bản thân đã quá vội vã, cứ thế không suy nghĩ mà gọi điện quấy rầy người ta đang ngủ ngon. Lẽ ra cô nên nghĩ tới bây giờ là thời gian nghỉ trưa. Nhưng gọi cũng gọi rồi, cô chỉ có thể bất chấp mà nói: “Cố vấn Chương, thật ngại đã đánh thức anh dậy.”

Trong ống nghe yên lặng giây lát, sau đó vang lên giọng nói đã tỉnh táo vài phần: “Là cô hả! Có chuyện gì không?”

Nhất thời cô không biết làm sao nói chuyện chiếc nhẫn, đành phải nghĩ ra một lý do khác: “Cũng không có chi, là tôi muốn hỏi anh xem buổi tối muốn ăn gì, tôi lại mang đến cho anh.”

Trong ống nghe lại yên lặng, thời gian yên lặng tương đối lâu, lâu đến nỗi cô gần như nghi ngờ liệu anh ta có nghe cô nói chuyện trong lúc nửa tỉnh nửa mơ rồi đi ngủ lại không. Cô thử alô một tiếng, bấy giờ mới có trả lời: “Đồ ăn mua bên ngoài đều ăn phát ngán rồi, tôi muốn ăn đồ nhà nấu. Hay là buổi tối cô mua một ít thức ăn đến nấu cho tôi đi.”

Bạch Lộ không ngờ Chương Minh Viễn sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, không muốn ăn đồ ăn ngoài, muốn ăn đồ nấu trong nhà, muốn cô tự tay xuống bếp làm thật phiền phức. Nhất thời không biết nói gì. Nhưng sau khoảnh khắc im lặng, cô vẫn chỉ có thể nhận lời, cô sẽ có thể đến nhà anh ta đăng tìm chiếc nhẫn bị mất của mình.

“Vậy... anh muốn ăn món gì?”

Anh ta hỏi lại: “Cô nấu được món gì?”

Cô nhân cơ hội nói: “Thực ra tôi nấu ăn không giỏi lắm, chỉ sợ không hợp khẩu vị của anh, hay là tôi cứ đến nhà hàng mua về vài món nhé.”

Nhưng anh ta vẫn khăng khăng cố chấp: “Tôi đã bảo không muốn ăn đồ bên ngoài. Thế này đi, cô đi mua một bông cải xanh về xào qua, mua một

con cá mú đem hấp, sau đó nấu một bát canh cà chua trứng là được. Đúng rồi, nhà tôi không có mắm muối dầu mỡ, tiện thể cô mua luôn một lượt.”

Bạch Lộ khi không lại ôm thêm trách nhiệm nấu cơm tối vào người, cực kỳ không biết làm sao.

Về đến văn phòng, Hoắc Mân vừa thấy cô liền hỏi tình hình đưa cơm cho Chương Minh Viễn lúc xế trưa, cô báo cáo tường tận xong còn nói buổi tối phải đến chuẩn bị cơm tối cho anh ta. Hoắc Mân nhìn cô với một ánh mắt “trẻ nhỏ dễ dạy”: “VẬY buổi chiều em về sớm chút đi. Có thể bắt xe qua đó, công ty thanh toán.”

3.

Năm giờ chiều Bạch Lộ đã rời công ty, trước tiên đến siêu thị mua thức ăn và gia vị, xong lại xách một túi đồ to đầy ụ đến gõ cửa nhà Chương Minh Viễn. Trong vòng một ngày, đây là lần thứ ba cô tới căn hộ của anh ta.

Vừa vào nhà bếp, ánh mắt cô liền quét qua khắp nơi một lượt, sau khi đảo mắt nhìn sơ không hề phát hiện được gì cả. Tiếp đó, cô mượn cớ tìm khăn trong tủ bếp lẫn khu vực bồn rửa. Chương Minh Viễn nghiêng người dựa vào sofa xem ti-vi trong phòng khách, một trận bóng đá đang phát sóng đến hồi gay cấn. Cô nghĩ anh ta hẳn sẽ không chú ý đến động tĩnh của cô trong phòng bếp.

Nhưng ngờ đâu, giọng nói anh ta đột nhiên truyền đến từ xa: “Hình như cô đang tìm cái gì hả? Tìm gì vậy?”

Ban đầu Bạch Lộ ngượng không định nói, nhưng nghĩ lại, biết đâu Chương Minh Viễn đã trông thấy thậm chí còn nhặt được chiếc nhẫn kia thì sao. Vì thế cô bước tới đỏ mặt ấp úng kể, nói năng có phần lộn xộn, anh ta nghe vài lần mới hiểu ra ý của cô, khước miệng lại hiện lên nụ cười như có như không quen thuộc: “Tôi cứ thắc mắc sao cô tốt bụng dữ vậy, bỗng dưng

gọi điện hỏi tôi muốn ăn gì thì mang đến cho. Hóa ra là làm mất đồ ở chỗ tôi muốn tới tìm. Khi không tử tế đột xuất, không tặc thì cũng trộm.”

Bị anh ta nói như vậy, cô có phần xấu hổ, liền phản bác không suy nghĩ: “Ai không tặc cũng trộm chứ, tôi trộm của anh cái gì, tôi lừa...”

Lời còn chưa dứt, Bạch Lộ vội che miệng, cả khuôn mặt không nhin được mà đỏ ửng lên, nóng rục như lửa.

Chương Minh Viễn nhìn cô không chớp mắt, điệu cười như có như không trên khóe môi càng đậm hơn, càng ngày càng đậm. Nụ cười của anh ta khiến mặt cô càng thêm đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai.

Vừa ngượng vừa quẫn quay đầu trở vào nhà bếp, Bạch Lộ nhất thời rất muốn cầm lấy túi xách đặt trên bàn ăn bỏ đi quách cho rồi.

Dường như đoán được tâm tư của cô, Chương Minh Viễn chậm rãi nói: “Không tìm ra nhẫn, vậy cơm tối của tôi có được ăn không?”

Anh ta vừa nói thế, cô liền không đi nổi. Thực sự cứ thế này mà đi cũng thật là kỳ, nếu như bị Hoắc Mân biết được sẽ phê bình cô liền. Tối cũng tới rồi, thức ăn cũng mua rồi, mặc dù không tìm thấy nhẫn, nhưng bữa cơm này cô vẫn phải làm.

Khi Bạch Lộ tiếp tục bận rộn trong nhà bếp, bất chợt nghe thấy Chương Minh Viễn ngồi trong phòng khách nói một câu: “Yên tâm đi, nếu như nhẫn của cô bị rơi mất ở chỗ tôi, hôm nào tôi đền cô một chiếc là được.”

Giọng nói hờ hững của anh ta xen lẫn trong tiếng huyền não của trận bóng đá, càng nghe càng giống như thuận miệng nói chơi. Cô hoàn toàn không để tâm, chỉ hết sức tập trung đối phó với con cá trong tay.

Bữa cơm này Bạch Lộ làm vô cùng vất vả, đồ nào trong nhà bếp của Chương Minh Viễn cũng đều còn nguyên mới toanh chưa bóc hộp. Nồi niêu

xoong chảo dao thớt đều bóc từ trong hộp ra, xem ra người này bình thường căn bản không ăn cơm ở nhà, chỉ riêng hôm nay sướng lên muốn ăn đồ nhà nấu, kết quả hành cô mệt gần chết. Bận rộn cả buổi cuối cùng cũng làm xong hai món mặn một món canh, bông cải xanh xào thành một đĩa xanh thẫm pha xanh ngọc, canh cà chua trứng thành một bát đồ tươi xen lẫn trắng hồng, cá mú hấp tỏa mùi thơm hấp dẫn.

Chương Minh Viễn theo mùi thơm đi tới, ló đầu vào vừa trông thấy liền nói: “Mặc dù không biết ngon dở ra sao, nhưng trông hình thức cũng được lắm.”

Vừa nói vừa cầm đũa nếm thử một miếng bông cải xanh, gật gù: “Tay nghề bếp núc của cô không kém như cô nói, mùi vị rất ngon.”

Tài nấu ăn của Bạch Lộ tất nhiên không tồi, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu tại nhà các chú, cô đã giúp các thím nấu ăn cùng làm việc nhà không ít. Nhưng sau khi thi đậu đại học và rời xa quê hương, cô chỉ xuống bếp nấu ăn cho một mình Dương Quang, còn bây giờ, thực sự là vì bất đắc dĩ mới làm. Vốn dĩ chỉ vì chiếc nhẫn mới đến đây một chuyến, kết quả nhẫn không tìm thấy, còn không thoát được việc nấu cơm.

“Xới giùm tôi bát cơm, cảm ơn cô.”

Chương Minh Viễn hết như một đại thiếu gia ngồi trước bàn ăn chỉ lo cầm đũa gấp thức ăn, Bạch Lộ tìm vá xới cơm chuẩn bị xới cơm trắng cho anh ta. Lúc đó, khóa cửa bên ngoài bỗng cạch một tiếng nhỏ, cửa nhà chọt bật mở, có người mở cửa bước vào.

Phòng ăn xây theo kiểu mở rất gần với cửa nhà, Bạch Lộ nghe tiếng vừa xoay đầu đã có thể nhìn rõ một người đang đứng ngoài cửa. Đó là một cô gái trẻ, mặc một bộ váy trắng đen kiểu dáng đơn giản nhẹ nhàng, mái tóc đen búi lỏng theo kiểu Pháp, toàn thân trông rất ưu nhã và có khí chất. Cô ta vừa đi vào nhà vừa đem chìa khóa trong tay nhét vào túi đeo tinh xảo khoác

chéo trên vai, vừa ngẩng đầu bắt gặp tầm mắt của Bạch Lộ, cô ta ngạc nhiên tròn tròn hai mắt, rõ ràng là hết sức bất ngờ.

Bạch Lộ nhìn vẻ mặt cô ta liền hiểu ra sự tồn tại của bản thân dường đột biết dường nào. Mặc dù cô vẫn không biết cô gái trẻ tuổi này rốt cuộc là ai, nhưng một khi đã có chìa khóa cửa nhà có thể tự do ra vào, cô đoán nhất định phải có quan hệ thân mật với Chương Minh Viễn. Là vợ chưa cưới của anh ta sao? Hay là ong bướm nào đó ngoài vợ chưa cưới?

Khi trong đầu Bạch Lộ đang lập lờ không biết bao nhiêu phỏng đoán, lại nghe Chương Minh Viễn gọi cô gái trẻ tuổi kia một tiếng chị. Giọng nói của anh ta cũng rất bất ngờ: “Sao chị lại tới đây, không phải nói hôm nay phải đi Thâm Quyết họp à?”

“Bộ dạng em thế này chị còn lòng dạ nào đi Thâm Quyển, bảo trợ lý đi rồi.”

Chị anh ta không thèm thay dép, giày cao gót cứ thế giẫm lạch cạch tiến vào. Chị ta đi thẳng đến bàn ăn ngồi xuống, ánh mắt đảo qua hai món mặn một món canh trên bàn, lại nhìn đến Bạch Lộ, mang theo vẻ mặt ngẫm đánh giá: “Minh Viễn, vị tiểu thư này là ai?”

Chương Minh Viễn giới thiệu hết sức ngắn gọn: “Cô ấy là Bạch Lộ.”
Ngừng một chút, lại giới thiệu với Bạch Lộ: “Chị tôi, Chương Minh Dao.”

Để tránh hiểu lầm, Bạch Lộ không thể không tự giới thiệu bản thân một chút: “Xin chào chị Chương, tôi là Bạch Lộ, thư ký văn phòng tổng giám đốc của Thiên Đô Quốc Tế, tổng giám đốc Vương bảo tôi thay mặt công ty đến thăm cố vấn Chương.”

Chương Minh Dao không nói gì nữa, chỉ nhìn liếc qua em trai mình với vẻ suy nghĩ. Chương Minh Viễn tỏ vẻ tỉnh bơ thản nhiên: “Chị, chị cũng chưa ăn cơm hả? Ngồi xuống ăn chung đi. Bạch Lộ, nhân tiện xới thêm một bát cơm cho chị giùm tôi.”

Bạch Lộ xới hai bát cơm riêng biệt đặt trước mặt hai người, sau đó mở miệng xin phép ra về. Chương Minh Viễn nhìn cô một cái rồi nói: “Như vậy sao được, thức ăn mình làm cô còn chưa được nếm qua miếng nào, không thể chỉ cho hai người chúng tôi ăn được, cô cũng ngồi xuống cùng ăn đi.”

Bạch Lộ vốn dĩ không muốn ở lại đây ăn cơm, bây giờ Chương Minh Dao tới lại càng không muốn. Nhất quyết từ chối khéo: “Thực sự không cần đâu, tôi còn có chút việc. Anh chị thông thả ăn, tôi đi trước đây.”

Khi Dương Quang gọi điện tới, Bạch Lộ vừa về đến nhà.

“Cả chiều nay anh đều ở trong phòng họp, bây giờ mới được ra ngoài, thế nào, tìm được nhẫn chưa?”

Cô thở dài rồi mới nói: “Không tìm ra nhẫn, em tìm khắp nơi đều không thấy. Cũng không biết rốt cuộc là nó bị rơi mất ở chỗ nào nữa.”

Anh an ủi cô: “Không sao, mất rồi thì anh mua cho em một cái mới. Đừng khó chịu nữa.”

Cô vẫn không vui lên nổi: “Nhưng cái này có ý nghĩa khác.”

“Chỉ cần là của anh tặng thì đều như nhau hết. Không tìm được đồ đã mất, vì nó mà khó chịu thì chẳng đáng. Nghe lời anh, đừng rầu rĩ nữa.”

Cuối cùng cô cũng bị anh dỗ mà nhoẻn miệng cười: “Được, nghe lời anh.”

Dương Quang nhận lời đi mua nhẫn cho Bạch Lộ, ngày hôm sau liền có nhân viên công ty vàng bạc đá quý tươi cười sáng láng đến văn phòng tìm Bạch Lộ, giao cho cô một chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương vô cùng xinh đẹp. Vừa mở hộp gấm màu đỏ ra, trước mắt liền rực rỡ, kim cương khảm trên vòng nhẫn màu trắng bạc mặc dù chỉ là một hạt nhỏ xíu, nhưng

ánh sáng bảy sắc chiết xạ nên lại khiến người ta lóa mắt. Tuy không có nhãn giá nhưng vẫn có thể hình dung giá của nó không hề rẻ.

An Kỳ của phòng tài vụ đứng lúc chạy sang đưa bảng biểu báo cáo, vừa trông thấy đã trợn tròn mắt: “Chiếc nhẫn này ít nhất cũng vài chục ngàn tệ, Bạch Lộ, có phải bạn trai cầu hôn với cô không?”

Bạch Lộ thoát đầu cũng tưởng rằng đây là niềm vui bất ngờ mà Dương Quang kỳ công sắp đặt, thế nhưng nghe xong mức giá mà An Kỳ ước lượng, liền cảm thấy không có khả năng cho lắm. Bởi vì chiếc nhẫn này quá sức đắt tiền, mặc dù Dương Quang không phải không xoay được vài chục ngàn tệ, nhưng vung tay tiêu tiền như nước kiếu này không phải là phong cách của anh.

“Xin hỏi ai bảo các anh gọi đến đây? Liệu có nhầm lẫn gì chẳng?”

Nhân viên cửa hàng vàng bạc đá quý nghe vậy liền cẩn thận tra lại biên lai giao hàng, gật đầu khẳng định: “Không nhầm đâu ạ, đơn đặt hàng dưới tên của Chương Minh Viễn tiên sinh, yêu cầu gọi đến cô Bạch của công ty Thiên Đô Quốc tế. Công ty các vị không có cô Bạch nào khác đúng không ạ?”

Bạch Lộ ngạc nhiên, đột nhiên nhớ ra lúc làm cá trong nhà bếp của Chương Minh Viễn, anh ta ngồi trong phòng khách vừa xem đá bóng vừa thờ ơ nói sẽ đền cho cô một chiếc nhẫn. Khi đó cô những tưởng anh ta chỉ thuận miệng nói chơi, ai ngờ đâu hôm nay liền có nhân viên cửa hàng vàng bạc đá quý đến giao nhẫn cho cô.

An Kỳ đứng một bên nghe thấy thế cũng vô cùng ngạc nhiên, miệng lập tức mở rộng, đôi mắt nhìn Bạch Lộ đánh giá từ đầu đến chân một lượt giống như không quen biết. Cô nhận ra ánh mắt kỳ lạ của cô ta, đang chờ giải thích, cô ta lại cười khan nói: “Bạch Lộ cô còn nhiều việc, tôi ra ngoài trước đây.”

Sau khi An Kỳ đi, Bạch Lộ thử thương lượng với nhân viên giao hàng, muốn bảo anh ta mang nhẫn về. Cô làm sao có thể đòi Chương Minh Viễn đền nhẫn cho mình, còn là chuyện không liên quan đến anh ta, tại cô bất cần mà thôi. Thế nhưng nhân viên giao hàng nho nhã lễ độ nói: “Cô Bạch, tôi chỉ phụ trách giao hàng theo đơn đặt hàng. Chiếc nhẫn này do Chương tiên sinh mua cũng đã được thanh toán, tôi cũng giao hàng đúng hẹn, nếu cô không muốn nhận phần quà này vui lòng trực tiếp trả lại cho ngài ấy.”

Bạch Lộ không còn cách nào khác, đành phải ký tên tạm thời thu nhận chiếc nhẫn. Sau đó gọi điện cho Chương Minh Viễn, không ngờ nhận điện lại là Chương Minh Dao, giọng nói rất khách khí: “Bây giờ Minh Viễn không tiện nghe điện thoại, cô có chuyện gì không?”

Dĩ nhiên cô không thể nói chuyện chiếc nhẫn với Chương Minh Dao nên chỉ có thể nói qua loa: “Không có chuyện gì ạ, chỉ muốn hỏi xem sức khỏe cố vấn Chương đã tốt lên chưa.”

“Nó khỏe nhiều rồi, nếu cô không có chuyện gì tôi cúp máy trước nhé.”

“Vâng, không làm phiền chị nữa ạ.”

Vào giờ ăn trưa, Bạch Lộ không có lòng dạ nào ra ngoài đi ăn, bèn gọi bữa một phần ăn bên ngoài rồi ngồi trong văn phòng giải quyết cho qua bữa. Cô không biết rằng, chuyện Chương Minh Viễn tặng cô một chiếc nhẫn kim cương đắt tiền đã lan truyền khắp công ty như gió qua ngọn cây.

Giờ cơm trưa vốn luôn là thời gian tám chuyện, dường như đồng nghiệp toàn công ty đều vừa ăn vừa bàn luận sôi nổi chuyện chiếc nhẫn. Cơ hồ nhận định một trăm phần trăm rằng Bạch Lộ thừa dịp hôm qua đến nhà thăm hỏi, lợi dụng thời cơ bám lấy chàng Chương Minh Viễn có quyền có thế kia.

Cũng có người mạnh dạn giả thuyết: “Biết đâu tối qua cô ta đã leo lên giường Chương Minh Viễn, cho nên hôm nay mới có nhẫn kim cương cho

vô túi. Một đêm xuân bây giờ đáng giá ngàn vàng nha.”

4.

Chiếc nhẫn kim cương Bạch Lộ nhận lấy kia vẫn không có cơ hội trả lại cho Chương Minh Viễn.

Hôm đó cô gọi điện cho anh ta thì chị anh ta bắt máy, giọng điệu khách khí mà lãnh đạm khiến người ta cảm thấy xa cách vụn vặt. Cô không dám mạo muội gọi lại nữa, buổi chiều tan làm liền thử gửi đi một tin nhắn: Cố vấn Chương, xin hỏi anh có nhà không? Tôi muốn đem nhẫn trả lại cho anh. Đồ do tôi không cẩn thận làm mất nên không có lý do gì bắt anh bồi thường cả.

Tin nhắn gửi đi xong cứ như đá ném xuống biển, mãi đến buổi tối sắp đi ngủ mới nhận được tin trả lời của anh ta: Tôi không có ở Bắc Kinh, có chuyện gì chờ tôi về rồi nói sau.

Chương Minh Viễn không ở Bắc Kinh, Bạch Lộ có chút kinh ngạc, mới hôm qua còn ở đây mà. Tất nhiên những người thuộc giai cấp đặc quyền như họ hôm nay Bắc Kinh ngày mai Tokyo ngày kia Paris là chuyện hết sức bình thường, qua tỉnh này thành nọ thậm chí xuất ngoại đều thuận tiện cứ như dân thường đi thăm bà con. Có điều anh ta vừa bị tai nạn xe, bước đi còn khập khà khập khiễng, tại sao đột nhiên lại rời Bắc Kinh?

Thắc mắc này hôm sau đi làm Bạch Lộ mới được giải đáp từ miệng Vương Hải Đăng, ông nội đã về hưu đang dưỡng bệnh tại Hải Nam của Chương Minh Viễn đột ngột lên cơn nhồi máu cơ tim, cả nhà họ nhận được tin liền tức tốc phân công nhau chạy đến Hải Nam nhanh nhất có thể.

Nếu Chương Minh Viễn đã không ở Bắc Kinh, Bạch Lộ chỉ có thể tạm thời bảo quản chiếc nhẫn kia. Chuyện này cô không kể với Dương Quang, sợ nảy sinh hiểu lầm không cần thiết. Dù sao chờ anh ta về Bắc Kinh cô sẽ lập tức đem nhẫn trả về nguyên chủ.

Đến kỳ nghỉ mừng Một tháng Năm, Dương Quang và Bạch Lộ bàn nhau nhân dịp nghỉ lễ đi Thiên Tân chơi vài ngày. Thế nhưng kế hoạch du lịch tận hưởng thế giới hai người vốn đã được sắp xếp đâu vào đấy lại bị Thượng Vân phá hỏng, bà cũng bảo muốn tới Thiên Tân tham quan mua sắm, còn dẫn theo cả Ninh Manh.

Có thể hình dung, chuyến du lịch Thiên Tân này đối với Bạch Lộ chẳng vui vẻ gì. Từ đầu chí cuối cô đều có cảm giác bản thân là một kẻ dư thừa. Dương Quang, Ninh Manh và Thượng Vân vui vẻ hòa thuận bên nhau, còn cô đâu có cố gắng thế nào cũng không hòa nhập được. Tựa như có một bức tường vô hình trong không khí, ngăn cách giữa cô và bọn họ.

Buổi tối trọ ở khách sạn, hai phòng loại thường, mẹ con Dương Quang không ngại ở chung một phòng, Bạch Lộ và Ninh Manh một phòng. Khi ở riêng hai người với nhau, Ninh Manh tỏ một thái độ thẳng thắn theo kiểu đến phút chót mới bộc lộ ra: “Em thích Dương Quang, nhất định chị đã nhận ra từ lâu,”

Tuy Bạch Lộ sớm đã nhận thấy rõ mười mười, nhưng Ninh Manh trực tiếp nói thẳng ra thế này, cô vẫn hơi giật mình, nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào cho tốt.

Ninh Manh cũng không cần cô đáp, cứ thế thao thao tiếp lời: “Từ khi còn nhỏ xíu em đã thích anh Dương Quang. Hồi nhỏ em thực sự hy vọng anh ấy là anh ruột mình, như thế cả ngày lẫn đêm em đều có thể bám theo anh ấy như cái đuôi nhỏ. Lớn lên rồi, em lại mừng vì anh không phải anh ruột em, như vậy em mới có cơ hội phát triển quan hệ với anh ấy sâu thêm một bậc. Em nhỏ hơn anh ấy năm tuổi, trong đời có một vài bước chân em không tài nào đuổi kịp anh. Khi anh ấy học đại học em mới mười bốn, anh ở đại học quen bạn gái là chị, em biết được đã khóc một trận hoành tráng. Nhưng sau khi khóc xong em tự nhủ, cho dù anh ấy đã có bạn gái, nhưng không có nghĩa em không còn cơ hội nữa. Vì thế, em vẫn muốn cố gắng tranh thủ. Bây giờ em đã trưởng thành, em muốn cạnh tranh công bằng với chị.”

Bạch Lộ nghe mà ngơ ngẩn, Ninh Manh muốn cạnh tranh công bằng với cô, nhưng có công bằng nổi không? Rõ ràng cô ta có Thượng Vân ngấm ngấm giúp đỡ, nếu không lần đi Thiên Tân này làm sao từ thế giới hai người lại biến thành bốn người cùng đi.

Ninh Manh cũng thừa nhận: “Đúng, dì Thượng có giúp em, vì lâu nay dì ấy vẫn luôn rất thích em, thương em. Thực ra khi em và Dương Quang còn nhỏ hai bà mẹ đã nói đùa tương lai sẽ kết thông gia với nhau. Nếu như không có sự xuất hiện của chị...”

Cô ta không nói thêm nữa, nhưng ý tại ngôn ngoại vô cùng rõ ràng, Bạch Lộ nghiêm nhiên là một kẻ chen ngang lẫn phá đám.

“Thực ra chị không xứng với Dương Quang, dì Thượng và chú Dương đều nghĩ như thế. Chị là người tỉnh lẻ, không có hộ khẩu Bắc Kinh, gia cảnh lại không tốt, ba mẹ cũng không còn. Dì Thượng nói đại đa số trẻ mồ côi có tâm lý không bình thường, chỉ sợ chị cũng có không ít vấn đề tâm lý, có điều tạm thời chưa bộc phát ra mà thôi.”

Tay Bạch Lộ khẽ run rẩy, thực ra cô có thể đoán được đại khái vài lý do Thượng Vân không thích mình, tỉ như gia cảnh không tốt lắm, xuất thân không được cao. Với đôi giáo sư tự cho mình là phần tử trí thức cao cấp, kỳ thực bản chất bên trong chẳng khác biệt mấy so với hai người thím là dân thường quê mùa của cô. Chẳng qua là biết nhiều hơn vài chữ, khoác thêm một tấm áo giáo sư cao quý.

Có những giây phút, Bạch Lộ thực sự muốn phẩy tay bỏ đi, không muốn chịu bực bội thêm nữa. Nhưng suy nghĩ lại, nhớ tới Dương Quang trái tim cô liền mềm nhũn. Mặc cho mẹ anh tức giận hay ghét bỏ ra sao, tình cảm anh dành cho cô là nồng nhiệt thực sự. Cô không thể cũng không muốn rời xa anh.

Ban đêm, Thượng Vân và Dương Quang có lẽ cũng nói chuyện gì đó. Sáng sớm hôm sau, tinh thần Dương Quang rõ ràng có phần mất tập trung, hốc mắt hơi sẫm lại, có thể nhận thấy đêm qua ngủ không được ngon giấc. Bạch Lộ cũng mang theo hai vành mắt đen thui. Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt đều có vẻ nặng nề phức tạp.

Phần tiếp theo của chuyến du lịch không còn như cũ, chỉ đi đứng qua loa theo kiểu cời ngựa xem hoa. Sau khi lái xe về đến Bắc Kinh, Dương Quang đưa Ninh Manh về nhà trước, rồi đưa mẹ anh về nhà, cuối cùng là đưa Bạch Lộ. Trước khi Thượng Vân xuống xe còn dặn anh: Về nhà sớm nhé.

Bạch Lộ chờ Dương Quang nói chuyện với mình, cô nghĩ anh nhất định có chuyện muốn nói với cô. Quả nhiên, bóng dáng Thượng Vân vừa đi khuất, Dương Quang liền quay đầu nhìn cô: “Bạch Lộ, bọn mình kết hôn đi.”

Một câu nói như sét đánh khiến cô sửng sốt mất hồi lâu: “Hả!?”

Anh lập lại lần nữa, mang theo thái độ gọn gàng dứt khoát kiểu dao sắc chặt đay rỗi: “Bọn mình kết hôn đi. Ngày mai đi lĩnh giấy đăng ký, đem gạo nấu thành cơm để mẹ anh không nói gì được nữa.”

“Mẹ anh nói gì với anh?”

“Anh không muốn nhắc lại, em luôn nói mẹ anh không thích em mà anh vẫn không nhận ra, bây giờ mới biết là em đúng. Mẹ... mẹ đúng là không thích em, nhưng mà anh thích em, yêu ai cưới ai làm vợ là chuyện của anh, anh thích là đủ rồi. Vì thế, mình kết hôn đi Bạch Lộ. Anh biết cầu hôn thế này hơi bị đơn giản, không hoa tươi, không nhẫn kim cương, sau này sẽ bổ sung cho em. Em đồng ý lấy anh không?”

Khóe môi Bạch Lộ chột cong lên, cong đến độ hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ, nhưng trong mắt lại rơi xuống hai giọt lệ thật to. Lời cầu hôn của

Dương Quang, mặc dù không có hoa hồng, cũng chẳng có nhẫn kim cương, nhưng cô gật đầu trong nụ cười pha lẫn nước mắt: “Tất nhiên, em đồng ý.”

Ban đầu những tưởng đi chơi Thiên Tân sẽ vui lắm, quá trình sau đó lại cực kỳ buồn chán, cuối cùng tình hình xoay chuyển, lời cầu hôn của Dương Quang như rượu mạnh trực tiếp kích thích trái tim Bạch Lộ, khiến toàn thân cô đều đắm chìm trong vui sướng lẫn ngọt ngào.

Có điều tâm trạng vui vẻ này chỉ kéo dài đến khi cô bước đến cửa phòng trọ nhỏ của mình. Bởi vì khi cô lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, bất ngờ phát hiện khóa cửa đã bị cạy phá, kinh ngạc đẩy cửa nhìn vào, trong phòng là một mảnh hỗn loạn, rõ ràng có kẻ trộm đã đột nhập vào phòng khoảng sạch đồ.

Báo chí thường xuyên nói, nghỉ lễ thường là thời gian tốt nhất để trộm vào nhà ăn cắp đồ. Bạch Lộ không thể nào ngờ, chính mình cũng sẽ khinh suất trúng phải chiêu này. Đứng ngoài cửa nhìn cả căn phòng loạn thất bát tao mà kinh sợ đến trợn mắt cứng họng. Rốt cuộc là đàn ông vẫn trấn tĩnh hơn, Dương Quang đưa cô lên lầu vừa nhìn thấy tình cảnh này lập tức lấy di động gọi 110 báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát chạy tới, chỉ xem xét qua loa rồi ghi chép cho có lệ, xong bảo Bạch Lộ kê khai danh sách những thứ bị mất. Thoạt đầu khi kiểm kê qua tổn thất của mình, cô vẫn còn khá bình tĩnh, bởi cô chẳng có nhiều tiền của gì cho cam. Trong căn phòng nhỏ có kèm nhà vệ sinh này, chiếc máy laptop được coi như là thứ đáng giá nhất của cô đã bị tên trộm tiện tay cuỗm đi mất rồi. Ngoài ra một ít tiền lẻ cùng một chiếc di động cũ cũng không thấy. Nhưng khi đang viết viết cô chợt nhớ ra một chuyện, đột ngột cả kinh, quăng giấy bút qua một bên vội nhào về phía ngăn kéo tủ đầu giường lục lọi. Thực ra cũng chẳng cần lục làm gì, ngăn kéo đó khi cô vừa bước vào phòng thì nó đã trong tình trạng bị kéo ra một nửa. Toàn bộ nội dung trong ngăn kéo đều bị phơi bày ra ngoài, ngoại trừ một vài thứ đồ chơi linh

ting ra, không hề nhìn thấy chiếc hộp gấm đỏ từng chứa chiếc kim cương kia nữa.

Dương Quang chú ý thấy thần sắc hoảng loạn của cô, bước qua hỏi thăm: “Sao thế, mất cái gì quý giá à?”

Bạch Lộ muốn nói lại thôi, rốt cuộc chỉ có thể giấu đi nỗi khổ khó nói mà lắc đầu: “Không... không có gì.”

Cảnh sát đến làm nhiệm vụ đều đã ra về, nói hể có tin tức gì sẽ lập tức liên hệ với người bị mất cắp. Nhưng Bạch Lộ hiểu khả năng đó thật xa vời, số vụ án đột nhập ăn cắp nhỏ kiểu này không phá ra còn lớn hơn nhiều số vụ được phá. Nếu như không có chiếc nhẫn kim cương đó, kẻ trộm xoáy được cái gì cũng đã xoáy rồi, chiếc laptop cùng một ít tiền của nhỏ lẻ kia cô đều có thể cho qua. Thế nhưng chiếc nhẫn đó nhất định cũng đã bị trộm mất, cô lấy gì trả cho Chương Minh Viễn đây?

Thở dài một hơi, Bạch Lộ mệt mỏi đưa hay tay lên ôm mặt không biết phải làm sao, trong lòng hoàn toàn mờ mịt.

Dương Quang không rõ nội tình, ôm lấy bả vai cô an ủi nói: “Không sao đâu, tiền tài là vật ngoài thân, mất thì cũng mất rồi. May là em không ở nhà, nếu không nửa đêm trộm lên vào nhất định dọa chết em. Mà kể ra, con gái ở một mình thật sự rất không an toàn, ngày mai bọn mình đi đăng ký xong liền đi tìm nhà thuê, chuyển đến sống cùng nhau.”

Trong vòng một ngày gặp phải quá nhiều chuyện, có buồn có vui vừa có kinh có sợ, Bạch Lộ sức cùng lực kiệt tựa lên đầu vai Dương Quang, không muốn nói câu nào, không muốn nghĩ gì nữa. Cũng còn may, bên cạnh cô vẫn còn có người đàn ông này, có thể cho cô dựa vào.

5.

Đã bàn bạc xong xuôi hôm sau sẽ đi đăng ký kết hôn nhưng sự tình lại tiến triển không mấy thuận lợi. Dương Quang không tìm thấy sổ hộ khẩu trong nhà, lại không thể trực tiếp hỏi mẹ anh, lục lọi cả buổi cũng không ra đành hậm hực gọi điện cho Bạch Lộ: “Hôm nay e là không được rồi, không tìm thấy sổ hộ khẩu.”

Bạch Lộ hơi hơi thất vọng, nhưng miệng vẫn nói không sao: “Anh đừng sốt ruột, tạm thời cũng không vội mà.”

Nhưng Dương Quang vẫn rất sốt sắng, anh là loại người đã định là phải làm liền. Anh ở trong nhà tìm đông tìm tây, tìm cả nửa ngày vẫn không ra sổ hộ khẩu, liền đi thăm dò từ miệng ba. Bấy giờ mới biết mẹ lần trước đem sổ hộ khẩu đến phòng photocopy của trường photo xong vẫn còn để trong văn phòng chưa mang về. Anh không thể đến văn phòng mẹ cạy khóa lấy đồ, bèn lấy cơ công ty yêu cầu nhân viên bổ sung bản photo hộ khẩu nộp cho phòng nhân sự để gạt lấy sổ hộ khẩu từ tay mẹ.

Mang theo sổ hộ khẩu cùng chứng minh thư, Dương Quang hồ hởi phấn khích gọi điện tìm Bạch Lộ: “Ngày mai em xin phép nghỉ một ngày, mình đi đăng ký kết hôn.”

Nhận được cú điện thoại này của anh, Bạch Lộ cả ngày đi làm đều không nhin được mà mặt mày tươi rói. Hoắc Mân không kiềm được bèn hỏi: “Bạch Lộ, tâm trạng em hôm nay có vẻ tốt lắm hả, có chuyện gì vui vậy?”

Thứ nhất, Bạch Lộ hạnh phúc ngập tràn cũng muốn chia sẻ với người khác, thứ hai là cô cũng đang muốn tìm Hoắc Mân xin nghỉ phép liền thổ lộ với vẻ vui sướng pha lẫn thẹn thùng: “Chị Hoắc, em và bạn trai dự định kết hôn. Ngày mai em muốn xin nghỉ một ngày, đi đăng ký kết hôn với anh ấy.”

Hoắc Mân ngây người, sau đó vội vàng điều chỉnh thái độ, tươi cười chúc mừng: “Thật à, chị chúc mừng em, đã định khi nào mời mọi người uống rượu mừng chưa?”

Nhắc đến rượu mừng, Bạch Lộ có phần ấp úng: “Cái này... tụi em không định tổ chức tiệc mừng, chỉ đơn giản đi làm giấy chứng nhận là được ạ.”

“Ồ, việc lớn trong đời chỉ có một lần mà làm đơn giản vậy sao? Chị nhớ em bảo điều kiện gia đình bạn trai em không tồi, ba mẹ đều là giáo sư đại học, lại chỉ có một đứa con là cậu ấy. Tại sao lại không tổ chức lễ cưới chứ?”

Bạch Lộ suy cho cùng vẫn còn trẻ, trong mắt xoẹt qua một tia âm đạm, giọng nói cũng thấp xuống vài phần: “Bạn trai em nói tụi em cứ đi đăng ký trước đã, những chuyện khác tính sau.”

Hoắc Mân quan sát nét mặt, không nói gì thêm nữa, gật đầu phê chuẩn yêu cầu xin nghỉ ngày mai của Bạch Lộ. Xoay người rời khỏi văn phòng, chị ta lập tức lấy di động gọi vào số của Vương Hải Đăng: “Alô, tổng giám đốc Vương...”

Vui sướng và phấn khích vì sắp kết hôn khiến Bạch Lộ gần như thức trắng đêm. Khi bình minh ló rạng, cô và mặt trời cùng nhau thức dậy, soi gương trang điểm thay quần áo. Từ trong tủ quần áo lấy ra một vài bộ y phục ít ỏi thử qua thử lại, hòng phối hợp sao cho đạt hiệu quả đẹp nhất mới mẻ nhất. Hôm nay cô làm cô dâu mới, vì thế cô muốn xuất hiện trước mặt Dương Quang trong bộ dạng xinh đẹp nhất.

Trước đó đã hẹn Dương Quang chín giờ đến đón, cô xuống lầu sớm mười phút. Đứng chờ dưới một cây ngô đồng, những bông hoa cánh trắng pha đỏ tía rơi rụng trong cơn mưa gió đêm qua, chờ đợi cùng cô trong yên lặng. Đến chín giờ, hơn chín giờ, thời gian trôi qua từng phút từng giây, đã quá giờ hẹn mười lăm phút mà Dương Quang vẫn chưa xuất hiện. Cô đột nhiên có chút bồn chồn, rối ren trong dạ, cứ bất an lo sợ vô cớ.

Lấy di động ra bấm số 2, đây là số gọi nhanh cô thiết đặt cho Dương Quang. Di động reo rất lâu mới có người bắt máy, không nghe thấy tiếng

Dương Quang mà thay vào đó là âm thanh bên ngoài huyên náo ồn ã, chói tai nhất là tiếng còi xe cứu thương sắc bén. Cô bỗng nhiên hoảng sợ: “Alô, Dương Quang, xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại có tiếng xe cứu thương?”

Dương Quang thở dài một tiếng nặng nề buồn bã rồi mới trả lời: “Bạch Lộ, mẹ anh bị thương rồi, bây giờ đang đưa vào bệnh viện.”

Cô sợ hãi biến sắc: “Cái gì, làm sao dì lại bị thương?”

Chắc là Dương Quang không tiện nói chuyện nên nén giọng xuống thật thấp: “VẬY ĐÃ NHÉ, LÁT NỮA ANH GỌI LẠI CHO EM.”

Điện thoại liền bị cúp một cách vội vã. Bạch Lộ nắm chặt di động, trong lòng không khống chế được mà chùng xuống, chùng xuống, như thể rơi vào một hang động đen ngòm.

Suốt một ngày, Bạch Lộ hồn vía lên mây chờ điện thoại của Dương Quang. Nhưng anh vẫn chưa gọi lại. Cô cũng không thể gọi đi, mơ hồ cảm thấy việc Thượng Vân bị thương có khả năng không khỏi liên quan đến việc họ tự ý quyết định kết hôn. Nếu quả thực là vậy, bây giờ cô gọi điện sang chỉ làm Dương Quang thêm khó xử.

Đến gần năm giờ chiều, cuối cùng Dương Quang cũng gọi điện. Giọng nói đầy mệt mỏi, kể lại tường tận cho Bạch Lộ nghe sự việc xảy ra tại nhà anh sáng nay.

“Không biết làm sao mẹ anh biết được anh muốn lấy sổ hộ khẩu không phải vì phòng nhân sự của công ty yêu cầu nộp bản photo để lưu trữ, mà là lén bà đi đăng ký kết hôn với em. Sáng sớm mẹ đứng chặn trước cửa ngăn không cho anh ra khỏi nhà, khăng khăng đòi anh trả lại hộ khẩu cho bà rồi mới được đi. Anh thừa dịp mẹ không chú ý định xông ra từ một bên, nào ngờ mẹ túm ngay được tay áo anh không buông, cả người anh đều hướng ra phía ngoài, liền khiến bà lão đảo ngã sấp xuống. Khi mẹ ngã thì vai đập xuống đất trước, chỉ nghe một tiếng bịch, bà lập tức ôm lấy vai kêu đau.

Anh và ba đều hoảng, vội vàng điện 120 gọi xe cấp cứu đưa mẹ đi bệnh viện. Ban đầu cứ tưởng bị trật khớp vai, nhưng chụp phim mới thấy là bị gãy xương đòn, còn phải mổ để đưa về vị trí cũ. Hôm nay đã làm xong mọi kiểm tra trước khi mổ, sắp xếp chín giờ sáng ngày mốt đưa vào phòng phẫu thuật.”

Dương Quang nói xong một tràng dài trong điện thoại, rầu rĩ thở dài: “Thật không nghĩ đến sẽ thành ra thế này. Sức khỏe mẹ anh xưa nay vẫn rất tốt, hầu như chưa từng bị bệnh, không ngờ lần này chỉ vì anh mà đến nỗi phải vào viện mổ. Anh thực sự... thực sự cảm thấy có lỗi với mẹ.”

Bạch Lộ cũng đoán được rất có thể vì duyên cớ này mà gây nên chuyện, nhưng không ngờ đến là Dương Quang bất cẩn khiến mẹ anh bị thương nhập viện, còn phải làm phẫu thuật. Bây giờ cảm giác áy náy cùng tội lỗi nhất định đang giày vò anh từ sâu bên trong, bởi vì giọng nói của anh nghe nặng nề pha lẫn kiệt sức đến thế.

Mà cô, cũng không biết phải khuyên giải anh như thế nào mới tốt. Tuy rằng đây là việc ngoài ý muốn, nhưng suy cho cùng chuyện ngoài ý muốn này cũng vì sự khăng khăng cố chấp của anh mà ra. Sự cố do việc ngoài ý muốn dẫn đến này, cô cũng xem như đồng phạm, còn có thể nói gì đây? Có nói gì đi nữa, rốt cuộc là giải thoát cho anh hay giải thoát cho chính mình?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô mở miệng một cách khó khăn: “Dương Quang, chuyện này là do mình suy nghĩ không chu đáo, kết quả khiến mẹ anh phải chịu đau khổ lớn như vậy. Anh tìm cách xin lỗi mẹ cho tốt nhé, ngày mai em cũng đến bệnh viện nói lời xin lỗi với bà.”

“Anh biết rồi, anh cũng đã xin lỗi mẹ nhiều lần. Mẹ cũng không còn giận anh nữa, nhưng mà...”

Dương Quang ngập ngừng không nói gì nữa, nhưng Bạch Lộ có thể đoán được, cô khẽ cười chua xót: “Mẹ anh không giận anh, nhưng bà nhất định

vô cùng giận em. Nhất định bà cảm thấy điều tại em không ra gì, là em xúi anh lừa lấy hộ khẩu tự ý đi đăng ký kết hôn với em, là hồ ly tinh em làm hỏng con trai bà, có đúng không?”

Dương Quang tránh nặng tìm nhẹ: “Bây giờ mẹ anh đang trong cơn thịnh nộ, không muốn gặp em đâu. Ngày mai em không cần đến bệnh viện, chờ mẹ nguôi nguôi rồi tính tiếp nhé.”

Bạch Lộ không phải không biết Thượng Vân không muốn gặp mình, thế nhưng một khi họa đã giáng xuống, cô không có lý do gì chỉ vì sợ ăn mắng mà trốn tránh không gặp. Hơn nữa Thượng Vân giờ này bị thương nằm viện, thân phận của cô rốt cuộc vẫn là bạn gái của Dương Quang, làm sao có thể thấy chuyện lớn là mẹ anh nằm viện mà không chịu lộ diện được? Mai này suy xét lại, sẽ nói con nhóc là cô xuất thân không được dạy dỗ nên không hiểu lễ nghĩa.

Dương Quang đành bất đắc dĩ: “Vài ngày nữa em hãy đến, ngày mốt mẹ anh phải vào phòng phẫu thuật, tâm trạng quá kích động sẽ không tốt.”

“Em hiểu rồi, em cũng biết chừng mà. Đã xảy ra chuyện một lần, em cũng không muốn có chuyện ngoài ý muốn lần hai.”

Dương Quang càng nghĩ càng buồn bực: “Thật kỳ lạ, anh nghĩ không ra làm thế nào mẹ anh biết được anh lấy sổ hộ khẩu để đi đăng ký kết hôn với em. Anh không hề kể với người khác, em có nói cho ai biết không?”

Bạch Lộ nghĩ nghĩ: “Em chỉ có nhắc qua khi xin chị Hoắc nghỉ phép, nhưng chị ấy lại không biết mẹ anh nên không có lý do gì truyền đến tai bà.”

“Thực sự kỳ quái, vậy mẹ anh làm sao biết được chứ? Không lẽ, mẹ tình cờ gặp đồng nghiệp nào đó của anh, vô tình nhắc đến chuyện phòng nhân sự yêu cầu nộp bản photo sổ hộ khẩu, sau đó phát hiện căn bản không có

chuyện này liền suy đoán anh cần hộ khẩu định làm gì đó. Cũng có thể lắm, mẹ anh về mặt này rất nhạy cảm.”

Phỏng đoán của Dương Quang dường như là khả năng lớn nhất, Bạch Lộ cũng cảm thấy hợp tình hợp lý, chỉ có thể thở dài. Lần tiền trăm hậu tâu này của cô và Dương Quang không thành công, con đường tình yêu sau này sẽ chỉ càng thêm gập ghềnh khó đi.

Ngày thứ ba sau khi Thượng Vân phẫu thuật, Bạch Lộ mua một bó hoa lớn đến thăm bà. Không ngoài dự kiến, nghênh đón cô là khuôn mặt lạnh lùng cùng lời lẽ lạnh nhạt.

Trước đây Thượng Vân đối với cô vẫn duy trì thái độ khách khí lịch sự, hiện tại ngay cả một chút khách khí lịch sự tối thiểu bà cũng không thềm. Sau khi tìm cố bảo Dương Quang đi, bà chính thức trở mặt với Bạch Lộ.

“Bạch Lộ, nếu cô đã đến đây, có vài lời tôi muốn nói rõ ràng với cô. Cô không phải là con dâu ưng ý trong mắt tôi, nhất là sau chuyện này, dù thế nào tôi cũng sẽ không đồng ý cho Dương Quang cưới cô về nhà. Cô có thể nói yêu đương là chuyện của hai người, chúng tôi làm cha mẹ không có quyền quản lý. Thế nhưng hôn nhân tuyệt đối không phải là chuyện của cá nhân cô và nó. Với tư cách là mẹ của Dương Quang, tôi có quyền không thích không chấp nhận đưa con dâu như cô. Nếu cô thực lòng yêu Dương Quang, thực lòng suy nghĩ cho nó thì đừng đặt nó vào tình cảnh khó xử thế này nữa. Nếu sau khi kết hôn với cô, nó vĩnh viễn phải làm một miếng nhân bánh kẹp giữa vợ và mẹ, cuộc sống của nó liệu có hạnh phúc gì đáng nói không? Một mối nhân duyên tốt, không chỉ cần hai người thực lòng yêu nhau, mà còn cần cả sự ủng hộ và chúc phúc của cha mẹ đôi bên. Cô đồng ý với quan điểm này của tôi không?”

Bạch Lộ khó khăn nặn ra một nụ cười nhẹ: “Dì nói rất đúng. Có điều trong một cuộc hôn nhân, quan trọng nhất vẫn là hai người thực lòng yêu thương nhau. Tình cảm của cháu và Dương Quang kỳ thực lâu nay vẫn luôn

rất tốt, dì là mẹ anh ấy, hẳn là cũng hy vọng anh được hạnh phúc. Nếu vậy, tại sao dì không thể thử tiếp nhận cháu? Bây giờ, là dì khiến anh ấy khó xử đấy ạ!”

“Chính vì tôi hy vọng con trai mình được hạnh phúc nên tôi mới không hy vọng cô ở bên nó. Bởi vì cô căn bản không xứng với nó. Trong mắt tôi Mạnh Mạnh tốt hơn cô cả trăm lần, nó và Dương Quang từ nhỏ đã thân nhau, nếu như không có cô xuất hiện, Dương Quang và Mạnh Mạnh sẽ là một cặp trời sinh.”

Bạch Lộ nhỏ giọng mà kiên quyết phản bác: “Dì à, cháu cũng biết, đó chỉ là cách nhìn của dì. Dương Quang thích ai, muốn ở bên ai, hẳn càng phải do anh ấy lựa chọn chứ ạ?”

Thượng Vân giận dữ: “Cô nói vậy là có ý gì? Cô ngầm ám chỉ tôi can thiệp vào sự lựa chọn của con tôi đúng không? Tôi cứ can thiệp đấy, bởi vì tôi không thể nhìn nó chọn sai người đi sai đường. Bạch Lộ, bây giờ tôi chính thức nói cô biết, tôi phản đối cô và con tôi qua lại với nhau. Sau này cô không cần đến nhà chúng tôi nữa, chúng tôi không chào đón cô. Cô đi đi, tôi không muốn gặp lại cô nữa.”

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyệt Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 3

1.

Khi Bạch Lộ ra khỏi phòng bệnh thì nước mắt đã ầng ậng chực rơi. Dương Quang hẳn cũng đoán được mẹ mình nói với cô những gì, vẻ mặt anh vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ, ngoại trừ thở dài cũng không biết nói gì. Anh có thể nói gì đây, anh không thể đi mắng mẹ mình hòng trút giận cho cô. Thượng Vân vừa mổ xong đang nằm trong phòng bệnh chính là kết quả sai lầm của bọn họ, làm sao có thể đã sai còn sai thêm? Sự tình náo loạn đến cục diện này, cả hai người đều không biết phải làm sao. Có lẽ, đối sách duy nhất trước mắt chính là nhẫn.

Lúc tiễn cô về, Dương Quang mới ghé vào tai cô nói nhỏ: “Ban nãy mặc kệ mẹ anh có nói gì khó nghe em cũng đừng để bụng. Bây giờ bọn mình không thể so đo với bà, trước hết cứ nhẫn, cứ nhịn bà một chút.”

Cô rưng rưng gật đầu: “Em hiểu mà.”

Dương Quang còn định nói gì đó, nhưng lại bị Ninh Manh chạy tới cắt ngang: “Dương Quang, mẹ anh gọi anh vào có chuyện gì kìa.”

Trong lòng Bạch Lộ hiểu rõ, Thượng Vân thì có chuyện gì chứ, chẳng qua bà không muốn cho con trai mình cơ hội tiếp xúc với cô thêm mà thôi. Anh không biết làm sao đành nhìn cô một cái: “VẬY em tự về đi nhé, đi đường cẩn thận.”

Dương Quang quay về phòng bệnh, nhưng Ninh Manh không lập tức đi theo, cô ta dùng ánh mắt sắc bén ác liệt như thẩm phán nhìn về phía Bạch

Lộ: “Chị còn mặt mũi đến đây sao, nhìn xem dì Thượng đã bị chị hại ra nông nỗi nào, chị không chọc cho dì tức chết thì không cam tâm phải không!”

Bỏ lại một câu như gai đâm vào lòng người, Ninh Manh quay ngoắt trở về phòng bệnh. Bạch Lộ một mình đứng lặng hồi lâu trên hành lang phảng phất mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nước mắt nhịn xuống này giờ cuối cùng tuôn chảy như hoa rơi ào ạt.

Khi chuyển xe từ bệnh viện về đến công ty, ca chiều đã vào làm từ lâu. Cũng may bình thường công ty không quản nghiêm về mặt này, buổi trưa chậm trễ độ mười lăm phút cũng không có vấn đề gì. Bạch Lộ đã lau khô vết nước mắt trên mặt, cô không thể để người khác nhìn ra mình vừa khóc xong, suy cho cùng công ty không phải là nơi có thể tùy ý bộc lộ cảm xúc cá nhân.

Cửa thang máy vừa mở ra, Mân Khôi làm tiếp tân ở sảnh trước vừa thấy cô liền nói: “Bạch Lộ, cậu về rồi đấy à, tổng giám đốc Vương tìm cậu này giờ.”

Cô giật mình: “Có chuyện gì à?”

Từ trước đến nay cô đều là cấp dưới trực tiếp của Hoắc Mân, Vương Hải Đăng hiếm khi trực tiếp tìm cô. Có điều hôm nay Hoắc Mân xin nghỉ ốm, có thể ông ấy muốn tìm cô hỏi han sự tình.

Trong mắt Mân Khôi lóe lên một tia sáng ra chiều hiểu biết, nhưng miệng lại nói: “Không biết nữa, di động cậu gọi mãi không được, tổng giám đốc Vương bảo tớ cứ cách năm phút thì gọi cho cậu một lần.”

Bạch Lộ ngạc nhiên lấy di động ra xem, cũng không biết điện thoại tự tắt máy từ lúc nào. Khả năng cất trong túi bị cái gì đó đè lên ấn vào nút tắt máy. Không biết Vương Hải Đăng gấp rút tìm cô làm gì, cô bèn khấn

trương chạy về phía văn phòng tổng giám đốc, gõ nhẹ vài tiếng rồi đẩy cửa ra hỏi: “Tổng giám đốc Vương, ông tìm tôi có gì không ạ?”

Chiếc ghế văn phòng bọc da sang trọng xoay lại, đập vào mắt là một khuôn mặt với đường nét sắc sảo, nụ cười nhẹ như có như không – không phải Vương Hải Đăng, là Chương Minh Viễn. Tay phải anh ta đang cầm di động ra khỏi tai, rõ ràng là vừa nhận xong một cuộc điện thoại.

Bạch Lộ sửng sốt, hoàn toàn không ngờ được anh ta sẽ xuất hiện tại nơi này, ngay người trong giây lát rồi mới nói: “Chào cố vấn Chương, là anh ở trong này sao, tổng giám đốc Vương không có đây ạ?”

“Ông ta tạm thời có việc ra ngoài rồi, chìa khóa văn phòng tôi đều ở chỗ cô, cô không ở đây tôi cũng không vào được, ông ta để tôi ở đây ngồi chờ cô về.”

“Vậy sao, xin lỗi, tôi mở cửa cho anh ngay đây.”

“Thôi, không cần nữa, vừa nhận một cuộc điện thoại nên tôi cũng đang chuẩn bị đi.”

Anh ta vừa nói vừa đứng dậy vòng qua chiếc bàn làm việc lớn đi về phía cửa phòng. Bước chân phóng khoáng mạnh mẽ, rõ ràng vết thương trên chân đã khỏi hẳn. Cô vội vàng né người sang, để không làm cản trở hướng đi của anh ta. Đột nhiên sực nhớ ra: “Đúng rồi, nghe tổng giám đốc Vương nói Chương lão tiên sinh bị ốm, bây giờ đã không sao rồi chứ ạ?”

“Không có gì nguy hiểm, đã ổn cả rồi, cảm ơn cô đã quan tâm.”

“Không có gì, cố vấn Chương, vậy anh đi thông thả nhé.”

Khi anh ta đi ngang qua trước mặt cô, bỗng nhiên khựng lại bình tĩnh nhìn cô một cái: “Ồ, hình như cô vừa mới khóc.”

Cô hoảng hồn, không ngờ ánh mắt anh ta lại nhạy bén đến thế, vội vàng cúi đầu: “Không có.”

“Không có mà hốc mắt còn đỏ ửng kia. Cãi nhau với bạn trai hả?”

Cô kiên quyết không thừa nhận: “Thực sự không có, anh nhìn lầm rồi. Cố vấn Chương, không phải anh còn có việc sao, anh đi nhanh đi, đừng chậm trễ thời gian nữa.”

Anh ta không nói gì nữa, nhưng vẫn đứng yên không đi, vẻ như đang suy tính gì đó, lại cũng có vẻ như đang chờ cô nói. Nhưng cô vẫn cúi đầu im lặng, trong phạm vi tầm mắt là đôi giày da bóng loáng trên chân anh ta, đứng yên không hề nhúc nhích, giống như đôi chim màu đen yên lặng đậu tại nơi có cỏ xanh nguồn nước dồi dào. Cuối cùng, đôi giày kia bắt đầu chuyển động, tựa như chú chim đập cánh bay đi, cho đến khi hoàn toàn rời khỏi quang sáng tắt dần nơi khóe mắt cô.

Chương Minh Viễn đi rồi, Bạch Lộ mới sực nhớ đã quên nói với anh ta chuyện chiếc nhẫn. Nhưng cô biết nói với anh ta thế nào đây? Nói cô vẫn dĩ định đem nhẫn trả lại cho anh ta, nhưng nó đã bị trộm cuộm đi mất, cho nên bây giờ cô không có nhẫn để trả lại. Chuyện này kể ra có ai tin được không? Chỉ sợ mười người thì hết chín thầm khinh bỉ, cho rằng bản thân đã luyện tiếc chiếc nhẫn quý giá mà còn muốn được cái danh không tham tiền tài, cho nên mới bịa ra một câu chuyện hòng tìm lý do vẹn cả đôi đường. Nhất là đối với Chương Minh Viễn, trước đây cô đã từng... Cô không thể khẳng định rốt cuộc anh ta có đích xác nhận ra cô hay chưa, nhưng dù thế nào đi nữa, cô vẫn chột dạ. Càng chột dạ, càng không thể nào giải thích với anh ta như vậy.

Ôm đầu ngồi xuống ghế trong chán nản, Bạch Lộ chỉ cảm thấy cái gì cũng không thuận lợi, trong lòng rối như tơ vò.

Sau khi tan làm, Bạch Lộ cố tình đi đến cửa hàng vàng bạc đá quý hôm đó tới giao chiếc nhẫn để xem thử. Việc đã đến nước này, cô nghĩ mình chỉ có thể mua một chiếc nhẫn khác đi trả lại Chương Minh Viễn.

Trước khi đến cửa hàng, cô thầm cầu nguyện giá của chiếc nhẫn đó không quá đắt. Thế nhưng chuyện lại không như ý muốn, An Kỳ định giá rất chuẩn, chiếc nhẫn kiểu dáng tương tự hoa lệ nằm yên trong tủ kính, giá cả còn thiếu chút nữa là tròn hai mươi ngàn. Cô không cần kiểm tra tiền để dành của mình cũng biết số tiền trong sổ tiết kiệm chỉ khoảng mười ngàn có lẻ. Một cô gái vừa tốt nghiệp đại học không lâu như cô, lại đơn độc một mình ở Bắc Kinh dốc sức làm việc, lương tháng giống như miếng bọt biển thấm không được bao nhiêu nước, mà các loại chi phí ăn mặc ở đi lại tựa như vô số bàn tay nhào tới đè ép, dù cô có bớt ăn nhịn tiêu đến cỡ nào cũng chỉ dành dụm được chút ít tiền.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô chỉ có thể mặt dày tìm Thiệu Dung giúp đỡ. Quả thực cô đã làm phiền Thiệu Dung rất nhiều, thực sự có chút khó mở lời. Nếu không phải thực sự không muốn mắc nợ Chương Minh Viễn, cô sẽ không đời nào mở miệng.

Đầu kia điện thoại vẫn là tiếng đàn ca như cũ, xen lẫn tiếng cười nhẹ hát khẽ ngọt ngào mềm mại như giọng miền nam uyển chuyển. Thiệu Dung nghe chuyện của cô xong liền đồng ý ngay tắp lự: “Được, em ở cửa hàng trang sức chờ chị, một lát nữa chị tới.”

Cô cực kỳ cảm kích: “Chị Dung Dung, bây giờ chị đang bận phải không? Hay là em tới tìm chị lấy cũng được.”

“Không cần, chỗ chị em ít tới thì hơn, không tốt cho em. Em cứ ở cửa hàng trang sức chờ chị, khoảng chừng mười lăm phút nữa chị có mặt.”

Bạch Lộ liền yên tâm ngồi xuống chờ. Trong cửa hàng vàng bạc đá quý đèn hoa sáng rực, khắp nơi la liệt châu ngọc. Kim cương từng hạt chiếu

sáng rực rỡ; bạch kim trắng sáng như tuyết hơi ánh xanh; vàng ròng nguyên chất; pha lê sáng lóng lánh; ngọc trai như những giọt sương sau mưa, tỏa ánh sáng dịu dịu trong lành. Đây chính là kho báu Alibaba của đô thị, hấp dẫn vô số phụ nữ yêu thích châu báu cuồng nhiệt đến săn tìm của quý. Ngồi cạnh là một cô nàng xinh đẹp yêu kiều đang đeo thử một chiếc vòng tay bằng bạch kim đính đầy kim cương, như một vòng sao sáng quẩn quanh cổ tay mảnh dẻ. Cô ta vừa ngắm nghía vẻ hài lòng, vừa cầm điện thoại nói chuyện. Có lẽ đang gọi cho bạn trai, thanh âm nhu mì vô hạn: "... Anh ở ngay gần đây, vậy tới giúp người ta xem đi. Người ta không biết chọn cái nào... đến nhanh nhé."

Nói là mười lăm phút, nhưng Thiệu Dung mất khoảng nửa tiếng mới đến được cửa hàng trang sức. Bạch Lộ vẫy tay ra hiệu, Thiệu Dung sải bước trên đôi giày cao gót mảnh mai đong đưa thân người đi tới, mang theo nụ cười nhẹ có chút áy náy: "Ngại quá, trên đường kẹt xe, đến muộn mất."

"Không sao, chị Dung Dung, là em phải ngại mới đúng, lại tìm chị mượn tiền, đợi em có tiền sẽ lập tức trả chị."

Mười ngón tay thon dài sơn móng màu đỏ tươi của Thiệu Dung phất qua tỏ vẻ không có gì đáng kể: "Không có gì, chị cũng không thiếu tiền xài. Đợt này có một cha tiêu tiền như nước ngày nào cũng đến xum xoe, hôm qua thằng chả vừa cho chị một tấm thẻ, hôm nay vừa hay đến quét thẻ trả tiền cho em. Phải rồi, cái nhẫn nào đâu?"

Khi Bạch Lộ đang định chỉ cho Thiệu Dung xem chiếc nhẫn trong tủ kính, bỗng nhiên nghe cô nàng xinh đẹp bên cạnh cất giọng gọi to vui sướng: "Vũ Trì, bên này."

Cửa hàng vàng bạc đá quý không phải là cái chợ ồn ã huyên náo tiếng người, khách khứa ra vào đều yên lặng hết sức, tiếng gọi hồ hởi kia thanh thúy như chuông gió, dội vào tai từng người một. Lẽ tất nhiên, mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào. Bạch Lộ cũng không phải ngoại lệ. Thoạt đầu

cô không có phản ứng gì với cái tên này, mãi đến khi quay đầu nhìn mới phát hiện người đang chậm rãi bước vào là Âu Vũ Trì, mà bên cạnh Âu Vũ Trì còn có một Chương Minh Viễn, cô bỗng ngậy người.

Khi cô trông thấy Chương Minh Viễn, Chương Minh Viễn cũng nhìn thấy cô, hai tầm mắt cùng ngưng tụ chạm vào nhau. Ngón tay anh ta đang kẹp một điếu thuốc chuẩn bị hút, ngọn lửa màu xanh lam phụt ra từ hộp quẹt nhảy múa lẳng lơ khiêu khích, múa qua phần đầu thuốc trắng toát, lóe lên một chút đỏ tươi, sương khói xanh nhạt theo đó bốc lên. Khuôn mặt anh ta ẩn sau làn khói, nhìn không rõ ràng, nhưng đôi mắt lại như sao mai trong sương mù, tỏa sáng rực rỡ.

Bạch Lộ không thể nào ngờ, người cô nàng bên cạnh gọi đến lại là Âu Vũ Trì, mà Chương Minh Viễn cũng đúng lúc đi theo cùng. Nghĩ kỹ lại mới cảm thấy cũng không có gì kỳ lạ, bọn họ chắc hẳn là khách hàng thường xuyên của cửa hàng vàng bạc đá quý này, nếu không chiếc nhẫn kia làm sao lại đến từ đây. Dường như để kiểm chứng phỏng đoán của cô, tức khắc có một người mang dáng dấp quản lý tươi cười niềm nở chạy ra chào đón: “Âu tiên sinh, Chương tiên sinh, chào các anh ạ.”

Trước sự chào hỏi nhiệt tình của quản lý, Chương Minh Viễn cũng chỉ tùy ý gật đầu coi như chào lại. Anh ta đi thẳng về phía Bạch Lộ, khoe môi mang theo nụ cười như có như không: “Bạch Lộ, thật khéo cô cũng ở đây, đến mua gì hả?”

Âu Vũ Trì cũng theo đến, cười híp mắt nói: “Minh Viễn, lần trước chẳng phải cậu nói hại Bạch Lộ làm mất một chiếc nhẫn, bởi vì chân đau không tiện ra ngoài nên gọi điện bảo tớ thay cậu chọn một chiếc đèn cho cô ấy. Tớ liền đến đây chọn bừa một chiếc bảo người ta đưa sang. Bạch Lộ, có phải kích thước nhẫn nhỏ quá không vừa nên mang đến đây sửa không? Hay là cô không thích nhẫn tôi chọn nên muốn đổi cái khác?”

Hóa ra nguồn gốc của chiếc nhẫn kia lại rắc rối như thế, ra là Âu Vũ Trì chọn giùm. Mấy câu hỏi anh ta đặt ra một tràng khiến Bạch Lộ không biết nên trả lời ra sao, vội vàng rút lại ngón tay thon dài vốn đang chỉ vào chiếc nhẫn nọ, nói bừa qua loa: “Không... không phải, tôi... tôi theo bạn đến đây. Chỉ dạo xem qua thôi.”

Thiệu Dung đứng một bên quan sát sắc mặt, phát hiện Bạch Lộ nhìn thấy hai người đàn ông này xong thì thái độ rất mất tự nhiên. Thoạt đầu cô không biết tại sao, nhưng lặng yên quan sát một lượt, nhất là sau khi ánh mắt từ Âu Vũ Trì chuyển sang Chương Minh Viễn, cô khẽ nhú mày, lập tức đoán được cơ sự. Dù sao cô cũng là người hiểu rõ chuyện của Bạch Lộ.

Chương Minh Viễn cũng chú ý đến Thiệu Dung ngồi cạnh Bạch Lộ, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, nhưng ánh mắt thì nhạy bén. Trong lòng Thiệu Dung bỗng nhiên hơi chợn, bất giác quay đầu đi nơi khác, hòng tránh tiếp xúc trực tiếp với tầm mắt anh ta.

Nhưng ánh mắt Chương Minh Viễn vẫn nhìn chăm chăm vào cô, hít sâu một hơi thuốc lá ra chiều suy nghĩ: “Bạch Lộ, vị này là bạn cô à?”

Một câu hỏi rất đơn giản, nhưng Bạch Lộ bị anh ta hỏi mà toát mồ hôi hột, chỉ vì vẻ mặt ra chiều suy nghĩ của anh ta, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào. May là cô nàng xinh đẹp yêu kiều bên cạnh đi đến giải vây cho cô: “Vũ Trì, em đợi anh cả buổi rồi đó.”

Giọng điệu cô ta vừa nũng nịu vừa hờn dỗi, hai tay bám lấy cánh tay Âu Vũ Trì như dây leo, thái độ hết sức thân mật, ánh mắt nhìn xéo sang Bạch Lộ còn ẩn chứa vài tia địch ý. Cô vội vàng thừa cơ cáo từ: “Cố vấn Chương, Âu thiếu gia, các anh làm chuyện của mình đi, tôi có việc xin phép về trước nhé.”

Nhẫn cũng chẳng buồn mua nữa, Bạch Lộ kéo Thiệu Dung cùng nhau vội vã sải bước rời khỏi cửa hàng vàng bạc đá quý.

2.

Ra khỏi cửa hàng vàng bạc đá quý, Thiệu Dung mở miệng liền hỏi: “Chương tiên sinh kia chính là người đó đúng không? Bộ dạng anh ta thật sự không giống trước đây lắm, chả trách ban đầu em không nhận ra anh ta.”

Bạch Lộ lo lắng ngồn ngang gật đầu: “Đúng, chính là anh ta. Chị Dung Dung, ban nãy anh ta cứ nhìn chị lom lom, chị bảo liệu anh ta có nhận ra chị không?”

Thiệu Dung ngấp ngừng một lát: “Có lẽ... không đến nỗi đâu. Đêm đó chị đứng khá xa, thời gian nán lại cũng không lâu, đã qua năm năm, chưa chắc anh ta còn nhớ.”

“Nhưng mà có vẻ trí nhớ anh ta rất tốt, tối đó em tặng ca chỉ đi pha một ly trà cho anh ta, anh ta liền nói hình như trước đây đã từng gặp em. Nếu anh ta cũng nhận ra chị, vậy thì có thể khẳng định trăm phần trăm rằng em chính là cô Sương Sương năm năm trước. Làm sao bây giờ? Hay em đem tiền trả anh ta là xong, dù sao trong sổ tiết kiệm của em bây giờ cũng còn mười ngàn tệ.”

“Em ngốc à, người ta còn chưa truy cứu gì cả, em lại hấp tấp đi trả tiền, thế chẳng phải không đánh mà khai sao? Đừng nói anh ta không nhắc tới, anh ta có nhắc em cũng phải kiên quyết phủ nhận đến cùng, mà anh ta cũng chẳng có chứng cứ chứng minh em là Sương Sương. Với lại, mười ngàn tệ kia đối với anh ta chẳng đáng là bao. Em đừng tự rước việc vào thân, nếu tin đồn bay đến chỗ Dương Quang thì không tốt đâu.”

Vừa nhắc đến Dương Quang Bạch Lộ liền chán nản, Thiệu Dung cảm thấy có điều khác thường: “Sao vậy? Em với Dương Quang không có chuyện gì chứ?”

Bạch Lộ thở ra một hơi thật dài, mắt loang loáng nước. Thiệu Dung cống quát: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em nói gì đi chứ!”

Bạch Lộ thuật lại tường tận mọi việc với Thiệu Dung, cô tập trung tinh thần nghe xong liền tức giận: “Đã bảo gia đình trí thức khó chơi mà, nếu nói Dương Quang đối với em là đúng không sai, thì khi đó em càng không sai một tí nào hết. Chuyện trước kia tuyệt đối không thể nhắc lại, nếu không cặp cha mẹ giáo sư của cậu ta càng có lý do xem thường em.”

Lời nói của Thiệu Dung cứ như một lời tiên đoán, không đến vài ngày sau, Thượng Vân bất ngờ gọi điện cho Bạch Lộ bảo cô qua nhà bà ta một chuyến. Khi ấy cô còn tưởng sự tình có chuyển biến, bởi hôm trước ở bệnh viện, Thượng Vân đã nói không hoan nghênh cô xuất hiện trước mặt bà, bây giờ lại gọi điện tìm cô, nhất định là Dương Quang đã thuyết phục được cha mẹ chấp nhận cô chẳng?

Ôm theo giả thiết tốt đẹp đó, Bạch Lộ xúc động chạy đến nhà Dương Quang. Nhưng Dương Quang ra mở cửa với sắc mặt rất khó coi, còn Thượng Vân vừa mở miệng ra câu đầu tiên liền chất vấn: “Tôi nghe người ta nói, cô ở công ty có quan hệ nịnh bợ với sếp nam, có chuyện đó không?”

Giống như bị một chậu nước bẩn hắt thẳng vào mặt, Bạch Lộ hoàn toàn u mê. Sau một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, cô đỏ mặt vừa quỳnh vừa giận: “Là ai nói xằng nói bậy như thế? Căn bản không hề có chuyện đó.”

“Căn bản không hề có chuyện đó, vậy sao người ta lại nói sớ sớ ra kia? Vị sếp nam nọ nghe nói là con cháu cán bộ cao cấp, không ít người tranh nhau bợ đỡ, nhưng không biết cô có thủ đoạn cao tay gì mà nhân cơ hội làm thêm một bữa đã mê hoặc được thằng đó. Cái gọi là thăng chức tăng lương của cô thực ra là nhờ kẻ cặn nó. Cô đến nhà nó không chỉ một lần, nó còn tặng cô một chiếc nhẫn đắt tiền. Cô nói xem nếu hai người không hề có bất kỳ quan hệ nào thì nó vô duyên vô cớ tặng nhẫn cho cô làm gì?”

Bạch Lộ ra sức giải thích: “Giữa cháu và cố vấn Chương thực sự không có gì cả. Đúng, cháu đến nhà anh ta mấy lần, nhưng đều là do tổng giám đốc Vương bảo cháu thay mặt công ty tới thăm hỏi anh ta. Anh ta cũng

đúng là có tặng cháu một chiếc nhẫn, nhưng là vì cháu làm mất nhẫn ở nhà anh ta nên anh ta đền cho cháu một chiếc khác, căn bản không phải chuyện như mọi người tưởng tượng. Dương Quang, anh biết mà, em từng nói với anh là nhẫn em bị mất.”

Dương Quang nhìn cô, ánh mắt lường lự: “Nhưng em không nói anh biết có thằng đàn ông khác tặng em một chiếc nhẫn. Tại sao em phải giấu anh?”

Thượng Vân ở một bên không nóng không lạnh nói: “Vì sao nó phải giấu con ư? Điều đó chứng minh trong lòng nó có điều khuất tất.”

Bạch Lộ chỉ hận không thể móc trái tim mình ra: “Dương Quang, không phải em cố ý muốn giấu anh. Chiều hôm đó em đột nhiên nghĩ ra nhẫn có thể bị rơi ở nhà cố vấn Chương, chiều tối tan làm em chạy đến tìm, nhưng không tìm ra. Anh ta biết được liền nói sẽ đền em một chiếc. Em cứ tưởng anh ta thuận miệng nói chơi, không ngờ hôm sau anh ta thực sự bảo người đến giao cho em một chiếc nhẫn. Em sợ anh hiểu lầm nên mới không nói anh biết.”

Thượng Vân lại lạnh lùng nói: “Nói nghe trong sạch phết, nhẫn cô làm mất cùng lắm là hai ngàn tệ, người ta lại cho cô một chiếc nhẫn trị giá ít nhất hai chục ngàn tệ. Nếu cô đã nói không có gì với thằng đó, vậy không công không hưởng lộc, cô có lý do gì nhận đồ của nó? Đừng nói với tôi là lúc ấy cô chỉ nhận rồi sau sẽ trả lại nó.”

Câu nói này nhằm trúng chỗ yếu của Bạch Lộ, đúng là cô vẫn chưa trả lại nhẫn cho Chương Minh Viễn, bởi vì nhẫn đã bị trộm mất, cô căn bản không biết lấy gì đem trả. Nhưng lời giải thích này càng khiến cho Thượng Vân dè biiu: “Mất rồi á? Sao khéo thế!”

Bạch Lộ sớm biết với lời giải thích này mười người hết chín sẽ không tin, nhưng vẫn yếu ớt tranh luận: “Thực sự là vậy, hôm ấy Dương Quang cũng

có mặt, anh ấy chính mắt trông thấy cháu bị người ta lục lọi đồ đạc bữa bãi, chiếc nhẫn đó cũng không thấy.”

Dương Quang nhìn cô không chớp mắt: “Nhưng khi ấy cảnh sát bảo em liệt kê danh sách đồ bị mất, tại sao em không khai về chiếc nhẫn kia?”

“Không khai nghĩa là không mất, nó chỉ tạm thời đem chuyện bị mất trộm ra làm cái cớ mà thôi.”

Bạch Lộ hết đường chối cãi: “Không phải đâu Dương Quang, anh tin em đi, em thực sự sợ anh hiểu lầm nên mới không nói gì cả. Vốn dĩ em định chờ cố vấn Chương về đem nhẫn trả cho anh ta là xong, nhưng em không ngờ trong nhà bị trộm viếng. Nhẫn đã mất, khi đó em rất khó giải thích. Lúc ấy mới nói anh hay chuyện chiếc nhẫn, em càng sợ anh sẽ hiểu lầm sinh nghi. Em định tự đi mua một chiếc tương tự trả cho cố vấn Chương xong kết thúc chuyện này, thực sự đấy.”

Dương Quang nhìn cô, sắc mặt dần dần dịu đi: “Bạch Lộ, em không cần nói nữa, anh tin em.”

Bạch Lộ chợt ấm lòng, trong phút chốc nước mắt dâng đầy nơi đáy mắt. Hiên nhiên Thượng Vân hết sức bất mãn với sự tín nhiệm của con trai dành cho cô, sa sầm giọng: “Dương Quang, nó nói cái gì con tin cái đó à, đầu óc con có hỏng không?”

“Mẹ, Bạch Lộ không phải loại người đó, con hiểu cô ấy. Chuyện lần này nhất định là hiểu lầm.”

“Được, chuyện chiếc nhẫn có thể là hiểu lầm, thế nhưng người trong công ty nó đều nói nó cặp kè với cái thằng cố vấn Chương đó. Đừng nói với tôi là tin đồn không thể tin, tôi thấy không có lửa làm sao có khói.”

“Dì à, cháu không biết dì nghe ai nói chuyện đó, nhưng giữa cháu và cố vấn Chương...”

Thượng Vân lạnh lùng ngắt lời cô: “Bạch Lộ, cô có dám nhìn thẳng vào mắt tôi nói tôi hay, cô và cố vấn Chương kia thực sự trong sạch chưa bao giờ có sự việc nào mang tính giao dịch hay không?”

Sự việc mang tính giao dịch – trong nháy mắt, Bạch Lộ tưởng như bị búa tạ nện vào người. Ký ức hò nhau sống lại, kéo theo từng màn chuyện cũ năm năm trước... Cô bỗng nhiên ra sức cắn mạnh môi dưới, sắc mặt phút chốc tái xanh như sương sớm cuối thu. Không thốt lên nổi một từ.

Mặc dù cô chỉ kinh động và im lặng trong giây lát, nhưng đều bị Dương Quang và Thượng Vân đứng bên nhìn thấy tất cả. Dương Quang bỗng rùng mình chấn động: “Bạch Lộ, tại sao em không nói gì?”

Thượng Vân thẳng lợi hừ lạnh một tiếng: “Bởi vì cô ta đã không còn gì để nói. Dương Quang, chỉ có con mới tin nó. Đã sớm nói với con rồi, mấy đứa con gái tình lẻ để được ở lại Bắc Kinh thì chuyện gì cũng dám làm. Sở dĩ nó yêu đương với con, bởi vì biết con có thể cưới nó cho nó một cái nhà. Còn dụ dỗ vị cố vấn Chương đã có vợ chưa cưới nhất định là ham muốn tiền của anh ta. Nó chân đạp hai thuyền, toan tính ăn nhà đông ở nhà tây. Lừa con xoay mòng mòng. Mẹ gọi nó tới đây ba mặt một lời nói cho rõ ràng, chính là muốn cho con nhận rõ bộ mặt thật của nó.”

Dương Quang nhìn Bạch Lộ như không thừa nhận, hai hàng lông mày rậm nhíu lại thật chặt, trong ánh mắt là nỗi đau đớn khó có thể tin. Sự mặc nhận của cô hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của anh, khiến anh bị đá kích nặng nề. Anh định nói gì đó, nhưng vài lần mở miệng đều không thốt lên được một chữ, chỉ có đôi môi khe khẽ run.

Bạch Lộ biết không thể giấu diếm thêm nữa, việc đã đến nước này cô đành phải nói thẳng. Hít thở sâu một chút hòng bình ổn bản thân, cô ráng sức ép tiếng nói ra khỏi miệng, rưng rưng nghẹn ngào nói: “Dương Quang, em xin lỗi, có chuyện em vẫn luôn giấu anh...”

Lời của cô chỉ vừa mở đầu, Dương Quang bỗng nhiên đứng lên, dùng hết sức lực toàn thân giậm dữ hét lên ngắt lời cô: “Đủ rồi, tôi không muốn nghe, cô đừng nói gì hết.”

Lời còn chưa dứt, Dương Quang đã hăm hăm bỏ ra khỏi nhà. Bước chân loạng choạng xiêu vẹo, như con thú hoảng sợ bỏ chạy sau khi bị thương. Sau lưng anh, nước mắt của Bạch Lộ như mưa rơi trắng xóa giữa tiết trời trong xanh.

Lúc rời khỏi nhà Dương Quang, Bạch Lộ biết rõ đây có thể là lần cuối cùng cô bước khỏi nhà họ Dương, sau này có khả năng cô không còn cơ hội nào bước vào cánh cửa này nữa. Vậy mà cô đã từng khát khao nơi này sẽ trở thành nhà của mình. Cô vẫn luôn hy vọng có được một mái nhà thuộc về chính mình.

Đương buổi hoàng hôn, nhưng trời lại đổ mưa phùn mịn mù, mưa giăng vô tận như nỗi sâu thương. Bạch Lộ một mình đơn độc lần khăn trong hoàng hôn mưa bụi, một trái tim lo sợ hoảng hốt không nơi nương tựa, tựa như cây cỏ sau cơn tuyết sương nơi đồng nội, một mảnh khô lạnh. Cô cứ đi trong vô định như vậy, mặc cho mưa bụi như đỉnh hương nghiêng vụn dần thấm vào tóc vào áo cô, hai má cũng ẩm ướt, không phân biệt rõ là mưa hay nước mắt.

Đi mãi từ lúc hoàng hôn đến khi trời tối đen như mực. Cô cuối cùng cũng mệt nhoài, bèn tiến bừa vào một quán bar nơi góc đường ngõ xuống, người phục vụ chạy đến chào: “Cô muốn uống chút gì không?”

Cô ngu ngơ nhìn ngắm những chai rượu bày la liệt đủ loại trên giá, nhớ đến Dương Quang bình thường tới quán bar thích uống nhất là brandy gừng, lập tức gọi một ly không suy nghĩ. Hớp nhẹ một ngụm rượu vàng óng trong suốt ngậm trong miệng, hết như ngậm một miếng lửa nóng, khi nuốt xuống có cảm giác nóng cháy như bỏng rát một đường, khiến cô bị sặc đến

ho ra nước mắt. Người phục vụ có phần không yên tâm: “Cô à, cô không sao chứ?”

Cô lắc lắc đầu, tiếp tục uống rượu trong lý hết ngụm này đến ngụm khác. Di động reo vang khiến cô giật bản mình, mang theo một tia mong mỏi không biết có phải Dương Quang gọi đến, liệu có phải anh đồng ý cho cô một cơ hội giải thích không? Dùng đôi tay run rẩy lục di động từ trong túi xách ra xem, hiển thị người gọi đến lại là Chương Minh Viễn.

Cô sững sốt, sững sốt xong, đột nhiên nghĩ đến gì đó, bèn dùng sức ấn nút nhận điện, giọng nói hạ thấp lạnh nhạt: “Alô.”

Ngược lại với cô, Chương Minh Viễn cất giọng nhẹ nhàng: “Bạch Lộ, cô ở đâu? Bây giờ cô có thể đến công ty một chuyến không?”

Cô trầm mặc trong giây lát: “Được.”

“Vậy tôi chờ cô dưới lầu.”

Cúp điện thoại xong Bạch Lộ nhanh chóng trả tiền rời đi. Khi bước vào quán bar, cô mệt mỏi yếu ớt như rã mới lột da; lúc rời quán bar, cô như con sư tử thức dậy lúc sáng sớm. Khuôn mặt bị rượu nhuộm đỏ mang theo một vẻ căm hận cùng quyết liệt kiểu bất chấp tất cả.

3.

Vừa xuống taxi, Bạch Lộ liền trông thấy Chương Minh Viễn. Anh ta không đi một mình mà cùng Âu Vũ Trì ngồi trên mui trước của chiếc xe thể thao Lamborghini tán gẫu gì đó với nhau. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, tiếng cười sang sảng. Nhìn thấy cô, anh ta vừa cười vừa đứng lên đi về phía cô. Cô không hề nhúc nhích chờ anh ta đi tới, đột ngột giơ tay, dùng sức vung về phía má anh ta, đánh xuống một cái tát thật nặng.

Bộp một tiếng – tiếng tát sắc gọn cất lên đặc biệt vang dội trong đêm tối, cũng bởi cô đánh rất mạnh. Một cái tát dùng toàn bộ sức lực kia khiến tay phải của cô âm ỉ đau.

Bất ngờ trúng một bạt tai của cô, Chương Minh Viễn bỗng kinh ngạc đến ngây người. Anh ta đứng im sững sờ như tượng đá, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Cách đó không xa, Âu Vũ Trì chứng kiến một màn này cũng kinh ngạc không thôi, hồi hải xông tới, anh ta vừa chỉ vào Bạch Lộ vừa nói với vẻ cực kỳ lúng túng: “Này, cô có bị điên không? Tại sao không nói không rằng mà ra tay đánh người hả?”

“Vì anh ta đáng đánh.”

Giọng nói Bạch Lộ vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, tựa như viên đá đồng cứng vừa được lấy ra từ tủ lạnh. Nhưng ánh mắt lại bùng cháy hừng hực, men rượu thiêu đốt trong cơ thể cô, đốt cháy ánh mắt, càng đốt cháy tư duy của cô. Cô nghiêng trắng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Chương Minh Viễn, thái độ cứ như là hận không thể tát cho anh ta thêm một bạt tai.

Bên má tê rần chậm rãi dâng lên cảm giác đau rát, Chương Minh Viễn dần hoàn hồn. Xoa nhẹ bên má của mình với vẻ khó có thể tin, anh ta vừa chấn động vừa giận dữ, ánh mắt lóe sáng đến dọa người, tiếng nói rít ra từ trong kẽ răng: “Tại sao tôi lại đáng đánh, cô có thể cho tôi một lý do không?”

“Anh làm gì trong lòng anh biết rõ, còn cần tôi phải nói sao?”

“Tôi làm gì chứ? Tôi không biết rõ cái gì hết.”

“Anh đừng giả vờ giả vịt nữa, nếu không phải là anh thì làm sao mẹ bạn trai tôi lại biết được nhiều chuyện đến vậy. Chương Minh Viễn, anh là đồ đê tiện.”

“Cô nói gì vậy, tôi căn bản còn không biết mẹ của bạn trai cô.”

“Không cần anh phải biết, chỉ cần anh ngấm ngấm nói vài lời không hay ho về tôi, chuyện lan truyền đi rồi cũng đến tai bà ấy. Chương Minh Viễn, quân tử kín mồm kín miệng, còn anh là một kẻ tiểu nhân. Anh quá sức đê tiện.”

Trong mắt Chương Minh Viễn cũng bùng lên hai ngọn lửa giận dữ mãnh liệt: “Thực không hiểu nổi cô. Được, cứ cho tôi không là quân tử, cô cũng chả phải thực nữ gì sắt. Nếu cô là một người trong sáng thanh bạch thì hà tất phải sợ người ta nói.”

Bạch Lộ bị anh ta kích động, ánh mắt đều đỏ au, không chỉ có lửa giận mà còn cả nước mắt: “Nếu không có loại người như bọn anh, con gái trên đời này đều trong sạch. Chương Minh Viễn, đừng tự cho mình hay ho lắm, chẳng qua anh có một ông bố tốt mà thôi.”

Âu Vũ Trì thực tình không nhịn được bèn xen vào: “Này, sao cô lại nói vậy hả? Sao lại bảo nếu không có loại người như chúng tôi con gái trên đời đều trong sạch? Cô phải biết, có những đứa con gái là tự mình đem bán, tỉ như cô. Năm năm trước là cô muốn bán chính mình, chủ động tới dụ dỗ Chương Minh Viễn ở khách sạn Hilton. Bây giờ đừng có tự cho mình thanh cao như vậy, cứ như thể Chương Minh Viễn bắt con nhà lành làm gái. Mà ngay cả chuyện đó, cô còn làm không xong.”

Bạch Lộ hít sâu một hơi, cô từng lờ mờ đoán Chương Minh Viễn có khả năng đã nhận ra mình, nhưng vẫn thầm ôm tâm lý cầu may. Hiện tại cuối cùng đã xác định, anh ta quả thực đã nhận ra cô từ lâu, cũng đã sớm đề cập với bạn bè bên cạnh. Cô liền biết mọi chuyện nhất định là từ chỗ anh ta rò rỉ đi, quả đúng là như vậy. Có lẽ trong một tình huống ăn chơi xa hoa trụy lạc nào đó, một đám đàn ông uống nửa tỉnh nửa say ngồi cùng với một đám phụ nữ nói chuyện trăng gió, anh ta sẽ nhắc đến cô với giọng điệu như thế nào? Nhất định là không đứng đắn gì cho cam.

Lửa giận càng bốc càng cao, cô oán hận nhìn chăm chăm Chương Minh Viễn, hai nắm tay siết chặt: “Không sai, năm năm trước là tôi chủ động tìm anh, vậy thì sao? Có điều – cái tôi tìm không phải anh, mà là tiền, anh là kẻ tiêu tiền như rác được dâng lên tận cửa. Khi đó tôi lừa anh một vạn tệ, nhưng anh đừng tưởng có thể đứng trên bực cao đạo đức mà phán xét tôi như thế. Nếu tôi là gái, thì anh cũng là một khách làng chơi, chả ai cao quý hơn ai. Chẳng phải là một vạn tệ thôi sao, Chương Minh Viễn, ngày mai tôi sẽ đem tiền trả lại anh, từ nay về sau hai chúng ta hết nợ nần. Tôi không bao giờ muốn gặp lại cái thứ đê tiện như anh nữa.”

Một hơi nói xong mọi lời muốn nói, Bạch Lộ xoay đầu bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến hai gã đàn ông mặt mày tái mét đằng sau lưng. Mưa đã ngừng rơi, mặt đường ướt sũng nhờ có những vũng nước khắp nơi mà phản chiếu ánh đèn toàn thành phố trông như cầu vồng bảy sắc trải khắp mặt đất. Giày cao gót từng bước giẫm lên, nhanh chóng phá vỡ tan tành, giống như cuộc sống hỗn loạn không thể cứu vãn dưới mắt cô.

Cuộc sống của cô, thực ra cũng không phải đến bây giờ mới bắt đầu hỗn loạn. Ngay từ đầu, việc ba mẹ qua đời sớm đã định trước sự lộn xộn sơ sài trong cuộc sống nửa đầu cuộc đời này của cô. Nhất là năm năm trước, cô không cam tâm bỏ lỡ cổng trường đại học, một mình hùng hống hổ hổ chạy đến Bắc Kinh, càng dẫn đến một chuỗi biến cố giáng xuống ngày hôm nay.

Năm năm trước, Bạch Lộ mười tám tuổi chạy đến Bắc Kinh nương nhờ Thiệu Dung. Chị ấy là người quen duy nhất của cô ở chốn đô thị phồn hoa rộng lớn này. Vấn đề học phí của cô chỉ có thể nhờ Thiệu Dung nghĩ cách giải quyết.

Khi đó Thiệu Dung im lặng hút hết một điếu thuốc rồi mới nói: “Còn có cách gì đây, một đứa con gái nếu muốn dùng tiền gấp thì chỉ có một con đường.”

Mặc dù Thiệu Dung không nói cụ thể nhưng Bạch Lộ cũng hiểu rõ đó là con đường nào. Thời học sinh, cô từng đọc “Nguyệt Nha Nhi” của Lão Xá, mẹ con Nguyệt Nha Nhi đều vì cuộc sống bức bách mà dẫn thân vào chốn phong trần, khi ấy đọc chỉ thấy câu chuyện này sao mà cách xa thực tại đến thế, là chuyện chỉ trong xã hội cũ tàn ác mới phát sinh nên. Thế nhưng hiện giờ, dường như cô cũng chỉ có một con đường này để đi. Có khác nhau chẳng chỉ là Nguyệt Nha Nhi vì sinh tồn, còn cô thì muốn học đại học – mà thực ra cô cũng vì sinh tồn, học đại học chẳng qua cũng vì muốn đổi lấy một cách sinh tồn tốt đẹp hơn.

Thiệu Dung đã đi trên con đường đó, cô ấy cũng vì sinh tồn, vì sự sống còn của cha mình. Năm cô học lớp mười hai, người cha phát hiện bị nhiễm trùng đường tiểu, chi phí điều trị rất nhanh chóng khiến tình trạng kinh tế gia đình lâm vào cảnh thu không bù chi. Để duy trì mạng sống của cha, cô không thi vào đại học mà trước khi học xong liền đến Bắc Kinh làm công. Một cô gái còn trẻ đại muốn kiếm tiền phẫu thuật lọc và thay thận cho cha, chỉ dựa vào tiền làm công ở nhà máy hoặc chạy bàn ở nhà hàng thì tuyệt đối không đủ. Cô ấy cứ vậy mà đưa chân, đi làm ca-ve ở một câu lạc bộ đêm. Cô chưa bao giờ đề cập với người nhà về chuyện mình làm gì mà có thể kiếm được nhiều tiền đến thế, người nhà cũng chưa từng hỏi han cụ thể, hoặc cũng có thể ba mẹ biết rõ nhưng không nỡ chọc thủng lớp giấy cửa sổ mỏng manh kia, ra ngoài đều nói con gái may mắn vào làm ở một công ty lớn.

Một thiếu nữ ngây thơ đơn thuần như Bạch Lộ cũng tưởng rằng Thiệu Dung ở Bắc Kinh tung hoành ngang dọc, phăm phăm chạy đến nhờ cậy xin giúp đỡ. Quan hệ giữa cô và Thiệu Dung lâu nay vẫn rất tốt, cho dù chị ấy đã đến Bắc Kinh nhưng vẫn duy trì liên lạc như trước, cho nên khi gặp phải khó khăn, cô theo bản năng liền nghĩ Thiệu Dung có lẽ giúp được mình.

“Lộ Lộ, tiền chị kiếm được trừ chi phí ăn tiêu qua ngày, còn lại đều gửi hết về nhà cho ba chị chữa bệnh. Nếu trong tay chị có chút ít tiền, chị cũng

không muốn để em đi vào lối mòn của chị. Con đường này giống như xã hội đen, vào dễ ra khó, cho dù em có thoát được thân thì vẫn luôn có cái án đeo bên mình. Em tự mình suy xét cẩn thận đi.”

Lời của Thiệu Dung khiến Bạch Lộ một đêm mất ngủ, nửa đêm cô dứt khoát bật dậy, ngồi bên cửa sổ chăm chú ngắm nhìn bầu trời đêm. Bầu trời đêm xanh thẫm như mực lũng lảng một vàng trắng non màu trắng bạc, xung quanh không hề có lấy một ngôi sao, chỉ một mình nó lẻ loi treo trên nền trời, như một mảnh tranh cắt giấy nhỏ bé, quầng sáng ảm đạm yếu ớt, dần dần bị mây đen che phủ...

Ngày hôm sau, Bạch Lộ đi cùng Thiệu Dung đến câu lạc bộ đêm mà cô ấy làm việc. Má mì nghe nói cô mới mười tám tuổi, vừa tốt nghiệp cấp ba, lại vẫn còn tấm thân trinh trắng trong sạch thì vui mừng hoan hỉ: “Bây giờ gái trinh rất có giá, nếu em thực sự là lần đầu tiên, chị tuyệt đối có thể thay em chọn một người mua tốt chịu bỏ nhiều tiền.”

Bạch Lộ ngượng chín cả mặt, cúi đầu căn bản không muốn tiếp lời, vẫn là Thiệu Dung đã quen không ngại: “Má à, nhiều tiền là bao nhiêu?”

“Ông chủ Tôn từng nói qua muốn tìm một em sinh viên trong sạch, ông đồng ý chi năm ngàn tệ phí tổn qua đêm. Quy tắc như cũ, tiền chúng ta chia ba bảy.”

“Ông chủ Tôn à.” Thiệu Dung chột nhịu mày.

“Thế nào, em gái đã nghĩ xong chưa? Nghĩ xong rồi thì bây giờ chị có thể xuất tiền cho em, nhận tiền rồi thì không được nuốt lời đâu đấy!”

Bạch Lộ càng nghe càng căng thẳng, cô cắn chặt môi dưới, nhìn liếc qua Thiệu Dung một cái với vẻ không biết làm sao: “Chị Dung Dung, em...”

“Má à, hay là hôm nay cứ vậy đã, để em ấy nghĩ cho kỹ rồi nói tiếp.”

Má mì cũng không hối thúc sát sao, chỉ chân thành khuyên bảo: “Được, em gái về nhà suy nghĩ cho kỹ lưỡng. Thực ra cũng không có chi, con gái sớm muộn gì cũng có ngày đó, muốn kiếm tiền thì đừng băn khoăn lo lắng nhiều làm gì. Huống chi thời nay quan niệm càng ngày càng cởi mở, đàn ông đối với trinh tiết của phụ nữ cũng không yêu cầu nghiêm khắc như trước, sau này cứ tìm bạn trai kết hôn như thường. Cho dù gặp phải một thằng bạn trai nghiêm túc thì cũng còn có phẫu thuật vá cái đó.”

Bạch Lộ nhỏ giọng hỏi thăm Thiệu Dung: “Ông chủ Tôn là ai, chia ba bảy nghĩa là sao?”

Thiệu Dung nói cô hay, ông chủ Tôn là khách quen của câu lạc bộ đêm bọn họ, một lão béo ú chiều cao khiêm tốn nhưng thể trọng hơn trăm ký, nhất là rất mê gái, các cô sau lưng lão đều gọi là lão mập chết tiết. Chia ba bảy ý chỉ năm ngàn tệ qua đêm thì trích ra ba phần chia cho người trung gian là má mì, tương đương một ngàn năm trăm tệ.

Bạch Lộ vừa nghe mặt mũi liền trắng bệch, một gã đàn ông to béo muốn hưởng thụ quyền lợi đêm đầu tiên của cô, mà tiền còn phải cho má mì ba phần. Năm ngàn tệ vốn dĩ vừa đủ nộp học phí học kỳ đầu của cô, mà với một khoản chừng đó, cô vẫn phải tiếp tục nghĩ cách kiếm tiền. Hơn nữa tưởng tượng ra bộ dạng của ông chủ Tôn kia, cô không nhin được mà muốn nôn mửa. Cho dù đem bán, cô cũng hy vọng có thể gặp được một người mua tốt trông được mắt.

Thiệu Dung cũng không muốn đem đầu tiên của Bạch Lộ bán cho ông chủ Tôn kia, cô nghĩ nghĩ, bèn gọi điện cho một người chị em đã lâu không liên lạc.

“Chị có một người chị em tên Juliet, nó trước đây là sinh viên trường nghệ thuật, cũng từng làm việc chỗ bọn chị. Nhưng bây giờ nó không làm ở câu lạc bộ đêm nữa, một mình làm ăn riêng. Nghe nói nó đều tìm khách ở

mấy khách sạn cao cấp, vừa an toàn vừa có tiền. Để chị hỏi nó xem có người nào thích hợp đăng chọn giới thiệu cho em nhé.”

4.

Juliet tất nhiên không phải tên thật, chỉ là nghệ danh, cũng giống như Thiệu Dung ở câu lạc bộ đêm cũng không gọi Thiệu Dung, mà là Diana. Các cô làm nghề này đều không dùng tên thật. Juliet quả thực là bạn chí cốt, vừa nhận được điện thoại của Thiệu Dung liền chạy đến. Nói cho cùng vẫn là sinh viên trường nghệ thuật, cô hoàn toàn khác với các cô nàng tô son trát phấn ở câu lạc bộ đêm. Cô mặc một chiếc áo không tay màu trắng thêu hoa kết hợp với một chiếc quần dài có hoa văn xinh đẹp theo phong cách dân tộc, mái tóc xoắn dài thả uốn lượn đến chiếc eo thon. Khuôn mặt ưa nhìn chỉ đánh nhẹ chút phấn, toàn thân toát ra vẻ phong tình duyên dáng.

Vừa thấy Bạch Lộ cô trước tiên liền đánh giá trên dưới một lượt, rồi mới cất giọng êm ái vừa cười vừa nói: “Em gái này bộ dạng thật thanh tú, vừa nhìn là biết mỹ nữ Giang Nam. Gã béo họ Tôn kia muốn ăn miếng thịt thiên nga thơm ngon thế này á, cứ mơ đi. Cũng đừng nhờ má mì dặt bất kỳ mối nào nữa, bà đó rất quý quyết, trước sau chỉ mở miệng một cái đã đòi chia ba phần. Dựa vào cái gì chứ? Em Bạch Lộ à, hay là em theo chị thử thời vận đi, xem xem tự mình có thể tìm một người khách hợp ý hay không. Tự mình tìm, có cho đi cũng cam lòng đôi chút.”

Nói xong xuôi đến đây, Juliet hẹn ngày dẫn Bạch Lộ đi trải nghiệm. Hôm đó cô ấy còn mang theo một bộ quần áo của mình cho Bạch Lộ, bảo cô mặc vào, là một chiếc váy liền thân bằng vải bông màu trắng, thoát trông bình thường không có gì đặc sắc, nhưng nhìn kỹ, hóa ra trên khắp chân váy thêu một con phượng hoàng bằng chỉ bạc. Dưới ánh nắng hoặc ánh đèn sẽ óng ánh lưu chuyển ẩn hiện.

Bạch Lộ mười tám tuổi, vẫn còn để kiểu đầu búp bê tròn tròn của bé gái(*), đôi mắt to trong veo, làn da nửa trong suốt như ngọc Dương

Chi(**), đáng yêu thanh khiết như búp bê sứ. Mặc chiếc váy trắng này vào, càng toát lên vẻ thanh khiết khiến người ta phải thương tiếc. Khi ấy Thiệu Dung nhìn cô, khẽ thở dài một hơi.

Đêm đó Juliet dẫn Bạch Lộ đến khách sạn Hilton, ngồi uống trong quán bar của sảnh lớn. Juliet gọi một ly rượu, gọi cho cô một ly cam vắt. Đây là lần đầu tiên cô đến một nơi lộng lẫy tráng lệ như thế này, mắt nhìn gì cũng thấy mới mẻ. Juliet nói cô biết, ở loại khách sạn năm sao như vậy người có tiền tương đối nhiều, đẳng cấp cao hơn nhiều so với khách ở câu lạc bộ đêm.

“Có điều dù sao cũng là đàn ông cả, đẳng cấp cao cỡ nào cũng khó tránh khỏi bệnh chung, nhìn thấy gái đẹp liền đứng núi này trông núi nọ. Chỉ khác nhau ở chỗ phong lưu hay hạ lưu. Ở nơi thế này đàn ông phong lưu khá nhiều, làm việc cũng vui vẻ hơn đáng kể.”

Juliet coi kiếp sống làm gái của mình là công tác hạng nhất, làm việc một cách nghiêm túc hăng hái. Cũng nghiêm túc chỉ cho Bạch Lộ cách tìm khách ra sao: “Hễ là khách nam đi một mình đều có thể lưu ý, nếu hẳn luôn ngồi một mình không có bạn bè bên cạnh, em có thể tới hỏi thử xem hẳn có bằng lòng ngồi cùng không, hoặc là mời em uống một ly. Nếu hẳn đồng ý, vậy thì case đó có hy vọng. Có những gã đàn ông phong lưu thậm chí căn bản không cần tới hỏi, hễ bắt gặp khách nữ xinh đẹp đi một mình liền dùng ánh mắt chọc ghẹo trước, sau đó mới chủ động đến mời uống.”

Juliet không những nói mà còn thị phạm ngay tại chỗ cho Bạch Lộ xem. Nhắm trúng một khách nam ngồi uống một mình, cô cầm ly rượu của mình lên chậm rãi bước sang. Chỉ thấy cô nói một câu có vẻ hài hước duyên dáng không biết cụ thể là gì, vị khách nam kia lập tức đứng dậy kéo ghế mời cô ngồi, sau đó hai người trò chuyện rất vui vẻ. Juliet cười lên rất đẹp mắt, rung rinh rức rờ như một đóa hoa xinh đẹp. Trò chuyện chừng nửa tiếng, cô đi qua nói với Bạch Lộ: “Chị và anh ta đi trước đây, hóa đơn bàn này anh ta

cũng đã thanh toán, em có thể ở lại ngồi thêm một lát, quan sát nhiều hơn chút. Em tự biết cách về chứ?”

Hiển nhiên case này của cô ấy có triển vọng, một phát bắn trúng, Bạch Lộ vừa khen ngợi vừa khâm phục: “Được ạ, chị đi trước đi.”

Juliet trước khi đi còn ngoái đầu nói với cô một câu: “Đúng rồi, nếu em đã đến đây, thấy khách nam nào đi một mình trông được mắt thì có thể thử xem, coi như luyện binh, không nhất định phải thành công. Đừng sợ, thử thôi không sao đâu.”

Juliet và người đàn ông kia sóng vai cùng nhau đi khỏi, lời cô ấy để lại khiến trong lòng Bạch Lộ nhộn nhạo không thôi, nhộn nhạo thành những gợn sóng nhấp nhô trùng điệp lan tỏa. Cô vừa hớp nước cam, vừa dùng ánh mắt cẩn thận nhìn lướt qua một lượt khách khứa trong quán bar. Trong góc có một người khách nam đi một mình, liệu có nên to gan đi qua thử không? Cô có ý muốn thử, nhưng đôi chân như thể có ý thức riêng cứ lui thẳng về sau.

Trong lúc chần chờ, vị khách nam kia đã vẫy tay gọi thanh toán đi mất. Anh ta đi rồi, cô trái lại thở phào nhẹ nhõm, giống như học sinh ôn bài chưa xong bỗng dưng nghe nói kỳ thi bị hoãn vì lý do nào đó, thầm vui mừng và nhẹ nhõm.

Bạch Lộ sắp sửa uống xong nước cam và rời đi, đồ ở đây đắt khiếp, một ly nước cam vắt mà tới hơn vài chục tệ, không uống hết thì cô không nỡ đi. Khi cô từng hớp nhỏ uống phần nước cam không còn được bao nhiêu trong ly, lại có một người khách nam bước vào quán bar, hơn nữa còn ngồi xuống một chiếc bàn cách cô không xa. Cô bất giác nhìn liếc qua một cái, anh ta ăn mặc rất đơn giản thoải mái, áo sơ-mi trắng phối với quần dài màu cà-phê, thoạt nhìn dường như không phải kẻ có tiền cho lắm. Nhưng trên cổ tay trái anh ta đeo một chiếc đồng hồ nhãn hiệu nổi tiếng, ngấm ngấm thuyết minh thân phận địa vị của anh ta.

Bạch Lộ vừa nhìn đã nhận ra nhãn hiệu không hề rẻ kia. Vốn dĩ cô không biết đến mấy thứ này, thế nhưng Juliet rất thích đọc tạp chí mốt, lúc này cạnh tay cô đang có một quyển tạp chí cô ấy để lại, bên trong vừa khéo có một trang đặc tả chiếc đồng hồ kia. Cô đếm đi đếm lại mấy số không trong giá tiền mới dám tin chắc, một chiếc đồng hồ đeo tay loại này có thể đủ cho cô ăn tiêu thoải mái trong năm năm.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là kẻ có tiền theo lời Juliet. Tầm mắt cô lại lén lút di chuyển từ cổ tay lên phía trên, phát hiện vị khách nam này còn rất trẻ, đường nét cơ thể gãy gọn rõ ràng, nước da hơi rám nắng ánh lên sắc bóng khỏe mạnh. Mặc dù để một đầu tóc dài, nhưng sợi tóc mềm mượt sạch sẽ, không giống mấy tên đàn ông để tóc dài khiến người ta có cảm giác bẩn thỉu. Một người đàn ông như thế này, nhìn thế nào cũng mạnh mẽ hơn gấp bội so với cái gã béo ú trong tưởng tượng.

Lời nói của Juliet lại bắt đầu quanh quẩn trong lòng: “Nếu em đã đến đây, thấy khách nam nào đi một mình trông được mắt thì có thể thử xem... Đừng sợ, thử thôi không sao đâu.”

Tim đập đến độ loạn nhịp, hô hấp dường như cũng trở nên hơi khó khăn, Bạch Lộ hít thở sâu một chút hòng ổn định tinh thần. Có nên thu hết cam đảm bước qua không – qua thử xem sao? Vừa nghĩ thế, đôi chân cô liền tự động lui vào trong. Rốt cuộc cô vẫn sợ sệt, bởi cô dù sao cũng chỉ mới mười tám tuổi, kinh nghiệm lần kiến thức từng trải đều ít ỏi, ít đến mức khiến cô không có cách nào bình tĩnh ung dung bước một bước đầu tiên – bước đầu tiên tự bán chính mình.

Trong lòng như có hai kẻ bất đồng ý kiến đang co kéo cô, một kẻ bảo cô đi, kẻ kia bảo cô đừng đi. Bên dưới bàn, đôi chân của cô cũng theo đó mà lúc thì di chuyển hướng ra ngoài, lúc thì rụt lại vào trong. Cô cực kỳ mâu thuẫn, không tự chủ mà cứ liên tục hướng ánh mắt nhìn về phía người khách nam trẻ tuổi ngồi gần bên. Nhìn được không ít lần, dường như anh ta cũng phát hiện ra gì đó, vô tình quay đầu nhìn liếc qua cô một cái. Cô lật

đặt cúi đầu, như chú thỏ trắng nhát gan sợ hãi hoảng hốt tránh đi tầm mắt của anh ta.

Cúi đầu một lúc lâu, nghĩ rằng vị khách nam trẻ tuổi kia chắc không còn chú ý đến mình nữa. Cô mới lại dè dặt ngẩng đầu lên, quan sát anh ta qua khóe mắt. Anh ta đang cầm di động gọi điện, cô nghe được vài câu, phỏng chừng người bạn hẹn anh ta ra đây hiện giờ có việc không thể đến. Đây dường như là cơ hội trời cao ngầm gợi ý cho cô. Mà khi anh ta cúp điện thoại xong, ánh mắt lại vô tình nhìn liếc qua cô phía bên này một chút. Lần này tầm mắt hai người vừa vịn giao nhau, trong lúc bối rối, cô theo bản năng liền cúi đầu tránh né.

Một lát sau, khi cô lần nữa rụt rè hướng ánh mắt nhìn xéo về một bên, không ngờ lại đúng lúc chạm phải đôi mắt anh ta. Rõ ràng cô đã gợi lên sự chú ý của anh ta, anh ta nhìn cô chăm chăm với vẻ hơi ngạc nhiên: “Cô gái, cô có chuyện gì không?”

Anh ta chủ động mở lời, như thể cánh cửa bị đóng chặt bỗng được hé mở, lôi kéo người ta đến gần. Cô nhắm mắt hít sâu một hơi, sau đó lấy dũng khí đứng lên đi qua: “Tôi... tôi có thể ngồi đây không?”

Anh ta gật gật đầu: “Mời ngồi.”

Ngồi xuống xong, hai tay cô vịn chặt lại với nhau một cách căng thẳng, đầu cúi gằm, cả buổi chẳng biết nên chọn từ ngữ gì để nói. Đột nhiên nhớ ra Juliet bảo có thể hỏi đối phương liệu có đồng ý mời mình uống một ly không, cô bèn lí nhí hỏi: “Anh... có thể mời tôi uống một ly không?”

Chàng trai trẻ tuổi trầm mặc trong giây lát, mặc dù cô luôn cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm thấy ánh mắt anh ta đang tỉ mỉ đánh giá mình. Một hồi lâu sau mới nghe thấy lời đáp của anh ta: “Được, cô muốn uống gì?”

“Gì cũng được.”

Có thể anh ta đã nhìn thấy ly nước cam uống còn thừa đặt trên bàn trước đó của cô: “Vậy một ly cam vắt nữa được không?”

Cô gật đầu một cách máy móc: “Được.”

Thêm một ly nước cam màu vàng kim được người phục vụ mang đến, đặt xuống bên tay cô. Cô bất giác bưng lên hớp một ngụm, rồi tiếp một ngụm, mong nhờ đó mà bình ổn lại nhịp tim đập loạn hoảng hốt của bản thân.

Cô biết mình lúc này đáng ra phải giống như Juliet, cười cười nói nói tìm chủ đề bắt chuyện với đối phương, nhanh chóng trở nên quen thuộc. Thế nhưng đầu óc cô một mảnh trống rỗng, căn bản không biết phải nói gì. Cô không phải Juliet, không có kinh nghiệm dày dặn trong việc ứng đối với đàn ông. Cô căn bản chẳng những không biết làm thế nào để mở đầu câu chuyện, ngay cả nhìn thẳng vào mắt đối phương cũng không dám, chỉ một mực cúi đầu nhìn ly nước cam đang cầm trong tay, như thể ly nước cam kia chính là toàn bộ thế giới.

Vẫn là vị khách nam trẻ tuổi kia phá tan sự im lặng, trong giọng nói của anh ta chứa vài phần hiếu kỳ: “Cô à, cô đến đây ngồi là vì muốn tôi mời cô uống một ly thôi sao?”

Tất nhiên cô không phải vì một ly nước cam mà cố tình đi tới bắt chuyện, cô đến để – theo lời Juliet mà nói là đến câu kẻ lăm tiền. Vấn đề là cô không am hiểu cách câu, chỉ ngây ngốc ngồi một chỗ uống nước cam tới tấp. Căn chạt môi dưới trong giây lát, cô nghĩ, nếu đã không có cách nào giống như Juliet thủ đoạn cao minh câu được đàn ông một cách gọn ghẽ thì dứt khoát đừng tốn thời gian nữa. Dù sao cũng chỉ là tìm một người thử xem, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, coi như rèn luyện can đảm.

Vì thế cô lấy hết dũng khí chơi trò may rủi: “Dĩ nhiên không phải, tôi... là muốn hỏi... anh... có cần người theo không?”

(*) Là kiểunày nè.

(**)Ngọc Dương Chi: loại ngọc quý thường có màu trắng đục, sáng bóng rất đẹp. Người Trung Quốc thường ví làn da đẹp của người phụ nữ với ngọc Dương Chi.

5.

Gặp nhau là một loại ngẫu nhiên, gặp nhau tình cờ là một loại cơ duyên. Giữa biển người bao la, gặp được ai, quen được ai, có lúc thật sự là một chuyện vô cùng huyền diệu.

Đêm ấy Chương Minh Viễn đến khách sạn Hilton là vì một người bạn hẹn gặp mặt ở đó. Anh đến trước, ngồi xuống đợi. Trong quá trình chờ đợi, anh vô tình phát hiện bàn bên cạnh có một cô gái mặc váy trắng cứ luôn lặng lẽ nhìn mình. Bất giác nhìn lại một cái, cô ấy lập tức giống như chú thỏ trắng bị giật mình hoảng sợ vội cúi đầu lẩn tránh tầm mắt anh. Hàng tóc mái chỉnh tề dài đến ngang mày buông xuống dày rậm như tua cờ màu đen, che khuất vầng trán hết sức trẻ trung của cô.

Lúc đó anh hoàn toàn không quá để ý, chỉ thờ ơ nhìn liếc qua cô một cái rồi nghe điện thoại. Cậu bạn trong điện thoại vô cùng áy náy nói anh hay, vì hiện tại có việc nên không thể đến được. Cúp điện thoại xong anh chỉ cảm thấy nhàm chán vô vị, đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, trong lúc ánh mắt tùy ý lưu chuyển, lại bắt gặp cái nhìn lén lút đánh giá của cô gái áo trắng bên cạnh.

Hai ánh mắt vô hình chạm nhau trong không trung, đôi mắt trắng đen rõ nét kia lập tức lại như cánh bướm bị kinh động mà hoảng sợ bay mất.

Chương Minh Viễn hơi ngẩn ra, không biết vì cớ gì cô gái xa lạ không quen biết kia cứ liên tục nhìn mình chăm chú, nhưng biểu hiện của cô ấy cũng không có vẻ gì giống như bị trúng tiếng sét ái tình cả. Ánh mắt sợ hãi của cô ấy vừa luống cuống vừa căng thẳng, không biết vì sao?

Cảm thấy có điều khác thường, anh lập tức trực tiếp nhìn thẳng vào cô. Một lát sau, khi cô lần nữa ngẩng đầu lên dè dặt nhìn về phía anh qua khoeo mắt, liền chạm ngay phải ánh mắt đang đợi sẵn của anh.

Lần này anh thực sự không nhịn được nữa, bèn cất tiếng hỏi: “Cô gái, cô có chuyện gì không?”

Anh cảm giác cô gái này có khả năng gặp phải chuyện gì khó khăn muốn tìm người giúp đỡ, nhưng lại không tiện mở lời, nên dứt khoát chủ động hỏi.

Cô gái mặc váy trắng quả nhiên lộ ra vẻ mặt khó xử. Chần chừ trong giây lát, cô nhắm mắt hít thở sâu một chút, giống như phải thu hết dũng khí mới dám đi về phía anh, giọng nói mang theo sự bồn chồn bất an rõ rệt: “Tôi... tôi có thể ngồi đây không?”

Anh gật đầu: “Mời ngồi.”

Ngồi xong, cô vẫn luôn cúi gằm mặt, bộ dạng không dám nhìn thẳng vào anh, đã thế còn luôn do dự không nói chuyện. Mất cả buổi sau mới lí nhí hỏi: “Anh... anh có thể mời tôi uống một ly không?”

Anh nghe vậy liền sững sốt, sững sốt qua đi liền tỉ mỉ đánh giá một lượt cô bé áo trắng ngồi trước mặt với vẻ hơi khó tin.

Một cô gái trong sáng thanh tú, còn rất nhỏ tuổi, toàn thân vẫn còn mang hương vị học sinh thuần chất trẻ con. Nhìn dáng dấp cô bé hẳn vẫn chỉ là học sinh trung học? Thế nhưng lời cô thốt ra...

Chương Minh Viễn biết ở loại khách sạn cao cấp như thế này, thường xuyên có những cô nàng gọi là “gái cao cấp” với tố chất tương đối cao đến đây tìm khách. Anh cũng từng vài lần gặp phải mấy cô em tân thời xinh đẹp trẻ tuổi tươi cười đến hỏi có thể mời cô ta uống một ly không, ly nước kia tất nhiên chỉ là cái có. Nhưng anh không cảm thấy hứng thú với loại công

nhân công nghiệp tình dục kiểu này, một cánh tay ngọc ngàn người gỏi, hai cánh môi son vạn kẻ thơm(*), điều đó khiến anh có cảm giác thật dơ bẩn, cho nên luôn cự tuyệt không cần suy nghĩ.

Thế nhưng lần này, anh lại nghĩ ngợi mà không lập tức từ chối. Bởi cô gái mặc váy trắng trước mắt nhìn thế nào cũng không giống như đi làm nghề này, anh sợ hiểu lầm người ta. Trầm ngâm một hồi lâu mới gật đầu đồng ý: “Được, cô muốn uống gì?”

“Gì cũng được.”

Anh nhìn thấy bàn trước của cô có đặt một ly nước cam đang uống dở: “Vậy một ly cam vắt nữa được không?”

Cô vẫn duy trì tư thế cúi mặt, khẽ gật đầu: “Được.”

Sau khi nước cam được mang lên bàn, cô liền dùng hai tay bưng lấy ly hộp liên tục từng ngụm, không nói một lời nào, dường như thực sự chỉ muốn bảo anh mời cô một ly nước. Nhưng anh phát hiện hai bàn tay bưng ly nước của cô siết chặt lấy thành ly, đầu ngón tay hơi biến trắng, có thể thấy rõ là dùng lực rất mạnh, nhờ đó có thể nhìn ra tâm trạng căng thẳng của cô.

Chờ một hồi lâu, anh không nhịn được bèn mở miệng hỏi: “Cô à, cô đến đây ngồi là vì muốn tôi mời cô uống một ly thôi sao?”

Câu nói của anh, dường như càng khiến cô thêm căng thẳng. Cô cắn chặt môi dưới, mười ngón tay bấu vào thành ly càng mạnh hơn. Anh nghĩ có lẽ cô mất cả ngày cũng sẽ không nói được câu nào, không ngờ, cô lại nhanh chóng cất lời: “Dĩ nhiên không phải, tôi... là muốn hỏi... anh... có cần người theo không?”

Anh nghe mà sửng sốt thêm lần nữa. Nếu nói ban nãy cô hỏi anh liệu có thể mời mình uống một ly không còn có khả năng gây hiểu lầm đâu đó,

nhưng một câu này đã hoàn toàn tỏ rõ ý định. Không ngờ cô thực sự làm nghề kia, điều này khiến anh cảm thấy vô cùng bất ngờ lẫn hoảng hốt, chỉ thấy thật sự khó tin, bèn dứt khoát truy hỏi cho rõ ràng hơn: “Theo thế nào? Cô có thể nói rõ hơn không?”

Chiếc cổ nhỏ nhắn của cô bé dường như không chống đỡ nổi cái đầu xinh đẹp, đầu cô càng cúi gằm hơn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: “Anh... nếu... muốn có người ở bên, tôi có thể... cùng anh... đi thuê phòng.”

Chương Minh Viễn kinh ngạc trợn tròn hai mắt, ra chiều chắc như đinh đóng cột không còn nghi ngờ gì nữa, cô bé áo trắng nhỏ tuổi này đến đây để làm tiền. Có điều rõ ràng là cô vẫn còn non nớt, có lẽ chỉ mới lần đầu tự mình tìm khách, cho nên cô ấy mới căng thẳng, bất an, xấu hổ và lúng túng, từ đầu chí cuối đều cúi mặt không dám nhìn người, mà vệt đỏ ửng trên má còn kéo dài một đường đến tận sau gáy. Anh vô thức hỏi cô: “Có phải lần đầu tiên cô làm chuyện này không?”

Cô ra sức gật gật đầu: “Vâng, cho nên... cho nên... nếu cùng anh... giá sẽ hơi cao. Nếu anh không thể chấp nhận... thì tôi không làm phiền anh nữa.”

Trông cô có vẻ sợ hãi là thế, nhưng nói đến giá cá lại không hề lơ mơ. Anh không khỏi bật cười nhẹ: “Ồ, vậy xin hỏi giá của cô là bao nhiêu?”

Cô không trả lời tức thì, ra chiều suy nghĩ. Một hồi lâu sau mới chậm rãi giơ lên một ngón trỏ, đồng thời đôi mắt từ bên dưới hàng mi dài dày rậm đen nhánh như mực lén lút nhìn anh một cái: “Một vạn.”

Một vạn tệ mua sự trinh trắng của một thiếu nữ, đắt hay không đắt còn tùy ý mỗi người. Chương Minh Viễn chưa bao giờ dùng tiền mua phụ nữ, anh không có nhu cầu này, cũng không có ý định mở tiền lệ. Có điều cô bé mặc váy trắng này khiến anh cảm thấy có đôi chút hiếu kỳ, không khỏi tiếp

tục nói chuyện với cô: “Cô bao nhiêu tuổi rồi mà làm nghề này, đã đủ mười tám chưa vậy? Xem dáng vẻ của cô dường như vẫn còn vị thành niên.”

Lời của anh khả năng đã khiến cô hơi hoảng sợ, vội ngẩng đầu biện bạch: “Tôi đã đủ mười tám tuổi rồi, đã là người trưởng thành, tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho anh đâu.”

Cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên trước mặt anh, thiếu nữ có khuôn mặt trắng sáng mịn màng như sứ, không chút tì vết dưới ánh đèn. Đôi đồng tử mở to vì hoảng sợ đen thẫm tròn nhẵn, tựa như hai viên ngọc trai đen lóe sáng, phản chiếu hình ảnh của anh, hoàn chỉnh nguyên vẹn.

Thấy cô căng thẳng, anh càng muốn trêu chọc cô: “Cô thực sự đủ mười tám tuổi, vậy có chứng minh thử không? Dem ra đây xem.”

Cô tưởng thật bèn lục túi tìm chứng minh thư cho anh xem, nhưng động tác tìm kiếm bỗng dừng khựng lại, ánh mắt nhìn anh mang theo vài tia cảnh giác: “Xin lỗi, tôi không mang theo chứng minh thư. Nếu anh lo lắng thì thôi vậy.”

Anh biết, cô chưa chắc đã không mang chứng minh thư, chỉ là đột nhiên sợ nhỡ bản thân làm việc này tuyệt đối không nên để một kẻ xa lạ biết được tên thật. Cô vừa nói vừa sắp xếp lại túi xách bị lục lọi, xem chừng chuẩn bị rời đi ngay.

Lúc ấy vừa hay lại có một khách nam đi một mình bước vào quán bar, lại còn ngồi gần hai người họ. Đôi mắt cô vô thức nhìn liếc qua như bướm tìm được hoa. Anh chú ý đến tầm mắt cô, có thể đoán được nếu không thành công ở chỗ anh, cô có khả năng sẽ tiếp tục thử nghiệm với đàn ông khác, cho đến khi rao bán được lần đầu tiên của mình mới thôi, đổi lấy một vạn tệ. Nghĩ đến cô có thể đi thuê phòng với gã đàn ông khác, anh bỗng nhiên có cảm giác không mấy thoải mái trong lòng.

“Được, không cần coi chứng minh thư của cô nữa, cho tôi biết tên cô đi. Chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Anh nói lỏng giọng điệu nhằm giữ cô lại, nhưng tâm lý cảnh giác của cô bé hiển nhiên vẫn chưa biến mất, chần chừ một lát rồi mới đáp: “Tôi... tôi tên Sương Sương. Tiên sinh, anh còn muốn nói chuyện gì? Nếu như anh muốn tôi theo.. vậy thì... vậy thì cứ dứt khoát một chút. Anh trả tiền, tôi lập tức cùng anh đi thuê phòng.”

Ngừng giây lát, cô lại nhấn mạnh lần nữa: “Anh nhất định phải trả tiền trước, nếu không tôi sẽ không đi với anh.”

Xem ra cô rất sợ bị lừa gạt, nên mới kiên trì muốn nhận tiền trước rồi mới cùng anh đi thuê phòng.

Anh biết Sương Sương nhất định không phải tên thật của cô, cô tuyệt đối không có khả năng cho anh biết tên thật. Nhưng lúc bấy giờ anh cũng không muốn truy hỏi chuyện này, bèn gật đầu dứt dặc: “Tốt lắm Sương Sương, một vạn tệ đúng không? Tôi lập tức viết séc cho cô.”

Anh lấy ra tập séc, múa bút viết lên một tờ séc lĩnh tiền mặt đưa cho cô, cô bé mặt đỏ trắng này khiến anh rất tò mò. Anh muốn làm quen với cô thêm một chút, không muốn để cô đi quá sớm, càng không muốn để cô đến cạnh thẳng đàn ông khác sợ sệt hỏi người ta có cần người ở bên không.

Nhìn tấm séc lĩnh tiền mặt anh đưa, cô có phần kinh ngạc: “Đây là... séc hả?”

Xem ra trước đây cô chưa bao giờ nhìn thấy séc lĩnh tiền mặt, anh nói cô biết: “Đúng vậy, đây là séc tiền mặt, ngày mai cô có thể đem nó đến ngân hàng đổi ra một vạn tiền mặt.”

Cô không chịu lấy, đầu lắc như trống bỏi: “Tôi không cần cái này, tôi muốn tiền mặt. Ngày mai mới cầm nó đến ngân hàng lĩnh tiền, ai biết có

lĩnh được hay không. Anh có tiền mặt không? Tôi chỉ muốn tiền mặt thôi.”

Trên người anh không mang nhiều tiền mặt đến vậy, bây giờ căn bản đi đến đâu cũng đều có thể quẹt thẻ thanh toán, trong ví tiền của anh chỉ cần có thẻ là xong. Ai ngờ lại gặp phải một cô gái kiên quyết muốn giao dịch bằng tiền mặt, bộ dạng cẩn thận dè chừng của cô khiến anh dở khóc dở cười: “Vậy hay là cô cùng tôi đến máy ATM gần đây rút tiền được không?”

Cô toan cử động, nhưng vừa đứng lên liền lắc đầu ngồi xuống: “Tôi cứ ngồi đây chờ anh đi.”

Có lẽ vì còn quá nhỏ không đủ kinh nghiệm, hơn nữa còn là lần đầu tiên kiểm khách, cô bé có phần cẩn thận quá mức. Trước khi tiền đến tay, dường như cô không dám theo anh đi đâu hết, cho dù trên danh nghĩa đi lấy tiền.

Anh đành hết cách: “Được, cô ở đây chờ tôi vậy, giờ tôi đi rút tiền, sẽ quay lại nhanh thôi. Trước khi tôi quay lại, cô phải giữ chữ tín, không được bàn chuyện làm ăn với kẻ khác đấy.”

Một từ “bàn chuyện làm ăn” khiến màu đỏ ửng trên gò má của cô gái lại đậm thêm một tầng, cô cúi đầu với vẻ cực kỳ xấu hổ: “Tôi... tôi sẽ chờ anh.”

Chương Minh Viễn không đến máy ATM rút tiền, bởi anh vừa ra khỏi quán bar thì gặp được Âu Vũ Trì. Vừa lúc cậu ta bị bạn gọi đến khách sạn Hilton đánh bài, trên người mang theo không ít tiền mặt. Anh liền tìm cậu ta mượn một vạn trước, anh gấp gáp đến độ có phần kỳ lạ: “Làm gì sốt ruột cần xài tiền thế hử, có chuyện gì à?”

Lúc này anh không rảnh để giải thích: “Cậu đi đánh bài trước đi, nói với cậu sau.”

Sau khi cầm tiền quay lại quán bar ở sảnh lớn anh liền đưa thẳng cho cô gái mặc váy trắng. Một cọc tiền mặt màu đỏ mới cứng vừa được rút từ ngân

hàng vẫn còn nguyên niêm phong. Cô dè dặt nhận lấy, trên mặt thoáng qua nét khổ sở giống như cầm một khối sắt nung. Tự bán mình như thế này, phải chăng cô cũng có phần bất đắc dĩ?

Anh nghĩ trả tiền rồi chắc cô sẽ dễ tiếp cận hơn đôi chút, cỡ lẽ sau khi thuê phòng anh có thể thử trò chuyện nhiều hơn với cô. Đang suy nghĩ thì điện thoại đổ chuông, là Âu Vũ Trì gọi đến, giọng nói mang theo ý cười xấu xa: “À lô, em gái áo trắng ngồi trước mặt cậu xem ra rất trong sáng đáng yêu nhỉ, mới cua được à? Như vậy không được, phải yêu quý hoa cỏ của tổ quốc biết không hở?”

Mặc dù anh và Âu Vũ Trì sau khi vào quán bar thì tách nhau ra, nhưng hiển nhiên là cậu ta để ý đến hướng đi của anh, cho nên mới gọi điện trêu chọc. Giờ phút này anh không hơi đâu để ý tới cậu ta: “Phản đi, nói nhiều quá, mau đi đánh bài của cậu đi.”

“Được rồi, tớ đi đánh bài đây, cậu cứ từ từ cua gái nhé. Mà tớ bảo, tớ có thời gian vẫn còn muốn trêu hoa ghẹo cỏ, cậu đừng có mà bứt sạch hoa cỏ của tớ đấy! Nhớ chừa chút hoa thơm cho tớ.”

Cúp điện thoại xong, anh nhìn cô bé thử dò hỏi: “Thế nào? Bây giờ có thể đi cùng tôi chưa?”

Cô cất lời có phần do dự: “Vây... nếu anh không phiền, có thể chờ thêm chút không, tôi muốn... tôi muốn bảo bạn tôi cầm tiền đi trước.”

Anh kinh ngạc nhường mảy, chỉ vì thực sự không ngờ cô sẽ lo lắng đến mức này, tiền đã cầm rồi mà vẫn cảm giác không an toàn, còn muốn nhờ bạn cầm tiền đi trước. Nhưng anh không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu: “Được.”

Cô bé chạy ra ngoài sảnh lớn mượn điện thoại gọi cho bạn, khoảng chừng hai mươi phút sau, bạn của cô đến. Đó là một cô gái trẻ ngoài hai mươi, ăn mặc rất diễm lệ, trang điểm cũng rất đậm, mang theo vài phần hương vị

phong trần rõ rệt. Cô ta không đến gần mà đứng cách đó không xa nói chuyện với cô gái áo trắng, hai người vừa nói chuyện, tầm mắt vừa không ngừng ngóng về phía anh.

Nói chuyện chừng mười phút, cô gái mặc váy trắng thu lại ánh mắt trở về bên cạnh anh với vẻ phục tùng, nhỏ nhẹ nói: “Tiên sinh, chúng ta có thể thuê phòng ở đây không? Tôi không muốn đi nơi khác.”

Anh không có gì phản đối ý kiến này, đến quầy tiếp tân đặt một phòng rồi dẫn cô gái lên lầu. Khi bước vào phòng, cô hơi co rúm người lại, đôi mắt trần ngập nỗi thấp thỏm lo âu, hai tay vịn chặt lấy nhau, móng tay hơi hơi trắng đi. Sau khi vào phòng, vẻ thấp thỏm bất an trong mắt cô càng tăng chứ không giảm, nhất là khi nhìn qua cửa phòng xép bên trong trông thấy chiếc giường ngủ kia, cô sợ hãi lui lại một bước, hàm răng trắng như tuyết cắn lên môi dưới tạo thành một hàng dấu răng thật sâu.

Nhìn bộ dạng này của cô, anh không muốn dọa cô thêm nữa, bèn kiếm chuyện nói hòng phân tán sự chú ý của cô: “Cô đói bụng không? Tôi gọi gì đó đến ăn. Cô muốn ăn gì?”

Cô không nói không rằng, lắc đầu rồi lại gật đầu, rõ ràng là đã hoảng sợ đến mức rối loạn. Anh bèn tự mình đánh điện gọi đồ ăn, bảo nhà hàng cơm Tây đem đến hai phần cơm kiểu Tây cùng một chai rượu vang.

Có thể nhận ra cô là lần đầu tiên ăn cơm Tây, dùng dao nĩa không quen, vụng về cắt thịt bò, ăn từng miếng từng miếng nhỏ, rượu căn bản không hề nhấp môi: “Tôi... không biết uống rượu.”

Anh cũng không miễn cưỡng, tự mình rót một ly thong thả uống: “Sương Sương, tại sao cô muốn làm việc này?”

Giọng điệu hỏi chuyện của anh đã cố hết sức tỏ ra bình thản tự nhiên, nhưng cô nghe thấy vẫn cả kinh, dao nĩa trong tay trượt một cái, nguyên miếng thịt bò tươi ngon bay ra khỏi đĩa, ngay cả nước sốt cũng bắn lên

ngực áo sơ-mi trắng của anh, làm dây bần một vùng. Cô vội vàng đưa tay lên lau: “Xin lỗi anh.”

Bàn tay nhỏ nhắn kia vừa khẽ chạm vào ngực áo anh, liền nhanh chóng rút về. Thàng tám giữa hè, quần áo mỏng manh, cách một lớp áo sơ-mi mỏng, tay cô dường như chạm trực tiếp lên ngực anh. Cô hiển nhiên không quen với kiểu tiếp xúc thân mật này, cho nên lập tức thu tay, chỉ đỏ mặt không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Sự ngây ngô và bảo thủ của cô khiến lòng anh chột rung động, cô gái như thế này đi làm tiền, nhất định là bị bức đến đường cùng chẳng? Trái tim không tự chủ được mà mềm đi, anh nói bằng giọng ôn hòa: “Không sao, tôi đi chùi qua là xong ấy mà.”

Buồng vệ sinh đặt trong phòng ngủ, anh rời phòng khách đi vào phòng ngủ. Bởi trước đó đã uống suốt nên khi vào buồng vệ sinh anh trước hết đóng cửa “xả nước” giải tỏa một lát, rồi mới cầm khăn mặt chấm nước lau vết bần trên ngực áo.

Lau sơ vết bần cho sạch xong anh quay về phòng khách, nhưng nghênh đón anh lại là một mảnh trống trải vắng hoe, cô gái mặc váy trắng đã biến mất không thấy tăm hơi tựa như mỹ nữ do yêu hoa quý cây biến hóa ra trong truyện Liêu Trai. Sau phút giật mình, anh bất giác quay đầu nhìn cửa phòng, cửa phòng để ngõ, trông như một dấu chấm than cực lớn...

(*) Câu này xuất phát từ bài thơ có tên “高凉村妇盼郎归情歌” (Cao Lương thôn phụ phán lang quy tình ca – Tạm dịch: Tình ca về người thiếu phụ thôn Cao Lương chờ chồng quay về) (Nguồn:Baidu)

Đêm đã khuya lắm, Bạch Lộ vẫn chậm chạp chưa ngủ được. Men rượu vẫn thiêu đốt trong cơ thể, suy nghĩ hỗn loạn, cô gần như cả đêm không ngủ. Cứ mãi ôm gối ngồi bên cửa sổ, cảm dưới thon thon đặt trên đầu gối, đôi mắt nhìn đăm đăm thật lâu vào mảnh trăng non nho nhỏ giữa bầu trời đêm đen nhánh.

Trăng non như lưỡi liềm, một vành trăng xám không hề có độ ấm, lạnh lùng treo lơ lửng ngoài khung cửa. Ánh trăng trong veo lạnh buốt rơi vào đồng tử của cô, phảng phất như có cảm giác đau nhói, nước mắt óng ánh dâng lên từng chút trong mắt.

Năm năm trước, tại khách sạn Hilton, khi Bạch Lộ bạo gan thu hết dũng khí đi về phía người khách nam trẻ tuổi ngồi gần bên, căn bản không nghĩ sẽ thành công. Cô bất quá cũng chỉ muốn thử xem, thử một lần thành bại hay không đều không quan trọng, giống như lời Juliet nói là luyện gan cho quen.

Nhưng ngoài dự kiến của cô là, một lần thử vụng về sợ sệt đó không ngờ lại vô cùng thuận lợi mà thành công.

Thoạt đầu người khách nam trẻ tuổi kia tỏ vẻ rất thờ ơ, nhưng dần dà dường như trở nên có hứng thú với cô, hỏi đủ thứ linh tinh, còn muốn xem chứng minh thư của cô nữa. Cô suyt chút nữa đã cho anh ta xem, cũng may là đột nhiên cảnh giác.

Thiệu Dung từng tỉ mỉ dặn dò cô đủ loại cấm kỵ khi làm nghề này, trong đó điều quan trọng nhất là tuyệt đối không được để lộ tên và thân phận thật của mình. Sau khi sinh lòng cảnh giác, Bạch Lộ không định tiếp tục trò chuyện với vị khách nam trẻ tuổi kia nữa, theo bản năng muốn thoát thân. Nhưng anh ta lại tích cực tỏ ra muốn “bàn chuyện làm ăn” với cô, nói: “Được, không cần coi chứng minh thư của cô nữa, cho tôi biết tên cô đi. Chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Cô vẫn còn rất cảnh giác, chần chừ trong giây lát rồi thuận miệng bịa một cái tên giả trả lời anh ta: “Tôi... tôi tên Sương Sương. Tiên sinh, anh còn muốn nói chuyện gì? Nếu như anh muốn tôi theo... vậy thì... vậy thì cứ dứt khoát một chút. Anh trả tiền, tôi lập tức cùng anh đi thuê phòng.”

Nghĩ nghĩ một chốc, cô lại đặc biệt nhấn mạnh lần nữa: “Anh nhất định phải trả tiền trước, nếu không tôi sẽ không đi với anh.”

Bạch Lộ từng nghe Thiệu Dung kể, có một người chị em nọ theo khách đi thuê phòng, kết quả “phục vụ” xong lại không thu được phí phục vụ. Khách chơi xấu không chịu trả tiền, một đứa con gái yếu ớt chặn không nổi mà đánh cũng không xong, bị người ăn quýt cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Mà Bạch Lộ lúc này bất đắc dĩ mới phải tính đến chuyện bán đi sự trinh trắng của mình, trinh tiết duy nhất của một đời con gái, là cái vốn duy nhất cũng như quý giá nhất của một cô gái trẻ tuổi như cô. Nếu cũng bị người ta hưởng không như thế thì đó thực sự là lỗ vốn nặng.

Bạch Lộ biết yêu cầu này mình đề ra có phần gây khó dễ, chưa kiếm hàng mà đã đòi giao tiền, người bình thường tuyệt đối sẽ không đồng ý, đến lúc đó hàng không còn gin thì biết làm thế nào? Nếu anh ta không bằng lòng cô cũng không lấy gì làm khó hiểu. Bất quá với cô cũng chẳng sao cả, bởi vì càng nói đến chỗ trọng yếu cô càng căng thẳng sợ hãi, bàn chuyện không xong thì thuận tiện nhân dịp bỏ của chạy lấy người, hòng thả lỏng thần kinh căng cứng này giờ của cô.

Nhưng không ngờ vị khách nam trẻ tuổi kia lại đồng ý không hề do dự, anh ta gật đầu rất dứt khoát: “Tốt lắm Sương Sương, một vạn tệ đúng không? Tôi lập tức viết séc cho cô.”

Cái giá một vạn tệ này, là Bạch Lộ nghĩ tới chiếc đồng hồ đeo tay trị giá không nhỏ trên tay anh ta mà nói ra. Lúc trước má mì ở câu lạc bộ đêm nói

có thể thay cô đòi năm ngàn tệ một đêm, dùng cái giá năm ngàn tệ mà tham chiếu, đối với kẻ có tiền sở hữu loại đồng hồ đeo tay mấy trăm ngàn tệ một chiếc này mà nói, một vạn tệ chắc là trả được thôi đúng không? Vì thế cô bèn thử đưa ra cái giá kia.

Khi ra giá, tâm trạng Bạch Lộ thực ra rất thấp thỏm, không biết liệu đối phương có giễu cợt mình hay không. Thế nhưng anh ta lại đồng ý dứt dặc, còn lập tức viết séc. Nhìn tấm séc lĩnh tiền mặt anh ta đưa qua cô liền lắc đầu không chút nghĩ ngợi, bởi miếng giấy mỏng tang như kia xem ra rất không đáng tin cậy. Cô kiên quyết không chịu nhận séc, nhất định đòi tiền mặt. Một tập tiền mặt dày dặn cầm trong tay, đối với cô mà nói mới có cảm giác chân thực đáng tin cậy hơn.

Bạch Lộ biết yêu cầu của mình lại làm khó dễ đối phương lần nữa, nhưng người khách nam trẻ tuổi cũng không nói nhiều lời, lập tức đi rút tiền mặt, còn đồng ý để cô đưa tiền cho Thiệu Dung đem về trước. Hành động hào phóng như thế, nếu Juliet có ở đây, nhất định sẽ kêu lên thán phục vì gặp được một vị khách hào phóng vung tay rộng rãi.

“Vụ làm ăn” này cứ vậy mà thỏa thuận thành công một cách thuận lợi, một vạn tệ tiền mặt đã nhận, tiếp đến nên bước vào khâu giao dịch trọng yếu.

Nhưng Bạch Lộ lại không tự chủ được mà sợ hãi.

Đối với Bạch Lộ mà nói, “bàn chuyện làm ăn” với người khách nam trẻ tuổi vốn dĩ chỉ là hành vi mang ý định thử nghiệm, kết quả lại thuận lợi không ngờ, thuận lợi đến nỗi nhanh chóng phải cùng anh ta đi thuê phòng. Tuy rằng sớm đã quyết định xong xuôi sẽ dựa vào việc bán thân để đổi lấy quyền lợi được tiếp tục đi học, nhưng khi việc thực sự tới trước mắt, cô vẫn theo bản năng mà căng thẳng sợ sệt.

Cô sợ đến nỗi tay chân lạnh toát, ngực rét run, trán lấm tấm mồ hôi. Sau khi đánh điện gọi Thiệu Dung đến, cô kéo tay Thiệu Dung, giọng nói run lấy bầy: “Chị Dung Dung, em... em sợ lắm.”

Thiệu Dung nhận được điện thoại của cô liền hối hả chạy tới, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp tràn ngập vẻ không đành lòng cùng bất đắc dĩ: “Chị biết, chị hiểu mà, bởi vì... chị cũng đã từng như thế. Lộ Lộ, nếu em thực sự quá sợ hãi, hay là thôi đi cũng được. Dem tiền trả lại hẳn, bảo với hẳn em không làm nữa.”

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu. Phải gian nan lắm, cô mới bước được một bước thử nghiệm, như thể ráng sức bơi qua giữa dòng nước xiết mãnh liệt của vận mệnh, mà bờ bên kia, cảnh tượng thế giới mới nơi sân trường đại học đã ở trong tầm mắt. Cô làm sao có thể xem nhẹ mà buông tay? Lời nói của má mì ở câu lạc bộ đêm dường như vang vọng bên tai: “Thực ra cũng không có chi, con gái sớm muộn gì cũng có ngày này, muốn kiếm tiền thì đừng băn khoăn lo lắng nhiều làm gì.”

Cẩn rằng đưa chân trong bất chấp, Bạch Lộ đi theo vị khách nam trẻ tuổi kia lên lầu vào phòng. Mỗi một bước đều giống như đi trên đao nhọn hoặc trong bụi gai, vừa chậm chạp vừa khó khăn. Khi đứng trong phòng khách, nhìn qua cửa phòng ngủ mở toang trông thấy chiếc giường to lớn bên trong, cô vô thức lùi lại một bước. Giống như tử tù sắp bị hành hình nhìn thấy dây treo cổ, trong nháy mắt cô căng thẳng hoảng sợ đến nỗi ngay cả nhịp tim cũng ngừng lại trong giây lát.

Cũng may, khách của cô không phải là một tên quý háo sắc. Dường như anh ta không vội vã “giao dịch” với cô, hỏi cô với vẻ thông dong nhàn nhã: “Cô đói bụng không? Tôi gọi gì đó đến ăn. Cô muốn ăn gì?”

Cô hết lắc lắc rồi lại gật gật đầu, chính mình cũng không biết bản thân gật đầu lắc đầu là có ý gì, cô quả thực đã quá sức hoảng loạn, quá sức căng

thăng rồi. Anh ta tự ý đánh điện gọi đồ ăn luôn, chẳng mấy chốc có người phục vụ mang đến hai phần món ăn Tây cùng một chai rượu vang đỏ.

Cùng nhau ngồi xuống ăn, thực ra cô không buồn ăn chút nào hết, mặc dù vẫn dùng dao nĩa cắt thịt bò cho vào miệng một cách máy móc vụng về, nhưng dường như gai vị giác đều mất hết tác dụng, căn bản không nhắm ra được mùi vị gì. Hơn nữa cũng kiên quyết không chịu uống rượu: “Tôi... không biết uống rượu.”

Trong tiềm thức, cô đang đề phòng không biết anh ta có muốn chuốc say mình không. Nhưng nghĩ kỹ lại, cô cũng biết mình có phần buồn cười, đã bán cho người ta rồi, anh ta còn cần phải rắc tâm chuốc say cô hòng đạt được mục đích sao?

Cô không chịu uống anh ta cũng không ép, một mình tự rót tự uống một ly, sau đó bỗng thình lình hỏi một câu: “Sương Sương, tại sao cô muốn làm việc này?”

Thật không ngờ anh ta lại hỏi điều này, cô bỗng cả kinh, dao nĩa trong tay trượt một phát, nguyên miếng thịt bò tươi ngon cùng cả nước sốt văng lên áo sơ-mi trắng của anh ta, làm bẩn một mảng lớn. Trong lúc luống cuống, cô không nghĩ ngợi gì liền đưa tay lên lau cho anh ta. Có điều, khi tay vừa chạm vào vạt áo mang theo nhiệt độ cơ thể anh ta, cô lập tức tỉnh trí rụt lại, mặt mày đỏ bừng: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Cũng may anh ta không hề để tâm: “Không sao, tôi đi chùi qua là xong ấy mà.”

Người khách nam trẻ tuổi rời phòng khách đi vào buồng vệ sinh, cửa bị đóng lại. Nhìn buồng vệ sinh đóng kín, lại nhìn cửa phòng cũng đang đóng, trong lòng Bạch Lộ đột nhiên khẽ chợn. Trong lúc một ý niệm vẫn còn đang mơ hồ hình thành trong đầu, đôi chân theo bản năng đã đột ngột đứng lên. Không nghĩ ngợi gì nữa, cô chạy đến mở cửa phòng vọt ra ngoài. Như nai

con trong rừng gặp phải sự uy hiếp của thú dữ, bất chấp tất cả một hơi chạy trời chết.

Trong lúc chạy, đầu óc dường như trống rỗng một mảnh, chỉ có hai chữ không ngừng xoay vần lặp đi lặp lại: “Chạy mau, chạy mau, chạy mau...”

Cô cứ thế chạy mất. Có lẽ ông trời ngầm giúp đỡ cô, khi cô chạy ra khỏi phòng thì thang máy đúng lúc mở cửa ở tầng này. Cô lập tức phóng vào thang máy, tốc độ nhanh đến nỗi khiến mọi người đứng trong thang máy đều lấy làm ngạc nhiên. Cô cũng chẳng buồn quan tâm biểu hiện kinh ngạc của người khác, trước hết liền vội vã ấn nút đóng cửa, sợ chỉ chậm một bước thôi sẽ bị người đàn ông kia đuổi theo bắt lại. Thang máy thuận lợi đi xuống lầu một, vừa ra khỏi thang máy cô liền tiếp tục chạy hối hả, sau khi chạy khỏi cửa quán bar, liếc mắt một cái liền trông thấy Thiệu Dung đang đứng chờ bên ngoài.

Sở dĩ Bạch Lộ kiên quyết muốn ở lại khách sạn này thuê phòng là vì Thiệu Dung nói nhất định sẽ ở lại bên ngoài chờ cô. Nghĩ có chị ấy đang đợi bên ngoài, trái tim cô cũng yên ổn đi ít nhiều. Mà giờ phút này cô nhận cơ hội lén chạy trốn, vừa trông thấy Thiệu Dung càng giống như thấy cứu tinh mà bổ nhào tới.

Hiển nhiên Thiệu Dung không ngờ cô sẽ ra nhanh như vậy, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Sao em đã ra rồi?”

Cô chạy đến mức thở hồng hộc, hơn nữa tâm trạng lại căng thẳng, chỉ nói đứt quãng: “Em.. em thừa dịp... anh ta vào nhà vệ sinh... liền... liền bỏ chạy.”

Tuy Bạch Lộ nói năng lộn xộn, nhưng từ lời nói, vẻ mặt cũng như dáng điệu chạy băng băng hoảng loạn sợ hãi của cô, Thiệu Dung đại khái cũng đoán được vài phần. Lập tức không màng hỏi han tỉ mỉ, đưa tay đón một

chiếc taxi rồi nhét cô vào trong: “Lên xe mau, chúng ta rời khỏi chỗ này ngay.”

Sau khi về, Thiệu Dung mới hỏi han kỹ lưỡng chuyện vừa qua của Bạch Lộ. Nghe xong vẻ mặt cô ra chiều không thể tin nổi: “Tên kia không ngờ lại sơ ý như thế, một vạn tệ đã trả trước, lẽ ra hẳn vừa vào phòng phải đòi “nghiệm thu hàng hóa” ngay mới đúng. Cho dù hẳn không phải quý háo sắc, dẫn lòng muốn chậm rãi nói chuyện với em hòng giúp em thả lỏng, thì cũng nên nhìn em sát sao mọi lúc mọi nơi chứ. Ai đời lơ là đến độ một mình vào nhà vệ sinh để mình em ở lại phòng khách, kết quả bị em thừa cơ chuồn mất, cả người lẫn của đều đi tong. Thật không phải ngu bình thường à nha!”

Nghĩ một lát, cô lại nói: “Chị đoán tên kia có thể không phải là một tay sành sỏi quen mùi trắng hoa. Hoặc giả cũng giống như em, hẳn ta cũng là lần đầu tiên bỏ tiền mua phụ nữ, nên mới không có kinh nghiệm. Thế mới đồng ý trả tiền trước cho em, còn sơ ý mà cho em cơ hội chạy thoát.”

Tim Bạch Lộ vẫn đập thành thịch liên hồi, hơi thở cũng không đều. Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra cô chỉ cảm thấy sợ: “Chị Dung Dung, nếu khi này bị anh ta bắt lại, không biết sẽ thế nào nữa.”

“Đều không sao cả rồi, em cứ nghĩ tới chuyện không xảy ra làm gì.”

“Nhưng mà, dù sao em cũng đã cầm một vạn tệ, chị nói xem anh ta có báo cảnh sát bắt em không?”

“Về điểm này em có thể hoàn toàn yên tâm, hẳn tuyệt đối sẽ không báo cảnh sát. Loại người như bọn họ có uy tín có danh dự có thân phận, còn không biết xấu hổ mà đi báo cảnh sát chuyện này sao? Báo rằng hẳn chẳng những chơi gái không được mà còn bị lừa một vạn tệ, hẳn còn để vuột mất cô gái kia. Sau này em chú ý một chút, không nên ra vào loại khách sạn lớn như vậy nữa. Chỉ cần không để hẳn ta bắt gặp thì không sao.”

Cô liền liều mạng lắc đầu: “Em tuyệt đối sẽ không đi nữa. Có một vạn tệ này, học phí học kỳ đầu tiên của em ở đại học đã không thành vấn đề, còn dư ra rất nhiều. Mà trong vòng nửa năm em có thể đi làm thêm kiếm tiền học phí kỳ sau, em không cần phải làm chuyện đó nữa.”

Thiệu Dung gật đầu, trên mặt hiện lên vài phần cảm khác sâu sắc: “Lộ Lộ, có lẽ là số em hên, ông trời giúp em, để em không đến nỗi phải đi vào con đường này như chị.”

Dựa vào một vạn tệ kia, Bạch Lộ thuận lợi bước vào cổng trường đại học. Thời kỳ năm nhất năm hai, ngoài giờ học, vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè cô gần như không hề ngơi nghỉ, vì học phí của mình mà không ngừng làm thêm rồi làm thêm. Thời gian là đồng minh của cô, trong thời gian ngắn bảo cô xoay sở học phí thì cô không xoay nổi, nhưng nếu một năm này vì học phí năm sau mà cố gắng, cô vẫn có thể nỗ lực hết sức làm được. Ngoài giờ học thì đi làm gia sư, làm tiếp thị, làm điều tra phỏng vấn, phát tờ rơi, vân vân, nghỉ hè nghỉ đông thì đến nhà ăn làm nhân viên phục vụ, đến trung tâm thương mại bán đồ điện gia dụng, đến hãng mỹ phẩm bán đồ trang điểm, vân vân, cô gần như đã thử qua mọi công việc làm thêm mà sinh viên có thể làm.

Vào kỳ nghỉ hè năm hai, cha của Thiệu Dung vì bệnh tình nhanh chóng chuyển biến xấu mà từ trần, chị ấy về quê xử lý tang sự. Trở lại Bắc Kinh xong thì đặc biệt hẹn cô ra gặp mặt, thật lòng thật dạ nói với cô: “Lộ Lộ, sau này em đừng đi làm thêm nữa, tiền học phí bây giờ chị có khả năng giải quyết thay em, em hãy hưởng thụ thật tốt cuộc sống của một sinh viên bình thường đi.”

Khi ấy cô có phần lưỡng lự: “Chị Dung Dung, làm sao em có thể xài tiền của chị được.”

“Em đừng khách sáo với chị. Chị không giúp em thì giúp ai, trước đây năng lực có hạn không giúp được, bây giờ đã giúp được rồi thì em đừng nói

lời khách khí nữa. Em biết đấy, chị vẫn luôn coi em như em gái ruột của chị mà.”

Cô cũng luôn xem Thiệu Dung như chị ruột của mình, nên không từ chối ý tốt của chị nữa. Sự thực là, một mình cô quả thật đã chống đỡ rất mệt mỏi, có một người chị em chịu dang tay giúp đỡ như thế này, cô vô cùng cảm kích lẫn cảm ơn.

Khoảng thời gian mới vào đại học năm ấy, Bạch Lộ vẫn thường xuyên nhớ tới vị khách nam trẻ tuổi tình cờ gặp gỡ tại khách sạn Hilton ngày đó.

Hôm ấy cô lấy đi một vạn tệ nhưng lại không thực hiện giao kèo, cô không hề cố ý muốn lừa anh ta, nhưng chung quy vẫn là lừa tiền của họ. Lòng dạ cô cực kỳ áy náy. Nhưng Thiệu Dung nói với loại đàn ông dùng tiền chơi gái như vậy, không có gì phải áy náy hết, lừa được cũng là chuyện thường.

Sau này dần dà Bạch Lộ cũng không nghĩ tới nữa, thời gian càng lâu, những ký ức liên quan chìm dần trong dòng chảy năm tháng, cô những tưởng sẽ không có ngày bị khơi lại.

Ấy thế mà – cuối cùng vẫn có một ngày như vậy.

Thời gian năm năm trôi qua mau, như cánh bướm nhỏ trong mơ thoáng chốc đã bay qua hơn một ngàn tám trăm ngày đêm. Bạch Lộ đã thay đổi rất nhiều, không còn để kiểu đầu búp bê tròn tròn của bé gái, không còn là cô thiếu nữ mười tám xuân xanh mặc bộ váy trắng thuần khiết. Mà đã trở thành một cô thư ký mặc bộ váy công sở màu xanh dương thẫm làm việc trong văn phòng tổng giám đốc Thiên Đô Quốc Tế, tóc dài búi gọn đoan trang. Khi cung kính tiếp đãi vị cố vấn mới nhậm chức của công ty là Chương Minh Viễn, cô hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm đang lảng lảng đến gần. Suy cho cùng ấn tượng năm năm trước cũng đã phai nhạt đi

nhiều, tựa như chân trời đang Đông buổi chiều hôm cơ hồ không dễ dàng phát giác ra bóng trăng nhợt nhạt.

Mãi đến khi anh ta nhìn cô với vẻ đăm chiêu: “Bạch Lộ, hình như trước đây tôi thấy cô ở đâu rồi thì phải?”

Cô ngớ người: “Vậ ư?”

Ánh mắt anh ta tựa như hai mũi tên sắc bén ghim chặt lấy cô, đột nhiên đôi lông mày chột nhướng lên: “Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Năm năm trước, khách sạn Hilton.”

Giây phút đó, Bạch Lộ hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người. Trong lúc ngỡ ngàng, cô dường như trông thấy một dòng sông băng rộng lớn cứng rắn lạnh lẽo, gào thét cuộn chảy hướng đến cuộc sống vốn đang bình lặng trôi đi của mình...

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 4

1.

Dưới màn đêm đen thẫm như mực, vô số ánh đèn nê-ông nhóm lên từng chùm từng chùm như khói hoa, bảy sắc lung linh.

Trong một quán bar xô bồ hỗn loạn, hương khí tửu sắc tràn ngập khắp nơi, tiếng người cười nói huyên náo âm ỉ, vô cùng náo nhiệt. Nhưng trong một góc khuất ánh sáng lờ mờ, Dương Quang một mình nốc từng ngụm rượu tiêu sầu. Trên bàn một bình Hennessy VSOP đã vơi hết nửa, nhưng khuôn mặt anh vẫn không bị rượu nhuộm đỏ, trái lại còn tái nhợt một màu.

Trước đó ở nhà họ Dương, phản ứng đột nhiên chột dạ không nói nên lời của Bạch Lộ dưới sự vặn hỏi truy ép từng bước của Thượng Vân rõ ràng đã chứng minh cô và cái vị cố vấn Chương kia thực sự tồn tại mối quan hệ không thể nói với người khác. Điều này khiến Dương Quang vốn không hề có sự chuẩn bị tư tưởng cảm giác như đang đi xuống cầu thang bỗng dưng bị hụt chân, cả người té xuống va đập liên tục, ngã vô cùng thê thảm đau đớn. Mà với vết thương kín đáo không thấy máu này, chỉ có rượu mới là thứ thuốc tê cùng thuốc giảm đau tốt nhất.

Một cô nàng áo tím trang điểm ăn mặc cực kỳ diễm lệ chú ý đến Dương Quang đang một mình mượn rượu tiêu sầu trong góc tường, cô ta dùng điệu bộ uyển chuyển đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, vừa nhìn anh vừa mỉm cười hỏi: “Anh đẹp trai, một mình ngồi đây uống rượu giải sầu nha! Có vẻ tâm trạng anh đang rất tệ hả?”

Anh nào có tâm tình để ý đến cô ta: “Không phải chuyện của cô.”

Cô nàng áo tím càng thích thú nhìn anh, cất giọng mềm mại: “Tôi đoán vì sao tâm trạng anh không tốt nhé? Nhất định là vì phụ nữ, có phải cãi nhau với người yêu không? Không cần phải buồn phiền như thế, cơn giận của con gái tới nhanh đi cũng nhanh, chỉ cần anh chịu dỗ dành cô ấy, chẳng mấy chốc sẽ trời quang mây tạnh thôi.”

Cô nàng vận đồ tím ngọt ngào nói một thôi một hồi, từng chữ từng câu đều là khuyên giải an ủi, thực khiến Dương Quang không nỡ sầm mặt đuổi người. Nhưng anh cũng không có tâm trạng đáp lời cô ta, đành tự uống rượu trong ly mình, hết ngụm này đến ngụm khác, nước rượu nóng rất thiêu đốt trong người, có thể phát huy tác dụng làm tê liệt nỗi đau.

Anh không để ý tới người ta, nhưng cô nàng áo tím vẫn ngời lỳ không đi: “Xem ra anh nhất định rất yêu bạn gái mình, nếu không tâm trạng sẽ không tệ đến mức này.”

Một câu này khiến Dương Quang không thể tiếp tục tự dè nén bực dọc, anh gần như gầm lên: “Đừng nhắc đến cô ta nữa được không?”

Cô nàng áo tím nở một nụ cười ra chiều rất hiểu lòng người: “Được, không nhắc không nhắc. Tôi cùng anh uống vài ly nhé, một mình uống rượu giải sầu càng uống càng khó chịu thôi.”

Dương Quang thực sự không có kiên nhẫn dây dưa với cô ta, bèn cứng rắn nói: “Tôi muốn uống một mình, cô làm ơn để tôi yên tĩnh uống rượu có được không?”

Cự tuyệt không nể nang như vậy khiến vẻ mặt cô nàng áo tím có phần xấu hổ, nụ cười cũng hơi cứng lại: “Thôi được, không làm phiền anh nữa. Anh từ từ uống đi nhé.”

Bình thường Dương Quang thích giết thời gian ở quán bar, tửu lượng cũng tương đối, có điều một chai Hennessy vẫn vượt quá phạm vi tửu lượng của anh, nhất là khi tâm trạng anh đang cực kỳ xấu, rượu ngấm vào nỗi sầu càng dễ say, uống hết chai rượu anh gần như say mềm. Khi người phục vụ tới thanh toán, anh mò mẫm cả buổi mới lần ra ví tiền trên người một cách khó khăn, nhưng không tài nào đếm rõ bên trong có bao nhiêu tiền. Người phục vụ vốn nhìn cảnh này đã quen nên nhẫn nại chỉ cho anh từng tờ: “Tiên sinh, tiền rượu tổng cộng chừng này nên tôi cầm lấy chừng này nhé! Các thứ còn lại anh vui lòng tự thu xếp.”

Thanh toán xong, Dương Quang mơ mơ màng màng đi ra cửa sau của quán bar, bước chân như đi trên mây. Chiếc Jetta của anh đỗ ở ngõ sau, khi anh đến thì bãi đỗ xe ở cửa trước đã đầy ắp, chỉ có thể rẽ vào ngõ sau đậu xe. Mặc dù say khướt, anh vẫn còn nhớ xe mình đỗ ở đây.

Từ cửa sau ra đến chỗ đỗ xe cùng lắm chỉ vài bước chân, Dương Quang vừa bước ra ngoài liền dùng chìa khóa điều khiển từ xa mở khóa cửa xe, định bước qua leo lên xe, nhưng vì cơn say cuộn cuộn dâng lên, ý thức không rõ nên đi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo. Dưới chân bị vấp, suýt nữa tự quăng mình ngã nhào, may sao có một đôi tay kịp thời đỡ lấy anh. Anh mơ mơ hồ hồ nhìn qua, trong tầm nhìn mờ mịt chỉ thấy một bộ quần áo màu tím, tựa như một đóa hồng tím nở rộ giữa màn đêm đen nhánh. Đồng thời, tai cũng nghe thấy một giọng nói dịu dàng như đã từng nghe qua đâu đó: “Anh đẹp trai, anh uống nhiều quá rồi, tốt nhất đừng lái xe, để em đưa anh về.”

Dương Quang lắc đầu nhịu giọng nói: “Không cần... tôi không lái xe... tôi chỉ lên xe... nằm... ngủ rồi mới lái.”

“Vậy để tôi giúp anh lên xe nha.”

Đôi tay kia bất chấp cự tuyệt mà đỡ Dương Quang lên xe, còn hạ thấp lưng ghế để anh nằm nghiêng xuống, nằm xuống xong, anh nhanh chóng

nặng nề đi vào giấc ngủ dưới tác dụng của men say...

Vào sáng sớm, Bạch Lộ tỉnh dậy rất khỗ sở.

Cô cảm giác đầu đau muốn nứt ra, đều do hậu quả của ly rượu mạnh kia. Trở mình tựa vào đầu giường ngồi ngây ngốc một hồi, cô dần nhớ lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua. Tại nhà Dương Quang; tại quán bar; ở dưới lầu công ty, cô ra sức tát Chương Minh Viễn một bạt tai. Rõ ràng là một cái tát sáng khoái, trút hết mọi uất ức cùng căm hận tích tụ trong lòng bấy lâu nay.

Lúc này đã tỉnh rượu, sau khi ý thức dần thanh tỉnh, Bạch Lộ lại cảm thấy cái tát kia của mình dường như có hơi quá đáng. Cô dựa vào đầu mà đánh Chương Minh Viễn? Chỉ vì anh ta tiết lộ với người khác chuyện trước đây của cô sao? Nhưng chuyện năm đó là lựa chọn của chính cô, chẳng ai cầm dao bức ép cô cả. Cô nên tự mình gánh lấy trách nhiệm cùng hậu quả tương ứng.

Thực ra lâu nay, bản thân Bạch Lộ cũng luôn hiểu rõ chuyện năm đó là một quả địa lôi, chôn vùi bên dưới cuộc sống bình lặng. Cô thật sự thật sự rất không hy vọng nó sẽ phát nổ.

Sau khi gặp lại Chương Minh Viễn một lần nữa, trong lòng cô vẫn mang hy vọng may rủi rằng anh ta sẽ không thực sự nhận ra mình, chỉ coi là nhận nhầm người. Còn nghĩ cho dù xui rủi anh ta nhận ra cô đi chẳng nữa, cũng không có chứng cứ chứng minh cô chính là cô nàng Sương Sương đã tự bán mình còn lừa của anh ta một vạn tệ ở khách sạn năm ấy.

Nhưng cô lại quên mất rằng, có những việc căn bản không cần chứng cứ, chỉ cần có người thêm mắm dặm muối mà phát tán tin đồn là đủ. Miệng lưỡi thế gian đáng sợ, Nguyễn Linh Ngọc đã chết vì ba tác lưỡi sắc nhọn của người đời. Thanh danh trong sạch của một cô gái tựa như lụa trắng gấm trong, không thể chịu được dù chỉ một chấm bẩn bẩn lên. Một khi đã bị

dính trúng sẽ tạo thành vết nhơ mà cả bột giặt Điều Bài cũng không tẩy sạch.

Mà rốt cuộc Chương Minh Viễn làm thế nào ngấm ngầm nhắc đến cô với người khác? Tại sao người trong công ty đều lén nói cô cặp kè với anh ta? Tuy cô không am hiểu sự tình, nhưng có thể khẳng định một điều, chắc chắn anh ta đã sử dụng thủ đoạn không quang minh chính đại gì cho cam. Mà những chuyện này lại truyền đến tai mẹ Dương Quang, càng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định không khỏi liên can đến anh ta. Điều này khiến cô không thể không nóng nảy, giận dữ lẫn căm hận.

Quả thật, năm ấy ở khách sạn Hilton cô chủ động “bàn chuyện làm ăn” với Chương Minh Viễn, đã nhận một vạn tệ nhưng lại không thể thực hiện “giao dịch” mà bỏ trốn mất. Là cô đã lừa anh ta, là lỗi của cô, nhưng cô cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Trong cơn gió táp mưa sa của số phận, cô chỉ là một con chim yến non nớt bị mất tổ, vì muốn giữ nguyên tư thế bay lượn không nơi nên không thể không từ bỏ một số thứ vốn dĩ luôn cẩn thận gìn giữ bấy lâu. Bán đi chính mình thực sự là hạ sách đường cùng, nếu có tặc thì ai chịu làm kẻ trọc đầu đầu chứ?

Còn Chương Minh Viễn, một Chương Minh Viễn sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, tại sao lại muốn gây khó dễ cho cô, một đứa con gái mồ côi không nơi nương tựa như vậy? Dù rằng mỗi cá nhân đều phải chịu trách nhiệm với việc mình làm, cô cũng không thể phủ định sạch sẽ đoạn quá khứ khó chịu kia, nhưng cô vẫn vô cùng hy vọng anh ta có thể quân tử mà kín mồm kín miệng, làm một kẻ độ lượng, sẽ không cố ý đâm vào vết sẹo cũ của người khác, sẽ không phá hoại cuộc sống bình lặng hiện giờ của cô. Nhưng sự thật lại khiến cô thất vọng tột bậc – cô không thể không hận, sau khi nổi hận trong lòng bị một ly rượu mạnh thôi thúc, liền biến thành một bạt tai hung hãn ném vào mặt Chương Minh Viễn.

Một cái tát kia khiến Chương Minh Viễn hoàn toàn nổi giận, cũng làm cô tỉnh táo triệt để. Cô nhất định sẽ nhanh chóng bỏ việc ở Thiên Đô Quốc Tế,

không thể làm tiếp nữa. Phải mau mau rời khỏi Thiên Đô Quốc Tế, từ này về sau không còn bất kỳ liên hệ gì với Chương Minh Viễn.

Tối hôm qua sau khi rời khỏi công ty, ôm theo một nỗi căm hận chất chứa, Bạch Lộ đi tìm Thiệu Dung, trực tiếp đi thẳng đến quán bar Kỷ Hồi Túy của chị ấy.

Hai năm trước Thiệu Dung bỏ câu lạc bộ đêm làm bồ nhí một năm cho một gã người Hồng Kông, kiếm tiền tự mở một quán bar nhỏ. Quán bar của chị đêm đêm ca hát không ngừng, gái đẹp cũng không xuể, là đế quốc son phấn dưới trướng chị. Nhưng chị không bao giờ cho phép Bạch Lộ đến quán bar tìm mình, sợ ảnh hưởng không tốt đến cô.

Nhưng giờ phút này Bạch Lộ không hơi đâu để tâm những chuyện đó. Cô định tìm Thiệu Dung mượn hai vạn tệ tiền mặt, nhưng không đi mua nhẫn trả lại mà gộp luôn với một vạn tệ của mình để trả hết một lượt cho Chương Minh Viễn. Đem tiền trả lại tất thảy, cô sẽ không còn nợ nần gì với anh ta nữa.

Thiệu Dung không nói hai lời liền cho cô mượn tiền: “Nếu sự việc đã không thể che giấu được nữa, vậy thì đem tiền trả lại anh ta cũng tốt, từ nay về sau chấm dứt nợ nần. Trả tiền xong thì mau chóng tìm Dương Quang kể rõ mọi việc. Chuyện năm năm trước em cũng chỉ là bất đắc dĩ, chị nghĩ chắc cậu ấy có thể hiểu và chấp nhận được. Dù sao trước nay cậu ấy vẫn rất yêu em mà.”

Bạch Lộ cũng nghĩ như thế, buổi sáng lúc ở nhà Dương Quang, cô vốn dĩ đã muốn đem toàn bộ sự tình giải thích rõ ràng dứt khoát với anh. Nhưng anh vì kinh ngạc nên nổi giận đùng đùng không chịu nghe gì hết, cứ thế rời khỏi nhà trong giận dữ. Cô định bụng sau khi trả tiền cho Chương Minh Viễn xong sẽ liên lạc với Dương Quang, tranh thủ nói chuyện rõ ràng với anh.

Đứng lên đi rửa mặt một lượt, mang theo túi xách tay đựng ba vụn tề tiền mặt, Bạch Lộ đi thẳng đến công ty. Hoắc Mân vừa thấy cô liền hỏi: “Sao hôm nay em đến muộn vậy? Chị đang định gọi vào di động tìm em. À phải rồi, tổng giám đốc Vương nói cuối tuần này sẽ tổ chức cho cán bộ bậc trung trở lên của công ty đi Thượng Hải xem triển lãm quốc tế Expo, em có kế hoạch gì chưa, nếu chưa thì cùng đi luôn nhé.”

Do đã suy nghĩ rất kỹ càng, Bạch Lộ không chần chừ liền nói thẳng vào vấn đề: “Xin lỗi chị Hoắc, em không đi đâu. Hôm nay em đến để xin nghỉ việc ạ.”

“Hả...” Hoắc Mân sững sốt: “Tại sao? Đang làm tốt lắm tại sao đột nhiên muốn nghỉ việc?”

Nếu làm tốt thì tất nhiên Bạch Lộ sẽ không muốn bỏ việc, nhưng hiện tại cô không có cách nào tiếp tục làm việc ở công ty này. Cô không thể đối mặt với cái người Chương Minh Viễn kia nữa, chứ đừng nói tới làm trợ lý đi theo anh ta tăng ca. Chỉ có thể trốn xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Vì thế, mặc cho Hoắc Mân níu kéo thế nào chẳng nữa, Bạch Lộ nhất quyết không thay đổi ý định, khẳng khái đòi nghỉ việc. Hơn nữa còn muốn bỏ đi ngay lập tức, tiền lương thưởng tháng này cũng không cần nốt.

Hoắc Mân không còn cách nào khác: “Bạch Lộ, chị cảm thấy hôm nay em đặc biệt kích động, không thích hợp để đưa ra bất kỳ quyết định nào. Thế này đi, tạm thời chị cho em nghỉ phép một tuần, em về suy nghĩ lại thật kỹ. Có gì tuần sau chúng ta bàn tiếp nhé.”

Hoắc Mân vẫn luôn đối xử với Bạch Lộ khá tốt, là một cấp trên không hề kiêu ngạo hống hách. Có điều, khi Bạch Lộ khẳng khái muốn bỏ việc ra đi, chị vẫn tìm mọi cách níu kéo như thế, thậm chí còn cho cô một đường lùi, khiến cô cảm thấy bất ngờ. Đồng thời trong lòng cũng hết sức cảm kích:

“Chị Hoắc, chị là một cấp trên rất tuyệt. Nếu không vì lý do cá nhân, em cũng không rời công ty đâu.”

Nghĩ nghĩ giây lát, Bạch Lộ lấy ra ba vạn tệ để trong một chiếc túi đựng hồ sơ làm bằng giấy dai, giao cho Hoắc Mân: “Chị Hoắc, cái này là của cổ vấn Chương, nhờ chị thay em chuyển lại cho anh ấy.”

“Sao em không tự đưa cho anh ta?”

“Em định nghỉ việc rồi đi luôn, e là không có cơ hội gặp lại anh ta nữa, vì thế phiền chị giao lại giúp em, em cảm ơn ạ.”

Hoắc Mân trầm ngâm một lúc: “VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Sau khi rời công ty, Bạch Lộ gọi di động cho Dương Quang.

Cô định hẹn anh ra ngoài gặp mặt, nói chuyện rõ ràng một lần. Di động đổ chuông cả buổi chẳng ai nhận, không biết có phải anh còn đang giận cô nên cố ý không bắt máy không. Cô nhất thời có chút nản lòng, nhưng rất nhanh đã tự chấn chỉnh tinh thần, tiếp tục gọi điện. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn muốn tìm cơ hội nói chuyện với anh, giải thích cho anh hiểu, kể lại chuyện cũ cho anh nghe, để anh biết rằng những chuyện ngày xưa tuyệt đối không phải là lỗi của mình cô. Cô tin rằng, anh nhất định có thể thấu hiểu và thông cảm cho cô.

Điện thoại cuối cũng cũng có người bắt, nhưng lại là giọng khóc mắng không ngớt của Thượng Vân: “Bạch Lộ, đồ con gái khốn nạn nhà cô, cô còn mặt mũi tìm Dương Quang à, cô có biết mình đã hại nó ra nông nỗi nào không hả?”

Bạch Lộ vừa kinh vừa sợ, bởi Thượng Vân luôn hết sức chú trọng đến thể diện và hành vi của một giáo sư, luôn nói chuyện lịch thiệp phong thái tao nhã, vô cùng coi thường kiểu khóc nháo mắng chửi thô tục không chịu nổi của loại đàn bà chợ búa thấp kém. Nhưng tiếng mắng chửi sa sả của bà

trong điện thoại lúc này không khác gì dân chợ búa mà bà vẫn luôn khinh bỉ. Một người chỉ có thể rơi vào cảnh gặp phải biến cố cực lớn cùng bị công kích mới có thể chuyển biến tựa như hai người khác nhau đến vậy đúng không?

Cô hoảng sợ hỏi: “Dì Thượng, anh Dương Quang có chuyện gì ạ?”

“Có chuyện gì ư? Cô còn mặt mũi hỏi có chuyện gì sao. Hôm qua sau khi Dương Quang rời khỏi nhà đến giờ vẫn chưa về. Di động cũng không mang, chúng tôi đều không liên lạc được với nó. Sáng nay bỗng nhiên nhận được điện thoại của đội cảnh sát giao thông, họ nói...”

Nói tới đây giọng Thượng Vân trở nên nắc nhen. Trái tim Bạch Lộ cũng theo đó rơi thẳng xuống, một suy đoán đáng sợ lập tức xuất hiện trong đầu, khiến sắc mặt cô bỗng chốc trắng bệch – chẳng lẽ, Dương Quang bị tai nạn xe? Trời ơi! Anh tuyệt đối không được phép có chuyện gì đâu!

Đôi môi run rẩy, Bạch Lộ những muốn hỏi rõ, nhưng đầu lưỡi cứ như bị đông cứng không thốt ra nổi một chữ, vẫn là Thượng Vân nhen ngào nói tiếp: “Họ nói... tối qua Dương Quang uống rượu xong lái xe đâm phải hai người đi đường. Trong đó một người chết tại chỗ, người kia bị trọng thương nằm cấp cứu ở bệnh viện. Nó hiện giờ cũng bị tạm giam hình sự, tiếp đó nếu không may còn có thể bị phán ba đến bảy năm tù, tương lai của nó bị hủy sạch rồi. Bạch Lộ, đều tại cô hết. Cô là đồ khốn kiếp, đồ sao chổi.”

Mỗi một lời của Thượng Vân đều rỉ máu, chan chứa nước mắt, từng chữ tựa như đinh nhọn đâm thẳng vào tim Bạch Lộ, đau đến nỗi cả người cô không tự chủ được mà khụy xuống, co thành một khối. Buổi sáng tháng năm với ánh mặt trời rực rỡ, nhưng cô lại như rơi vào hầm băng tối tăm, không cảm nhận được bất kỳ tia sáng hay độ ấm nào...

2.

Lê bước chân mỗi một kiệt sức, khi Bạch Lộ nước mắt lưng tròng tìm đến đồn cảnh sát giao thông thì cảnh sát đã làm xong thủ tục tạm giam hình sự Dương Quang, đang chuẩn bị đem anh chuyển đến trại tạm giam.

Báo cáo phân tích máu đã chứng thực Dương Quang lái xe sau khi uống rượu, sở dĩ tai nạn xảy ra là do anh uống say điều khiển xe ẩu tả, khi đi qua địa điểm xảy ra sự cố đã không giảm tốc độ, lại còn bất cẩn không quan sát, hậu quả dẫn đến thảm kịch một chết một bị thương, anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm trong vụ tai nạn. Hơn nữa anh tông người ta xong còn bỏ trốn, may là lúc đấy có người đi đường chứng kiến vụ tai nạn từ đầu chí cuối, mặc dù không nhìn rõ biển số xe, nhưng vẫn nhớ như in là một chiếc Jetta màu trắng chạy về phía Đông.

Cảnh sát giao thông dựa vào manh mối người đi đường cung cấp, suốt đêm truy tìm chiếc xe gây tai nạn, cuối cùng phát hiện được chiếc xe khả nghi trên một con đường nhỏ bên bờ sông hồ thành, đầu xe có vết va đập rõ ràng cùng dấu máu không rõ lắm. Còn người lái xe say khướt gục trên vô-lăng ngáy khò khò, gọi thế nào cũng không dậy. Vất vả đợi đến hôm sau anh ta tỉnh táo lại, thế nhưng còn không biết chính mình lái xe tông người, hỏi đến thì hoàn toàn ngỡ ngác, cái gì cũng không biết. Cảnh sát thụ lý vụ án tức giận đến mức đập bàn cái rầm: “Mẹ nó mà uống bao nhiêu rượu hả? Uống tới nỗi mình tông vô người ta cũng không biết, nếu tao là thẩm phán thì tao sẽ cho mày vô tù bóc lịch luôn.”

Vì có dính líu đến vụ án giao thông, theo lệ phải bị tạm giam hình sự. Cho nên ở đồn cảnh sát giao thông sau khi Dương Quang tiếp nhận điều tra, cảnh sát thụ lý vụ án trước hết làm thủ tục tạm giam hình sự đối với anh.

Khi thư thông báo tạm giam gửi đến tay vợ chồng Thượng Vân, hai người gần như muốn gục ngã. Con trai vừa tốt nghiệp đại học chưa đầy một năm, ở cơ quan lại được lãnh đạo khá coi trọng, vốn dĩ là một thanh niên anh tuấn tài năng tiền đồ rộng mở, trong chớp mắt đã biến thành kẻ tù tội. Hai người thực sự khó lòng chấp nhận nỗi chuyển biến dữ dội như thế,

Thượng Vân càng khóc không thành tiếng: “Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy chứ!”

Bản thân Dương Quang cũng không cách nào tiếp nhận hiện thực rằng vừa tỉnh rượu thì thân đã vào tù, vẻ mặt anh hết sức ngỡ ngàng, không ngừng tìm cách chứng thực với cảnh sát thụ lý vụ án: “Tôi tông người ta ư? Tôi thực sự tông người ta? Tôi không phải đang nằm mơ chứ?”

“Tất nhiên anh hy vọng mình đang mơ, nhưng mà không phải, tôi nói anh hay lần chót, anh uống rượu xong lái xe đâm chết một người, đâm bị thương một người khác.”

Dương Quang vẫn chưa hết hoang mang: “Tôi thực sự tông người ta ư? Tại sao tôi không nhớ gì cả, thậm chí tôi còn không nhớ mình đã lái xe.”

Cảnh sát đành phải lắc đầu với con ma men hết thuốc chữa này: “Tôi đã gặp nhiều người lái xe sau khi uống rượu, nhưng uống say đến mức như anh thì tôi thấy lần đầu. Tình hình vụ án này của anh hết sức nghiêm trọng, bây giờ chúng tôi phải tạm giam hình sự anh. Một thời gian nữa anh chờ ra tòa đi.”

Dương Quang bắt đầu nhận ra tính nghiêm trọng của vụ việc, mặt cắt không còn giọt máu, trắng bệch một mảnh.

Lúc này, Bạch Lộ lao đảo tìm tới, Thượng Vân vừa trông thấy cô liền nổi giận ngàn ngạt xông lên trước giáng cho cô một bạt tai: “Đều do mày hại hết. Tao vốn không tán thành mày và Dương Quang qua lại với nhau, chính vì lo mày với nó ở bên nhau sẽ không tốt cho nó. Không ngờ... không ngờ nó vì mày mà chịu họa tù đày. Sớm biết thế này, ngay từ đầu tao đã kiên quyết phản đối mày với nó yêu nhau, nói không chừng bây giờ đã chẳng có chuyện gì. Bạch Lộ, mày là đồ yêu tinh hại người.”

Cái tát của Thượng Vân giáng mạnh lên má Bạch Lộ, nhưng cô không hề cảm thấy đau đớn, bởi trái tim cô đã quá đau quá đau rồi. Nhất là khi nhìn

thấy Dương Quang bộ dạng thảm thương thất hồn lạc phách, trái tim càng đau đớn đến cực điểm như thể bị xé thành nghìn mảnh. Nước mắt nhạt nhòa nhìn anh, tiếng nói của cô vô cùng bi thương: “Dương Quang...”

Dương Quang căn bản không nhìn đến cô, dường như trong mắt anh vốn dĩ không có sự tồn tại của cô. Trên khuôn mặt anh chỉ có thảm thương và ngỡ ngàng, không hề có biểu hiện nào khác, cả người đều ngây ngốc. Xê dịch đôi chân nặng nề tê dại, anh theo hai người cảnh sát lên chiếc xe tù đi đến trại tạm giam. Giây phút cửa xe đóng lại, anh mới bổ nhào về phía cửa sổ xe nhìn cha mẹ khóc thất thanh: “Ba, mẹ... cứu con, con không muốn ngồi tù.”

Ngày Dương Quang bị tạm giam, nước mắt Bạch Lộ gần như không ngừng tuôn rơi. Nước mắt bi thương ngập tràn tựa như vô vàn con sông buồn khổ, quanh co lan tràn mà chảy qua từng góc ngách trên đôi má tái nhợt.

Khi Thiệu Dung nghe tin chạy tới, cô đã khóc đến độ hai mắt sưng vù đỏ ửng. Nhìn thấy Thiệu Dung cô như thấy cứu tinh, lập tức bổ nhào đến nắm lấy chị đau xót khẩn cầu: “Chị Dung Dung, chị giao thiệp rộng quen biết nhiều, chị nhất định phải giúp em nghĩ cách cứu Dương Quang. Anh ấy không thể ngồi tù, nếu ngồi tù thì sẽ mất hết tất cả, anh còn trẻ như vậy, không thể bị hủy hoại thế này. Nếu anh ấy thực sự bị hủy hoại, thì em... thì em... thì em thực sự rất có lỗi với anh...”

Thiệu Dung vội ngắt lời cô: “Lộ Lộ, em nhất quyết không được nghĩ như vậy, chuyện này không thể hoàn toàn trách em. Đúng, Dương Quang là vì chuyện của em nên mới giận dỗi chạy đến quán bar uống rượu mua say. Nhưng hành vi lái xe sau khi uống rượu này, đã là người lớn thì đều biết là không thể làm, biết rõ không được làm mà vẫn làm thì đó là trách nhiệm của cậu ta.”

Bạch Lộ vẫn khóc lóc sụt sùi như cũ: “Bất kể nói thế nào, chung quy sự việc vẫn do em mà nên. Nếu không phải tại em, Dương Quang hẳn vẫn đang ở công ty làm việc chăm chỉ. Nhưng mà hiện tại, anh ấy lại ở trong trại tạm giam. Chị Dung Dung, chị giúp em với, chị giúp em nghĩ cách cứu anh đi.”

“Được rồi, chị giúp chị giúp, nếu chị giúp được em thì nhất định sẽ giúp mà. Trước tiên em nín khóc đi đã, nhìn coi mắt em đều đã sưng vù lên thế này rồi.”

Thị Dung đồng ý giúp đỡ, nhưng trên thực tế khả năng trợ giúp của cô có hạn. Mặc dù cô giao thiệp rộng quen biết nhiều, nhưng đa số đều là khách tìm vui. Hơn nữa khách đến quán bar nhỏ của cô phần đông là dân làm ăn buôn bán, trong số những ông chủ này ông chủ nọ, mười người hết chín là nhà giàu mới nổi, trên người còn vương mùi bùn đất. Nếu cần dùng tiền gấp, cô còn có thể nghĩ cách vơ vét một khoản từ trong tay đám khách kia.

Nhưng vấn đề hiện giờ lại không phải chuyện tiền bạc, do hiện tượng lái xe khi say rượu ngày càng nghiêm trọng, dẫn đến bi kịch ngày càng nhiều, đã trở thành vấn đề tiêu điểm được xã hội chú ý, đang trong giai đoạn tra xét trừng phạt nghiêm minh. Huống hồ Dương Quang lần này uống rượu xong lái xe đâm chết một người bị thương một người, cho dù có chịu bồi thường dàn xếp thế nào đi nữa, muốn bình yên rút khỏi vụ án tai nạn giao thông này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bạch Lộ cũng biết chuyện này rất khó khăn, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không chịu hết hy vọng: “Chị Dung Dung, chị ngẫm lại xem có bạn bè nào có thể giúp được không? Dù là bạn của bạn cũng được?”

Thị Dung có thể hiểu được tâm trạng cô, nhưng thực sự lực bất tòng tâm. Mấy ngày nay cô đều cố gắng tìm các mối quan hệ, nhưng vẫn không có chút tiến triển nào. Chỉ có thể tạm an ủi nói: “Lộ Lộ, chị sẽ nghĩ, nhưng

nếu thực sự không tìm được người giúp, em cũng phải đối diện với sự thật thôi.”

Đôi mắt Bạch Lộ lại bắt đầu ngân ngấn nước: “Không, không thể nào, nhất định có cách mà. Chắc là ba mẹ Dương Quang cũng đang giúp anh tìm cách, họ là người Bắc Kinh, lại còn là giáo sư, họ nhất định có biện pháp tốt hơn chúng ta. Nhất định có thể cứu được Dương Quang ra ngoài.”

Ôm ý niệm này trong lòng, mặc dù biết rõ sẽ không thoải mái gì cho cam, nhưng hôm nay Bạch Lộ vẫn thu hết dũng khí chạy đến nhà Dương Quang, muốn hỏi ba mẹ Dương Quang về tiến triển mới nhất của vụ việc. Kết quả, tất nhiên là bị Thượng Vân nổi giận lôi đình đuổi ra khỏi nhà.

Giáo sư Thượng vốn tao nhã lịch sự trước đây nay biến đổi không khác gì một mụ điên, chuyện Dương Quang bị tạm giam là đả kích vô cùng lớn đối với bà, hơn nữa vừa nghĩ tới đứa con có thể đối mặt với án tù ba đến bảy năm, bà càng nóng nảy đến độ khóe miệng đều muốn phồng rộp lên. Nhìn thấy Bạch Lộ cứ như thấy kẻ thù, hai mắt đỏ quạch, xua đuổi cô một cách cuồng loạn: “Đồ sao chổi nhà mày còn dám tới đây à? Nếu không phải tại mày thì Dương Quang hiện giờ cũng không bị nhốt ở trại tạm giam, mày lập tức biến đi cho tao, tao không bao giờ muốn thấy mày nữa.”

Tuy rằng không kịp hỏi gì cả, nhưng nhìn bộ dạng kích động của Thượng Vân, Bạch Lộ cũng hiểu sự tình vẫn không có chuyển biến gì hết. Cô ôm một tia hy vọng mà đến, nhưng đành ra về với một bụng thất vọng. Trên thực tế, tâm trạng cô đã gần như tuyệt vọng, nhưng trái tim như năm tro tàn lại không đành lòng chấp nhận tuyệt vọng như thế, vẫn nhen nhóm vài đốm lửa hy vọng nhỏ nhoi. Một khi đã tuyệt vọng, Dương Quang biết làm sao đây? Cô nghĩ bất kể thế nào đi nữa mình cũng không thể tuyệt vọng, vẫn phải cố gắng đến cùng nghĩ cách cứu anh ra.

Có bệnh thì vái tứ phương, sau khi rời khỏi nhà Dương Quang, Bạch Lộ không những gọi điện nhờ Thiệu Dung giúp cô nghĩ cách, thậm chí còn

chạy đến Thiên Đô Quốc Tế tìm Vương Hải Đăng, khẩn cầu ông ta đứng ra cậy quan hệ nhờ quen biết.

“Tổng giám đốc Vương, ông quen biết nhiều người, giao lưu rộng rãi, ông xem liệu có thể giúp tôi tìm cách không. Chỉ cần có thể cứu được bạn trai tôi, phí khor thông bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

Mặc dù trong tay Bạch Lộ không có bao nhiêu tiền, nhưng cô vẫn có thể mượn Thiệu Dung. Còn về mặt cha mẹ Dương Quang, chỉ cần có thể cứu được con, phải chi bao nhiêu cũng không tiếc. Cho nên cô mới nói như vậy trước mặt Vương Hải Đăng.

Nhưng Vương Hải Đăng lại bày ra một vẻ mặt khó khăn: “Bạch Lộ, cô cũng biết đấy, hiện giờ mấy vụ tai nạn giao thông do lái xe khi uống rượu như thế này bị bắt rất nghiêm. Hơn nữa bạn trai cô còn tông hai người, một chết một bị thương, không có quan hệ vững chắc làm sao có thể bảo lãnh ra ngoài chứ! Với cả tôi cũng không có người quen bên lãnh vực cảnh sát giao thông này.”

Bạch Lộ hoàn toàn thất vọng: “Tổng giám đốc Vương, nếu đã vậy, tôi cũng không quấy rầy ông nữa.”

Khi cô đang đứng lên chuẩn bị xoay người rời đi, Vương Hải Đăng bỗng gọi giật cô lại: “Bạch Lộ, hay là cô nhờ cố vấn Chương thử xem. Bối cảnh gia thế cậu ta có thể cô không nắm rõ, tôi cũng không tiện kể tỉ mỉ với cô. Tóm lại một câu, nếu cậu ta gật đầu đồng ý giúp cô, tôi đảm bảo bạn trai cô có thể nhanh chóng được thả, không phải chịu họa ngồi tù mấy năm.”

Chương Minh Viễn – Bạch Lộ ngăn người, mấy hôm nay vì chuyện của Dương Quang cô đã sắp phát điên rồi, con người này, cái tên này cô căn bản không hề nhớ tới. Bây giờ nghe Vương Hải Đăng nhắc đến anh ta, mắt cô bỗng sáng lên, nhưng lại chột u ám như cũ...

Sau khi rời khỏi công ty, Bạch Lộ đứng dưới tòa nhà văn phòng ngày người một hồi lâu. Tối hôm đó, cũng chính tại nơi này, cô hung hăng tát Chương Minh Viễn một bạt tai, nói anh ta hay cô sẽ nhanh chóng đem tiền trả lại anh ta, hai người từ nay về sau dứt nợ, sau này cô không bao giờ muốn gặp lại cái thứ đê tiện như anh ta nữa. Thế nhưng bây giờ, cô lại muốn nuốt lời, lại quay đầu thấp giọng nhỏ tiếng đi cầu xin anh ta sao?

Cho dù cô hạ thấp tư thế, dứt bỏ tự tôn đi cầu xin, có lẽ anh ta còn chẳng thèm để ý đến cô. Dù sao cô đã đánh anh ta, người ta đều nói đánh người chớ đánh mặt, cô lại nhắm ngay mặt mà hung hăng giáng cho anh ta một bạt tai nặng nề vang dội. Bây giờ nghĩ lại, cái tát của mình lúc đó có phần quá kích động. Giả sử đổi lại là cô bị ăn một bạt tai như thế thì cũng sẽ không dễ dàng nuốt trôi cơn tức này. Bây giờ còn muốn tới cửa cầu xin người ta giúp đỡ, anh ta thèm để ý tới cô mới là lạ.

Đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn thờ người ra đó, Bạch Lộ đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại truyền ra từ trong túi xách tay, âm điệu vô cùng quen thuộc, là nhạc chuông cô cài đặt riêng cho mình Dương Quang. Toàn thân cô bỗng chấn động, là điện thoại anh gọi tới sao? Anh được thả rồi ư?

Bạch Lộ khẩn trương luống cuống tay chân mở túi xách lục tìm di động, trong lúc vội vàng hỗn loạn cô cũng không buồn quan tâm những thứ rơi ra khỏi túi, chỉ lo cầm điện thoại hối hả nhận điện: “Alô, là anh hả Dương Quang?”

Thế nhưng bên tai lại vang lên giọng nói của Thượng Vân: “Bạch Lộ, bây giờ cô nhanh chóng đến nhà tôi một chuyến đi.”

Vừa nãy Bạch Lộ bị bà đuổi ra khỏi cửa như xua ruồi bọ, lúc này lại cầm di động của Dương Quang tìm số điện thoại của cô gọi cô quay lại một chuyến. Tuy rằng cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc hẳn rất quan trọng, nếu không Thượng Vân cũng không chủ động tìm đến cô.

Không kịp nghĩ ngợi gì nữa, Bạch Lộ lập tức bắt một chiếc taxi đi thẳng đến nhà Dương Quang.

Vụ án tai nạn giao thông của Dương Quang, vợ chồng nhà họ Dương đã chính thức mời luật sư xử lý. Khi luật sư đến trại tạm giam nói chuyện với anh, hỏi han kỹ lưỡng quá trình xảy ra vụ án, anh vẫn cực kỳ mờ mịt như cũ, không thể nhớ nổi chi tiết chuyện mình lái xe tông người. Bởi vì rất nhiều người say túy lúy đều bị những khoảng trống về mặt trí nhớ. Về sau dưới sự hướng dẫn từng bước của luật sư, anh ra sức nhớ lại, liều chết nhớ lại, rốt cuộc nhớ ra khi mình uống rượu say bước ra khỏi quán bar, có một cô gái vận đồ tím đỡ anh lên xe – anh đột nhiên khẽ nhảy dựng lên, giọng nói vừa bén nhọn vừa run rẩy: “Chẳng lẽ là cô ta lái xe tông người? Hẳn là cô ta rồi, lúc đó nhất định cô ta đã lên xe tôi. Đúng rồi, tôi còn nhớ khi đang ngủ mê man dường như đã có cảm giác thân xe chấn động kịch liệt.”

Lời nói của Dương Quang khiến luật sư rất coi trọng, nhưng hỏi kỹ một lần nữa, cô gái kia họ tên là gì anh hoàn toàn không biết, mặt mũi hình dáng cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ cô ta mặc một bộ đồ màu tím. Luật sư vừa đem những tư liệu này báo lại cho đội cảnh sát giao thông, bọn họ không khỏi dè dũi: “Anh ta khai có cô gái như thế, nhưng trên thực tế một chút xíu tư liệu về thân phận cũng không có, thế thì bảo chúng tôi làm sao điều tra? Hơn nữa có khi anh ta bịa ra chuyện này cũng chưa biết chừng!”

Dù nói vậy nhưng đội cảnh sát giao thông vẫn làm hết chức trách mà tiến hành điều tra đôi chút. Người phục vụ ở quán bar hóa ra rất có ấn tượng với Dương Quang, chứng minh đêm đó anh uống say bí tỉ mới rời đi, nhưng không nhìn thấy cô nàng áo tím nào đi ra cùng anh. Mà khu vực ngõ sau kia bình thường rất ít người lui tới, càng không tìm được người làm chứng tận mắt trông thấy có cô nàng áo tím đỡ Dương Quang lên xe. Cô gái anh khai ra này, dường như chỉ tồn tại trong lời nói của anh, người khác đều không hay biết. Không có bằng chứng, chỉ có mình anh tự biên tự diễn, lời nói như vậy tất nhiên không thể tin.

Luật sư vẫn rất tin tưởng đương sự của mình, trực giác lẫn kinh nghiệm của ông đều mách bảo với ông rằng Dương Quang hẳn không phải đang nói dối. Nhưng mà không tìm được cái cô nàng vận đồ tím kia, họ muốn từ phương diện này mà bắt tay lật lại vụ án là chuyện không có khả năng. Như vậy tội của Dương Quang trong vụ án tai nạn giao thông sẽ như ván đã đóng thuyền, muốn trốn cũng không thoát. Ông chỉ có thể tiếc nuối báo với vợ chồng họ Dương, rằng tội trạng trong vụ án này xem ra khó thoát, chỉ có thể tìm cách khai thông này nọ, chạy chọt đút lót, xem liệu có thể tận lực tranh thủ hưởng về phía giảm nhẹ hay không, chẳng hạn như hoãn thi hành hình phạt.

Mà chạy chọt thế nào, lo lót ra sao, vợ chồng họ Dương cũng đều lợi dụng mọi quan hệ lẫn đường dây có thể lợi dụng. Bất kể thường ngày coi trọng hay khinh thường, chỉ cần có một tia hy vọng, hai người đều không chịu từ bỏ.

3.

Khi Bạch Lộ đến nhà Dương Quang, ấn chuông thì thấy bảo mẫu ra mở cửa. Trong phòng khách, ba của Dương Quang, Dương Trạch An, mang vẻ mặt trầm trọng đang nói gì đó với Thượng Vân, thấy cô bước vào, đột nhiên ngậm miệng im bật.

Theo bản năng cô cảm giác được chuyện họ đang bàn bạc có liên quan đến mình, chắc là vẫn đang trách cô làm hại Dương Quang chẳng? Cô cũng cảm thấy hơi áy náy, nước mắt rưng rưng nói: “Chú Dương, dì Thượng, chuyện Dương Quang lần này cháu biết đều cho cháu mà ra. Cháu xin lỗi cô chú, cháu cũng không dám cầu mong cô chú tha thứ cho mình. Cô chú muốn đánh muốn mắng cháu sao cũng được, cháu tuyệt đối sẽ không có một câu oán hận.”

Thượng Vân hừ mạnh một tiếng: “Đúng là Dương Quang đã bị cô hại thâm, nếu không phải tại cô thì làm sao nó tới quán bar mua rượu? Nếu

không phải uống say khướt thì làm sao bị người ta đổ oan lái xe tông người? Tất cả đều tại cô hết.”

Sau khi Dương Quang bị tạm giam hình sự, tất cả mọi việc liên quan đến anh Bạch Lộ đều không hay biết, cũng không đi hỏi thăm. Lúc này nghe nói anh bị oan, cô lập tức sốt sắng đến nỗi ứa nước mắt vui mừng, không ngừng truy hỏi: “Gì cơ ạ? Dương Quang bị oan sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Di Thượng, di có thể nói rõ hơn một chút được không?”

Thượng Vân bèn đem chuyện cô nàng áo tím kể tường tận một lượt, nói một cách giận dữ: “Bởi vì không có tư liệu nào hết, bây giờ không tìm được đứa con gái kia nên Dương Quang phải gánh trách nhiệm. Nếu nó phải ngồi tù, vậy thì quá sức oan uổng, cô nói có đúng không?”

Mặc dù cô nàng áo trắng chỉ là lời khai từ một phía của Dương Quang, nhưng Bạch Lộ vừa nghe liền tin tưởng không mảy may nghi ngờ. Dương Quang sẽ không nói dối, cô tuyệt đối tin tưởng anh. Vừa hay tin anh bị oan phải chịu tội thay cho kẻ khác, lòng cô càng đau như cắt: “Vậy phải làm sao bây giờ? Không tìm được cô gái kia, Dương Quang phải ngồi tù rồi.”

Dương Trạch An nường theo lời cô mà tiếp tục: “Biện pháp – cũng không phải là hoàn toàn không có.”

Bạch Lộ như bắt được cứu tinh, lập tức sốt sắng hỏi: “Chú Dương, có cách gì cứu được Dương Quang ạ?”

Dương Trạch An muốn nói lại thôi, suy tính giây lát giống như đang sắp xếp lại từ ngữ, cuối cùng vẫn là nhìn Thượng Vân nói: “Hay là... bà nói với nó đi.”

Thượng Vân không hề do dự: “Tôi nói thì nói.”

Xoay đầu qua, Thượng Vân nhìn thẳng vào Bạch Lộ nói: “Bạch Lộ, lần này gọi cô tới là có chuyện cần cô ra mặt giúp đỡ. Nếu như giúp được,

Dương Quang sẽ không phải ngồi tù.”

Bạch Lộ ra sức gật đầu ngay tức khắc: “Nếu có chuyện gì miễn là cháu có thể làm được, dì Thượng chỉ việc phân phó cháu thôi ạ.”

“Ba Dương Quang vừa chạy một vòng ở bên ngoài về, nói vụ án này của Dương Quang vừa nặng vừa nhẹ. Tuy tông chết một người, nhưng cái người bị thương đang nằm viện kia tạm thời xem như không lo đến tính mạng, luật sư nói tội gây tai nạn giao thông làm chết một người hoặc làm bị thương ba người trở lên kiểu này, thông thường sẽ bị phạt tù từ ba đến bảy năm, cũng có thể là ba năm trở xuống hoặc tù ngắn hạn. Mà phạt tù ba năm trở xuống có thể được hoãn thi hành án, cũng không cần bị giam. Chủ động nhận tội cộng thêm tích cực bồi thường, rồi thu xếp dứt lốt trên dưới trước sau, cơ hội Dương Quang được thả là rất lớn. Nhưng mà các mối quan hệ giúp đỡ cùng quen biết nhờ vả của ông Dương đây đều không dùng được, chạy vạy khắp nơi đều không có hiệu quả mấy. Bạch Lộ, cái người cố vấn Chương ở công ty các cô chẳng phải gia thế rất lớn sao? Chuyện này nếu cô đi cầu xin cậu ta, nhất định có thể cứu được Dương Quang.”

Lời của Thượng Vân khiến Bạch Lộ toàn thân hóa đá từ trên xuống dưới. Cô không ngờ, hóa ra hai người vợ vàng gọi cô đến đây là vì lý do này. Thời điểm mấu chốt, bọn họ cũng nghĩ đến Chương Minh Viễn, hy vọng thông qua “tình nhân mập mờ” là cô đây để đi cứu vớt con mình.

Thấy Bạch Lộ cứ đứng yên không nói, Thượng Vân không nhịn được bèn ép hỏi một câu: “Thế nào, cô không chịu à? Bảo cô đi cầu xin Chương Minh Viễn là không hề làm khó cô, chẳng phải quan hệ giữa cô và nó rất thân thiết sao.”

Bà nhấn mạnh hai chữ “thân thiết”. Bạch Lộ nghe thấy liền tái mặt, không tự chủ được mà giải thích một câu: “Dì Thượng, quan hệ giữa cháu và cố vấn Chương thực sự không phải cái loại giống như dì nghĩ đâu...”

Thượng Vân nghe cũng như không liền ngắt lời cô: “Lúc này tôi không quan tâm rốt cuộc cô và thằng đó quan hệ như thế nào, điều này không quan trọng. Quan trọng là con tôi không thể ngồi tù. Bạch Lộ, bây giờ cũng không cần cô phải giả vờ làm liệt nữ trinh tiết, chỉ một câu thôi, rốt cuộc cô có muốn cứu Dương Quang không? Có phải cô muốn nhìn nó vô tù? Nếu cô còn có chút lương tâm, không đành lòng nhìn nó rơi vào tình cảnh ấy thì cô hãy mau đi nhờ cậy Chương Minh Viễn. Bất kể cô dùng biện pháp gì, chỉ cần cứu Dương Quang ra là được.”

Khi rời khỏi nhà Dương Quang, bước chân Bạch Lộ nặng như đeo chì, kéo mãi cũng không đi.

Lời của Thượng Vân ban nãy rất rõ ràng, giọng điệu lạnh lùng sắc nhọn kia phảng phất giống như lưỡi dao cắt gọt trong tai cô: “Nếu cô còn có chút lương tâm, không đành lòng nhìn nó rơi vào tình cảnh ấy thì cô hãy mau đi nhờ cậy Chương Minh Viễn. Bất kể cô dùng biện pháp gì, chỉ cần cứu Dương Quang ra là được.”

Bất kể cô dùng biện pháp gì, chỉ cần cứu Dương Quang ra là được – đây chính là mục đích Thượng Vân đặc biệt gọi điện tìm cô trở lại, là nhiệm vụ buộc phải hoàn thành mà bà ta sắp xếp cho cô.

Hoàng hôn lại buông, bầu trời màu xanh tím rõ ràng đang cất chứa một trận mưa, nhưng cứ chậm chạp không rơi xuống. Đẳng xa lờ mờ tiếng sấm, từng tiếng từng tiếng nặng nề. Thoáng chốc một trận gió mạnh quét qua, mang theo cát và bụi, người đi trên đường nhao nhao che miệng bịt mắt hòng tránh sự xâm nhập của cát bụi. Chỉ mình Bạch Lộ không che không bịt không tránh, mặc cho cát bụi thổi mờ mắt cô, từ trong đôi mắt nhói đau, nước mắt lạng lẽ tuôn rơi từng hàng từng hàng.

Đôi mắt ướt át mãi mới chịu khô, quyết tâm của Bạch Lộ cũng dần kiên định theo dòng lệ. Dương Quang bị oan, cô không thể để anh hàm oan vào tù như thế này. Lấy di động ra, cô tìm số của Chương Minh Viễn dứt khoát

gọi đi không chút do dự. Mặc dù lúc trước cô đã xóa số anh ta trong sổ địa chỉ, nhưng vẫn có thể tra lại từ danh sách cuộc gọi đã nhận. Điện thoại reo rồi lại reo nhưng không ai nghe máy, không biết là do không mang điện thoại, hay vì anh ta thấy hiển thị số gọi đến là cô nên cố ý không tiếp. Cô kiên trì gọi liên tục, cuối cùng cũng gọi được.

Giọng nói Chương Minh Viễn không hề khách khí: “Cô gọi hoài có thấy phiền không vậy? Sao còn gọi điện tìm tôi làm gì? Hình như tôi nhớ có người từng nói không bao giờ muốn gặp lại cái thứ đê tiện như tôi kia mà.”

Đúng là Bạch Lộ từng hiên ngang khí phách nói ra câu đó, nếu như còn có biện pháp khác, cô thực sự cũng không muốn tìm đến anh ta. Thế nhưng hiện tại, cô chỉ có thể dẫn lòng mà xuống giọng nhỏ tiếng đi cầu xin anh ta: “Cố vấn Chương, chuyện tối hôm đó... là tôi không phải, tôi đã quá kích động. Anh có thời gian không? Tôi muốn trực tiếp xin lỗi anh.”

Chương Minh Viễn hừ một tiếng, giọng điệu lạnh nhạt tựa như dòng nước băng giá ở Siberia: “Không cần, tôi nhận không nổi. Bạch Lộ, cô không cần phải đóng kịch, vì sao cô gọi điện tìm tôi, tôi đã biết tổng nguyên nhân rồi. Nói thẳng cho cô biết, tôi không hơi đâu xía vào chuyện vợ vẫn của bạn trai cô, anh ta ngồi tù cũng được, tử hình cũng được, đều không liên quan gì tới tôi hết, mắc gì tôi phải quan tâm chứ? Cô đừng lãng phí thời gian với tôi nữa.”

Tút một tiếng điện thoại ngắt, thái độ của Chương Minh Viễn còn gay gắt hơn cả trong tưởng tượng của Bạch Lộ, căn bản không hề cho cô cơ hội mở miệng cầu xin. Cô kiên trì tiếp tục gọi, nhưng lại bị giọng nữ máy móc báo cho biết người dùng đã tắt máy. Chẳng thể liên lạc với anh ta bằng điện thoại, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể tới nhà tìm anh ta.

Tìm đến khu chung cư cao cấp nơi Chương Minh Viễn ở, tại cổng vào khu nhà Bạch Lộ liền bị bảo vệ chặn lại. Trước hết họ phải liên hệ với chủ nhà, nhận được sự đồng ý mới thả cho khách vào trong. Nhưng khi bảo vệ

trực ban dùng điện thoại nội bộ liên hệ theo số tầng phòng mà cô báo thì không có ai trả lời.

“Cô à, xem chừng Chương tiên sinh không có nhà, có chuyện gì cô liên hệ trước với anh ấy được không ạ?”

Bạch Lộ gật đầu trong mờ mịt, nếu ở đây còn không tìm được Chương Minh Viễn thì cô thực sự không biết nên đi đâu tìm anh ta. Thử gọi lại vào di động anh ta, vẫn trong tình trạng tắt máy. Cô đứng ngơ ngác hồi lâu, mãi đến khi anh bảo vệ hảo tâm nhắc nhở cô: “Cô à, hay là cô cứ về đi đã. Hôm khác hẹn trước rồi lại đến tìm Chương tiên sinh.”

“Cho hỏi, tôi có thể ở đây chờ anh ấy về không?” Bạch Lộ không muốn đi, ngoại trừ nơi này, cô không tìm Chương Minh Viễn ở chỗ khác, muốn kiên quyết ôm cây đợi thỏ, cứ ở đây chờ anh ta về.

“Cô à, trước cổng khu nhà không cho phép người không phận sự lưu lại không lý do, hơn nữa tôi cảm thấy cô không nhất thiết phải chờ ở đây. Chương tiên sinh không phải ngày nào cũng về, có khi anh ấy thậm chí mười bữa nửa tháng không có nhà.”

Lời của bảo vệ cảnh tỉnh Bạch Lộ, Chương Minh Viễn thường xuyên không ở Bắc Kinh, hay đi khắp trời nam đất bắc, cô cố sống cố chết ở nơi này cũng không có tác dụng. Nghĩ nghĩ một lát, cô vội vàng chạy đến Thiên Đô Quốc Tế. Có lẽ hỏi Vương Hải Đăng sẽ biết được Chương Minh Viễn đang ở đâu.

Sau khi Bạch Lộ đến Thiên Đô Quốc Tế mới biết Vương Hải Đăng không ở công ty, mà Hoắc Mân vừa trông thấy cô liền hỏi với vẻ mặt có phần nghiêm trọng: “Bạch Lộ, em có đặc tội gì với cố vấn Chương không thế?”

Cô bỗng chợt dạ: “Chị Hoắc, tại sao chị lại nói vậy?”

“Hôm trước chị đem túi đồ em chuyển giao cho chị gửi đến nhà cố vấn Chương, anh ta mở ra nhìn xem, không nói câu nào liền đánh mặt ném vào góc tường. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thắc mắc của Hoắc Mân, Bạch Lộ nhất thời không có lòng dạ nào giải thích, chỉ trả lời đơn giản: “Chị Hoắc, em... em đã đắc tội với cố vấn Chương, bây giờ em muốn tìm anh ta xin lỗi, nhưng mà anh ta không chịu nhận điện thoại lẫn gặp mặt em. Chị có thể giúp em nghĩ cách tìm anh ta không?”

“Để chị thử xem.”

Gọi xong vài cuộc điện thoại, cuối cùng Hoắc Mân cũng cho Bạch Lộ một câu trả lời chính xác: “Bây giờ Chương Minh Viễn ở tại khách sạn Hilton, đang đánh bài với mấy người bạn.”

4.

Khi Bạch Lộ đến cửa khách sạn Hilton, trời đã tối đen một màu như nhuộm mực. Khách sạn Hilton trong đêm thấp sáng vô vàn ánh đèn lồng lầy, rực rỡ hơn cả những vì sao trên trời.

Năm năm trước, cô lần đầu tiên đến khách sạn năm sao nguy nga tráng lệ này. Năm năm sau, cô lại một lần nữa đi đến đây. Khi nhìn lên công trình kiến trúc đẹp đẽ sừng sững trước mắt kia, tâm trạng cô vừa phức tạp vừa nặng nề không nói nên lời.

Dấu hiệu mưa càng ngày càng rõ, gió thổi trước cơn mưa càng lúc càng mạnh, từng trận từng trận gào thét lướt qua bên người cô, mái tóc dài bị thổi tán loạn rối tung, muôn ngàn sợi đan xen quăn bện trong gió. Nhưng – không sánh bằng sự rối loạn trong lòng cô. Nhắm mắt hít thở sâu một chút, cô gắng sức bình ổn tâm tình hỗn loạn của bản thân, vận hết sức lực vững bước đi về phía cửa khách sạn.

Đón thang máy lên lầu, đến trước số phòng do Hoắc Mân báo, Bạch Lộ dừng bước chân. Do dự trong giây lát, cô nhắc tay khẽ gõ cửa. Rất nhanh có người ra mở, là một cô gái xinh đẹp mỉm cười, giọng nói nhỏ nhẹ: “Chị tìm ai vậy?”

“Tôi tìm Chương Minh Viễn.”

Cô gái không hỏi gì thêm: “Chị vào đi.”

Bạch Lộ theo sau cô ta đi vào trong. Đây là một phòng thượng hạng, trong phòng khách rộng rãi có chừng bảy tám chàng trai cô gái trẻ tuổi thời thượng, đang tụm lại với nhau đánh bài với khí thế ngút trời. Cô đảo mắt qua một cái liềm trông thấy hai gương mặt quen thuộc, ngoài Chương Minh Viễn, còn có Âu Vũ Trì.

Chương Minh Viễn đang chau mày nhìn sảnh bài trong tay: “Không thể nào, vận tở hôm nay sao đen đui thế chứ? Bài bốc lên ngày càng nát.”

Cô gái xinh đẹp đi tới nũng nịu vỗ nhẹ lên vai anh ta vài cái: “Chương công tử, có mỹ nữ tìm anh kìa, xem xem anh có thể đổi vận được không.”

“Ai tìm anh?”

Chương Minh Viễn vừa nói vừa ngược mắt nhìn về hướng cửa phòng. Bạch Lộ đón lấy tầm mắt anh ta, cố gắng bắt bản thân cười lên thật tự nhiên: “Chào anh, cố vấn Chương.”

Có câu đưa tay không đánh người cười, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, Chương Minh Viễn không hề cho Bạch Lộ chút mặt mũi nào. Dùng lực ném mạnh bài trong tay lên bàn một cái, khuôn mặt anh ta trong nháy mắt trở nên lạnh lùng như đóng băng: “Ai cho cô vào đây? Tôi không biết người này, bảo cô ta đi nhanh đi.”

Thái độ ác liệt chuyển biến trong nháy mắt của anh ta khiến tất cả mọi người trong phòng đều lâm vào trạng thái sững sờ, ngoại trừ Âu Vũ Trì. Âu Vũ Trì lắc lắc đầu, đứng lên đi tới gần Bạch Lộ nhẹ giọng nói: “Làm sao cô tìm được đến đây? Về mau đi, cô cũng thấy rồi đó, Minh Viễn rất không hoan nghênh cô.”

Bạch Lộ mở miệng, toan nói lại thôi, Âu Vũ Trì lên tiếng thúc giục lần nữa: “Đi mau đi, bây giờ cô nói cái gì cũng vô ích, cậu ấy không nghe đâu.”

Nhìn thái độ Chương Minh Viễn, Bạch Lộ cũng hiểu lúc này mà cố chấp ở lại ngược lại càng vô ích, bèn lẳng lặng rời khỏi phòng. Cửa bị đóng lại ngay tức thì, như thể tường đồng vách sắt ngăn trở cô. Đứng trước phòng, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cô đứng lặng như tượng đá, không rời đi một bước.

Không biết đã qua bao lâu, khi cửa được mở ra lần nữa, là một người trẻ tuổi ra ngoài nghe điện thoại. Đẩy cửa phòng ra trông thấy cô đứng trước cửa, anh ta rõ ràng rất bất ngờ, vẻ mặt hết hồn: “Cô vẫn chưa đi à?”

Bạch Lộ im lặng cúi đầu không nói, mà cũng chẳng có gì để nói.

Sau khi chàng trai trẻ tuổi gọi điện thoại xong vào phòng, chẳng mấy chốc Âu Vũ Trì lại mở cửa chạy ra xem thực hư, vừa lắc đầu thở dài vừa nói: “Cô làm cái gì vậy? Có ở lì chỗ này không đi thì Minh Viễn cũng không quan tâm đến cô đâu. Tính khí cậu ta như vậy rồi, tuyệt đối đừng có chọc giận nó, một khi đã chọc nó bực lên, cả đời này nó cũng sẽ không cho cô mặt mũi đâu. Tôi không ngại thành thật nói cô hay, chuyện của bạn trai cô cậu ta không làm trầm trọng hơn là tốt lắm rồi, cô còn muốn bảo nó giúp cô cứu người? Cậu ấy dựa vào đâu mà giúp cô? Cô dựa vào đâu mà tới yêu cầu nó? Dựa vào cái bạt tai cô đánh nó à? Cô không biết chứ, cậu ta lớn đến mức này ngay cả ba mẹ đều không nỡ động đến một đầu ngón tay của nó, nhưng lại bị cô cho ăn một cái tát. Bạch Lộ, nếu sớm biết có ngày hôm nay,

hà tất ngày trước phải làm vậy. Bây giờ cô có hối hận cũng đã muộn. Cô mau về đi, đừng phí thời gian ở đây nữa, vô ích thôi.”

Bạch Lộ không quan tâm có vô ích hay không, đây là biện pháp duy nhất của cô, cô kiên định đứng chờ trước cửa phòng không rời một bước, hệt như một cái cây đã cắm rễ sâu xuống đất. Hôm nay bằng bất kỳ giá nào, cô cũng muốn mặt đối mặt với Chương Minh Viễn mà nói chuyện, nếu không lần sau có trời mới biết phải đi đâu tìm anh ta. Cho dù thái độ anh ta có tồi tệ cỡ nào chẳng nữa, cô cũng sẽ không ăn miếng trả miếng, chỉ khi anh ta phát tiết xong nỗi bực dọc, cô mới mở có thể miệng cầu xin.

Lại không biết qua bao lâu, cửa phòng được mở ra lần nữa. Vài chàng trai cô gái trẻ tuổi nối đuôi nhau đi ra, từng người mỗi khi đi qua trước mặt Bạch Lộ đều hiếu kỳ nhìn về phía cô một cái. Chương Minh Viễn cùng Âu Vũ Trì chậm chậm một lúc mới cùng sóng vai nhau bước ra, trong mắt anh ta dường như không nhìn thấy sự tồn tại của cô, không thèm liếc cô lấy một lần.

Thấy hai người họ cùng đi về phía thang máy, Bạch Lộ dày mặt bám theo sau. Theo suốt một hơi đến quán bar ở đại sảnh mới đột ngột dừng bước.

Không biết là vô tình hay cố ý, Chương Minh Viễn và Âu Vũ Trì vào quán bar ở đại sảnh ngồi xuống gọi đồ uống. Mạch suy nghĩ của Bạch Lộ không khỏi trở về năm năm trước, tình huống cô thu hết dũng khí bắt chuyện với anh ta tại nơi này. Trong khoảnh khắc, bước chân của cô vô thức lùi về sau, càng có vài phần không dám bám theo nữa.

Cô đứng yên ngậy người, mãi đến khi một người phục vụ nhìn thoáng qua chạy đến ân cần chào hỏi: “Cô đi mấy người?”

Cô bị động trả lời: “Tôi... đi một mình.”

Người phục vụ dẫn cô vào ngồi: “Vậy cô ngồi bên này đi, xin hỏi cô muốn uống gì ạ?”

Menu thức uống thiết kế tuyệt đẹp được đưa vào tay Bạch Lộ, cô lật lung tung vài trang, mỗi một ly đồ uống trong mắt cô đều có giá trên trời. Đang định gọi bữa một ly đồ uống rẻ nhất thì đột nhiên nghe thấy có người lên tiếng trả lời thay cô: “Mang cho cô ấy một ly cam vắt, tôi mời.”

Là giọng của Chương Minh Viễn, giọng nói lạnh lẽo không mặn không nhạt, Bạch Lộ nghe mà trong lòng dậy sóng. Vô thức theo tiếng nói nhìn sang, phát hiện anh ta đang rời chỗ ngồi đi về phía cô, khóe miệng mang theo ba phần điệu cười như có như không.

Bạch Lộ sợ nhất là vẻ cười như có như không này của Chương Minh Viễn, cô cảm thấy bộ dạng lạnh lùng nổi giận của anh ta ban nãy còn dễ coi hơn kiểu cười ần ần hiện hiện này. Chí ít ban nãy cô còn biết rõ anh ta không vui không thích không cao hứng, nhưng lúc này, cô thực sự không đoán nổi đằng sau vẻ mặt kia anh ta đang nghĩ gì, lại toan tính làm gì?

Anh ta tự ý ngồi xuống bên cạnh cô, năm ngón tay thon dài lần lượt gõ nhẹ lên mặt bàn một cách lơ đãng: “Tôi mời cô uống, hẳn là cô nên nói gì với tôi chứ?”

Cô sửng sốt: “Tôi... cảm ơn.”

“Chỉ hai chữ này thôi, không có gì khác à? Năm năm trước, cũng ở chỗ này, sau khi tôi mời cô một ly cam vắt, chẳng phải cô còn hỏi tôi liệu có cần người ở bên không đó sao?”

Chương Minh Viễn vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên rền vang một tiếng sấm, lúc truyền vào trong quán bar, mặc dù không quá vang vọng nhưng Bạch Lộ vẫn chấn động toàn thân,

tiếng sấm kia dường như là đánh bên trong cơ thể cô. Khoảnh khắc này, cô lơ mơ đoán ra vì sao anh ta lại đột nhiên mang theo vẻ cười ần ần hiện hiện đi qua nói chuyện với mình.

Cô trầm mặc không lên tiếng, nhưng anh ta vẫn chậm rãi thong dong nói: “Bạch Lộ, năm năm trước ở khách sạn này, cô đồng ý theo tôi nhưng lại cầm một vạn tệ của tôi chạy mất, đừng tưởng đem tiền trả lại tôi là xong chuyện. Muốn cầu tôi giúp đỡ? Được, trước tiên theo tôi lên giường đã, cô có chịu không? Nếu chịu thì lên lầu chờ tôi ở phòng đó, nếu không chịu thì mau chóng đi đi, đừng có lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi thêm chướng mắt.”

Tiếng sấm nổ từng trận, đì đùng đì đùng, càng lúc càng vang dội, càng lúc càng gấp gáp, mỗi một tiếng đều như vang vọng trong lòng Bạch Lộ, cả trái tim chấn động không ngừng, chỉ cảm thấy gần như bị chấn động đến vỡ nát. Nhưng cô biết, thời điểm này không cho phép tinh thần hoảng hốt của cô, điều kiện của Chương Minh Viễn đã được nói ra, cô phải nhanh chóng quyết định đồng ý hay không đồng ý.

Trong lúc chần chờ, Chương Minh Viễn mất kiên nhẫn đứng lên toan bỏ đi. Bạch Lộ cũng vội vàng đứng lên ngay lập tức, không màng xấu hổ trực tiếp hỏi: “Nếu tôi theo anh lên giường, liệu anh có đồng ý cứu bạn trai tôi không?”

Khi hỏi câu này, trong lòng Bạch Lộ đã bi tráng hạ quyết tâm, chỉ cần Chương Minh Viễn đưa ra một câu trả lời khẳng định, cô sẽ bất chấp tất cả mà theo anh ta. Việc đã đến nước này, vì tự do của Dương Quang, cô tình nguyện trả cái giá đó.

“Cô cứ theo tôi lên giường trước đã rồi tính, nếu trên giường cô biểu hiện đủ tốt, khiến tôi hài lòng, tôi có thể suy xét cân nhắc lời thỉnh cầu của cô.”

Thái độ hờ hững không chút để tâm này của Chương Minh Viễn, cộng thêm trong lời nói rõ ràng mang theo ý ngạo mạn cùng trào phúng, khiến Bạch Lộ bỗng nhiên hiểu ra anh ta kỳ thực hoàn toàn không phải thật sự muốn cô theo anh ta lên giường, chẳng qua anh ta chỉ mượn điều này để làm nhục cô mà thôi. Cho nên điều kiện anh ta đưa ra căn bản không có hứa

hẹn cụ thể. Nói cách khác, chẳng qua anh ta đang đùa bỡn cô tựa như mèo vờn chuột.

Trong một thoáng, Bạch Lộ thực sự muốn vung tay hung hăng tát anh ta một cái nữa, đánh tan điệu cười như có như không đáng ghét nơi khóe môi anh ta. Cái gã khốn nạn này, anh ta dựa vào đâu mà khinh rẻ cô? Nếu không phải vì anh ta, cuộc sống của cô và Dương Quang sẽ vẫn trời yên biển lặng. Thế nhưng hiện tại, thế giới của cô giống như trải qua một trận đá trôi long trời lở đất, tất cả mọi thứ đều không thể phục hồi lại diện mạo ban đầu.

Người phục vụ mang lên một ly cam vắt, Bạch Lộ không uống ngụm nào, vẻ mặt lạnh lẽo, cô cầm ly nước cam ra sức nhắm ngay Chương Minh Viễn mà hắt: “Chương Minh Viễn, anh chết đi.”

5.

Bạch Lộ giận điên người lao ra khỏi khách sạn, Chương Minh Viễn quay lại chỗ cũ ngồi xuống, Âu Vũ Trì vừa cười vừa vỗ tay: “Minh Viễn, thân thủ nhanh nhạy quá nha. Tránh lẹ thật, cả một ly nước cam bự hắt tới, thế mà một giọt cũng không dính vào người cậu.”

Chương Minh Viễn nâng chiếc ly chứa rượu brandy lên uống cạn một hơi, hờ hững nói: “Dầu gì cũng ném qua một lần rồi, phải học khôn ra chứ! Nhìn sắc mặt cô ta tớ liền biết cô ta muốn làm gì, có thằng ngu mới không né đi. Cô nàng này, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, mới giây đầu còn điềm đạm đáng yêu, giây sau đã biến thành sư tử Hà Đông gào rống.”

Âu Vũ Trì cũng gật đầu công nhận: “Tớ còn nhớ năm năm trước cô ta vận một cây trắng ngồi ở chỗ này, thật sự là một cô bé sạch sẽ động lòng người khiến tớ thấy mà thương. Thực không ngờ lại là một con sói đột lốt cừu, lừa Chương công tử cậu xoay mòng mòng, rơi vào cảnh cả người lẫn của đều mất trắng.”

Chuyện năm năm trước, Âu Vũ Trì vẫn luôn cho rằng Chương Minh Viễn gặp phải đồ lừa đảo. Giống như ngoài đường rất hay thấy những kẻ tự nhận đến thủ đô du lịch mất hết tiền bạc giấy tờ, mong người hảo tâm bố thí chút lộ phí; hoặc cũng có kẻ tự nhận gia cảnh nghèo khó mong người hảo tâm bố thí học phí, vân vân. Bản thân Chương Minh Viễn lại luôn cảm thấy không có khả năng đó cho lắm, bởi cô bé tên Sương Sương kia thực sự không giống kẻ lừa đảo. Vẻ sợ sệt, căng thẳng, xấu hổ của cô ấy... đều không giống như giả vờ. Nếu cô ta thực sự là một kẻ lừa lọc nói dối gạt tiền người khác, vậy thì chỉ có thể nói kỹ xảo diễn xuất của cô ta quá tốt, ngay cả kỹ thuật diễn của diễn viên đạt giải Oscar cũng không tinh vi bằng.

Sương Sương rốt cuộc có phải kẻ lừa đảo không? Đây là điều bí ẩn trong lòng Chương Minh Viễn suốt một thời gian rất dài. Thoạt đầu khi sự việc vừa mới xảy ra, mỗi khi ra vào các khách sạn lớn anh thường hay chú ý đến các khách nữ đi một mình, xem liệu có phát hiện ra bóng dáng của cô ấy hay không. Nhưng không hề tìm thấy dù chỉ một lần, cô ấy dường như đã biến mất khỏi những nơi như thế này. Điều này khiến anh vừa có chút thất vọng, vừa có chút vui mừng. Nếu thực sự bắt gặp cô lại mang vẻ nhỏ nhẹ đáng yêu ngồi cạnh một gã đàn ông nói mình lần đầu tiên đi làm nghề, muốn chừa này tiền, anh chỉ có thể thả tay vì sự ngờ nghệch mắc mưu của bản thân.

Chớp mắt đã qua năm năm. Ngày tháng như thoi đưa, năm tháng ngày xưa được dệt thành tấm vải gấm mang tên dĩ vãng. Rất nhiều chuyện cũ đã nhạt phai, nhưng có những chuyện vẫn tươi màu như trước. Đêm ấy sau khi rời khỏi một tiệc rượu, Chương Minh Viễn theo kế hoạch tìm đến văn phòng của Thiên Đô Quốc Tế ở gần đó. Chờ đón anh ở công ty không phải Hoắc Mân, mà là một cô thư ký khác mặt mũi xinh xắn. Trước đây anh đến công ty chưa từng để ý tới cô thư ký này, xem như là người lạ. Nhưng giây phút mặt đối mặt đánh giá qua một lượt, lại lơ mơ có cảm giác hơi hơi quen thuộc.

Chuyện cũ còn tươi màu lóe lên ánh sáng nhẹ nhàng trên nền gấm lụa thánng năm, anh nhìn cô suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ ra – Bạch Lộ, chính là Sương Sương năm năm trước.

Khi anh buột miệng nói đã từng gặp cô ở khách sạn Hilton năm năm trước, cô sợ đến mức sắc mặt phút chốc trắng bệch, nhưng rất nhanh liền cứng cỏi trấn định lại, tuyên bố rằng anh đã nhận sai người. Cô không thừa nhận anh cũng chẳng kiên trì: “Vậ à? Xem ra tôi nhận nhầm người rồi, xin lỗi.”

Anh có thể đoán được nguyên nhân cô không dám thừa nhận, ngoài lý do sợ bị truy cứu ra, việc cô từng ở khách sạn tìm khách, dùng sắc mừ lợi cũng chẳng phải chuyện vè vang gì cho cam, là chuyện tuyệt đối không thể nói trắng ra. Hơn nữa, có hôm ở sân bay anh bắt gặp cô thân mật ôm lấy một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn thì càng hiểu rõ nỗi lo ngại của cô. Cô đã có bạn trai, nếu để cho bạn trai biết chuyện trước đây cô từng làm, mối tình này chỉ e là không có cách nào duy trì.

Anh hiểu quân tử thì phải biết giúp người khác thành công, không có ý định nói toạc ra những chuyện trước đây của cô, càng không nghĩ đến chuyện phá hoại tình cảm giữa cô và bạn trai. Chỉ là ngẫu nhiên khi nào hứng chí lên thì đến công ty trêu chọc cô, nhìn dáng vẻ sợ hãi nhưng lại cứng cỏi cố trấn tĩnh của cô khiến anh cảm thấy chơi rất vui.

Thoạt đầu cô sợ anh như rắn rết, trốn anh như lang sói, về sau có thể là do dần dần cảm thấy anh không định lật lại nợ cũ nên mới thả lỏng đôi chút. Sau vài lần tiếp xúc, anh phát hiện tình cảm giữa cô và bạn trai rất tốt, chí ít là cô rất yêu bạn trai mình. Bất kể đang làm gì, chỉ cần nhận được điện thoại hay tin nhắn của bạn trai, ý cười trong mắt đều không giấu được. Thành thực mà nói, biểu hiện đó của cô khiến anh khó chịu ít nhiều, mặc dù bản thân cũng hiểu mình chẳng có lý do gì để khó chịu cả.

Âu Vũ Trì đối với chuyện này vừa cười vừa nói: “Có thể hiểu, nhớ ngày đó cậu muốn hái đóa hoa này mà không hái được, ngược lại còn để hoa ôm một vụn tẻ chạy mất. Bây giờ nhìn bông hoa xinh đẹp kia kiêu diễm nằm trong tay kẻ khác, cậu ngẫm lại bản thân đã vung tiền vô ích một phen nhưng chả vớ bờ được gì, trong lòng tất nhiên phải khó chịu rồi.”

Liệu có phải nguyên nhân này không? Trong khi Chương Minh Viễn vẫn đang cân nhắc thì đột nhiên Bạch Lộ như thể bị điên chạy tới tát anh một bạt tai, chửi anh đê tiện. Anh sống hai mươi tám năm nay đây là lần đầu tiên bị đánh, gần như tức phát điên lên. Cô gái này quả thực được đấng chân lân đấng đầu, anh không hề truy cứu chuyện cô lừa tiền năm năm trước, ngược lại cô còn dám áp cho anh một đồng tội danh. Không tới vài ngày còn bảo Hoắc Mân chuyển cho anh một túi tiền, bên trong kèm theo một tờ giấy, ghi rõ một vụn tẻ là khoản tiền năm năm trước, hai vụn tẻ là giá trị quy ra tiền của chiếc nhẫn kim cương mà anh gửi cho cô, cứ thế thanh toán xong, không muốn gặp lại cái thứ đê tiện nhà anh, vân vân. Sau khi xem qua tờ giấy, ngay trước mặt Hoắc Mân anh nổi giận đùng đùng ném túi tiền kia vào góc tường.

Anh thực sự bị cô gái này chọc tức điên rồi, nhưng một bụng lửa giận này lại không có chỗ xả. Mãi đến khi Vương Hải Đăng gọi điện cho anh, cố tình hay vô ý đề cập đến chuyện bạn trai của Bạch Lộ vì gây tai nạn giao thông mà bị tạm giam, cô ấy đang quỳnh quáng đến nỗi chạy vạy khắp nơi tìm người giúp đỡ.

“Cô ấy còn đến công ty nhờ tôi giúp, nhưng tôi thực sự lực bất tòng tâm! Tôi bảo cô ấy thử nhờ cậu xem, nên có thể mấy ngày này cô ấy sẽ đến tìm cậu.”

Anh vừa nghe liền biết thời điểm trút giận đã đến. Quả nhiên, chẳng mấy chốc điện thoại của Bạch Lộ gọi tới. Dĩ nhiên anh sẽ không nể mặt cô, cảm giác nóng rát của cái tát trên má vẫn còn đó. Anh buông vài câu khó nghe cho cô rồi cúp điện thoại, tắt luôn máy cự tuyệt không nhận điện nữa. Anh

không đời nào giúp cô đi cứu bạn trai, bạn trai cô xảy ra chuyện thì liên quan gì đến anh? Nói thật anh thậm chí còn có chút vui sướng khi thấy kẻ khác gặp họa.

Không ngờ cô còn xoay sở ra cách, thế mà lại tìm được đến nơi anh chơi bài. Vài ngày không gặp, cô gầy yếu tiêu tụy đi rất nhiều. Cằm dưới thon nhỏ càng thêm gầy, đôi mắt to hõm sâu vào, rõ rệt đến độ càng đặc biệt thâm, đặc biệt sâu. Anh đã trót mềm lòng một lần, đến nỗi mất vào tay cô một khoản lớn. Lần này không những không mềm lòng, cũng chẳng hề khách khí mà đuổi cô ra ngoài.

Ngược lại cô cũng thật cố chấp, đứng lì ngoài cửa không chịu đi. Anh cùng Âu Vũ Trì rời phòng đến quán bar mua đồ uống, cô cũng một đường bám đuôi theo. Khi đến gần quán bar ở đại sảnh, cô mới ngấp ngừng do dự mà lùi bước không vào.

Anh chú ý đến vẻ mặt do dự của cô, đoán được vài phần lý do. Bỗng nhiên tâm tư chợt động, anh nghĩ mình có thể trút giận thêm. Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi cô phát hiện anh chỉ đang đùa bỡn mình như mèo vờn chuột, cô giận dữ hết như tối hôm đó, gần như sắp nổi điên. Tóm lấy ly nước cam trên bàn hất về phía anh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chương Minh Viễn, anh chết đi.”

Anh sớm đã phòng bị, loại con gái như Bạch Lộ, bình thường trông như một giọt sương bé nhỏ vô hại, nhưng một khi bị chọc tức, tức khắc sẽ biến thành một trận mưa đá đổ ập xuống đầu, có thể nện cho người ta đầu rơi máu chảy.

Anh nhanh chóng xoay người một cái né được ly nước cam kia, tư thế vẫn rất tao nhã, khoe môi thoáng nở nụ cười sáng khoái: “Làm gì tức giận vậy chứ? Cô không đồng ý thì thôi, tôi cũng không ép cô. Tôi không có hứng thú bức con nhà lành làm gái.”

Đương nhiên anh sẽ không ép buộc cô. Trên thực tế, cho dù cô chịu ép uống bản thân mà theo anh lên giường, anh cũng không đồng ý. Anh luôn cho rằng quan hệ giữa hai giới phải em tình tôi nguyện thì mới có hứng thú, giống như Bạch Lộ chỉ vì muốn cứu bạn trai mình mà không tình không nguyện bằng lòng ngủ với anh, thân thể cùng anh thân mật, nhưng trong lòng lại nghĩ tới một thằng đàn ông khác, vậy thì hứng thú nổi gì? Anh cũng không đến mức không tìm được đàn bà ở bên.

Xả được không ít bức dọc, trong lòng Chương Minh Viễn thư thái đi nhiều. Nhân lúc cao hứng bèn uống vài ly với Âu Vũ Trì. Lúc gần mười hai giờ Âu Vũ Trì nhận được một cú điện thoại, cô em minh tinh cậu ta vừa của được làm nũng đòi cậu ta đến phim trường tham quan: “Buổi diễn tối nay phải quay đến quá nửa đêm mới xong, vừa mệt vừa buồn ngủ quá trời, anh cũng chả thèm tới xem người ta.”

Âu Vũ Trì hỏi Chương Minh Viễn có hứng thú đi cùng không, anh lắc đầu không chút nghĩ ngợi: “Không thích, không đi. Uống cũng khá nhiều rồi, lên lầu đi ngủ thôi.”

Chương Minh Viễn hơi hơi choáng váng một mình về tới phòng, chuẩn bị tắm tấp rồi đi ngủ. Vừa cởi được một chiếc cúc áo thì nghe thấy tiếng gõ cửa, anh tưởng Âu Vũ Trì quên đồ quay lại lấy, đi ra mở cửa nhìn xem, thế nhưng lại là Bạch Lộ đứng ngoài cửa, trên khuôn mặt tái nhợt bày ra một vẻ bất chấp tất cả: “Tôi đến theo anh lên giường.”

Anh sững sờ giây lát, sau đó bật ra một tiếng giễu cợt khinh thường: “Đúng không? Có điều bây giờ tôi đổi ý rồi, tôi không muốn cô theo, cô đi đi.”

Vừa dứt lời anh lập tức muốn đóng cửa, nhưng cô lại cứng rắn chen vào: “Anh không thể nói mà không giữ lời. Anh đã bảo, chỉ cần tôi phục vụ làm cho anh hài lòng, anh sẽ suy nghĩ cứu bạn trai tôi.”

Ban này cô hiểu rõ anh chỉ đùa giỡn mình, còn hùng hù hù hổ hổ hất nước cam vào anh, rửa anh đi chết đi, thế mà bây giờ lại quay đầu dưng mình tới cửa. Xem ra đã thực sự coi anh như chiếc cốc cứu mạng mà túm chặt không buông, chỉ cần có một tia cơ hội sẽ không chịu từ bỏ.

Anh không buồn dây dưa với cô, cố ý dùng lời nói khích cô: “Bây giờ tôi muốn tắm, cô thực sự muốn theo tôi à? Vậy được, cởi hết quần áo cùng nhau vào tắm yên ương đi.”

Vẻ mặt cô chột đông cứng, không hề nói một lời. Anh biết cô chỉ nhất thời lâm vào bế tắc, ôm theo một loại tình cảm bi tráng sẵn sàng hy sinh mà chạy tới hiến thân. Nếu không phải anh mà là một gã đàn ông khác, rất có thể sẽ không ngần ngại ăn sạch miếng thịt béo dưng tới miệng. Nhưng mà anh, đối với miếng thịt tâm không cam tình không nguyện này không hề có hứng thú.

Cũng không thèm dài dòng thêm với cô, anh đi thẳng vào phòng tắm cởi đồ tắm rửa. Tắm xong từ phòng tắm bước ra, phát hiện cô vẫn còn đứng ngây người trong phòng khách.

“Cô vẫn chưa đi à?”

Cô trầm mặc không nói, anh cũng mặc kệ cô đứng ngẩn ngơ, lúc đóng cửa phòng ngủ mới lãnh đạm buông một câu: “Khi nào đi nhớ khóa cửa giùm tôi, cảm ơn.”

6.

Nằm trên chiếc giường rộng rãi êm ái, sau khi thoải mái thả lỏng toàn thân, lại thêm tác dụng chậm của rượu brandy ập đến từng cơn, Chương Minh Viễn nhanh chóng ngủ say sưa.

Trong cơn say chuyển choáng mơ màng, anh lơ mơ cảm giác có người chui vào trong chăn nằm xuống bên cạnh. Vô thức sờ qua, tay chạm đến

một mảng da thịt mềm mịn nhẵn nhụi như sa tanh, đầu mũi còn ngửi thấy một mùi hương dịu dịu phảng phất, là hương thơm của hoa nhài. Anh mơ mơ màng màng tiếp tục sờ soạng, ngón tay trượt một đường trên da thịt mềm nhẵn, lòng bàn tay bỗng nhiên chạm đến một đôi bầu ngực nhỏ nhắn và rắn chắc, mát như đào mật. Trong nháy mắt, máu huyết chứa hơi men trong huyết quản tựa như củi khô gặp lửa đốt, bốc cháy không cách nào ngăn chặn bên dưới làn da. Thân thể bị tình dục kích thích, tức tốc cháy thành một đám lửa hùng hực...

Chương Minh Viễn cứ ngỡ mình đang nằm mộng, một giấc mộng xuân cực kỳ sống động đẹp đẽ. Nhưng sau khi anh mơ màng tỉnh dậy, lại phát hiện sự tình hoàn toàn không có dấu vết gì của mộng xuân, Bạch Lộ đang ngồi yên lặng xuất thần trên ghế sofa kề bên.

Quần áo của cô đã được mặc vào hết sức chỉnh tề, vẻ mặt cũng cực kỳ bình tĩnh. Thoạt nhìn giống như cả đêm cô đều ngồi ở đó, không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Thế nhưng, anh biết, anh biết vô cùng rõ, đêm qua cô đã lên giường anh thừa dịp anh uống say ngủ mơ mơ màng màng. Không ngờ cô lại dám làm thế, anh hoàn toàn không lường trước được.

Kinh ngạc qua đi, anh bỗng nhiên ngồi thẳng người, thẹn quá hóa giận: “Ai cho cô vào đây hả? Tôi đã nói không cần cô theo, cô còn mặt dày mày dạn đòi dâng tới cửa, chưa từng thấy con đàn bà nào đáng khinh như cô. Tôi nói cô biết nhé Bạch Lộ, cho dù cô hầu tôi ngủ tôi cũng sẽ không cứu bạn trai cô, cô chờ mang cơm tù cho cậu ta đi.”

Lời nói cay độc không chừa đường sống của anh, Bạch Lộ nghe mà không hề xao động, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, giọng nói cũng không hề gợn sóng tựa như nước trong giếng cổ: “Chương Minh Viễn, bây giờ không phải tôi cầu xin anh, mà là nói anh hay, anh buộc phải giúp tôi cứu bạn trai ra ngoài.”

Anh tức giận đến độ cười lạnh: “Vì sao tôi buộc phải giúp cô? Dựa vào cái gì? Dựa vào việc cô hiến thân cho tôi một lần à? Cô tưởng mình vẫn còn là gái trinh mười tám tuổi chắc! Đã là đồng nát không đáng một xu cả rồi.”

“Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đi báo cảnh sát anh cưỡng hiếp tôi.”

Câu nói thốt ra khỏi đôi môi Bạch Lộ, nhẹ như lông hồng. Nhưng rơi vào tai Chương Minh Viễn lại nặng tựa ngàn cân, giáng cho anh chấn động toàn thân. Anh lúc này mới đột nhiên hiểu ra, tối hôm qua cứ sao rờ ràng cô đã hăm hăm bỏ đi rồi, nhưng lại thẽ thọt quay lại, căn bản cô đã sắp đặt ra cái bẫy này để bẫy anh. Chẳng trách tối qua anh bảo cô cởi hết quần áo cùng đi tắm cô lại không chịu vào phòng tắm, anh còn tưởng cô phản đối, thực ra là cô sợ lúc tắm uyên ương mà phát sinh quan hệ sẽ không để lại chứng cứ.

Cô thế mà lại muốn ép buộc anh, anh tái mặt không chịu yếu thế: “Cô muốn tố cáo tôi cưỡng hiếp – được, có bản lĩnh cô cứ đi tố, xem cô có thắng kiện được không. Tối qua ở đây có rất nhiều bạn bè có thể chứng minh tôi căn bản không thèm để ý đến cô, thế thì làm sao mà cưỡng hiếp cô cơ chứ? Hơn nữa cô có tin hay không, tôi có biện pháp khiến phòng công an lấy lý do không đủ bằng chứng mà không thụ lý vụ án của cô.”

“Phòng công an không thụ lý thì tôi đến sở công an, sở công an không thụ lý thì tôi đến cửa bộ nội vụ kêu oan. Tôi còn muốn post bài khắp nơi trên mạng, tố cáo đồ con ông cháu cha nhà anh ý thế hiếp người cưỡng bức tôi. Thời nay loại bài viết như thế này ở trên mạng tỉ lệ vào xem rất cao, rất dễ lôi kéo sự chú ý của xã hội. Cho dù cuối cùng tôi không thắng kiện được anh, người khác cũng sẽ không cho rằng anh trong sạch, mà chỉ nhận định rằng anh dựa vào thế lực gia đình để dẹp bỏ chuyện phiền phức này. Hơn nữa, chuyện này bị khuấy động lên khiến dư luận xôn xao anh sẽ rất mất mặt. Loại người như anh hẳn sẽ không vứt nổi bộ mặt này đúng không? Dù sao tôi cũng đã bất chấp mọi thứ, sự trong sạch lẫn danh dự đều có thể không cần. Chương Minh Viễn, anh nghĩ kỹ đi, liệu có muốn chết chung với tôi không?”

Giọng điệu khô khan cứng nhắc của Bạch Lộ giống như đang nói về chuyện của ai khác, nhưng mỗi một chữ đều thấm đẫm quyết tâm – một loại quyết tâm không bức đến đường cùng thì không tha. Chương Minh Viễn lại một lần nữa gần như bị cô chọc cho điên tiết, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng, cháy rục đến độ anh không cách nào duy trì trấn định được nữa. Tung chăn nhảy xuống giường trong cơn máu nóng phun trào, anh xông tới hung hăng tát Bạch Lộ một bạt tai: “Bạch Lộ, xem như cô lợi hại.”

Sức anh dùng rất lớn, một cái tát giáng xuống, đánh cho cô cả người lão đảo ngã xuống tay vịn ghế ngồi.

Đây là lần đầu tiên Chương Minh Viễn ra tay đánh phụ nữ, trước đây anh vốn rất khinh thường đàn ông đánh phụ nữ, cảm thấy việc dựa vào ưu thế thể trạng trời cho đi xúc phạm một cô gái yếu đuối quả thực là sỉ nhục thân nam nhi sức dài vai rộng. Thế nhưng lúc này anh thực sự vô cùng tức giận, lửa giận thiêu rụi lý trí của anh, ngay cả chuyện mình không mặc quần áo anh cũng quên mất, cứ trần truồng như vậy mà nhảy khỏi giường tát cô một bạt tai. Đánh xong mới giật mình nhận ra mình vẫn đang khóa thân, vội vàng xoay người đi tìm quần áo.

Anh nhớ rõ tối qua tắm xong còn mặc quần lót lên giường đi ngủ, chiếc quần lót kia bây giờ vất đâu rồi? Theo bản năng anh tìm trên giường trước, lật chăn lên xem, anh bỗng ngây người. Trên giường thế nhưng lại có máu, màu đỏ thắm còn mới nguyên, lấm tẩm loang lổ đầy khắp nơi, tựa như hoa sen đỏ nở khắp mặt hồ.

Cái này – thực sự vượt ra ngoài dự liệu của anh, anh không ngờ cô lại là lần đầu tiên, anh còn tưởng cô có bạn trai yêu đương sâu đậm đến thế, không có khả năng vẫn còn trinh nguyên.

Trong lúc gấp gáp không tìm thấy quần lót, ngược lại quần dài lại nằm trên tủ đầu giường, Chương Minh Viễn liền qua quýt mặc quần dài vào trước, rồi mặc áo sơ-mi. Sau khi mặc quần áo xong, anh tìm hộp thuốc lá

lấy ra một điều châm lửa, hít một hơi thật sâu. Trong lòng hỗn loạn tột bực, giống như một nắm dây rối không tìm thấy đầu, quấn quýt xoắn bện vào nhau.

Sau khi trúng một cái tát của anh, thân thể gầy yếu của Bạch Lộ ngã trên tay ghế một hồi lâu không đứng dậy được, tựa như một cành lau mảnh mai bị bẻ gãy. Chương Minh Viễn biết trong cơn thịnh nộ mình đã ra tay khá mạnh, tính đi qua xem cô thế nào, nhưng lại có phần lưỡng lự.

Năm năm trước, chính tại khách sạn này, anh từng bị cô lừa gạt một lần, năm năm sau, anh lại một lần nữa để cô làm việc đó ở trong đây. Cô vì bạn trai mà dám đặt cái bẫy này để bẫy anh, anh tức giận đến mức có thêm vài phần hận.

Yên lặng ngồi phịch một hồi lâu, Bạch Lộ cuối cùng cũng chậm chạp ngồi thẳng dậy ngẩng đầu lên. Một bên mặt đã sưng vù, khóe môi trái còn vương dấu một tơ máu đỏ thẫm. Vất trên gương mặt trắng xanh, tựa đóa hoa mai đỏ như son được vẽ chấm phá truyền thần trên giấy Tuyên Thành trắng tinh khôi. Cô nhìn anh, trong mắt hàm chứa sắc thê lương như sương mù, giọng nói cũng trở nên hết sức điêu tàn, như thể tiếng tiêu lạnh buốt trong đêm trăng.

“Chương Minh Viễn, anh đừng trách tôi, là anh bức tôi phải làm vậy. Tôi biết loại biện pháp uy hiếp áp chế người khác này rất tệ hại, nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi bắt đầu dĩ mới dùng đến hạ sách này, cũng vì nó mà trả giá. Anh đều thấy rồi đấy, tuy tôi không còn mười tám tuổi, nhưng tôi vẫn là gái trinh, không phải là đồng nát các thứ. Nhắc đến thực ra tôi rất hối hận, hối hận lúc trước yêu đương với Dương Quang không kịp thời trao thân cho anh ấy. Nếu trao cho anh ấy, bây giờ lấy thân thể ra bẫy anh cũng không đến mức hy sinh quá lớn. Có điều nghĩ đi nghĩ lại, đây có thể cũng là cái số. Năm năm trước tôi lần đầu tiên bán mình cho anh, nhưng vì sợ hãi mà trốn mất. Còn tưởng rằng mình tốt số nên tránh được một kiếp, nhưng cuối cùng vẫn phải tự mình dâng tới tận nơi cho anh lần nữa.

Chương Minh Viễn, lần này tôi thực sự không còn mắc nợ gì anh. Cho nên anh cũng không cần quá tức giận, giúp tôi cứu Dương Quang ra, tôi đảm bảo sau này sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa.”

Chương Minh Viễn vẫn yên lặng, chỉ hút thuốc từng hơi từng hơi. Khói thuốc phun ra hết vòng này đến vòng khác, như tằm không ngừng nhả tơ, sương khói màu xanh nhạt nhè nhẹ vắt vít lấy anh, tựa như một chiếc kén tằm vô hình.

Sự trầm mặc của anh khiến giọng điệu của cô lại trở nên lạnh lùng: “Chương Minh Viễn, anh biết quần lót của mình ở đâu không?”

Anh sửng người, ban nãy không tìm thấy quần lót anh cũng không để ý kỹ, nghe cô nói mới thấy có điều khác thường: “Là cô giấu đi rồi hả?”

“Tất nhiên, đó là vật chứng hùng hồn nhất để tôi tố cáo anh cưỡng hiếp tôi không phải sao? Có điều anh đừng mất công khám xét trên người tôi, thứ quan trọng như vậy tôi không dám cất bên mình. Anh là đàn ông, sức lực mạnh hơn tôi, nếu mạnh tay thì tôi đánh không lại anh. Vì thế nửa tiếng trước, tôi đã bảo bạn tôi đến cầm chiếc quần lót kia của anh đi rồi. Chương Minh Viễn, chứng cứ anh lưu lại trong thân thể tôi không giữ được bao lâu, để phòng ngừa anh dùng kế hoãn binh, nên tôi không thể không giữ lại chút gì đó. Anh yên tâm, chỉ cần Dương Quang vô sự, tôi sẽ lập tức trả nó cho anh, tuyệt đối sẽ không dùng nó sách nhiễu anh lần nữa. Tôi xin thề với trời.”

Bạch Lộ tỉ mỉ nói xong tâm tư trong lòng, Chương Minh Viễn một lúc lâu sau vẫn im ắng. Cô gái mảnh mai như cọng lau trước mắt này, mỏng manh yếu đuối đến nỗi thoát nhìn cứ ngỡ gió thổi qua một phát là gãy, nhưng một khi bức bách cô mạnh mẽ đứng lên, cơ hồ sẽ không chừa cho người khác đường lui lẫn kẻ sống. Trong lòng anh không rõ là cảm giác gì, dường như chua chát đắng cay đều trộn chung vào nhau, mùi vị hỗn tạp.

Hút sâu một hơi thuốc cuối cùng, cuối cùng anh cũng ra quyết định: “Được, tôi có thể đồng ý giúp cô cứu bạn trai cô ra, có điều tôi cũng có điều kiện.”

Vẻ mặt của Bạch Lộ có phần ngạc nhiên, chắc hẳn không ngờ anh còn đặt ra điều kiện, nhất định cô tự cho rằng mình đã bức được anh vào đường cùng đúng không? Nhưng anh không cam tâm cứ như vậy bị cô chiếu tướng, bị dồn vào chỗ chết cũng vẫn muốn mở một con đường máu, nếu không chẳng phải là bị thua quá thảm sao.

“Điều kiện của tôi rất đơn giản, từ hôm nay trở đi cô chuyển đến chỗ tôi ở, tới chừng nào tôi bảo cô dọn đi mới thôi.”

Cô mở to mắt vẻ khó tin: “Anh... anh có ý gì?”

Chương Minh Viễn lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, dùng sức dụi tắt đầu thuốc lá trong chiếc gạt tàn, anh lấy giọng điệu vừa tàn nhẫn vừa thờ ơ nói: “Có ý gì còn cần tôi phải nói rõ hơn sao? Bạch Lộ, đây là cô tự mình đến trêu chọc tôi, bây giờ cho dù cô có nói không muốn làm phiền tôi nữa, tôi vẫn muốn quấy rầy cô. Cô đừng có mơ tưởng, nghĩ rằng sau khi tôi giúp cô cứu bạn trai ra, hai người có thể cùng nhau sống hạnh phúc vui vẻ phơi phới. Muốn nhờ tôi cứu người cũng được, trước hết cô buộc phải dọn tới đây làm tình nhân sống chung với tôi. Nói tóm lại một câu, tôi sẽ không để cho cô đắc lợi cả đôi đường. Nếu cô không đồng ý thì cứ đi tố cáo tôi đi, muốn gây thế nào thì gây, tôi cũng bất chấp mà phụng bồi đến cùng, cùng lắm là không cần sĩ diện nữa thôi chứ gì. Có điều tôi nhắc nhở cô, chúng ta ở đây có thể từ từ chạy marathon kiện cáo chuyện trai gái, còn phía bạn trai cô chỉ sợ ngâm không nổi. Loại án như của cậu ta không đi chạy chọt thì ngồi tù là cái chắc, nghe nói phạm nhân mới nhập lao đều bị đánh thê thảm, cũng chẳng biết cậu ta có chịu nổi không, nhờ đâu bị đánh thành tàn phế cũng không chừng. Thế nào? Đồng ý hay không cô quyết định nhanh đi, cô biết tôi không phải là người có tính kiên nhẫn mà.”

Anh một mạch nói hết lời, Bạch Lộ cả buổi vẫn không lên tiếng, khuôn mặt tái nhợt đến mức không thể tái hơn được nữa, tựa như tuyết đọng băng giá ngàn năm không tan trên cao nguyên Pamirs.

Chương Minh Viễn cũng không nói gì nữa, lại tự ý châm thêm một điếu thuốc. Đốt đỏ trên đầu thuốc lá lúc mờ lúc tỏ, tỏ rồi lại mờ giữa những ngón tay của anh, đốt hết một đoạn thời gian trầm lặng.

7.

Sau khi hắt ly nước cam kia, Bạch Lộ nổi giận đùng đùng rời khỏi khách sạn Hilton. Cô thề sẽ không bao giờ đi cầu xin Chương Minh Viễn nữa, bởi cô biết có cầu xin cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ tổ lãng phí thời gian mà còn bị anh ta tùy ý chế giễu coi khinh, con người này xem ra không hề có chút lòng cảm thông nào hết.

Tiếng sấm rền từng trận, lúc xa lúc gần trên bầu trời, nhưng mưa cứ chậm chạp không chịu rơi. Không khí hết sức oi bức. Cô đi chưa được mấy bước đã đổ mồ hôi, áo quần ẩm ướt dính vào người, vô cùng khó chịu. Về đến nhà cô đi tắm qua một lượt trước, vừa ra khỏi phòng tắm thì nhận được điện thoại của Thượng Vân, hỏi cô có đi nhờ Chương Minh Viễn giúp đỡ chưa?

Cô không biết phải trả lời thế nào mới tốt, đành quanh co ứng phó vài câu, giọng nói đầu bên kia điện thoại lập tức cực kỳ phần nộ: “Rốt cuộc cô có để tâm đến chuyện của Dương Quang không? Chớ quên nó vì cô mới ra nông nỗi này, mau chóng tìm cách cứu nó ra là trách nhiệm của cô.”

Điện thoại bị ngắt, nhưng giọng nói sắc bén của Thượng Vân dường như vẫn luôn xoay vòng trong đầu Bạch Lộ. Chán nản ôm đầu nằm phịch xuống giường, cô không biết phải làm gì đây. Dạ dày lâm râm co thắt đau đớn, cô bỗng nhớ cả đêm nay mình vẫn chưa ăn gì. Tuy rằng không buồn ăn nhưng chung quy dạ dày vẫn cần có thức ăn cho vào, nếu không sẽ đau cho cô xem. Cô không thể không đứng dậy tìm đồ ăn, nhưng xoay một vòng

quanh phòng không tìm thấy thứ gì ăn được hết, buộc lòng phải xốc lại tinh thần đi xuống siêu thị nhỏ dưới lầu mua mì gói.

Trong siêu thị, bà chủ đang vừa cắn hạt dưa vừa xem ti-vi, trên ti-vi đang đưa tin Tổng Sơn Mộc, tổng giám đốc tập đoàn Sơn Mộc, vì tình nghi có liên can đến vụ cưỡng hiếp nữ nhân viên nên bị bắt giam. Cũng có vài khách hàng đứng một bên xem, vừa xem vừa râm ran lên tiếng phát biểu ý kiến.

“Việc gì phải thế chứ, đã là tổng giám đốc còn muốn cưỡng hiếp nhân viên nữ.”

“Đúng thế, có tiền còn sợ không tìm được phụ nữ sao, hà tất còn muốn cưỡng bức người ta. Thế này thì xong rồi, sự việc bị làm to lên nên bị tóm rồi.”

“Bị tóm là đúng, đáng đời! Loại người này ý có tiền có thế nên muốn làm gì thì làm. Bây giờ bị tố cáo tội cưỡng dâm, chờ ngồi tù đi nhé.”

Ban đầu vì chuyện chẳng liên quan gì nên Bạch Lộ không để ý đến tin tức trên ti-vi. Lúc cầm vài gói mì đến quầy thu ngân thanh toán, nghe thấy những lời bàn luận sôi nổi của người khác, trong lòng cô chợt động. Một ý tưởng mờ hồ mờ nhạt, tựa như hạt giống nảy mầm từng chút một trong lòng đất, dần lớn lên thành hình dạng rõ ràng – trái tim đập loạn thùm thụp liên hồi trong lồng ngực, cô bị chính ý tưởng của mình dọa sợ hãi.

Một tia chớp màu xanh lam lạng lẽ lóe lên, tiếng sấm cực lớn ầm vang, sau khi sấm chớp qua đi, cơn mưa tích tụ đã lâu cuối cùng cũng tuôn rơi ào ạt, ngàn vạn sợi mưa long lanh, tựa như vô số giọt nước mắt thương tâm hối hả chảy xuống trong bóng đêm mênh mang.

Lúc mưa rơi vùn vủ nhất, Bạch Lộ đội mưa rời khỏi nhà. Cô hạ quyết tâm đến khách sạn Hilton một lần nữa. Cô nhất định phải cứu Dương Quang,

cho dù phải trả bất cứ giá nào cũng không tiếc. Cô chỉ hận không sớm trao thân thể của mình cho Dương Quang trước.

Chỉ vì Bạch Lộ từng thử đi trên con đường đó, tự khắc trong đời sẽ có một vết nhơ. Sửa mình càng sửa quá tay, cô càng thêm tự trọng tự ái. Cô đơn giản không cho Dương Quang vượt quá giới hạn, chính vì không muốn để anh cảm thấy mình là đứa con gái dễ dãi. Nếu cô tùy tiện theo anh lên giường, rất có thể anh sẽ nghĩ rằng cô cũng như thế với người khác. Càng quan trọng hơn là nếu sau này chuyện trước kia nhờ bị người ta khơi ra, anh sẽ càng cho rằng cô trước nay luôn là một đứa con gái dễ dãi.

Có điều, cho dù cô tự trọng tự ái là vậy, nhưng đêm nay, rốt cuộc vẫn phải đi vào con đường thiếu tự trọng, tự đem thân dâng đến tận giường Chương Minh Viễn.

Khi một lần nữa bước vào khách sạn Hilton, trong mắt Bạch Lộ ngập tràn nỗi thê lương bất đắc dĩ. Năm năm trước, cô ở nơi này tìm khách hàng thử buôn bán chính mình, Chương Minh Viễn chính là người mua đó. Khi ấy cô đã nhận tiền nhưng lại không thực hiện khoản “giao dịch” kia. Còn tưởng thoát được một kiếp, ai ngờ con đường đời dài đằng đằng lại chẳng khác nào một chiếc đĩa quay trên máy hát, im lìm xoay hết một vòng xong lại đưa cô về chốn cũ – đây chính là trò đùa của vận mệnh chẳng?

Khi gõ cửa phòng, Chương Minh Viễn hiển nhiên không ngờ cô sẽ quay lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc. Cô hít sâu một hơi nói thẳng vào vấn đề: “Tôi đến theo anh lên giường.”

Cô đã bất chấp tất cả, nhưng không ngờ anh ta lại không may mắn hứng thú: “Đúng không? Có điều bây giờ tôi đổi ý rồi, tôi không muốn cô theo, cô đi đi.”

Vừa dứt lời anh ta liền muốn đóng cửa, cô hít hải, cố sống cố chết chen vào trong: “Anh không thể nói mà không giữ lời.”

Anh ta nhìn cô đồng thời cũng không cự tuyệt nữa, cất giọng hờ hững: “Bây giờ tôi muốn tắm, cô thực sự muốn theo tôi à? Vậy được, cởi hết quần áo cùng nhau vào tắm yên ương đi.”

Cô không ngờ anh ta lại đưa ra yêu cầu này, nhất thời ngây người. Nếu tắm yên ương trong bồn lớn, cô làm sao có thể giữ lại chứng cứ cơ thể? Vậy chẳng khác nào đi một chuyến không công. Thấy cô cắn răng không nói, anh ta cũng không thèm để ý đến cô nữa. Tự mình vào tắm rửa, tắm xong cũng tự đi ngủ, không buồn nhìn cô lấy một cái: “Khi nào đi nhớ khóa cửa giùm tôi, cảm ơn.”

Nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, trong lòng Bạch Lộ chua xót khôn nguôi. Không ngờ đến thời khắc mấu chốt Chương Minh Viễn lại làm chính nhân quân tử, bày ra bộ dạng dù người đẹp có nằm trong lòng cũng không rối loạn, hoàn toàn không có cảm giác hứng thú với cô, vậy thì kế hoạch của cô làm sao thực hiện được đây? Cô lại không biết cách đối phó với đàn ông, nhất là chuyện dụ dỗ một người đàn ông thì hoàn toàn không có tí kinh nghiệm nào.

Một mình đứng ngơ ngẩn trong phòng khách, Bạch Lộ đi cũng không được, ở cũng không xong, nghĩ một hồi liền không cam tâm cứ như vậy mà rời đi, bèn ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, ôm đầu suy nghĩ một cách khổ não.

Cô ngồi đồng cả buổi cũng không nghĩ ra biện pháp, cuối cùng đành phải gọi điện thỉnh giáo Thiệu Dung. Thiệu Dung nghe xong kế hoạch của cô, im lặng thật lâu sau mới nói: “Em thực sự tính làm vậy hả? Đã nghĩ kỹ chưa?”

“Em đã nghĩ kỹ lắm rồi, chị Dung Dung, đây là cách duy nhất. Cầu xin anh ta không có tác dụng, chỉ có thể dùng cách này ép anh ta, anh ta mới không thể không đồng ý giúp em cứu Dương Quang.”

Thiệu Dung hơi tức giận: “Vì cứu Dương Quang mà hy sinh thân mình như thế này, có thực sự đáng không? Cặp cha mẹ bạo dạn kia của cậu ta thường ngày thấy em chường mắt là thế, đến lúc quan trọng lại đi ép em nghĩ cách cứu người. Con họ sao họ không tự mình nghĩ cách cứu đi.”

“Chị Dung Dung, cho dù ba mẹ Dương Quang có tệ đến đâu, anh ấy vẫn tốt với em. Em không thể trở mặt nhìn anh ấy vì em mà ra nông nổi này.”

“Cái gì mà vì em chứ, nó tự mình uống rượu rồi lái xe mới gặp phải phiền toái lớn thế này.”

“Không, em tin Dương Quang bị oan. Và lại có nói gì đi nữa, chuyện này chung quy cũng từ em mà ra, em nhất định phải cứu anh.”

Thiệu Dung thở dài một hơi thật sâu: “Lộ Lộ, em cũng trưởng thành rồi, nếu em đã quyết ý, vậy chị cũng không nói gì thêm nữa. Được, chị cho em biết làm thế nào để đối phó với Chương Minh Viễn.”

Thiệu Dung bảo Bạch Lộ, đợi Chương Minh Viễn ngủ say rồi mới đi vào phòng anh ta: “Không phải em nói trước đó anh ta đã uống say ở quán bar sao? Tửu là bà mối của sắc, dễ gây mất kiểm soát nhất. Mặc dù khi anh ta còn giữ được tỉnh táo thì từ chối em, nhưng lúc anh ta ngủ mơ mơ màng màng rồi em nằm xuống cạnh anh ta trên chõng, chỉ cần anh ta là đàn ông, cực kỳ dễ dàng hưng phấn mà nổi lên ham muốn.”

Cửa phòng ngủ không khóa, vừa xoay nhẹ đã mở. Khi bước vào phòng, thân thể Bạch Lộ thoáng chốc khẽ run.

Đêm thật tĩnh mịch, yên lặng đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập. Từng tiếng, từng tiếng, từng tiếng một, càng lúc càng nhanh, tựa như tiếng trống càng lúc càng dồn dập trên sân khấu kịch đang thúc giục diễn viên ra sân khấu – đúng rồi, ra sân khấu, đã đến lúc cô phải lên diễn rồi. Đêm nay, cô sắm vai một nhân vật giống trong truyện Viên Mỡ Bò(*).

Cởi bỏ mọi y phục trên người, Bạch Lộ dùng bàn tay run run nhấc một góc chăn chui vào trong. Bên trong chăn rất nóng, đều là nhiệt độ cơ thể của Chương Minh Viễn, ấm áp tựa ánh mặt trời tháng năm. Nhưng cô lại không kiềm được mà run rẩy, như thể bị lạnh, nhưng thực ra là do căng thẳng và sợ hãi.

Tuy Chương Minh Viễn đang ngủ, nhưng trong lúc ý thức mơ màng có lẽ cảm giác được có người chui vào trong chăn, khước miệng bất giác bật lên một tiếng ưm, một bàn tay mềm mại hướng về phía thân mình cô. Khi bàn tay to rộng nóng hừng hực rơi trên người cô, cô theo bản năng thoáng co rúm lại về sau. Bàn tay ấy tựa như rắn chạy khắp trên da thịt lỗ lổ của cô, cuối cùng dừng lại trước ngực cô. Chẳng mấy chốc, người đàn ông đang ngủ mê trong cơn say mơ hồ hưng phấn lên, lật người một cái, toàn thân nằm sấp trên người cô...

Khi một cơn đau bén nhọn phát ra từ nơi bí ẩn nhất trên cơ thể, Bạch Lộ bật khóc. Nước mắt tuôn rơi từng giọt lớn, như trân châu bị đứt khỏi dây, rơi rải khắp trên gối.

Sau khi trong phòng hoàn toàn khôi phục lại yên tĩnh, Bạch Lộ lặng lẽ đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, sau đó tìm quần lót của Chương Minh Viễn lau qua drap giường bị dính bẩn, sau đó lại dùng túi nhựa gói kỹ lại, gọi điện báo Thiệu Dung tới đem túi vật chứng này đi trước. Cô tiếp tục ở lại một mình chờ anh ta tỉnh dậy để đàm phán.

Thiệu Dung muốn ở lại cùng đàm phán với cô: “Loại người như Chương Minh Viễn được người ta o bế đã quen, em lại gài bẫy anh ta thế này khiến anh ta phải gặm một cục tức, chị sợ anh ta có thể thẹn quá hóa giận mà ra tay đánh người. Mình em bàn chuyện với anh ta chị thực không yên tâm.”

Cô kiên quyết không cần giúp đỡ: “Có người ngoài càng làm khó mặt mũi anh ta thôi, chỉ tổ thêm cảm tức. Không sao đâu, chị Dung Dung, anh ta sẽ không nổi nóng đến mức giết người đâu, có để anh ta đánh vài cái cũng

chẳng sao. Nếu anh ta không hợp tác, em mang thân mình thương tích đi trình báo thì càng đáng tin.”

Quả nhiên Chương Minh Viễn đã xuống tay trong cơn thịnh nộ, một cái bạt tai vung tới, cả người cô ngã quy xuống tay vịn ghế ngồi, bên má vừa tê vừa đau, trong miệng tràn ngập vị tanh mặn của máu.

Sức lực của nam giới thực sự đáng sợ, nhưng cô không hề sợ hãi, thời khắc cô sợ nhất đã trải qua rồi. Cô hy sinh lớn như vậy, trả giá nhiều như vậy, hiện tại đã đến lúc bức cung, cô tuyệt đối không thể cho phép bản thân sợ sệt mà thoái lui. Anh ta vẫn còn chần chừ không chịu hợp tác, cô liền tung đòn sát thủ, cảnh cáo anh ta, quần lót của anh ta đang nằm trong tay cô. Đây là điều cô học từ Monica Lewinsky(**), một cô thực tập sinh ở Nhà Trắng đã dựa vào một chiếc váy có dính tinh dịch mà khiến tổng thống Mỹ bị vướng vào scandal tình dục. Cô nghĩ, Chương Minh Viễn cũng không phải kẻ ngu ngốc, hẳn không đến mức muốn để sự việc náo loạn đến mức đó.

Anh ta suy tư một hồi lâu, nhưng đáp án đưa ra lại ngoài dự liệu của cô: “Được, tôi có thể đồng ý giúp cô cứu bạn trai cô ra, có điều tôi cũng có điều kiện.”

Ngừng một lát, anh ta nói ra điều kiện của mình: “Điều kiện của tôi rất đơn giản, từ hôm nay trở đi cô chuyển đến chỗ tôi ở, tới chùng nào tôi bảo cô dọn đi mới thôi.”

Cô không thể tin nổi: “Anh... anh có ý gì?”

Anh ta nói rõ ràng rành mạch ý tứ của mình cho cô nghe, giọng điệu vừa cay nghiệt vừa bất cần. Cô nghe một lúc liền hiểu rõ, thực ra anh ra không chịu được bị cô chơi một vở, trong lòng mắc nghẹn khó chịu, cho nên cũng hạ quyết tâm không để cô sống dễ dàng. Anh ta làm vậy, mục đích là muốn chặn lấp con đường cho cô và Dương Quang tiếp tục bên nhau. Anh ta

không cam tâm cứ như vậy bị cô uy hiếp, ngoan ngoãn nghe cô sắp đặt, bèn phản lại cô một đòn hết sức bất ngờ: cứu được người thì sao, cô đừng mong tiếp tục sống trong thế giới hai người ngọt ngào với cậu ta, cô chỉ có thể nhún nhường vì đại cục mà làm tình nhân sống chung với tôi. Nếu không đồng ý, vậy thì cô cứ bất chấp mặt mũi mà làm loạn đi, tôi theo hầu đến cùng. Có điều tôi thì theo được, nhưng vụ án của bạn trai cô chưa chắc đã chờ nổi.

Bạch Lộ tự cho là đã xếp đặt chu toàn, nhưng hoàn toàn không thể nào ngờ Chương Minh Viễn vẫn còn đường phản kích, mà một đòn này lại giống như đánh rắn đập đầu, nhằm ngay chỗ hiểm cũng điểm yếu của cô. Trên mặt anh ta cũng mang theo một vẻ hung dữ bất chấp theo kiểu không cam tâm, không khuất phục, khiến cô hiểu rõ anh ta nói được là làm được.

Mà vụ án của Dương Quang quả thực cũng không nên kéo dài, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảm giác anh bị nhốt trong trại tạm giam sống qua mỗi ngày như thể một năm, còn chưa nói đến một khi bị phán quyết chính thức đem nhốt trong trại giam thực sự, sẽ bị phạm nhân cũ đánh đập bắt bớ. Chỉ mới tưởng tượng một chút, trong lòng cô đã khó chịu đến cực độ. Dương Quang của cô, một chàng trai sáng sủa chói lóa như ánh mặt trời, làm sao có thể bị nhốt vào cái nơi âm u tăm tối không thấy trời cao nắng sáng kia chứ?

Và cô, phải chăng thực ra cũng không còn lý do tiếp tục đi cạnh Dương Quang? Lúc trước cô vốn định sau khi trả tiền cho Chương Minh Viễn sẽ đem tất cả chuyện cũ trước đây giải thích rõ ràng với Dương Quang, cũng tin rằng khi ấy anh sẽ hiểu và tin nhiệm cô.

Nào có ai hay số phận lại vô thường đến thế, đất bằng nổi phong ba, Dương Quang lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Mà anh cũng vì thế mà hận cô oán cô, hôm đó ở đồn cảnh sát anh căn bản không hề nhìn cô lấy một lần, tựa như một kẻ xa lạ vốn chẳng quen biết. Không, thậm chí còn không bằng người lạ, chí ít anh sẽ không hận một kẻ không quen.

Huống chi cô của hiện tại, cũng đã không còn là cô gái trong sạch mà Dương Quang từng yêu mến. Cô có đi giải thích với anh thế nào chẳng nữa cũng vô ích, anh sẽ tin cô chỉ vì anh mà lên giường với Chương Minh Viễn sao? Hay càng sẵn lòng tin rằng thực ra cô vốn đã có quan hệ bất chính với Chương Minh Viễn từ lâu? Cô đều không chắc chắn – một khi đã như vậy, cô còn kiên trì để làm gì?

Suy đi nghĩ lại, Bạch Lộ hiểu bản thân đã không còn lựa chọn nào khác. Nhắm mắt lại, trước mắt một mảnh tối đen, hết như nước biển bị cá mực phun mực, không hề có chút ánh sáng. Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng nói nhẹ như tơ của mình vang lên: “Được, tôi đồng ý.”

(*) 羊脂球 (Boule de Suif –Viên Mỡ Bò): là một truyện ngắn của Guy de Maupassant, được viết vào năm 1879.

(**) Cô gái liên quan đến vụ bê bối tình dục của tổng thống Bill Clinton năm 1998.

8.

Ngày hôm sau, Bạch Lộ liền thu xếp hành lý giản đơn dọn đến căn hộ nơi Chương Minh Viễn sống một mình. Chương Minh Viễn cũng thực hiện lời hứa, nhanh chóng bắt tay vào lo liệu vụ án tai nạn giao thông của Dương Quang.

Âu Vũ Trì đối với chuyện này có phần khó hiểu: “Minh Viễn, chẳng phải cậu từng nói chém đinh chặt sắt rằng sẽ không dính líu đến vụ này cơ mà? Sao lại đổi ý rồi, Bạch Lộ hạ cổ cậu rồi hả?”

Chương Minh Viễn hút một hơi thuốc lá, sắc mặt lãnh đạm, giọng điệu đều đều cứng nhắc: “Cứ cho là tớ trúng cổ của cô ấy đi.”

Là bạn bè lâu năm vô cùng thân thiết, Âu Vũ Trì thành thật khuyên nhủ: “Minh Viễn, thực ra với loại chuyện này cậu thật sự không cần ra mặt lo liệu. Tai nạn giao thông do uống rượu đã thu hút độ quan tâm của công chúng ngày càng cao, trên mạng rất dễ trở thành chủ đề hot. Nếu cậu nghĩ cách giúp Dương Quang chạy chọt thoát tội, không chừng dẫn tới sự tức giận bất mãn của người nhà nạn nhân, nếu họ đi khắp nơi tung hô tố cáo, thế nào cũng sẽ khiến cậu chuốc lấy ít nhiều phiền phức. Giả sử việc truyền đến tai lão già nhà cậu, cậu sống không yên đâu. Ông ấy trước nay vẫn không cho phép chị em cậu ở bên ngoài ỷ vào quan hệ của ông ấy mà nhúng tay lung tung vào bất kỳ chuyện gì. Nhất là loại việc nhạy cảm dễ kích động tinh thần quần chúng như thế này.”

Chương Minh Viễn không phải không biết loại chuyện này tốt nhất là đừng dây vào, có điều bây giờ anh đã cười lên lưng cọp, không thể không theo.

“Tạm thời đừng nói nhiều vậy nữa, trước tiên cậu cùng tớ đi gặp luật sư biện hộ của Dương Quang đi. Theo Bạch Lộ nói thì cái thằng xúi quẩy đó bị oan, nếu thực sự bị oan, tớ nhúng tay lo liệu cũng không có phiền phức gì.”

Trong một quán trà đã hẹn trước, luật sư đem tình tiết đáng nghi của vụ án thuật lại tường tận với Chương Minh Viễn, anh nghe xong ra chiều suy nghĩ: “Nếu Dương Quang không nói dối, trí nhớ cũng không nhầm lẫn, lúc đó thực sự có một cô gái lái xe chở cậu ta rời quán bar, vậy thì kẻ tông người trăm phần trăm không phải cậu ấy mà là cô ta rồi.”

Luật sư vừa gạt đầu vừa buông tay về bất lực: “Tôi tin đương sự của mình không nói dối, nhưng vấn đề là bây giờ không tìm ra cô gái đó.”

Âu Vũ Trì còn hắt thêm một chậu nước lạnh: “Cho dù có tìm thấy cô ta cũng chẳng có chứng cứ chứng minh, cô ta có thể kiên quyết không thừa nhận mình tông người ta.”

Chương Minh Viễn trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên ý tưởng chợt lóe: “Bây giờ muốn tìm cô gái kia quả thực rất khó, muốn bảo cô ta thừa nhận mình tông người càng không có khả năng. Tuy nhiên, có lẽ chúng ta có thể thử tìm xem khi ấy liệu có người nào trông thấy một cô gái mặc đồ tím như thế lái một chiếc Jetta trắng đi qua không. Xuất phát từ quán bar cho đến địa điểm xảy ra vụ việc, đoạn lộ trình này tổng cộng có vài tuyến đường có thể đi, trước tiên chúng ta cứ liệt kê sơ đồ từng tuyến đường, sau đó nương theo sơ đồ tuyến đường mà kiểm tra từng cái một, xem xem liệu có manh mối gì không. Hai người thấy sao?”

Đây quả thực là một biện pháp, mặc dù hy vọng xa vời, nhưng dù sao cũng còn hơn không có hy vọng. Chương Minh Viễn nhanh chóng tự mình ra mặt tìm đến một vị lãnh đạo cốt cán của ngành công an trong thành phố, thận trọng đưa ra thỉnh cầu: “Vốn dĩ chuyện này đúng ra cháu không tiện mở miệng, nhưng dù sao cũng là cậu bạn thân cháu đây tự mình không cẩn thận mà gặp họa. Ba cháu bình thường cũng dặn đi dặn lại, không có việc gì tuyệt đối không được gây phiền hà cho các chú. Có điều mấy ngày nay cháu mới biết vụ án này thực ra còn có uẩn khúc khác, cậu bạn cháu có khả năng bị oan. Vì vậy, liệu cháu có thể xin chú Điền nói một lời, bảo người thụ lý vụ án bên dưới điều tra cẩn thận lại một lần nữa được không ạ?”

Cha của Chương Minh Viễn từng là lãnh đạo của vị lãnh đạo này. Con trai của lãnh đạo cũ đích thân tìm đến cửa mở miệng nhờ giúp đỡ, ông ta tự nhiên không thể không nể mặt anh mà đáp ứng hào sảng.

Lãnh đạo bên trên đích thân gọi điện hỏi về vụ án này, chỉ ra điểm khả nghi cần điều tra nghiên cứu kỹ lưỡng, nhóm cảnh sát giao thông cũng không dám phớt lờ xem nhẹ, bèn lật lại vụ án của Dương Quang điều tra một lần nữa. Làm theo ý kiến của Chương Minh Viễn, đánh dấu từng tuyến đường từ quán bar đến địa điểm gây án, tổng cộng có ba tuyến đường có thể đi. Cả ba tuyến đường này đều được phái cảnh sát đến hỏi han điều tra, lúc xảy ra vụ án liệu có người nào trông thấy một cô gái mặc áo quần màu tím

lái xe đi qua không? Đối tượng thăm dò trọng điểm hiển nhiên là các cửa hàng mặt tiền ven đường.

Tại một cửa hàng dược phẩm, cảnh sát đã hỏi ra một manh mối quan trọng. Một nhân viên thu ngân khi bị hỏi nhiều lần đã nhớ lại một việc, nói vào khoảng mười một giờ đêm đó, có một cô gái mặc đồ tím đến cửa hàng mua một hộp áo mưa. Đến và đi vội vàng, trả tiền xong liền rời đi ngay lập tức. Vì thứ cô ta mua là đồ dùng sinh hoạt gối chăn, hơn nữa còn lấy loại đắt nhất, nhân viên thu ngân không khỏi tò mò nhìn theo cô ta rời đi, trông thấy cô ta lên một chiếc Jetta màu trắng đậu trước cửa hàng, sau đó ngồi xe đi mất.

Cảnh sát lập tức truy vấn: “Có phải cô ta ngồi vào ghế lái không?”

“Đúng thế.”

“VẬY khi ấy cô có nhìn thấy trên ghế lái phụ có người ngồi không?”

“Khi cô ta mở cửa xe, tôi có thấy một người nằm trên ghế lái phụ.” Có thể người nhân viên thu ngân sợ cảnh sát nghe không hiểu nên còn khoa chân múa tay minh họa. “Ghế ngồi được hạ xuống, cả người nằm bên trên không hề động đậy. Tôi đoán rất có thể anh ta đã uống say.”

Lời của nhân viên thu ngân khiến cô nàng mặc đồ tím không còn là lời khai từ một phía của Dương Quang. Các chi tiết chiếc Jetta trắng cùng người đàn ông nằm trên ghế lái phụ mà cô này khai báo đều lần lượt chứng thực cho lời nói của Dương Quang. Để xác minh trực tiếp, cảnh sát còn căn cứ vào lời khai của nhân viên thu ngân, mở xem băng ghi hình giám sát của một ngã tư nằm cách cửa hàng dược phẩm vài trăm mét. Băng ghi hình cũng chứng minh, vào lúc mười một giờ một phút đêm đó, chiếc Jetta màu trắng của Dương Quang có đi qua ngã tư này. Thời gian này vô cùng ăn khớp với thời gian mà cô nàng mặc đồ tím đến mua bao cao su rồi rời đi theo lời nhân viên thu ngân. Như vậy cũng có thể xác định, vào đêm xảy ra

chuyện, người lái chiếc Jetta thực sự không phải Dương Quang mà là cô nàng áo tím kia. Trong vụ tai nạn giao thông xảy ra lúc mười một giờ hai mươi tám phút này, cô ta mới là người bị tình nghi lớn nhất.

Cảnh sát lập tức rền sắt khi còn nóng, điều tra tập trung vào con đường nhỏ ven bờ sông hộ thành nơi phát hiện ra cả người và xe Dương Quang. Bởi vì sau khi cô nàng vận đồ tím kia lái xe tông người rồi hoảng sợ bỏ chạy khỏi hiện trường, cô ta nhất định sẽ rời khỏi xe ở nơi này hòng giá họa cho Dương Quang. Vậy thì đêm đó, tại đây liệu có người nào cũng vô tình bắt gặp cô ta không?

Công tác thẩm tra trên con đường này ban đầu không được thuận lợi cho lắm, hỏi qua không ít người đều không tra ra được manh mối nào. Sau đó cảnh sát thay đổi chiến lược, sau mười một giờ rưỡi đêm lại phái người đi hỏi han người đi đường qua lại nơi này, kết quả khi hỏi đến một người phụ nữ trung niên tan làm ca đêm, chị ta gật đầu nói: “Một chiếc ô tô nhỏ màu trắng hả? Một tối không lâu trước đây sau khi ra ca tôi có nhìn thấy.”

Người phụ nữ này nói, đêm đó sau khi tan làm chị ta đang đi xe đạp về nhà, một chiếc ô tô nhỏ màu trắng hốt ha hốt hoảng chạy qua từ đằng sau, suýt chút nữa đâm vào chị ta. Khi đó chị ta còn chửi một câu: “Nhạy nhanh vậy đi lượm tiền à!”

Sau đó chị ta tiếp tục đạp xe, đến một khúc cua rẽ vào con đường nhỏ nơi chị ta sống, lại trông thấy một chiếc ô tô con đậu dưới bóng cây đằng xa phía trước mặt. Phía trên hàng ghế sau đặt song song hai chiếc gối tựa hình trái tim màu đỏ tươi, khiến chị ta nhận ra đó là chiếc xe sém tông phải mình ban nãy. Cửa xe bên ghế lái mở rộng, có một cô gái đứng trước cửa xe đang cúi người hướng vào bên trong kéo cái gì đó. Chiếc gối ôm màu đỏ che khuất tầm mắt nên chị ta không nhìn được cái cô gái kia kéo là gì. Chỉ cảm thấy cô ta dùng sức rất lớn, vẻ như muốn kéo thứ gì đó rất nặng. Rồi lại đứng thẳng người lên tay không đóng cửa. Dường như phát hiện ra cái nhìn

chăm chú tò mò của chị ta, cô gái kia nhìn về phía chị liếc mắt một cái xong lập tức xoay người đi về hướng ngược lại, bước chân gấp gáp hồi hả.

“Lúc đó tôi cảm thấy cô ta có chút kỳ cục, nhưng cũng không để tâm lắm. Bởi vì đã về đến nơi, tôi vội vàng lên lầu vào nhà, gia đình tôi ở khu nhà kia kia.”

Khu chung cư người phụ nữ trung niên kia chỉ đến năm cách địa điểm phát hiện vụ tai nạn giao thông chỉ độ hơn trăm mét. Cảnh sát điều tra nhìn qua, lại hỏi chị ta một câu: “Chị có chú ý đến điểm đặc trưng gì của cô gái kia không? Tỉ như mặc quần áo màu gì?”

Người phụ nữ trung niên trả lời không cần suy nghĩ: “Màu tím, vốn dĩ ở trong bóng cây tôi không nhìn ra cô ta mặc đồ màu gì. Thế nhưng khi cô ta chạy về phía đằng kia, vừa hay có một ngọn đèn đường, là màu tím nhạt. Đúng rồi, biển số của chiếc xe đó tôi còn nhớ rõ hai số sau.”

“Ồ, vậy là hai số nào?”

“Là 18, vừa đúng số tuổi của con gái tôi năm nay.”

Số xe của Dương Quang, phần đuôi đúng là 18, các chi tiết trên phương diện khác cũng đều ăn khớp. Rõ ràng cô nàng vận đồ tím kia sau khi hoảng sợ trốn khỏi hiện trường tai nạn, đã đem xe đỗ tại con đường nhỏ vắng lặng này, sau đó đem Dương Quang đang say mèm bất tỉnh ngời trên ghế phụ kéo sang ghế lái chính, giá họa cho anh.

Vụ án đến đây, có thể nói về cơ bản chân tướng đã rõ ràng. Mặc dù tạm thời không tìm ra cô nàng áo tím không danh không tính không thân phận kia, nhưng tình nghi trên người Dương Quang đã có thể loại bỏ. Anh nhanh chóng được phóng thích. Có điều người mặc dù không phải do anh tông, nhưng chiếc xe gây án là của anh, anh cũng có trách nhiệm bồi thường nhất định trong chuyện này. Bất quá đối với vợ chồng nhà họ Dương mà nói, con

trai có thể thoát khỏi họa tù tội là tốt lắm rồi, bồi thường chút tiền không tính là gì, coi như chi tiền xả xui là xong.

Sau khi Dương Quang khôi phục tự do, Bạch Lộ vẫn không gặp anh. Cô từng thu hết dũng khí thử gọi vào di động của anh một lần, nhưng lại bị báo số điện thoại đã không còn sử dụng. Anh đổi số điện thoại mà không báo cho cô, thái độ không nói cũng biết. Cô hiểu, mình đã không cần phải đi tìm anh làm gì nữa.

Việc đã đến nước này, có lẽ kết cục im lặng cũng chính là kết thúc tốt nhất.

Hoa dành dành mùa hạ bùng nở từng bông từng bông to tròn, hương thơm tràn ngập đất trời. Đêm khuya mát lạnh ngát hương hoa, Bạch Lộ một mình dựa vào cửa sổ, nhìn ngắm mảnh trăng non trên bầu trời, lười liềm bằng bạc hơi ẩm ướt, tựa như đôi mắt đăm lệ vừa khóc xong, gieo rắc ánh sáng trong vạt thê lương.

Nhìn rồi lại nhìn, cô lặng lẽ rơi lệ.

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyệt Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 5

1.

Tháng tám giữa hè, ánh mặt trời đặc biệt gay gắt. Con đường dưới ánh nắng chói chang nóng đến độ cơ hồ khiến người ta không thể đứng vững, đến giờ nghỉ trưa không ai muốn xuống lầu đi ăn, vì thế cơm hộp tiện lợi trở thành hàng hot.

Trong văn phòng tổng giám đốc Thiên Đô Quốc Tế, Vương Hải Đăng lẫn Hoắc Mân đều không có mặt, Bạch Lộ một mình ngồi trước bàn làm việc ở gian ngoài soạn thảo một công văn trên máy tính, tạm thời chưa bận tâm gọi cơm hộp.

Đương lúc bận rộn thì Tiểu Trịnh, kỹ sư mới vào của phòng kỹ thuật, chạy đến gõ gõ cửa, đôi mắt mang theo ý cười, giọng điệu thân quen trước giờ: “Bạch Lộ, em gọi cơm chưa? Phòng kỹ thuật bọn anh đang gọi, có muốn nhân tiện gọi luôn cho em một phần không?”

“Vâng, cảm ơn anh, em muốn một phần cơm thịt kho.”

Anh ta cười hì hì bước lại gần: “Chà, hóa ra em ăn thịt nha, anh cứ tưởng mấy cô gái trẻ thời nay vì muốn giữ dáng nên chỉ ăn rau dưa hoa quả thôi chứ.”

Cô mỉm cười nhàn nhạt: “Trước giờ em không có ăn kiêng.”

“Ok, cơm thịt kho, anh nhớ rồi. lát nữa gọi cơm đưa đến phòng kỹ thuật bọn anh, anh sẽ mang qua cho em.”

“VẬY cảm ơn anh nhé.”

“Đều là đồng nghiệp với nhau, không cần khách sáo.”

Tiểu Trinh ân cần như vậy, Bạch Lộ không khó đoán ra được nguyên nhân. Chẳng qua là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Anh ta vừa vào công ty không biết ngọn ngành về cô, bắt được cơ hội liền ra sức ân cần niềm nở. Nhưng cô nghĩ, chẳng mấy chốc anh ta sẽ biết thôi.

Tiểu Trinh biết được còn nhanh hơn cô hình dung, nửa tiếng sau khi anh ta đến đưa đồ ăn, thái độ giữ kẽ đi nhiều, không còn chuyện trò vui vẻ như trước, xưng hô cũng thay đổi: “Cô Bạch, cơm thịt kho của cô đây.”

Bạch Lộ bề ngoài ung dung bình thản, nhưng trong lòng thầm thở dài. Cô là người phụ nữ của Chương Minh Viễn, điều này là một bí mật công khai mà cả Thiên Đô Quốc Tế trên dưới ai cũng biết. Tuy chưa từng có người nào nói gì trước mặt cô, nhưng thái độ của mọi người đối với cô trở nên khách sáo hơn nhiều, khách sáo đến độ căn bản không giống như đối với một cô thư ký. Ngay cả tổng giám đốc Vương Hải Đăng khi nói chuyện với cô lúc nào cũng tươi cười lễ độ.

Bất luận là sự khách sáo của các đồng nghiệp hay điệu cười của cấp trên, cô đều hiểu rất rõ chẳng qua là do vuốt mặt phải nể mũi, đều là nể mặt Chương Minh Viễn mà thôi. Bất giác, cô liên tưởng tới thành ngữ cáo mượn oai hùm. Nhưng trên thực tế, cô tuyệt nhiên không phải là một con hồ ly tinh muốn lột da hổ làm cờ.

Bạch Lộ tiếp tục ở lại Thiên Đô Quốc Tế đi làm là vì Hoắc Mân năm lần bảy lượt đánh điện gọi cô. Sau khi bắt đắ dĩ dọn đến căn hộ của Chương Minh Viễn, cô vẫn luôn không nhịn được muốn chạy ra ngoài, không cam lòng từ sáng đến tối bị nhốt ở cái nơi như lồng chim kia. Nghĩ trước nghĩ sau, tự nhiên cô cũng bằng lòng tiếp tục ra ngoài công tác.

Mà trước đây cô có ý kiên trì muốn nghỉ việc ở Thiên Đô Quốc Tế cũng hoàn toàn là do muốn tránh né Chương Minh Viễn, hiện tại cô căn bản không thể thoát khỏi anh ta, nên cũng không nhất thiết phải nghỉ việc ở Thiên Đô Quốc Tế hòng chạy lấy người. Huống hồ trước nay Hoắc Mân vẫn luôn rất tốt với cô, con người tổng giám đốc Vương cũng ôn hòa. Do đó, cô lại trở về cương vị công tác trước đây của mình.

Giờ tan tầm đã đến, nhưng Bạch Lộ vẫn chưa muốn về. Trước đây đi làm luôn cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, không thể chịu nổi đến giờ ra về; công việc cũng thật rườm rà, làm thế nào cũng không xong.

Thế nhưng hiện tại, Bạch Lộ lại cảm thấy thời gian làm việc quá ngắn, mới chút xíu đã trôi qua. Công việc cũng quá ít, quay qua quay lại đã làm xong rồi. Nhưng mà cô vẫn không muốn tan ca, không muốn quay về căn hộ đó. Cô bèn lục tung tự mình kiếm việc mà làm hòng kéo dài thời gian tan tầm.

Nhưng dù có trì hoãn đến đâu cô vẫn phải ra về, không thể ở lại công ty ngơ ngơ ngẩn ngẩn cả đời. Tuy Dương Quang đã bình an vô sự, nhưng cô vẫn không thể chọc giận Chương Minh Viễn. Anh ta từng cố tình hay vô ý nhắc nhở cô: “Đừng tưởng Dương Quang được thả không làm sao nữa thì cô có thể đánh bài chuồn! Nếu cô chuồn mất, nhờ đâu cậu ta lại có chuyện gì, đến khi đó cô đừng có quay lại cầu xin tôi.”

Cô hiểu rõ ý tứ của anh ta, chính là đang cảnh cáo cô đừng tưởng Dương Quang được thả rồi thì cô có thể trở mặt quịt nợ. Đến lúc ấy anh ta nghĩ lại muốn giở chút trò hòng gán cho Dương Quang tai vạ nào đó do “hành vi bất cần” cũng rất đơn giản. Nói cách khác, cô vẫn phải lo mà chăm sóc anh ta lấy lệ, không thể qua cầu xong liền muốn rút ván.

Bạch Lộ chậm chậm lê bước về đến nhà, lúc mở cửa trong nhà im ắng tĩnh mịch, hệt như một bức tranh tĩnh vật. Xem ra Chương Minh Viễn lại không ở nhà, nếu anh ta ở nhà thì ti-vi nhất định sẽ mở, con người anh ta

không chịu được yên tĩnh, không tạo ra chút âm thanh liền cảm thấy bứt rứt buồn chán.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu anh ta có nhà, cả người cô liền cảm giác không được tự nhiên. Cũng may bạn bè xấu tính xấu nết của anh ta lại nhiều nên thường xuyên không về nhà, có khi mấy ngày liền chẳng thấy bóng dáng đâu, trong căn nhà lớn như vậy chỉ có một mình cô. Suốt ngày yên ắng không tiếng người, cô tịch như rừng sâu núi thẳm.

Trong nhà rất sạch sẽ, khắp nơi không dính một hạt bụi, có vẻ dì dỏn đẹp đã tới chiều nay. Trời cực kỳ nóng, toàn thân đầm mồ hôi, cô trước tiên vào phòng tắm tắm qua một lượt, sau đó tiện tay giặt luôn quần áo thay ra, đem lên ban công phơi. Lúc đang phơi quần áo đột nhiên nghe tiếng mở cửa, theo tiếng động nhìn ra, là Chương Minh Viễn về.

Anh ta thay giày đi vào nhà, chùm chìa khóa móc trên ngón trỏ chuyển động tự do, trông thấy cô ôm quần áo, anh ta cong khóe môi lên thành điệu cười như có như không: “Em tắm rồi à? Tiếc quá, tôi còn định về nhà cùng em tắm uyên ương cơ đấy.”

Cô lạnh mặt không thèm quan tâm đến anh ta, coi anh ta như thể trong suốt, hoàn toàn không nghe không nhìn thấy, cứ việc đi phơi quần áo vật dụng trong tay.

Thực ra sau khi dọn đến đây Chương Minh Viễn chưa từng chạm vào Bạch Lộ. Bình thường anh ta ngủ ở phòng ngủ chính, cô ngủ ở phòng dành cho khách, nước sông không phạm nước giếng. Việc này có phần ngoài dự đoán nhưng cũng có phần nằm trong dự liệu của cô. Bởi ban đầu khi đặt ra điều kiện anh ta đã nói rõ, sở dĩ muốn cô dọn đến ở chung là vì muốn phá hoại “tính toán như ý” của cô, không cho cô được lợi cả đôi đường, dựa vào anh để cứu bạn trai xong lại tiếp tục thế giới ngọt ngào của hai người. Thực ra anh ta không hề có hứng thú với cô, đêm ở khách sạn kia là do cô chủ

động, đem thân ra làm mồi nhử đặt bẫy. Kết quả, bẫy đến cuối cùng cô lại đem chính mình cho vào tròng.

Cũng may cái gọi là chung sống này không cần phải chung giường, cô vì thế mà thầm vui mừng khôn xiết. Nếu Chương Minh Viễn có điểm nào tốt thì đây chắc chắn là một, anh ta không phải đồ quỷ háo sắc. Có điều tuy anh ta không chạm đến cô, nhưng khi nói chuyện với cô thường giọng mờ ám, cứ như thể quan hệ của hai người thân mật lắm, cô biết anh ta chỉ muốn chọc cô khó chịu mà thôi. Cho nên mỗi lần như thế, cô đều tỏ thái độ lạnh tanh không thèm để ý tới anh ta.

Thấy cô không đếm xỉa đến mình, hai tay anh ta xò ra làm bộ thờ dài: “Em làm nhân tình thế nào vậy, tôi về nhà không những không mỉm cười chào đón, lại còn tỏ thái độ cho tôi coi nữa.”

Cô thực tình không nhịn được nữa, lạnh lùng nói: “Nếu chê tôi làm không tốt, vậy anh đổi một cô khác biết làm tốt là xong.”

“Tôi tìm đâu ra người tốt hơn bây giờ, em chỉ tôi với.”

Trong lòng cô chợt động, giọng nói phút chốc cũng nhu hòa đi vài phần: “Chương Minh Viễn, thực ra trong công ty có vài đồng nghiệp nữ trẻ tuổi chưa kết hôn vô cùng hâm mộ cố vấn đại nhân anh. Nếu anh đồng ý, tôi giới thiệu cho anh.”

Đem chìa khóa trong tay ném một tiếng cạch lên bàn trà, vẻ cười như có như không trên khóe môi Chương Minh Viễn mang theo đôi chút lạnh lùng: “Em muốn tìm người thế chân để mình thoát thân ư? Đừng có mơ, tôi nói em biết nhé Bạch Lộ, trước nay chưa bao giờ có người giở trò với tôi như vậy, hơn nữa không chỉ một lần, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho em.”

Tâm tư bị anh ta nhìn thấu, Bạch Lộ nhất thời có phần thẹn quá hóa giận, tức khắc càng thêm lạnh mặt: “Được, nếu đã như vậy, anh đừng trách tôi

làm không đủ tốt. Xin lỗi, thái độ của tôi là vậy đó, chê không vừa mắt thì anh nhìn ít đi một chút.”

Sau đó cô đi thẳng về phòng, đóng cửa đi ngủ. Trong phòng khách, Chương Minh Viễn vẫn chưa ngủ, tiếng ti-vi mở rất to, âm ì muốn chết, cô nghĩ anh ta nhất định là cố ý. Nhưng cũng không định đi ra bảo anh ta nhỏ tiếng lại, bèn nhẫn nhịn tap âm bịt tai mà ngủ, nhưng rốt cuộc vẫn không ngủ nổi.

Mãi đến khi quá nửa đêm Chương Minh Viễn tắt ti-vi về phòng đi ngủ, trong nhà yên tĩnh trở lại, Bạch Lộ vừa nãy còn mệt mỏi cuối cùng mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ban đêm ngủ không ngon, buổi sáng Bạch Lộ tự nhiên liền ngủ quên, vừa tỉnh dậy thì phát hiện đã chín giờ. Cô cuống quýt nhảy xuống giường, nhanh như chớp rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Cửa phòng ngủ Chương Minh Viễn mở rộng, rõ ràng anh ta đã dậy rồi, nhưng trong nhà không thấy bóng người. Anh ta chính là kiểu thần long thấy đầu không thấy đuôi như thế. Trong căn nhà này, anh ta khi nào đi khi nào tới hoàn toàn không theo quy luật thời gian nào cả, cô cũng chẳng buồn quan tâm hay hỏi han.

Xuống dưới lầu, Bạch Lộ vội vội vàng vàng đi ra phía ngoài. Ở trong khu dân cư xa hoa này, người đi đứng hấp ta hấp tấp giống cô cực kỳ ít, bởi vì ở đây nhà nhà đều lái xe thay đi bộ, giờ đi làm hay tan ca, khả năng chỉ có mỗi cô là ra vào hoàn toàn dựa trên đôi chân của mình.

Trên đường lại kẹt xe, chặt cứng như nêm cối, lúc chạy được đến công ty đã là mười giờ hơn, Bạch Lộ căn bản đã lỡ mất buổi làm sáng. Cô cực kỳ hối lỗi: “Xin lỗi chị Hoắc.”

“Không sao, dù sao hôm nay cũng không có việc gì. Ồ, làm sao mà trên mắt em lại có hai vành đen thui to oành vậy, đêm qua không nghỉ ngơi tốt

hử? Nếu không khỏe thì về nhà nghỉ đi, chị cho phép em nghỉ một ngày.”

Bạch Lộ lắc đầu không cần nghỉ ngơi: “Không cần đâu, em không sao ạ.”

Giữa trưa, thế nhưng lại có chuyện tìm đến cửa. Khi di động đổ chuông, Bạch Lộ vừa nhìn qua hiển thị trên màn hình liền cảm thấy kỳ lạ. Là mã vùng điện thoại của Vô Tích, chắc là chú hay thím nào đó của cô gọi đến. Bình thường họ rất ít khi gọi điện cho cô, cô cũng chỉ nhân dịp lễ tết mà gọi điện lễ phép hỏi thăm đôi câu. Mặc dù cô được nhà hai chú thay phiên nhau nuôi lớn, nhưng thực sự cầu thị mà nói, tình cảm không hề gắn bó. Ý nghĩa của bốn chữ ăn nhờ ở đậu, cô hiểu và nhận thức sâu sắc qua những ngày tháng ở nhà các chú. Vì vậy sau khi đến Bắc Kinh, cô không giữ liên lạc mật thiết gì nữa.

Đưa lên nghe, là điện thoại của thím nhỏ gọi tới. Ban đầu vòng vo quanh quẩn cả buổi, cuối cùng mới ấp úng giải thích rõ ý đồ. Hóa ra bệnh đau dạ dày nhiều năm nay của chú nhỏ gần đây liên tục tái phát, ở bệnh viện thành phố không tìm ra nguyên nhân, hai vợ chồng định đến Bắc Kinh khám bệnh, bởi vì cảm thấy bệnh viện ở thủ đô chắc sẽ tốt hơn ít nhiều.

“Bạch Lộ, thím nghe người ta nói, thực ra đến Bắc Kinh khám bệnh có một số chi phí khám chữa bệnh còn rẻ hơn ở quê, tay nghề của bác sỹ cũng giỏi hơn. Cho nên muốn theo chú cháu cùng đến Bắc Kinh làm kiểm tra tổng quát. Lần này đến đây, chỗ cháu liệu có tiện cho chú thím ở vài ngày không?”

Bạch Lộ ngậy người, đây thực sự là vấn đề khó khăn đối với cô. Hiện giờ cô đang ở tại căn hộ của Chương Minh Viễn, phòng cô thuê trước đây đã trả lại từ lâu, nhất thời cô biết tìm đâu ra chỗ cho chú thím ở đây?

Huống hồ chỉ trọ trong vài ngày, muốn thuê phòng cũng chẳng có cách nào. Bây giờ thuê nhà trọ tối thiểu cũng phải trả một đặt ba, nghĩa là trả tiền thuê một tháng cộng thêm tiền đặt cọc ba tháng, nếu chỉ ở vài ngày không

khỏi quá tốn kém. Đến ở chỗ Thiệu Dung cũng không thích hợp, lại còn không phải là chú thím của chị ấy, hưởng chi cô đã làm phiền chị quá nhiều rồi.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, trong chốc lát chưa kịp trả lời, thím nhỏ ở đầu kia điện thoại liền có chút hiểu lầm.

“Bạch Lộ, cứ cho là thím cùng chú cháu trước đây đối xử với cháu không đủ tốt, nhưng chí ít cũng không phải quá tệ đúng không? Tốt xấu gì cũng đã nuôi cháu khôn lớn. Tuy rằng chuyện cháu lên đại học chú thím không đóng góp, nhưng chừng đó năm thay cha mẹ cháu nuôi nấng không có công cũng có sức. Bây giờ chú cháu cần tới thủ đô khám bệnh, chẳng lẽ đến chỗ cháu ở vài ngày cũng không được? Phần tình cảm thân thích này suy cho cùng vẫn phải có chứ.”

Điều này là chắc chắn, dù thế nào đi nữa, Bạch Lộ rất cuộc cũng ở nhà các chú mà khôn lớn đến nay, họ chung quy vẫn có công ơn nuôi dưỡng đối với cô. Cô vội vàng giải thích: “Thím nhỏ, cháu không có ý đó. Chỉ là tạm thời không có chỗ cho chú thím ở, bởi vì hiện giờ cháu cũng đang tá túc nhà người khác. Có điều thím yên tâm, cháu nhất định sẽ tìm chỗ cho chú thím trọ.”

Lúc này thím nhỏ mới hài lòng: “Bạch Lộ, vậy đành nhờ cháu. Có chỗ ở là được rồi, tốt xấu gì cũng không quan trọng. Thím biết một mình cháu ở Bắc Kinh cũng không dễ dàng gì, nếu không phải thực tình không có cách nào, thím cũng không dám đến làm phiền cháu. Đến Bắc Kinh khám bệnh, lộ phí cùng chi phí điều trị cũng đã tốn không ít, nếu còn phải chi tiền ăn ở thì càng tốn kém hơn. Tốt nhất cháu tìm chỗ nào có thể cho chú thím tự nấu cơm ấy.”

Yêu cầu của thím nhỏ càng khiến Bạch Lộ hết đường xoay sở. Vốn dĩ cô còn định nếu quả thực không xong thì cứ đến một khách sạn nhỏ thuê

phòng cho chú thím ở vài ngày. Thế nhưng thím còn muốn có chỗ nấu ăn, cô biết đi đâu tìm ra chỗ như vậy đây?

2.

Cuối cùng Bạch Lộ vẫn quyết định đi thuê nhà trọ, sau khi tan làm cô một mạch chạy đến vài công ty môi giới nhà đất, muốn hỏi xem liệu có nhà cho thuê ngắn hạn hay không, giá có cao một chút cũng được. Thế nhưng người ta vừa nghe đều lắc đầu: “Chủ nhà không đồng ý cho thuê ngắn hạn, ngại phiền hà.”

Chạy khắp nơi cả buổi mà không may mắn thu hoạch được gì. Khi Bạch Lộ kéo đôi chân đau mỏi về đến nhà, ngoài dự kiến phát hiện Chương Minh Dao đang ngồi trong phòng khách. Vẫn mặc một bộ đồ công sở thanh lịch như trước, bên tay đặt một túi công văn. Trông thấy cô, vẻ mặt của chị ta tỏ ra lạnh nhạt hàm chứa chút khinh thường ngấm ngấm: “Rốt cuộc cũng về, tôi chờ cô lâu lắm rồi.”

Mặc dù không biết Chương Minh Dao vì sao muốn chờ mình, nhưng Bạch Lộ không khó đoán ra được nguyên nhân.

Lần đầu tiên nhìn thấy Chương Minh Dao, cô liền nhạy cảm nhận ra chị ta không thích mình, nhất định chị ta cho rằng cô là loại gái đào mỏ một lòng một dạ muốn vợ vét trực lợi từ trên người em trai mình. Theo lẽ thường mà nói, con gái xuất thân nghèo hèn cùng con trai xuất thân giàu có thân cận quá mức với nhau, chung quy cũng khó tránh khỏi bị người khác phỏng đoán như thế.

Thực ra không chỉ mình Chương Minh Dao, các đồng nghiệp không rõ nội tình ở công ty cũng dựa vào phỏng đoán mà phán lung tung đủ thứ. Đều cho rằng cô vì đã bám được cành cao là Chương Minh Viễn nên mới vứt bỏ bạn trai. Chuyện ngồi lê đôi mách khó tránh khỏi bay đến tai cô, cô không

hơi sức đâu đi giải thích. Giải thích gì chứ, có giải thích cũng vô dụng, dù sao cuộc sống của cô cũng chẳng thể quay lại như trước kia.

Bạch Lộ đứng mực đi qua, ngồi xuống một bên: “Xin hỏi chị có chuyện gì ạ?”

Chương Minh Dao không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô có biết Minh Viễn đã có vợ sắp cưới không?”

Cô đương nhiên biết, trên thực tế trước khi Chương Minh Viễn bảo cô dọn đến, cô còn đem chuyện này ra thử xoay chuyển tình thế: “Anh đừng quên mình đã có vợ chưa cưới, chuyện tôi chuyển đến nếu bị cô ấy biết, anh sẽ gặp phiền phức đó?”

Anh ta một câu dội ngược lại cô: “Chuyện phiền phức của tôi không cần cô bận tâm.”

Lúc này Chương Minh Dao lại nhắc đến ba chữ vợ sắp cưới, cô chỉ có thể cười khổ: “Em biết, nhưng anh ấy kiên trì muốn em dọn tới đây.”

Chương Minh Dao vô cùng nhạy bén: “Ý cô là, thực ra cô hoàn toàn không muốn dọn tới?”

Bạch Lộ đón lấy ánh mắt dò xét của chị ta, vô cùng坦然 nhiên: “Tất nhiên rồi, em cũng không có cách nào. Chị Chương, chị có thể cho rằng em có mưu đồ với em trai chị. Nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải vậy. Em có nỗi khổ tâm, tin hay không thì tùy chị.”

“Nếu đã thế, vậy bất kỳ lúc nào cô cũng có thể dọn đi, về phía Minh Viễn tôi sẽ giải quyết giùm cô.”

Bạch Lộ ngăn người, không ngờ sự tình lại có thể chuyển biến như vậy. Cô còn tưởng ít nhất phải theo Chương Minh Viễn mất cả năm, không ngờ Chương Minh Dao thế mà lại làm cứu tinh của cô.

“Chị Chương, em cảm ơn chị. Em sẽ dọn đi ngay lập tức.”

Bạch Lộ không nói hai lời liền thu xếp đồ đạc, đồ cô mang đến đây vốn dĩ cũng không nhiều, mặc dù một mình sống ở Bắc Kinh chừng đó năm cô cũng có không ít vật dụng hành lý, nhưng đại đa số đồ đạc cô đều gửi lại ở chỗ Thiệu Dung. Lúc dọn đến nơi này của Chương Minh Viễn, cô chỉ mang theo vài bộ quần áo để thay cùng đồ dùng hằng ngày cần thiết, chỉ cần một vali du lịch là sắp xếp hết.

Chương Minh Dao chú ý đến hành lý đơn giản của cô, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc im lìm: “Sau khi rời khỏi đây cô có chỗ nào để đi chưa?”

“Có, chị không cần lo đâu.”

Bạch Lộ đã nghĩ kỹ, rời khỏi đây xong đêm nay tạm thời ngủ lại chỗ Thiệu Dung, ngày mai sẽ đi thuê nhà trọ. Chú thím đến Bắc Kinh khám bệnh vừa may cũng có chỗ ở.

Khi Bạch Lộ kéo vali hành lý đến quán bar Kỷ Hồi Túy của Thiệu Dung, chị đang chào hỏi một người khách nam tao nhã ngồi một mình. Khuôn mặt xinh đẹp đầy đặn mỉm cười khanh khách, bộ dạng nhìn nhau tình tứ vô hạn. Cô có chút sững sờ, bởi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt kiểu này của Thiệu Dung.

Thiệu Dung còn giới thiệu vị khách nam tao nhã tuổi ngoài ba mươi kia với Bạch Lộ: “Bạch Lộ, vị này là Thành tiên sinh.”

Cô càng ngây người, bởi Thiệu Dung chưa từng giới thiệu khách cho cô biết, nói không muốn cô đáp lời với mấy gã đàn ông chẳng ra gì kia. Vị Thành tiên sinh này, hiển nhiên là một ngoại lệ.

Nói riêng với nhau, Thiệu Dung quả nhiên thừa nhận, cô rất có cảm tình với Thành tiên sinh. Nói anh ta không phải loại đàn ông quen với những chốn trăng hoa, đến nơi này là chuyện ngoài ý muốn, cùng mấy người bạn

đi uống một ly cho vui. Thoạt đầu cô cũng chỉ tiếp đãi bình thường, nhưng dần phát hiện người đàn ông này rất lịch sự giữ lễ, không hề có hành vi sai quấy đối với cô, lời nói cử chỉ cũng tôn trọng có thừa, dần dà khiến cô phải tiếp đãi với một con mắt khác.

Bạch Lộ nhận ra manh mối, bèn dè dặt cẩn thận hỏi: “Chị Dung Dung, có phải chị thích anh ta rồi không?”

Thiệu Dung cười nhạt một cái, nụ cười thê lương: “Em yên tâm, mặc dù chị có cảm tình với anh ta, nhưng sẽ không dễ dàng phải lòng anh ta. Cái thứ tình yêu này, không phải loại con gái như chị xứng đáng có được.”

Biết được Bạch Lộ dễ dàng dọn khỏi chỗ Chương Minh Viễn như vậy, Thiệu Dung hơi kinh ngạc: “Thoát thân nhẹ nhàng thế sao, cũng tốt, cứ ở lại chỗ chị trước đã, nhà trọ có thể từ từ tìm, không cần vội.”

“Không được, em định hai ngày này phải thuê được chỗ trọ, chú thím nhỏ của em muốn tới Bắc Kinh khám bệnh.”

Ngày hôm sau Bạch Lộ xin nghỉ không đi làm, đội nắng chang chang chạy đi tìm nhà trọ. Chú thím lần này lên định đi bệnh viện Hiệp Hòa Bắc Kinh khám bệnh, cô nghĩ tốt nhất là thuê một căn phòng gần bệnh viện Hiệp Hòa. Đi hỏi bao nhiêu công ty môi giới, xem hết bao nhiêu phòng cho thuê cũng không hài lòng. Có cái trang bị không đầy đủ, có cái đầy đủ thì giá lại quá cao. Cuối cùng một công ty giới thiệu cho cô một nhà ở ghép, trang bị trong nhà tuy có hơi cũ nhưng đầy đủ mọi thứ.

“Nhà trọ này có hai phòng ở, hơn bốn mươi mét vuông. Hiện tại một phụ nữ vừa ly hôn đang thuê phòng lớn, còn lại một phòng nhỏ, tiền thuê mỗi tháng một ngàn ba. Phòng khách, nhà bếp, nhà vệ sinh dùng chung. Thế nào? Có muốn đến xem phòng không?”

Bạch Lộ cảm thấy vẫn có thể gánh được tiền thuê này, sau khi đi xem phòng xong cũng căn bản hài lòng, nghĩ thầm thôi chọn nơi này đi. Lúc ký

hợp đồng cứ theo quy củ trả một đặt ba, cô trả một lần hết năm ngàn hai, lấy được chìa khóa phòng xong lập tức gọi điện thoại cho thím nhỏ. Nói bà hay vấn đề chỗ ở đã được giải quyết, chú thím có thể tới khám bệnh bất cứ lúc nào.

Thím nhỏ dĩ nhiên rất vui mừng, nửa tiếng sau liền gọi điện lại cho cô nói đã mua được vé đêm nay, giữa trưa mai là tới.

“Có bệnh vẫn là nên đi kiểm tra càng sớm càng tốt, ngâm càng lâu trong lòng chung quy càng thấp thỏm. Bạch Lộ, ngày mai cháu có rảnh không ra ga đón chú thím chút? Tất nhiên nếu cháu không rảnh thì cứ nói thẳng địa chỉ cho chú thím, thím và chú cháu từ từ tìm tới cũng được.”

Lời lẽ khách sáo của thím nhỏ cô tự nhiên không cho là thật: “Cháu rảnh, cháu có thể đến đón chú thím. Ga Bắc Kinh rất lớn, thành phố Bắc Kinh càng lớn, cháu không đến đón thì chú thím khó lòng tìm đến chỗ cháu.”

Phải nói chuyện thuê phòng tiến hành quá sức thuận lợi, giải quyết xong một vấn đề lớn, Bạch Lộ thở phào nhẹ nhõm. Khi đến chỗ Thiệu Dung chuyển hành lý, cô cũng không dọn quá nhiều đồ, cứ đem vali hành lý mà cô xách đi khỏi nhà Chương Minh Viễn xách về chỗ mới. Những thứ khác cô tạm thời cũng không rảnh để dọn, thầm nghĩ đợi sau khi chú thím về cô mới từ từ chuyển đi đâu vào đó. Lúc này gian phòng nhỏ kia phải ở ba người, dĩ nhiên chú thím ngủ trên giường, còn cô hoặc là nằm đất, hoặc là ngủ trên sofa hai người ngoài phòng khách, dọn quá nhiều đồ đạc qua chiếm chỗ chẳng phải càng thêm phiền phức sao.

Lo xong chuyện phòng trọ, tiếp đến Bạch Lộ liền chạy đến bệnh viện Hiệp Hòa để làm quen một chút với điều kiện chung quanh, xem chỗ nào lấy số, chỗ nào chẩn bệnh, chỗ nào kiểm tra, vân vân. Ngày mai chú thím tới cô sẽ có thể phát huy tốt tác dụng dẫn đường.

Đương ở bệnh viện xem qua xem lại khắp nơi, tại một góc quanh Bạch Lộ chạm phải một khuôn mặt quen thuộc, là Thượng Vân. Trong tay ôm một bó hoa tươi, có lẽ là đến thăm người bệnh.

Sau khi kết thúc quan hệ một cách lặng lẽ với Dương Quang, Bạch Lộ không còn gặp lại anh, cũng không gặp lại người nhà của anh. Vụ án của Dương Quang vừa kết thúc, Thượng Vân liền không gọi điện cho cô nữa. Cô giống như khúc mía bị người ta nhai nuốt hết chất ngọt, nhổ ra một bên không ai để ý.

Lúc này bất ngờ gặp nhau, giật mình xong, Bạch Lộ vẫn xưng hô với bà như trước kia: “Dì Thượng.”

Thượng Vân khẽ gật đầu không nóng không lạnh, coi như là đáp lại cô. Ngần ngừng giây lát, cô rớt cuộc không nhận được: “Hiện giờ Dương Quang vẫn tốt chứ ạ?”

“Rất tốt, hai tháng nay nó với Mạnh Mạnh cùng đi Vân Nam. Vừa lúc nghỉ hè, Mạnh Mạnh rảnh rỗi liền theo nó đi ra ngoài giải khuây. Hai đứa nó ở Vân Nam chơi rất vui vẻ, không cần cô lại phí công lo lắng.”

Dường như sợ cô vẫn mang ảo tưởng trong lòng, ngừng một lát, Thượng Vân càng nói thẳng: “Bạch Lộ, Dương Quang và cô đã không còn quan hệ gì nữa. Giờ nó và Mạnh Mạnh đang yêu nhau, tôi hy vọng về sau cô đừng bao giờ quấy rầy nó nữa.”

Trong lòng Bạch Lộ khẽ chợn, như thể có gì đó bị chặt đứt. Trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt từng chút từng chút bao phủ đôi mắt. Thực ra trước đây cô đã sớm biết, nếu cô và Dương Quang chia tay, Ninh Mạnh chớp lấy cơ hội trở thành bạn gái của anh chỉ là chuyện sớm muộn. Thế nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Hơn nữa, dự liệu là một chuyện, thực sự nghe được tin tức này, Bạch Lộ vẫn cảm thấy khó chịu. Rất khó chịu rất khó chịu.

Đêm đó, Bạch Lộ nằm trong căn phòng mới thuê trần trọc không ngủ được. Thứ nhất là do thời tiết nóng quá, phòng ở vừa nhỏ vừa oi bức; thứ hai là cứ luôn không tự chủ được mà nhớ đến Dương Quang.

Thời gian cô và Dương Quang yêu đương bên nhau, là hai năm vui sướng nhất trong đời cô cho đến nay. Nhưng sự tồn tại của anh tựa như một tia nắng mặt trời nhỏ bé chiếu qua song sắt cửa sổ, vàng sáng bảy màu lướt qua trong chớp mắt, bỏ cô lại trong thế giới sau song sắt càng thêm tăm tối sau khi ánh nắng qua đi.

Dương Quang rời bỏ cô, rời bỏ mà trong lòng vẫn mang oán hận, cô thậm chí không có cách nào giải thích được gì với anh. Cô hy sinh bản thân để cứu anh, kết quả lại chỉ có thể trở mặt nhìn anh đi về phía người con gái khác.

Vừa nghĩ đến đây, trái tim như bị dao cắt, Bạch Lộ gằn như suốt đêm thức trắng.

Vài ngày liên tục ngủ không ngon giấc, trưa hôm sau khi Bạch Lộ đến nhà ga đón người, trạng thái tinh thần không tốt, đầu đau lâm râm. Chen chúc trong biển người tấp nập ở ga, đầu càng thêm đau.

Đang khó chịu thì di động reo, cô cứ tưởng tím nhỏ gọi đến, nhưng giọng nói vang lên bên tai lại lạnh lẽo như băng kết ngàn năm: “Bạch Lộ, cô đi đâu mất rồi? Ai cho cô dọn đi hả?”

Là Chương Minh Viễn, nghe giọng điệu có vẻ không tốt. Không phải Chương Minh Dao nói chị ta sẽ giải quyết bên phía Chương Minh Viễn sao? Hôm kia cô suốt đêm dọn đi, hôm qua phía anh ta cả ngày không hề có động tĩnh gì, cô còn tưởng đã thực sự thoát thân. Ngờ đâu... Cô chỉ cảm thấy đầu càng đau hơn: “Chị anh bảo tôi dọn đi.”

“Nhưng ngay từ đầu tôi đã nói rất rõ ràng với cô, cô dọn qua sống với tôi, cho đến khi nào tôi bảo cô chuyển đi mới thôi. Còn chưa tới lúc tôi bảo cô

dọn đi, nên bây giờ cô tập tức chuyển về lại cho tôi.”

Đầu đau đến không chịu nổi, trong lòng vì chuyện của Dương Quang mà vẫn còn khó chịu. Hai cái khó chịu gộp vào với nhau, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, Bạch Lộ gần như phát khóc gào vô điện thoại: “Chương Minh Viễn anh buông tha tôi có được không? Đừng cho rằng tôi dọn đi khỏi chỗ anh liền chạy tới tìm Dương Quang tiếp tục cuộc sống hạnh phúc hai người. Anh ấy đã có bạn gái mới rồi, anh ấy sẽ không cần tôi nữa. Anh nghe được tin này có cảm thấy rất hả giận rất thoải mái không hả?”

Đầu kia điện thoại yên lặng giây lát, đột nhiên nói sang chuyện khác: “Cô tới nhà ga làm gì?”

Hả, làm sao anh ta biết cô đang ở nhà ga? Ngẩn ra một lúc, Bạch Lộ mới phản ứng nhận ra loa phóng thanh của nhà ga đang thông báo đoàn tàu số N sắp về ga, chính là đoàn tàu mà chú thím cô ngồi. Cô bèn trả lời qua loa: “Tôi tới đón người.”

“Đón ai?”

Bạch Lộ không muốn nhiều lời: “Không liên quan đến anh.”

Anh ta cũng không hỏi thêm: “Đón người xong mau quay lại đây. Bạch Lộ, tôi mặc kệ chuyện của cô, dù sao tôi chưa cho cô dọn đi thì cô không thể đi. Hôm đó tôi cũng không cầm dao bức ép cô, mà là lựa chọn do chính cô chọn lấy, lựa chọn của mình thì tự mình phải chịu trách nhiệm, đừng có đổ trách nhiệm lên tôi. Ban đầu đúng ra cô không nên tự mình trêu chọc tôi, bây giờ đừng có đứng trước mặt tôi khóc lóc sụt sùi đòi thông cảm, tôi không chịu nổi màn này đâu.”

Cô thực sự tức muốn khóc, nhưng lại hít sâu một hơi nuốt nước mắt vào trong, tự nhủ cho dù thế nào cũng không được khóc trước mặt anh ta. Trong lúc giận dữ, cô những muốn mang theo chút phiền toái về cho anh ta:

“Được, Chương Minh Viễn, tôi đón người xong sẽ mau chóng quay về. Anh chờ đó đi.”

Chắc là anh ta cũng nghe ra gì đó: “Cô đừng tính chơi xấu tôi cái gì đấy nhé?”

Cô quả thực trong lúc giận dữ muốn đón chú thím đưa thẳng đến căn hộ cao cấp của anh ta, đỡ phải ba người chen chúc ở trong cái phòng đơn bé tí kia. Có điều bất quá cũng chỉ là giận dữ mà thôi, bị anh ta phản ứng nhanh nhạy hỏi vặn lại như thế, cô lập tức đánh mất luôn ý định đó.

Cô bèn nói một cách khô khốc: “Tôi nào dám chơi xấu anh, anh là ai, tôi là ai chứ, chẳng phải lấy trứng chọi đá sao. Chương Minh Viễn, cứ coi như tôi xin anh nghỉ vài ngày được không? Mấy hôm nay tôi thực sự có việc, tạm thời không rảnh để dọn về.”

“Cô có việc gì?”

Thở dài bất đắc dĩ, cô kể sơ lại chuyện chú thím đến Bắc Kinh khám bệnh. Anh ta trầm ngâm giây lát: “Được, tôi tạm thời gia hạn cho cô vài hôm. Có điều tôi cảnh cáo cô Bạch Lộ, cô đừng có giở trò gì với tôi nữa đấy.”

Giọng điệu hoàng ân lai láng, đáng ghét đến nỗi cô thực sự muốn quăng luôn điện thoại trong tay.

Đón được chú thím lặn lội đường xa tới đây xong, Bạch Lộ trước hết dẫn hai người đi ăn cơm, rồi mới dẫn họ đến phòng trọ mới thuê. Ngồi xe lửa mười mấy tiếng đồng hồ rất mệt, cô bảo hai người vào trong phòng nhỏ nghỉ ngơi. Bản thân cô vài ngày không ngủ ngon, lúc này đầu đau, mệt lả, cả người đều kiệt sức, mà cũng không có giường chiếu cho cô nằm xuống nghỉ ngơi. Trên ghế sofa hai người ngoài phòng khách, cô gái vừa ly dị thuê chung nhà đang thoải mái nằm xem ti-vi, cô không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm đại một chiếc ghế dựa ngồi xuống nghỉ chân.

Thím nhỏ không cho ra ngoài ăn cơm tối, bà cũng theo năm ký mì sợi tối đây, xuống bếp nấu ba bát mì: “Bắc Kinh giá cả cao đồ thì đắt, chúng ta tiết kiệm được cái gì hay cái đó.”

Ăn tối xong, ba người ngồi xuống bàn chuyện ngày mai đến bệnh viện khám. Bạch Lộ nói với chú thím, hôm qua cô đã đến bệnh viện xem trước, ngày mai sẽ theo hai ông bà cùng đi.

Lúc nhắc tới chuyện hôm qua đến bệnh viện, lồng ngực Bạch Lộ lại nhói đau, giống như có một cái gai đâm trong máu thịt, vừa chạm nhẹ liền đau buốt không chịu nổi. Không muốn nghĩ nhiều đến chuyện không thoải mái, cô lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Mân xin nghỉ tiếp vài ngày, chú thím khó có được một chuyến tới Bắc Kinh, cô muốn mấy ngày này cứ theo cô chú đi khám bệnh trước đã. Nếu bệnh không có gì đáng ngại, lại dẫn hai người đi chơi khắp nơi trong thành Bắc Kinh. Tốt xấu gì hai người cũng có ơn nuôi dưỡng đối với cô.

Đến bệnh viện khám bệnh phải sớm đi xếp hàng lấy số, cho nên đêm đó mọi người đều đi ngủ sớm. Bạch Lộ nằm ngủ một mình trong phòng khách mới phát hiện đã quên mua một chiếc quạt điện. Buổi trưa khi cô gái kia ngồi trong phòng khách xem ti-vi đã bê quạt điện từ trong phòng cô ra, cô ta vừa đi tất nhiên liền bê vào lại. Mặc dù trong phòng nhỏ có một chiếc, nhưng chú thím cần dùng. Cô nghĩ chịu đựng một chút, cứ tạm thế này đi ngủ. Người thời trước không có quạt điện lẫn điều hòa chẳng phải cũng sống qua những ngày hè như thế này sao.

Thế nhưng thật sự là quá nóng, nóng đến nỗi cô hoàn toàn không ngủ nổi. Sô-pha quả thực giống như cái chảo rán nung cho cô lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được. Thực ra cô rất mệt rất muốn ngủ, nhưng cái nóng như thiêu đốt khiến cô không tài nào ngủ yên. Hai bên huyệt thái dương lại giật giật đau đớn, như thể có hai cây búa nhỏ không ngừng nện xuống. Cô khó chịu muốn chết, yếu hầu khô khốc, định đứng dậy uống ngụm nước, vừa

đứng lên thì một cơn đau váng mắt hoa ập đến, theo một tiếng rầm vang lên, hai mắt cô tối sầm lại không còn thấy gì nữa.

Nghe thấy tiếng động khác thường, chú thím Bạch Lộ cùng nhau mở cửa ra ngoài xem động tĩnh. Thấy cô ngất xỉu trên nền đất liền giật nảy người, nhất thời tinh thần luống cuống. Những muốn đến Bắc Kinh tìm cháu gái dẫn họ đến bệnh viện lớn khám, ai ngờ cháu gái đã ngã xuống trước. Hai người lần đầu tiên đến thành Bắc Kinh này, nơi chốn không quen, người cũng không biết, thế này bảo hai người tìm ai xin giúp đỡ đây?

Luống cuống cả buổi, vẫn là chú nhỏ vỗ đầu nảy ra chủ ý: “Lúc này không phải Lộ Lộ vừa gọi điện cho cấp trên xin nghỉ sao, mau lấy di động của nó gọi đi, thời khắc quan trọng phải tìm đến lãnh đạo cơ quan nha!”

Tại một câu lạc bộ cao cấp nào đó, Chương Minh Viễn và Âu Vũ Trì đang ngồi với nhau đợi vài người bạn cũ, vừa uống rượu vừa thưởng thức màn biểu diễn tuyệt vời của một ban nhạc Mỹ. Lúc di động reo, anh không hề hay biết, là một cô em nước ngoài ngồi bên cạnh nhắc anh: “Này, điện thoại anh reo kìa.”

Là Hoắc Mân gọi điện tới, nói Bạch Lộ đột nhiên té xỉu ở phòng thuê, chú thím cô ấy cuống quýt bối rối không biết làm sao, gọi điện nhờ cô trợ giúp. Thế nhưng hiện giờ cô đang ở Thuận Nghĩa, tạm thời không chạy đến được.

“Cố vấn Chương, anh có thời gian không, hoặc là phái người nào đó qua xem xem có chuyện gì không?”

Bạch Lộ đột nhiên ngất xỉu ư? Sáng nay lúc gọi điện cho cô vẫn còn khỏe lắm mà. Chương Minh Viễn hoảng hốt, nhưng không để lộ ra, cố sức trả lời thật lãnh đạm: “Biết rồi, tôi sẽ cho người qua xem sao.”

Chần chừ giây lát, Chương Minh Viễn vẫn gọi di động cho lái xe Đại Cường đang chờ bên ngoài, báo một cái địa chỉ: “Tôi có một người bạn ở

chỗ này, vừa nãy gọi điện đến nói đột nhiên bị choáng, anh chạy qua xem tình hình như thế nào rồi báo tôi biết.”

Hiện giờ Chương Minh Viễn đi đâu cũng đều không tự mình lái xe mà phải nhờ tài xế lái thay. Lão già đã ra lệnh sống chết: “Bố thực sự chịu không nổi bị mày dọa rồi, mày hiếu thảo một chút cho bố an tâm sống qua vài ngày vui vẻ đi.”

Lái xe Đại Cường vâng lời đi qua, Chương Minh Viễn tiếp tục ngồi trong câu lạc bộ xem biểu diễn. Nhưng diễn xuất dường như không tuyệt vời như ban nãy, không còn hấp dẫn anh nữa, càng xem càng tẻ nhạt vô vị. Hở một tí lại lấy điện thoại ra kiểm tra, xem liệu có cuộc gọi nhớ nào bị tiếng nhạc át đi mà không phát hiện ra không.

Di động cuối cùng cũng đổ chuông, hiển thị gọi đến là Đại Cường, anh lập tức nghe máy: “Thế nào rồi?”

Giọng nói của Đại Cường hết sức kinh hoàng: “Xin lỗi Chương tiên sinh, tôi đã sắp đến nơi được dặn, thế nhưng tới ngã tư đột nhiên có một đứa bé lao ra, tôi kịp thời phanh xe, nhưng vẫn bị người ta chặn lại không cho đi. Nói cái gì mà đứa bé bị trầy xước, nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra tỉ mỉ.”

Anh nhăn mày: “Được rồi, anh mang đứa trẻ đi kiểm tra trước đi.”

Cúp điện thoại xong, Chương Minh Viễn trực tiếp nói với Âu Vũ Trì: “Cho tớ mượn xe chút.”

Âu Vũ Trì sững sốt: “Cậu tha cho tớ đi, cái gì tớ cũng có thể cho cậu mượn nhưng không dám cho mượn xe đâu, bị lão già nhà cậu biết được thì tớ thảm chắc luôn. Không phải cậu có lái xe chờ bên ngoài sao?”

Chương Minh Viễn không rảnh nói nhiều: “Anh ta vừa đi rồi, anh ta ở đây tớ còn tìm cậu làm gì. Không cho mượn vậy thì cậu chở tớ một chuyến

đi. Vốn không định làm trở ngại cậu tiếp tục coi biểu diễn, nhưng cậu không phối hợp thì tớ cũng hết cách.”

3.

Khi Bạch Lộ mở mắt ra, phát hiện chính mình đang nằm trong phòng bệnh trắng toát như động tuyết của bệnh viện, chú nhỏ và thím nhỏ đang ngồi kế bên thì thăm nói chuyện. Thấy cô tỉnh lại, hai người nhất loạt vây tới, vẻ mặt vui mừng: “Cuối cùng cũng tỉnh, tỉnh là tốt rồi.”

Thoạt đầu cô có chút mơ hồ, nhưng rất nhanh nhớ ra chuyện xảy ra đêm qua, cực kỳ áy náy: “Ngại quá, chú thím, vốn dĩ nói cháu dẫn chú thím đến bệnh viện khám, kết quả lại để chú thím đưa cháu vào viện trước mất.”

Ai dè thím nhỏ lập tức xoa hai tay: “Thím và chú cháu vừa tới Bắc Kinh, nào có biết cổng bệnh viện Bắc Kinh mở bên nào đâu! Tối qua là bạn cháu chạy tới đưa cháu đi viện đấy!”

Cô ngây người: “Bạn cháu, bạn nào của cháu?”

Thím nhỏ không nói rõ, chỉ bảo tối qua sau khi cô té xỉu cả hai ông bà đều hoảng hốt lo sợ, liền lấy di động của cô gọi cho cấp trên mà cô vừa gọi điện xin nghỉ phép nhờ giúp đỡ. Người nhận điện rõ ràng là nữ, nhưng chạy tới lại là hai chàng trai. Gõ cửa hỏi Bạch Lộ có phải ở đây không, bà cho hai người vào xong, chàng trai cao cao vừa nhìn thấy bộ dạng mặt mày tái xanh hôn mê bất tỉnh của cô liền bế lên bảo phải đưa đi bệnh viện.

“Hai cậu bạn kia của cháu trông có vẻ rất có lai lịch, điện thoại một cái liền gọi đến một vị bác sỹ chuyên khoa tới kiểm tra cho cháu. Bác sỹ nói cháu chỉ bị cảm nắng, không cần lo lắng, có điều khi ngất xỉu trán đập vào bàn trà, bị bầm một khối. Sợ nào bị chấn động, đề nghị tốt nhất là nhập viện quan sát hai mươi tư giờ. Họ liền yêu cầu một phòng bệnh đơn. Ý thím là phòng bệnh đơn nhất định bất tiện, chỉ cần nằm đại một giường phổ thông nào đó chịu đựng một ngày là được, có thể tiết kiệm chút nào hay chút ấy.

Nhưng vị Chương tiên sinh bế cháu tới bệnh viện kia lại nói tiền thuốc men cậu ta sẽ lo. Lộ Lộ, rốt cuộc cậu ta là bạn thế nào với cháu? Có phải bạn trai không?”

Chương tiên sinh trong miệng thím nhỏ, Bạch Lộ vừa nghe tự nhiên liền biết chính là Chương Minh Viễn, người còn lại là ai? Cô đoán rất có thể là Âu Vũ Trì hoặc một người bạn nào khác của anh ta. Tối qua không ngờ là anh ta đến đưa cô đi viện, cô có phần ngạc nhiên. Câu hỏi của thím nhỏ khiến cô dở khóc dở cười: “Không phải ạ, thím nhỏ nghĩ đi đâu vậy. Anh ta... anh ta là cố vấn của công ty bọn cháu, cũng coi như là cấp trên của cháu.”

Vẻ mặt của thím nhỏ rõ ràng không tin: “Nếu cậu ta chỉ là cấp trên của cháu, cứ sao lại nói mình sẽ phụ trách tiền thuốc men? Hơn nữa cậu ta không nhận mình là cấp trên của cháu, chỉ nói là bạn cháu thôi.”

Bạch Lộ không biết làm sao giải thích quan hệ phức tạp giữa cô và Chương Minh Viễn, bèn chống đỡ qua loa: “Anh ta chỉ khách sáo một tiếng ấy mà, cháu sao có thể để anh ta trả tiền thuốc chứ.”

Thím nhỏ xem xét bộ dạng không muốn nói thêm của cô cũng không truy hỏi nữa, bèn thuận theo ý cô nói tiếp: “Lộ Lộ, cậu ta thực sự là cấp trên của cháu nha! Vậy cấp trên này của cháu cũng nhiệt tình ghê. Đúng rồi, thím thấy cậu ta có vẻ rất quen thuộc với bác sĩ ở bệnh viện này, cháu xem liệu có thể nhờ cậu ta giúp đỡ, tìm bác sĩ tốt một chút làm kiểm tra kỹ lưỡng cho chú cháu được không?”

Bạch Lộ ngăn người: “Thím nhỏ, hôm qua cháu vừa làm phiền người ta, không nên quấy rầy họ mãi.”

Thím nhỏ không từ bỏ ý định: “Cháu thử chút thôi, không được thì tính sau.”

Bạch Lộ chỉ có thể âm ờ đối phó: “Được ạ, để cháu lựa lúc đi hỏi anh ta xem.”

Bạch Lộ tuyệt đối sẽ không mở miệng nói chuyện này với Chương Minh Viễn, vả lại mấy ngày nay cô “xin nghỉ phép” không về căn hộ, cũng không gặp được Chương Minh Viễn. Nhưng cô không ngờ, lúc chạng vạng Chương Minh Viễn lại tới bệnh viện. Trước khi vào phòng bệnh có khả năng anh ta đã làm việc với bác sĩ, nên vừa tới liền nói luôn: “Thu xếp đồ đạc xuất viện đi, bác sĩ bảo đã không việc gì nữa rồi.”

Cô ngạc nhiên: “Hiện tại không thể làm thủ tục xuất viện mà?”

“Thủ tục ngày mai tôi sẽ bảo người đến làm, hôm nay xuất viện trước đã.”

Cô vốn dự định ngày mai ra viện, nhân tiện dẫn chú thím đi nhận sổ làm kiểm tra chuyên khoa. Nhưng anh ta lại chạy tới phá ngang sắp đặt của cô, còn không ngừng hối thúc cô nhanh lên. Cô không tình cũng chẳng nguyện: “Anh có việc thì cứ đi trước đi, tự tôi có thể về nhà.”

“Không được, hôm nay em phải theo tôi chuyển về.”

Cái gì? Không phải đã nói “xin nghỉ phép” rồi sao! Nhưng anh ta lại tỏ thái độ không châm chước nhân nhượng: “Tôi đổi ý rồi, em phải nhanh chóng dọn về.”

Cô tức gần chết, nhưng không thể làm gì hơn, đúng lúc thím nhỏ mang một bình nước sôi đi vào, càng không thể nói chuyện. Thím nhỏ lại nghe được câu cuối cùng của anh ta, vừa đặt bình nước sôi xuống liền hỏi: “Chương tiên sinh, cậu bảo Lộ Lộ nhà chúng tôi dọn đi đâu?”

Cô những muốn ngăn lại nhưng không kịp, anh ta nói gãy gọn: “Dọn về nhà cháu, hai tháng nay Bạch Lộ đều ở nhà cháu, chắc là cô ấy chưa nói với cô chú nhỉ.”

Bạch Lộ trông thấy ánh mắt của thím nhỏ lập tức sáng lên: “Hóa ra cậu thực sự là bạn trai của Lộ Lộ nha, sáng nay tôi hỏi nó còn không chịu nhận đó. Con bé này chắc là then thùng, không tiện nói cho chú thím. Thực ra cái này có gì đâu, bây giờ là thời đại nào rồi chứ, nam nữ trẻ tuổi yêu đương tìm đối tượng, sống chung trước hôn nhân cũng là hiện tượng thực bình thường. Cô chú mặc dù già rồi, nhưng không có phong kiến đến thế.”

Bạch Lộ mặt mũi đỏ bừng, đã bị Chương Minh Viễn chọc giận, còn bị lời nói của thím nhỏ làm cho xấu hổ.

Thím nhỏ không hay biết gì cả, cứ tự cho là đúng, cô đã liếc thấy khoe miệng Chương Minh Viễn lại nhếch lên điệu cười ba phần như có như không. Mà thím nhỏ nói xong, còn thân thiết thay đổi xưng hô: “Cháu Chương à, nếu cháu đã là bạn trai của Lộ Lộ, cháu lại quen biết với bác sĩ ở bệnh viện này, vậy bệnh đau dạ dày của chú nó cháu xem liệu có thể giúp tìm một bác sĩ giỏi giỏi không...”

“Thím nhỏ, thím thu dọn đồ đạc đi chúng ta về.”

Bạch Lộ không thể không cắt ngang mạch thao thao bất tuyệt của thím nhỏ, cứ để bà nói mãi như thế, cô sẽ xấu hổ muốn độn thổ mất. Cũng may Chương Minh Viễn ngoại trừ điệu cười châm biếm chỉ cô mới có thể nhìn thấy ra, cũng không có hành vi cử chỉ nào khác khiến người đối diện khó xử. Còn rất lễ phép gật gật đầu với thím nhỏ: “Cháu hiểu ý cô rồi, cháu sẽ nói chuyện với bệnh viện.”

Thím nhỏ tự nhiên liền mặt mày rạng rỡ: “Cảm ơn cháu Chương.”

Mở miệng ra là cháu Chương, Bạch Lộ thực tình hết nói nổi. Cả đám lãnh đạo lớn nhỏ trong công ty bọn cô, bất kể già hay trẻ hơn Chương Minh Viễn bao nhiêu tuổi, đều chưa bao giờ cậy mình già cả mà gọi anh ta là cháu Chương. Tất cả đều gọi cố vấn Chương một cách cung kính lễ độ.

Mãi đến khi xuống lầu lên xe của Chương Minh Viễn, thím nhỏ của cô tuy không biết hiệu xe nổi tiếng, nhưng cũng nhìn ra được chiếc Land Rover oai vệ phi phàm không phải là thứ mấy chiếc xe con bình thường chạy trên đường cái có thể so sánh, hơn nữa còn có lái xe cung cung kính kính mở cửa cho họ. Tức thì đem hai chữ “cháu Chương” nuốt vào bụng, không dám gọi bữa bãi nữa.

Chương Minh Viễn trước tiên đưa Bạch Lộ về phòng thuê lấy hành lý, cũng thuận tiện đưa thím nhỏ của cô về. Vali hành lý kia mấy ngày nay bị cô xách đi xách về, cuối cùng vẫn phải quay lại nơi cô không muốn quay lại nhất.

Trong lòng Bạch Lộ cực kỳ buồn bực, nhưng thím nhỏ lại luôn tỏ vẻ vui mừng thay cô, ngồi trong phòng nhỏ kéo tay cô dặn đi dặn lại: “Lộ Lộ, thật không ngờ ở Bắc Kinh cháu lại tìm được một người bạn trai điều kiện tốt đến thế. Chương tiên sinh vừa nhìn là biết người có máu mặt lẫn thân phận, xem chừng cũng rất để ý đến cháu. Nếu cháu có thể lấy cậu ta, tuyệt đối là chỗ ngon lành, ba mẹ cháu dưới tuổi vàng cũng có thể yên tâm rồi.”

Lấy cái gì theo cái gì chứ! Thím nhỏ không hiểu gì cả, Bạch Lộ cũng không định làm cho bà hiểu. Sau khi ứng phó lấy lệ những câu hỏi mất cả buổi của bà, liền xách vali hành lý đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Chương Minh Viễn dường như còn miễn cưỡng hơn cô, đang tán gẫu qua lại với chú cô. Đối mặt với chú thím cô, anh ta còn thực sự giống như một người bạn trai đúng chuẩn, rất phong độ ga-lăng đón lấy vali hành lý: “Để tôi.”

Ở trước mặt chú thím mình, cô cũng hết sức phối hợp với anh ta. Nhưng vừa ra khỏi cửa, vừa rời khỏi tầm mắt của chú thím, cô liền giành lấy vali hành lý quật cường muốn tự xách. Anh ta khẽ cong khöhe môi thành nụ cười như có như không, cũng không tranh giành với cô, tự ý lấy ra một điều thuốc lá châm lửa, hút vào với vẻ suy nghĩ gì đó.

Suốt đường đi cô đều trầm mặc, anh ta cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ hút thuốc. Hơi thuốc lá dày đặc trong khoang xe hun cô không chịu nổi, cô bèn mặc kệ không khí nóng bức bên ngoài, hạ cửa kính xe xuống vị trí thấp nhất. Không biết anh ta có nhận ra không, điếu thuốc trong tay chưa hút xong liền vứt đi.

Sau khi về đến căn hộ, anh ta mới chậm chạp mở miệng nói: “Ăn tối chưa? Có muốn ra ngoài ăn gì không?”

Cô cứng cỏi trả lời: “Ăn rồi, không cần.”

“Vậy có muốn uống gì không? Trong tủ lạnh có sữa tươi, nước trái cây và nước ngọt.”

Thái độ của anh ta không khỏi có phần quá tốt, tốt đến nỗi khiến cô nảy sinh nghi ngờ: “Tại sao khi không lại tử tế vậy?”

Khi không lại tử tế – năm chữ này đột nhiên khuấy động đến ký ức nào đó của Chương Minh Viễn, khóe miệng anh ta cong lên, trong điệu cười nhẹ mang theo một tia bồn chồn: “Khi không lại tử tế thì không tặc cũng trộm đúng không? Em nói xem tôi muốn trộm cái gì của em? Tôi lại muốn...”

Anh ta kéo dài giọng không nói tiếp, Bạch Lộ bỗng nhiên đỏ mặt: “Nói nhảm không.”

Cô kéo vali hành lý đi thẳng về phòng, không thèm để ý đến anh ta nữa. Anh ta cũng không đi theo, giống như những lần trước đây, chỉ cần cô về phòng anh ta cũng không đi theo nói gì nữa. Một cách vô tình hay cố ý, anh ta chưa bao giờ vào phòng của cô. Mấy lời mặ mặ nhạt nhạt có vô vị có thú vị này, có thể né tránh toàn bộ không nghe gì cả.

4.

Sáng sớm hôm sau Bạch Lộ đã thức dậy. Hôm nay cô phải dẫn chú thím đến bệnh viện kiểm tra, phải đi sớm xếp hàng lấy số.

Cửa phòng Chương Minh Viễn vẫn đóng kín, rõ ràng vẫn còn đang ngủ. Trên bàn trà ngoài phòng khách đặt một tờ giấy bắt mắt, nét chữ viết trên đó trông mạnh mẽ cứng cáp, bảo rằng lái xe sẽ đợi cô ở dưới lầu lúc tám giờ, đón chú thím cô xong thì đến bệnh viện tìm một vị phó viện trưởng nào đó, tự ông ta sẽ sắp xếp bác sĩ làm kiểm tra trị liệu cho chú cô.

Bạch Lộ xem đi xem lại tờ giấy mấy lần liên tiếp với vẻ không tin được. Hôm qua lúc thím nhỏ mạo muội đưa ra thỉnh cầu, điệu cười như có như không trên khóe môi Chương Minh Viễn rõ ràng có ý châm biếm, cuối cùng mặc dù có bảo sẽ đi nói chuyện nhưng nghe thế nào cũng giống như một câu khách sáo. Không ngờ anh ta ấy vậy mà thực sự thu xếp đâu vào đó cho họ, cô thực sự không tưởng tượng được. Sao bỗng dưng anh ta lại hảo tâm vậy chứ?

Ngớ người trong giây lát, Bạch Lộ cũng không rảnh nghĩ ngợi nhiều. Mặc gì phải quan tâm đến chuyện cứ sao anh ta lại hảo tâm đột xuất, nếu đã bắc xong cầu thì cứ thế mà đi thôi. Thời buổi này khám bệnh khó, khám được bác sĩ tốt càng khó hơn, xếp hàng muốn khám chuyên gia có khi bốc trúng số một cũng không được, trong khi một câu của anh ta liền vời được phó viện trưởng ra mặt thu xếp, cô còn do dự gì chứ? Mau chóng dẫn chú nhỏ đi thôi.

Tại bệnh viện, nhóm ba người họ quả nhiên được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, bác sĩ chuyên khoa hỏi han chẩn bệnh vô cùng kỹ lưỡng, các mục kiểm tra cũng làm hết sức cẩn trọng. Khám bệnh cũng là việc tốn thời gian gần như bậc nhất, đợi có kết quả các mục kiểm tra xong thì cũng đã đến chiều. May là vấn đề không đáng ngại. Bác sĩ kê một ít thuốc dặn dò về nhà điều dưỡng cẩn thận. Mọi người đều đồng loạt thở phào một hơi.

Kết quả chẩn đoán chính xác không có vấn đề gì, chú thím nhỏ liền lên kế hoạch mua vé tàu ngày mai hoặc ngày kia đặng sớm về quê. Con gái họ, Trân Trân, năm nay mười bảy tuổi, vài ngày nữa khai giảng là lên lớp mười hai rồi, làm cha mẹ ở giai đoạn quan trọng này chỉ hận không thể mỗi ngày hai mươi tư tiếng theo sát sao đốc thúc việc học tập của con. Hơn nữa xin nghỉ ở cơ quan cũng bị trừ tiền lương, có thể trả phép trước hạn đi làm sẽ được trừ tiền ít đi một ngày. Bạch Lộ muốn giữ hai người ở lại Bắc Kinh chơi vài hôm, hai người ngẫm nghĩ rồi rốt cuộc vẫn thôi.

Thím nhỏ nói: “Lần này không đi chơi, đợi Trân Trân nhà chúng ta năm sau thi đậu đại học Bắc Kinh, chú thím theo nó lên nhập học sẽ thông thả ở chơi vài ngày. Đến lúc đó lại tới làm phiền cháu. Tốt nhất khi ấy cháu và Chương tiên sinh đã kết hôn rồi, chú thím lên sẽ không lo không có chỗ ở.”

Bạch Lộ mỉm cười gượng gạo, không trả lời câu này. Chú nhỏ còn ở một bên bổ sung nói: “Lộ Lộ, tối qua chú nói với Chương tiên sinh nhờ cậu ấy sau này chăm sóc cháu cho tốt, cháu ở Bắc Kinh có cậu ta trông nom, chú rất yên tâm. Chú nghĩ anh chị hai ở dưới tuổi vàng cũng an lòng.”

Cô nghe mà giật mình, bỗng nhiên hiểu ra điều gì: “Chú nhỏ, tối hôm qua chú nói gì với anh ấy vậy?”

“Cũng không có gì, nói chuyện phiếm linh tinh thôi. Chú chỉ bảo cậu ta chăm sóc cháu cho tốt. Tuy rằng cháu chưa bao giờ nói ra, nhưng chú nhỏ có thể hình dung mấy năm nay cháu một mình ở Bắc Kinh nhất định không dễ dàng gì, chịu không ít khổ sở. Ba mẹ cháu mất sớm, hai chú cũng chỉ có thể dẫn lòng, tiền học đại học vẫn là cháu tự mình vừa học vừa làm giải quyết. Cũng may bây giờ cháu có một cậu bạn trai điều kiện ưu việt, cũng coi như khổ tận cam lai.”

Nghe lời nói của chú nhỏ, Bạch Lộ không khó đoán ra thân thế của mình nhất định đã bị chú đem kể vanh vách cho Chương Minh Viễn nghe rồi. Nhất thời vô cùng tức giận mà không tài nào phát tác. Chú nhỏ không hay

biết gì cả, thực sự tưởng rằng Chương Minh Viễn là bạn trai cô nên mới có thể... nói rõ với anh ta như thế.

Nếu tối qua cô không dẫn Chương Minh Viễn lên lầu mà để anh ta chờ dưới nhà thì tốt rồi. Thế nhưng cứ như thế anh ta sợ cô chấp cánh bay mất, kiên trì muốn theo cô lên nhà. Kết quả, trong chốc lát khi cô và thím nhỏ ở trong phòng thu xếp đồ đạc, anh ta lại biết được thân thế cô từ miệng của chú nhỏ, còn không biết đã hiểu cặn kẽ tới mức độ nào.

Khi Bạch Lộ về đến căn hộ chung cư, phát hiện Chương Minh Viễn lần đầu tiên từ trước đến nay không có đi ra ngoài, ngồi dựa vào ghế sofa say sưa xem thi đấu đua xe công thức F1. Cô lờng lự giây lát, nhưng vẫn không nhịn được mà bước đến hỏi: “Tối qua chú tôi nói gì với anh thế?”

Anh ta nghe mà như không, chỉ lo dán mắt vào ti-vi: “Đừng ồn, tôi đang xem thi đấu. Trận đấu này trong nước không có tiếp sóng, là bạn ở nước ngoài đặc biệt ghi hình trực tiếp phát tới cho tôi đấy.”

Cô dứt khoát đứng chặn trước ti-vi: “Rốt cuộc chú nhỏ của tôi đã nói gì với anh rồi?”

Lúc này anh ta mới uể oải nhìn liếc cô một cái: “Không nói gì cả, ông ấy bảo tôi chăm sóc em cho tốt, nói ba mẹ em qua đời sớm, mình em con gái không cha không mẹ thật đáng thương. Tôi vừa nghe thấy em đáng thương như vậy nên tối qua mới đối xử với em tốt một chút. Nhưng em lại không biết cảm kích, còn nghi ngờ tôi không phải tặc cũng trộm.”

Quả nhiên là như vậy, Bạch Lộ khẽ cắn môi dưới, trong lòng tức giận không nói nên lời. Mà cơn tức này không thể trút lên chú nhỏ, tương tự cũng không thể trút lên Chương Minh Viễn, là chú nhỏ muốn kể anh ta nghe, có liên can gì đến anh ta đâu? Thế nhưng cô thực sự rất bực bội, bởi cô thực sự không muốn để Chương Minh Viễn biết chuyện của mình.

Nhưng cô càng không muốn cho anh ta biết, anh ta lại càng có năng lực suy đoán học một biết mười: “Năm năm trước em lấy một vạn tệ của tôi nộp học phí đại học à?”

Cô cứng người, cứ việc giận cá chém thớt mà nổi cáu: “Chương Minh Viễn, một vạn tệ kia đã trả lại anh rồi, mắc chi anh phải để ý tôi khi ấy dùng nó làm gì? Không liên can tới anh.”

Anh ta cũng không giận, thông thả nói sang chuyện khác: “Vậy bệnh của chú em không sao chứ?”

Nhắc đến chuyện này, cô lập tức không nữa tiếp tục phát cáu với anh. Đem giọng nói hạ xuống cao độ bình thường, ngữ khí cũng dịu đi vài phần: “Chú tôi không sao, chuyện... hôm nay khám bệnh... cảm ơn anh đã thu xếp.”

Nói cảm ơn với anh ta cô ít nhiều cảm thấy mất tự nhiên, câu cuối cùng tiếng nói dè xuống thật thấp. Chẳng biết anh ta vô ý hay cố ý: “Nói gì cơ? Lí nhí như muỗi kêu ấy, không nghe rõ gì cả.”

Cô không muốn lặp lại: “Nghe không rõ thì quên đi.”

Anh ta nhìn cô một cái, không nói gì thêm nữa, nhưng khóe môi ẩn chứa một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười này rõ ràng thể hiện ban nãy anh ta đã nghe rõ, cô bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, vội quay đầu bỏ về phòng.

Bạch Lộ mua vé ngày mốt cho chú thím, khăng khăng giữ hai người ở lại Bắc Kinh chơi một ngày. Chẳng dễ gì đến được Bắc Kinh một lần, dù thế nào cũng phải đi thăm Thiên An Môn với Trường Thành chứ. Quảng trường Thiên An Môn người ngợm chen chúc, Vạn Lý Trường Thành càng bạt ngàn người, người đông đến nổi nước cũng bắn không vào. Nếu có ai bị sẩy chân ngã một cái, bảo đảm sẽ không ngã được đến mặt đất, mà là ngã trên thân người ta.

Ở hai nơi này dạo qua một vòng rồi về, hai người đều lắc đầu: “Đây chả phải tham quan Thiên An Môn với Trường Thành, đây căn bản chính là đi ngắm biển người nhưng nhúc a.”

Xe lửa khởi hành hơn bảy giờ tối, Bạch Lộ mời chú thím ăn cơm tối ở một hiệu ăn gần nhà ga. Hai người còn muốn bảo cô gọi “bạn trai” Chương Minh Viễn tới, tất nhiên cô một mực không chịu: “Anh ấy rất bận, không cần gọi anh tới đâu.”

Mãi đến khi chú thím lên tàu, ông bà còn dặn dò cô hết lần này đến lần khác, phải ăn ở với bạn trai cho tốt, đối tượng tốt có điều kiện ưu việt như vậy có đốt đuốc cũng khó lòng tìm được. Cô gật đầu lấy lệ, còn trong lòng thì cười khổ không thôi.

Sau khi chú thím về, Bạch Lộ đi trả phòng thuê, tuy chỉ trọ có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng vì cô đơn phương muốn hủy hợp đồng thuê, nên chủ nhà chỉ chịu đưa lại tiền cọc chứ không trả lại tiền thuê tháng này cho cô, bảo coi như phí vi phạm hợp đồng. Cô cũng không tranh cãi, có thể trả bao nhiêu hay bấy nhiêu. Chỉ là có chút phiền muộn nho nhỏ, nếu sớm biết thế này, chi bằng ngay từ đầu mời chú thím đến khách sạn ở cho xong, chi phí chẳng khác là bao, mà ở lại thoải mái hơn.

Mấy ngày nay không thấy bóng dáng Chương Minh Viễn đâu, lái xe Đại Cường ngược lại ngày nào cũng chờ dưới lầu đưa đón cô. Nói là Chương tiên sinh căn dặn, anh ấy không ở Bắc Kinh thì cứ phục vụ cho cô Bạch. Cô hơi sững sờ, anh ta lại không ở Bắc Kinh, người này thực sự là hành tung bất định.

Bốn năm ngày sau khi chú thím đi, Chương Minh Viễn về nhà. Rất có thể Đại Cường trên đường đón anh ta về đã nói với anh chuyện chở cô ra ga tiễn chú thím, vừa gặp mặt anh ta liền hỏi với vẻ hơi khó hiểu: “Chú thím em sao đã về rồi? Từ xa tới Bắc Kinh một chuyến cũng không ở chơi thêm

vài ngày. Có Đại Cường lặn xe sẵn đó, em với chú thím ra ngoài chơi cũng tiện mà!”

Bạch Lộ trực tiếp đem lời của thím nhỏ thuật lại đại khái cho anh ta nghe: “Trong nhà có con nhỏ, xin nghỉ ở cơ quan còn bị trừ tiền lương, cho nên về sớm chút.”

Ngừng giây lát lại thêm một câu: “Anh tưởng ai cũng tự do như anh chắc, muốn đi đâu thì đi, thích đi bao lâu thì đi bấy lâu, một câu nhẩn nhủ cũng không thềm nói.”

Anh ta vừa nhìn cô vừa chậm rãi nói: “Lời này của em là có ý gì? Giống như đang trách tôi mỗi lần đi đều không nhẩn nhủ em vậy.”

Cô giật mình, vội lắc đầu kiên quyết phủ nhận: “Tôi không có ý đó, anh đi đâu cần nói với tôi làm chi, anh không phải gì đó của tôi, tôi cũng chẳng phải gì đó của anh, không ai có nghĩa vụ nhẩn nhủ với ai hết. Anh thích đi đâu thì đi, không liên can gì đến tôi.”

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 6

1.

Mấy hôm nay ngày nào trời cũng đặc biệt nóng, ánh nắng chói chang đến nhức mắt, đường sá bị nướng trắng như sa mạc, hoa cỏ cây cối dưới cái nắng gay gắt đều ủ rũ héo hon.

Sau khi tan làm, Bạch Lộ vừa ra khỏi cổng lớn của tòa nhà liền bị hơi nóng cuộn cuộn từ chính diện ập tới khiến cả người toát đầy mồ hôi. Cô vừa lau mồ hôi như mưa vừa về đến căn hộ, lập tức đi tắm. Tắm xong đi làm bữa tối. Một mình lười nấu cơm, bèn lấy một gói mì udon kiểu Nhật ra nấu. Cho thêm một ít nấm hương, cải thìa và chân giò hun khói, rồi rán một quả trứng, bữa tối coi như xong.

Vừa đặt mì đã nấu xong lên bàn, còn chưa kịp ăn thì cửa phòng chợt có tiếng động, Chương Minh Viễn đã về.

Bạch Lộ hơi bất ngờ: “Sao giờ này anh đã về rồi?”

Từ sau khi chú thím đến lần trước, chứng kiến sự giúp đỡ không ít thì nhiều của Chương Minh Viễn, Bạch Lộ không còn quá mức lạnh lùng với anh nữa. Cũng không còn kiểu vừa thấy anh về là nhanh chóng chạy về phòng trốn tránh không chịu ra. Thỉnh thoảng còn chủ động nói chuyện với anh vài câu, tỉ như câu hỏi ngạc nhiên vừa rồi, nói chung, anh không bao giờ về nhà vào giờ ăn, lâu nay anh luôn ăn cơm bên ngoài.

“Em nấu cái gì ăn vậy? Thơm quá. Mì udon, vừa hay đang đói, tôi ăn nhé.”

Chương Minh Viễn không trả lời câu hỏi của Bạch Lộ mà lần theo mùi thơm đi đến bên bàn, chẳng để ý đông tây gì liền cầm đũa lên gắp một gắp mì cho vào miệng ăn. Cô không kịp gọi lại, đành trơ mắt nhìn anh ăn mì của mình, tức giận ngút trời: “Đây là tôi nấu cho mình ăn nha, anh muốn ăn sao không tự nấu đi?”

Anh phun cho cô hai chữ cụt ngủn: “Không biết.”

Cô có bực nữa cũng đành chịu, bát mì này đã bị anh ăn mất rồi, cô không thể ăn nữa, đành phải hậm hực đi nấu thêm một bát cho mình.

Anh cũng chẳng thèm khách sáo, ăn xong bát này còn nói chưa ăn no, muốn bảo cô đi nấu thêm một phần. Cô giận dữ nói: “Hết rồi, đây là gói mì cuối cùng, tôi còn phải ăn chứ. Anh chưa ăn no thì tự ra ngoài ăn đi.”

Chiều tối sáu giờ hơn ăn mì xong, sau đó bảy giờ đang ngồi trong phòng khách xem phát sóng tin tức thì Chương Minh Viễn đột nhiên cảm thấy khó chịu, vội chạy vào nhà vệ sinh nôn sạch mọi thứ vừa ăn xong.

Bạch Lộ đang ở trong nhà vệ sinh giặt quần áo ban nãy tắm thay ra, thấy anh vọt vào cúi xuống bồn cầu nôn đến mặt xanh mặt vàng thì sợ nhảy dựng lên, mặc dù cô hoàn toàn không muốn tỏ ra quan tâm với người này, nhưng vẫn vô thức hỏi: “Anh sao vậy?”

“Tôi sao vậy? Tôi còn tính hỏi em đó, em khai thật đi, bát mì ban nãy có phải em hạ độc không? Em định hạ độc giết tôi hử?”

Còn có tâm tư đùa giỡn, xem ra không việc gì. Bạch Lộ vừa tức mình vừa buồn cười: “Phải, tôi hạ ngũ độc xuyên tràng (*). Chương Minh Viễn, anh không sống qua đêm nay đâu, mau mau viết di thư đi.”

Cứ tưởng Chương Minh Viễn nôn xong sẽ không có gì đáng ngại nữa, không ngờ sau đó anh vẫn nôn liên tục.

Sau lần nôn thứ ba anh uống nửa cốc nước ấm, nhưng chẳng mấy chốc cũng nôn ra hết, nôn xong anh đi vào phòng ngủ chính không ra ngoài nữa, trong phòng ngủ chính có một buồng vệ sinh đơn, tiếng nôn mửa của anh từ bên trong vẫn xuyên qua ván cửa dày phẳng phát truyền ra ngoài.

Tuy Bạch Lộ không muốn quan tâm đến anh, nhưng càng nghe càng bất an. Đang yên đang lành sao lại thành ra thế này? Chẳng lẽ bát mì kia có vấn đề? Nhưng bát mì nấu lần thứ hai cũng dùng nguyên liệu y hệt, tại sao cô ăn vào vẫn không sao hết?

Triệu chứng xấu của Chương Minh Viễn duy trì thẳng đến mười giờ đêm vẫn y nguyên không giảm. Bạch Lộ nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cứ tiếp tục để mặc anh như vậy cũng không được. Không xảy ra chuyện thì thôi, một khi có chuyện chẳng phải cô sẽ phải chịu trách nhiệm thấy chết mà không cứu sao, dù rằng ban đầu khi cô cực kỳ hận anh, chỉ hận anh không mau chóng chết quách đi, nhưng hiện tại nếu quả thật anh chết trong nhà, cô chỉ sợ không thoát khỏi liên can. Hơn nữa, việc chú cô đi khám bệnh suy cho cùng cũng là anh giúp đỡ, chỉ với riêng chuyện này thôi cô cũng đã không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thế là cô chạy đến gõ cửa rầm rầm: “Chương Minh Viễn anh không sao chứ?”

“Không sao.”

Mặc dù Chương Minh Viễn đáp không sao, nhưng giọng nói bài hoại yếu ớt, Bạch Lộ chần chừ giây lát, rốt cuộc vẫn quyết định mở cửa đi vào xem sao. Anh đang ngồi trên xích đu phía trước cửa sổ sát đất, đầu tựa vào lưng ghế hơi ngược lên, mắt nhắm lại, giống như đang ngủ. Trên đỉnh đầu treo một chiếc đèn tường, ánh đèn dịu dịu vừa vịn hắt lên mặt anh, cả khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nhìn sắc mặt anh là biết không có khả năng không sao cả, cho nên cô đi tới hỏi lần nữa: “Anh thật sự không sao chứ? Có cần đi bệnh viện khám không?”

Anh hé mở đôi mắt, giọng nói yếu ớt nhưng quật cường: “Không đi, ghét nhất là đến bệnh viện.”

Người đã lớn ngần này rồi mà vẫn còn tâm lực chống cự đi bệnh viện y như con nít, Bạch Lộ thực sự dở khóc dở cười: “Vậy bây giờ anh cảm thấy thế nào? Còn buồn nôn không?”

Lời còn chưa dứt, Chương Minh Viễn đã nhắm mắt che miệng đứng dậy khỏi xích đu, vọt vào nhà vệ sinh cách đó hai bước, ôm lấy bồn cầu nôn liên tục, mọi thứ trong bụng đều đã sớm nôn ra sạch sẽ, hiện giờ không còn gì để nôn nữa, nhưng anh vẫn nôn dữ dội không ngừng. Tình hình này xem ra không đi bệnh viện mà chờ anh tự khỏe lên cũng khó.

Đội Chương Minh Viễn nghiêng nghiêng ngả ngả từ nhà vệ sinh đi ra xong, Bạch Lộ lại khuyên anh: “Vẫn là nên đến bệnh viện đi, nếu bất mì kia thực sự có vấn đề, chẳng may ngộ độc thức ăn, nhất định phải để bác sĩ xử lý.”

Rất có thể anh cảm thấy càng lúc càng khó chịu nên không cố chấp nữa: “Tôi đã cho Đại Cường tan làm về nhà rồi, xe đậu ở ga-ra dưới nhà, em lái xe đưa tôi đi đi.”

Tuy Bạch Lộ đã thi lấy bằng lái, nhưng kỹ thuật lái xe của cô chỉ thường thường. Bởi sau khi cầm bằng lái trong tay cô gần như không sờ vào vô-lăng nữa, bình thường hiếm khi lái, đương nhiên sẽ lái không tốt. Ban đầu cô còn định bảo Đại Cường đến làm thêm, nhưng đợi anh ta chạy từ nhà tới đây cũng mất nửa tiếng, chùng đó thời gian họ đã tới bệnh viện từ lâu rồi.

Mà Chương Minh Viễn không chịu gọi 120 kêu xe cấp cứu, nói chỉ có chút vấn đề đừng làm rộn lên khiến cả khu phố cứ tưởng có bệnh nhân ốm

thập tử nhất sinh.

Hết cách, Bạch Lộ chỉ có thể tự mình lái xe đưa anh đi viện. Tay mơ đi đường, khó tránh khỏi lái xe đặc biệt cẩn thận, tốc độ chạy xe không nhanh hơn đi bộ là bao. Anh còn lấy tinh thần nói giỡn: “Tôi nghĩ đã biết cái gì gọi là tốc độ rùa bò. Cũng may tôi không phải bộc phát bệnh tim, nếu không với tốc độ này của em còn chưa kịp đưa đến bệnh viện đã chết nửa đường trước rồi.”

Cô giận không được, tức cũng không xong: “Tôi đã nói kỹ thuật lái xe của mình không tốt, là anh nằng nặc đòi tôi chở đấy chứ.”

Trong lúc nói chuyện phân tâm, suýt chút nữa hôn vào đuôi xe đi trước. Cô vội vàng phanh xe rồi tắt máy, bộ dáng chật vật không chịu nổi. Thật vất vả chạy đến bệnh viện, gian nan như thế hoàn thành cuộc trường chinh hai mươi lăm ngàn dặm.

Bác sĩ trực ban chẩn đoán sơ bộ cũng nghi ngờ là do ngộ độc thức ăn nhưng tạm thời không thể chẩn đoán rõ, cần phải nhập viện điều trị. Vừa nghe phải nằm viện, chân mày Chương Minh Viễn liền nhíu chặt, Bạch Lộ cũng không ngờ phải nhập viện, còn tưởng tới bệnh viện tiêm thuốc truyền dịch gì đó cho ngừng nôn là xong.

Vẻ mặt bác sĩ rất nghiêm túc: “Chắc chắn phải nhập viện điều trị, chờ vài ngày bệnh tình ổn định thì có thể ra viện. Vả lại ngộ độc thực phẩm trước mắt chỉ mới là chẩn đoán sơ bộ, ngày mai còn phải tiến hành kiểm tra tổng quát, ở lại bệnh viện càng thuận tiện hơn. Được rồi, để tôi bảo y tá sắp xếp cho hai người một phòng bệnh, tạm thời cứ truyền một bình dịch đã. Nếu không bệnh nhân cứ tiếp tục nôn như vậy mãi cũng không được.”

Quả thực, triệu chứng không khỏe của Chương Minh Viễn hiện tại không chỉ có nôn mửa, anh còn cảm giác hơi sốt cùng choáng váng, mặc dù không bị tiêu chảy nhưng trong ruột cảm thấy rất khó chịu. Bác sĩ khẳng định

muốn sắp xếp nhập viện điều trị, tuy anh cực kỳ không tình nguyện nhưng không thể không nghe theo mệnh lệnh của bác sĩ. Anh biết nếu mình không phối hợp với bác sĩ, kết quả phỏng chừng sẽ phải ở bệnh viện càng lâu hơn.

Chương Minh Viễn phải nhập viện điều trị, Bạch Lộ cảm thấy sự tình nghiêm trọng: “VẬY ANH BÁO CHO CHỊ ANH QUA ĐI.”

Không ngờ anh lại phủ quyết ngay tắp lự: “Muốn chị ấy tới làm gì? Không cần.”

“Anh phải nhập viện đó, còn không chịu cho người nhà biết sao?”

“Chỉ là ăn uống bậy bạ dẫn đến chút bệnh vặt, mai một lại khỏe thôi, cũng không phải bệnh hiểm nghèo gì, đừng hờ chút là đi quấy rầy họ.”

Bản thân Chương Minh Viễn không chịu thông báo, Bạch Lộ không có số điện thoại cũng chẳng cách nào thông báo thay anh. Anh không có người nhà đến chăm sóc, lúc truyền dịch trong phòng bệnh cô đành ngồi một bên trông coi. Mỗi khi một bình dịch sắp nhỏ hết thì phụ trách ấn chuông thông báo y tá đến thay thuốc.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lộ trông coi một người đàn ông bị ốm như thế này, sức khỏe Dương Quang trước nay luôn rất tốt, cô còn chưa bao giờ chăm lo cho bạn trai như vậy, không ngờ đêm nay phải thức trông chừng Chương Minh Viễn trong bệnh viện. Chăm sóc cho một người khiến cô hận đến nỗi chỉ mong anh ta chết quách đi. Đòi người phong phú, quả thực khó mà đoán trước.

Có thể trong thuốc nước có tác dụng trấn an giúp ngủ, sau khi truyền dịch không lâu Chương Minh Viễn nhanh chóng ngủ say. Vài bình thuốc lớn sau nửa đêm mới truyền xong hết, Bạch Lộ đã buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt, cũng không còn sức mà thấp tha thẫm thỏm lái xe về, cũng may trong phòng bệnh đơn có một chiếc sofa dài, cô mặc kệ tất cả liền để nguyên quần áo nằm xuống ngủ.

Khi tia sáng mặt trời chói mắt đánh thức Bạch Lộ từ trong giấc ngủ say thì đã bảy giờ sáng. Vừa mở mắt, cô liền phát hiện người nằm trên giường bệnh đối diện không thấy đâu. Lật mình trở dậy, một chiếc chăn đơn màu trắng rơi khỏi người. Sau khi ngủ dậy anh đã lấy chăn đắp cho cô ư? Cầm lấy chăn, cô sững sờ trong giây lát.

Chạy ra hành lang bên ngoài tìm một vòng, không tìm thấy Chương Minh Viễn. Nhưng khi trở về phòng bệnh cô phát hiện anh đã quay lại, đang một mình đứng trước cửa sổ hút thuốc, vẻ mặt có chút hiu quạnh lẫn muộn phiền. Khói thuốc nhẹ nhẹ bay ra từ giữa đôi môi anh, tựa như vô vàn sợi phiền muộn vô hình, vô vàn tiếng thở dài âm lặng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt kinh ngạc: “Không phải em đã về rồi sao?”

Anh cứ tưởng ban nãy cô không ở trong phòng là đã về rồi. Đúng là cô đã định về, tối qua ở đây trông nom cả đêm chỉ vì bất đắc dĩ, không lý do gì hôm nay còn muốn cô trông coi chứ? Cô nghĩ cho dù anh không đồng ý báo cho người nhà thì cũng có thể thông báo cho bạn bè đến chăm sóc anh. Đêm hôm khuya khoắt còn gọi bạn đến trông có thể không tiện lắm, nhưng ban ngày đến chăm một chút chắc cũng không sao. Cho dù bạn bè anh đã số là bạn chơi bạn nhạt, nhưng Âu Vũ Trì tuyệt đối là một người đáng tin.

“Tôi phải đi giờ, hôm nay còn phải đi làm, phải về nhà thay quần áo nữa. Anh tìm bạn nào đó tới trông đi, Âu Vũ Trì chẳng hạn.”

Anh không tiếp lời cô ngay lập tức, sau khi hút một hơi thuốc dài, mới hồ hững nói: “Biết rồi, em về đi.”

Bụng đã đói, Bạch Lộ định rời bệnh viện rồi đi ăn sáng. Bởi vậy mới chột liên tưởng mà nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, anh ăn sáng chưa? Có cần tôi mua gì vào cho anh không?”

Cô nghĩ anh hẳn còn đói bụng hơn cả cô đúng không? Tối qua trong bụng chẳng còn gì cả, toàn bộ đều nôn sạch. Suy cho cùng cũng là bệnh nhân, cô không nỡ bỏ mặc anh.

Nhưng anh lại lắc đầu: “Không cần, buổi sáng còn phải làm vài cái kiểm tra, bác sĩ dặn không được ăn gì hết.”

Bạch Lộ lúc này mới nhớ ra, tối qua bác sĩ đã dặn sáng nay phải làm kiểm tra tổng thể. Đương chần chừ không biết nên đi hay ở, một người ý tá bụng khay đi vào: “Giường 11, lấy máu làm xét nghiệm.”

Ý tá rút đi của Chương Minh Viễn ba ống nghiệm máu nhỏ, nói chia ra làm xét nghiệm đường máu mỡ máu gì đó, tóm lại là công dụng đủ cả, chốc nữa anh còn phải đi đo điện tâm đồ và siêu âm B.

Cô nghĩ nghĩ: “Hay là tôi gọi điện cho chị Hoắc xin nghỉ, theo anh làm kiểm tra xong rồi hẵng đi nhé.”

Đã giúp thì giúp cho trót, tối qua đã trông nom cả đêm rồi, hưởng hồ một buổi sáng hôm nay. Cô nghĩ, coi như trả lại ân tình ngày đó anh thu xếp cho chú nhỏ kiểm tra khám bệnh.

(*) Ý là bột thuốc gồm năm loại độc làm thủng ruột (gồm độc của bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc).

2.

Kiểm tra điện tâm đồ của Chương Minh Viễn không phát hiện điều gì bất thường, nhưng sau khi có kết quả siêu âm B bác sĩ cầm xem thật lâu, vẻ mặt nghiêm trọng nói dường như trong dạ dày có vết mờ, đề nghị chụp CT lần nữa nhằm kiểm tra kỹ lưỡng. Khả năng thông thường khi trong dạ dày có

vết mờ là do có khối u, nếu là khối u thật thì vấn đề không phải nhỏ, xác suất ung thư rất cao.

Bạch Lộ vừa nghe lập tức chấn động trong lòng, quay đầu nhìn Chương Minh Viễn, sắc mặt anh cũng rất khó coi.

Phòng chụp CT buổi sáng đã sắp xếp đầy, chỉ có thể đợi đến buổi chiều lại đến làm kiểm tra. Bạch Lộ theo Chương Minh Viễn về đến phòng bệnh, thấy anh lại lấy một điều thuốc ra châm lửa, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Đừng hút, hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe.”

Bàn tay kẹp thút lá của anh thoáng ngừng lại: “Đây xem như em đang quan tâm tôi sao?”

Cô theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng ngẫm lại bệnh tình của anh còn chưa rõ ràng, tâm trạng không tốt, bèn đem lời đã lên tới miệng nuốt ngược trở xuống.

Không nghe được câu trả lời của cô, anh cũng không nói gì thêm, cứ thế ngồi xuống hút thuốc, hút vô cùng chậm rãi. Bất thành lình thốt ra một câu: “Bạch Lộ, nếu tôi thực sự bị ung thư, em sẽ mau chóng có thể được tự do triệt để, em có vui không?”

Bạch Lộ chấn động toàn thân. Thực sự cầu thị mà nói, trong những ngày tháng ban đầu khi cô hận Chương Minh Viễn nhất, cô từng không chỉ một lần nguyện rửa anh chết đi, anh có chết thì cô mới hết căm hết hận. Thế nhưng hiện tại, khi anh có khả năng không sống trên đời được bao lâu nữa, giọng điệu thê lương hỏi một câu “em có vui không”, cô nhận ra bản thân không tài nào vỗ tay hân hoan như trong tưởng tượng. Làm sao một người có thể vì một người khác sắp phải đối diện với cái chết mà cảm thấy vui vẻ được đây? Như vậy quả thực quá vô nhân tính.

“Anh đừng có nghĩ bậy nghĩ bạ, kết quả kiểm tra CT có thể không sao. Phải rồi, anh đói không? Kiểm tra xong cả rồi, tôi đi mua đồ ăn sáng cho

anh nhé.”

Bạch Lộ viện cố chạy khỏi phòng, bệnh tình của Chương Minh Viễn không ngờ lại chuyển biến như thế này, cô nghĩ dù thế nào cũng phải tìm người đến bệnh viện chủ trì đại cục. Nhờ đâu kết quả CT chiều nay không mấy khả quan, một mình cô chắc chắn không thể nào xử lý cục diện. Hồi tối vội vội vàng vàng đến bệnh viện, di động của Chương Minh Viễn để quên trong phòng ngủ không mang theo. Lúc này cô định về nhà tìm di động của anh, tra số điện thoại liên lạc của chị anh, thông báo chị ấy lập tức đến đây. Những lúc như thế này, thân nhân nhất định phải có mặt.

Di động của Chương Minh Viễn có mười mấy cuộc gọi nhờ, cô bỏ qua hết thấy, chỉ lo tra tìm số địa chỉ. Rất thuận lợi tra ra số di động của Chương Minh Dao trong điện thoại, thế nhưng gọi đến không ai bắt máy, chuyển đến máy của thư ký.

Không còn cách nào khác, cô đành tìm số của Âu Vũ Trì mà gọi qua. Cũng may anh ta nhanh chóng nhận điện, do nhìn thấy hiển thị cuộc gọi đến trên màn hình nên vừa mở miệng liền nói: “Minh Viễn, sao mãi không bắt điện thoại thế hả! Tìm cậu cả đêm qua.”

“Âu Vũ Trì, tôi là Bạch Lộ.”

Anh ta hết sức ngạc nhiên: “Là cô à? Sao di động Chương Minh Viễn lại ở chỗ cô?”

Bạch Lộ giải thích ngọn nguồn sự việc một lượt, vừa nghe Chương Minh Viễn lại vào viện, hơn nữa còn tra ra dạ dày có vết mờ, Âu Vũ Trì lập tức sốt sắng: “Sao không nói sớm, tôi tới bệnh viện liền đây.”

Khi Bạch Lộ mua một phần cháo trắng dưa muối mang về bệnh viện, Âu Vũ Trì đã ở trong phòng bệnh. Chắc hẳn anh ta đã nói rất nhiều lời an ủi động viên Chương Minh Viễn nên khi đẩy cửa bước vào, vừa lúc nghe thấy giọng điệu làm như không việc gì của Chương Minh Viễn: “... Dù sao cái

mạng này cũng được nhặt về, nếu thực sự có gì bất trắc cũng chả sao, cũng đã sống lâu thêm hai năm rồi.”

“Nói bậy gì thế! Sẽ không có chuyện gì hết. Lần trước vị đại sư xem tướng mệnh kia đã nói, cậu đại nạn không chết tất sẽ hưởng phúc về sau.”

Bạch Lộ dừng trước cửa, nhất thời không biết có nên vào làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người không. Nhưng Chương Minh Viễn đã trông thấy cô: “Cuối cùng em cũng về, mua cái gì ăn thế, tôi đói lắm rồi.”

Anh thèm ăn là chuyện tốt, Bạch Lộ còn nhớ hồi nhỏ bà nội từng nói, một người sau khi ốm dậy nếu không muốn ăn gì hoặc ăn không vô thì phiền lắm.

Cô bưng cháo trắng đưa muối ra cho anh ăn, mặc dù anh cứ than đói này nọ nhưng lại ăn rất chậm chạp, mày khẽ nhăn lại, dường như việc ăn uống khiến anh cảm thấy khó chịu. Kết quả một bát cháo trắng còn chưa ăn hết nửa đã ọe một tiếng nôn ra, nằm rạp trên mép giường nôn dữ dội.

Âu Vũ Trì hơi hốt hoảng, vừa đưa tay vỗ nhẹ lưng anh, vừa lập đi lập lại nói: “Mau gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ.”

Bạch Lộ lập tức ấn chuông gọi bác sĩ. Sau khi bác sĩ tới kiểm tra xong bèn dặn bệnh nhân tạm ngừng ăn uống, còn đặc biệt dặn dò khi truyền dịch vào tĩnh mạch phải cho nhỏ chậm đi một chút. Lúc thuốc từng giọt từng giọt được truyền vào thân thể Chương Minh Viễn, đôi mày nhíu chặt của anh hơi giãn ra, hai mắt nhắm lại giống như đang ngủ.

Bạch Lộ cảm thấy ở đây không còn việc cho mình, đã có Âu Vũ Trì cô cũng không phải trông chừng nữa. Đang định bày tỏ ý định ra về, di động của Âu Vũ Trì đột nhiên đổ chuông, tiếng kêu đặc biệt đình tai trong phòng bệnh yên tĩnh, anh ta nhanh chóng ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Nhẹ tay nhẹ chân thu dọn hộp đựng cháo trắng dưa muối, Bạch Lộ định đem ra ngoài vất, nhân tiện rời đi luôn. Khi cô ra khỏi phòng bệnh, vừa lúc Âu Vũ Trì nghe điện thoại xong đang chuẩn bị về phòng. Nhìn dáng vẻ muốn ra về của cô, anh ta lập tức ngăn lại: “Cô không thể đi được, cô đi rồi mình tôi làm gì giờ?”

“Anh tìm chị anh ấy tới đi! Tôi với anh đều là người ngoài, lúc này vẫn nên thông báo cho người nhà anh ấy đến thì tốt hơn.”

“Chị Dao không ở Bắc Kinh, giờ chỉ đang ở Trùng Khánh khảo sát học tập, ngày mai còn phải xuống dưới thôn hay huyện gì gì đó, ước chừng đợi chị ấy về tới chắc ít nhất cũng phải đến chập tối. Tôi đã làm việc với bệnh viện rồi, thông báo với trưởng phòng chụp CT chiều nay đến làm việc trước giờ, khẩn trương sắp xếp cho Minh Viễn làm kiểm tra. Nếu không phải thấp tha thấp thỏm thế này thì cũng càng giày vò hơn, chi bằng biết kết quả sớm một chút. Ngộ nhờ kết quả không tốt, cô phải nghĩ cách giúp tôi tạm thời giấu cậu ấy trước. Tôi với nó thân nhau quá rồi, nói dối một cái liền bị nó nhìn thấu hết.”

“Làm sao tôi giúp anh giấu anh ấy đây? Chưa chắc tôi nói gì ảnh đã tin đó. Hay là anh báo cho ba mẹ anh ấy tới đi.”

“Không được, trước khi có chẩn đoán chính xác không thể kinh động lão già nhà cậu ta, tuổi cao không chịu được hù dọa đâu. Huống hồ lúc này ông già nó đáng đi công cán ở nước ngoài, nước xa không cứu được lửa gần, ngược lại còn làm ông ấy lo lắng, chi bằng đừng cho biết thì hơn.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, tóm lại bây giờ cô không thể đi. Đợi kết quả chụp CT nếu không có gì thì cô hãy về, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản cô nữa.”

Ngừng một lúc, Âu Vũ Trì lại nói: “Tôi biết lâu nay trong lòng cô vẫn luôn có khúc mắc với Minh Viễn, có lẽ nói trắng ra là thù hận, nhưng có những chuyện tôi nghĩ cô nhất định đã hiểu lầm nó. Tỉ như cô cho rằng cậu ta sau lưng cô đi mách lẻo với người khác chuyện năm năm trước của cô, không biết làm quân tử giữ mồm giữ miệng. Tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói, ngoại trừ tôi, cậu ấy chưa bao giờ nhắc đến chuyện đó với ai khác. Cho dù tôi biết, cũng là bởi hôm đó tôi cũng có mặt. Cho nên nó mới không cách nào giấu tôi.”

Bạch Lộ nghe mà giật mình: “Gì cơ, hôm đó anh cũng ở khách sạn Hilton(*)?”

“Ừ, ngày đó Minh Viễn không mang nhiều tiền mặt đến vậy nên đi ra ngoài rút tiền một lát, đúng lúc gặp được tôi ngoài cửa, khi ấy nó mượn tôi một vạn tệ, còn không chịu nói cho tôi biết để làm gì. Tôi liền tò mò chú ý hành tung của nó, phát hiện ra nó ngồi cùng cô, lúc đó tôi còn gọi điện tới chọc ghẹo nó vài câu.”

Bạch Lộ còn nhớ rõ hôm ấy sau khi Chương Minh Viễn đưa cô một vạn tệ, quả thực có nhận một cuộc điện thoại. Lời Âu Vũ Trì xem ra đáng tin, không phải bịa đặt vô căn cứ, hóa ra anh ta là kẻ biết cặn kẽ sự tình từ sớm.

“Chuyện lần đó về sau tôi cứ trêu chọc cậu ta mãi, nói nó nhất định đã gặp phải đồ lừa đảo. Nhưng rốt cuộc nó vẫn luôn khẳng khái nói cô không thể là đồ lừa đảo được, nói bộ dạng điềm đạm đáng yêu của cô không phải là giả vờ. Còn bảo nếu lừa đảo mà có kỹ thuật diễn tốt đến thế thì diễn viên đạt giải Oscar có thể về vườn cả rồi.”

“Thực ra,” Âu Vũ Trì đang nói lại ngập ngừng giây lát, “tôi không biết bây giờ kể chuyện này cô có tin hay không, có điều tôi vẫn muốn nói ra, tin hay không tùy cô. Thực ra ở phương diện nữ sắc Minh Viễn hoàn toàn không mê muội quá mức, cậu ấy trước nay chưa bao giờ để ý tới mấy cô nàng chuyên kiếm ăn ở khách sạn cao cấp, cô là cô gái đầu tiên khiến nó

phá lệ. Bởi vì nó cảm thấy cô không phải loại người này, lâm vào cảnh đó hẳn là có nỗi khổ. Cậu ấy dẫn cô đi thuê phòng cũng không nghĩ phải cùng cô làm gì, thực ra nó càng hứng thú muốn biết tại sao cô lại phải đi vào con đường kia hơn. Cho nên nó mới dứt khoát đưa tiền cho cô trước. Tất nhiên, hiện tại tôi đi nói những điều này cô hoàn toàn có thể không tin, dù sao đêm đó cô cũng chạy mất, cậu ấy có thể làm gì hay không làm gì đều đã không có cách nào chứng minh được.”

Bạch Lộ lặng im hồi lâu, mặc dù cô hoàn toàn không muốn tin lời Âu Vũ Trì, nhưng những lời này giống như một ngọn đèn tỏ treo cao, chiếu sáng bản chất sự thật, khiến cô không thể lừa mình dối người. Thực ra ngày đó Thiệu Dung cũng từng nói: “Chị đoán tên kia có thể không phải là một tay sành sỏi quen mùi trắng hoa. Hoặc giả cũng giống như em, hẳn ta cũng là lần đầu tiên bỏ tiền mua phụ nữ, nên mới không có kinh nghiệm. Thế mới đồng ý trả tiền trước cho em, còn sợ ý mà cho em cơ hội chạy thoát.”

Bây giờ quay đầu nghĩ lại, Chương Minh Viễn hôm đó quả thật không có kinh nghiệm, thuê phòng xong cũng không vội vã hoàn thành chuyện tốt. Thay vào đấy lại gọi hai phần món ăn thông thả ăn cùng cô, còn hỏi đông hỏi tây, chẳng giống khách làng chơi với kỹ nữ, ngược lại giống như hai người bạn mới quen đang chuyện trò cùng nhau. Nếu không như vậy, căn bản cô sẽ không có cơ hội trốn mất. Ở phương diện nữ sắc Chương Minh Viễn hoàn toàn không mê muội quá mức, điểm này tất nhiên cô cũng thừa nhận, cô từ lâu đã cảm thấy may mắn rằng anh không phải đồ quý hào sắc. Một người đàn ông hoàn toàn không thích chuyện trắng hoa lại có thể bỏ tiền mua cô, nguyên nhân không phải vì anh ta có hứng thú với cô, mà do cô ngày đó khiến anh ta cảm thấy đặc biệt hiếu kỳ ư?

“Được rồi, tôi đã nói xong rồi, tin hay không tin cô tự xem xét nhé. Bạch Lộ, tôi nghĩ chắc cô không phải là một người ngốc nghếch.”

Bạch Lộ cúi đầu không nói. Trầm mặc hồi lâu sau, bước chân thay đổi phương hướng, nhẹ nhàng đi về phía phòng bệnh. Âu Vũ Trì theo sau cô, về

mặt thở phào nhẹ nhõm từ tận đáy lòng.

(*) Ở đây đúng ra là 碧浪湾酒店 (khách sạn Ariel Bay), không hiểu sao từ phần này trở đi (là phần chỉ có trong sách xuất bản) mỗi khi nhắc đến chuyện 5 năm trước tác giả lại đổi địa điểm thành khách sạn Ariel Bay thay vì khách sạn Hilton (希尔顿酒店) như các chương đầu. Vì vậy để cho thống nhất thì mình vẫn giữ nguyên là khách sạn Hilton.

3.

Một rưỡi chiều, bác sĩ trưởng khoa phóng xạ có uy tín nhất bệnh viện đích thân kiểm tra chẩn đoán, kết quả CT cuối cùng đã loại bỏ sự tồn tại của vết mờ trong dạ dày.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Bạch Lộ như trút được gánh nặng, Âu Vũ Trì thì càng hớn hở ra mặt, vừa vỗ bả vai Chương Minh Viễn vừa cười sáng khoái: “Đã sớm nói cậu sẽ không sao mà, tại vạ này của cậu chí ít cũng phải quên đi cả ngàn năm nữa.”

Tâm trạng vừa thả lỏng, sắc mặt Chương Minh Viễn tốt hơn nhiều, tiếng nói cũng theo đó mà thoải mái hơn: “Xem ra tứ tạm thời còn lâu mới chết nhỉ.”

“Đã bảo cậu đại nạn không chết tất sẽ hưởng phúc về sau mà.”

Loại trừ khả năng chuyển biến bệnh hữu cơ, vậy chỉ còn một khả năng là ăn phải đồ xấu, chắc là đồ ăn không sạch sẽ gây khó chịu trong dạ dày. Xét thấy Chương Minh Viễn vẫn còn tình trạng nôn thốc nôn tháo, bác sĩ bảo tiếp tục ở lại bệnh viện quan sát hai ngày, đợi hoàn toàn không sao nữa hẵng xuất viện.

Chương Minh Viễn vừa nghe liền nhăn mặt, Âu Vũ Trì vội trưng ra khuôn mặt cười mà khuyên nhủ: “Phải nghe lời bác sĩ, cậu nghĩ coi trưa nay cậu nôn thành cái dạng gì hử. Không biết còn tưởng cậu có tin vui à.”

Câu này chọc anh phì cười: “Phấn giùm đi.”

Đây là lần đầu tiên Bạch Lộ nhìn thấy vẻ cười này của Chương Minh Viễn, không phải điệu cười như có như không thường ngày, mà là nụ cười tự nhiên thoải mái không nhịn được mà cất lên. Đôi môi tuyệt đẹp vừa đầy đặn vừa có độ cong, cười lên trông thật đẹp mắt. Cô bất giác nhìn anh lâu một chút, đúng lúc ánh mắt anh cũng hướng về phía cô. Mắt và mắt nhìn nhau, cô bỗng cúi đầu nhanh chóng tránh đi.

Chương Minh Viễn ở trong bệnh viện hai ngày, cảm thấy khỏe một chút liền nhất quyết không chịu ở thêm, buổi sáng tiêm thuốc xong liền về nhà. Anh nói thà đi đi về về phiền phức một tí, cũng còn hơn ở trong bệnh viện ngửi mùi thuốc sát trùng.

Lại nhắc tới bụng dạ anh lúc này khó chịu nhưng lại khỏe lên rất chậm, tiêm thuốc mất mấy ngày mới cơ bản khống chế được nôn mửa. Bạch Lộ lén hỏi bác sĩ tại sao lại như vậy, bác sĩ nói bệnh nhân trước đây có tiền sử phẫu thuật lớn do tai nạn xe, trong lần phẫu thuật đó lá lách bị cắt hết, tạo nên ảnh hưởng tiêu cực nhất định tới hệ thống miễn dịch của cơ thể, cho nên mới không hồi phục nhanh như người bình thường.

Bạch Lộ đã nhiều lần nghe Âu Vũ Trì nói Chương Minh Viễn từng bị tai nạn xe cộ, có điều tình hình cụ thể thì không rõ lắm. Hóa ra lúc bị tai nạn cơ thể anh đã bị trọng thương đến vậy, lá lách cắt hết, cô nghe mà thoáng run người.

Bởi vì ăn uống gặp vấn đề nên trong những ngày Chương Minh Viễn nằm nhà nghỉ ngơi tịnh dưỡng, Bạch Lộ làm gì đó cho anh ăn đều hết sức cẩn thận dè chừng. Đến giờ cô vẫn không biết bát mì hôm ấy rốt cuộc có vấn đề

ở đâu mà lại hành hạ anh ra nông nỗi này. Bát thứ hai làm với nguyên liệu tương tự cô ăn vào không sao nha! Nấm hương, cải thìa, chân giò hun khói, trứng gà, rốt cuộc là cái nào không ổn? Đã không biết nguyên nhân rõ ràng tường tận thì thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Chừa lại một thứ, toàn bộ những đồ còn thừa trong tủ lạnh cô đều lấy ra vất hết. Hôm Chương Minh Viễn xuất viện Chương Minh Dao cũng về đến Bắc Kinh, từ sân bay chạy thẳng về đây, định thuyết phục em trai theo mình về nhà dưỡng bệnh một thời gian, thế nhưng anh nhất quyết không đồng ý, “Em chỉ là không cẩn thận ăn nhầm đồ bậy bạ, bây giờ không sao nữa rồi, không cần chuyện bé xé ra to.”

Chương Minh Dao đành nhượng bộ: “Vậy chị bảo dì Tôn tới chăm sóc em vài ngày được không?”

Anh vẫn phủ quyết thẳng thừng: “Không cần, chị à, chị đi lo chuyện của mình đi, em đây không cần chị bận tâm đâu.”

Cái này không chịu, cái kia cũng không ưng. Chương Minh Dao nản chí ra khỏi phòng ngủ vào bếp tìm Bạch Lộ, cô vừa bật lửa nhỏ hầm gà vừa đang rửa rau cải. Mái tóc dài vấn sơ thành búi lỏng lẻo rơi xuống sau gáy, trên eo buộc một chiếc tạp dề nền trắng in hoa xanh, trông như một bà nội trợ trẻ hiền hậu đang loay hoay bận rộn.

Mấy ngày nay Bạch Lộ vô cùng tận tâm tận lực chăm sóc Chương Minh Viễn, lời nói của Âu Vũ Trì ở bệnh viện hôm đó đã khiến cô xúc động mạnh, cô không thể không thừa nhận bản thân có lẽ đã hiểu lầm Chương Minh Viễn.

Nghiêm túc nghĩ lại, ban đầu khi Thượng Vân tìm cô tới đối mặt chất vấn cũng chưa từng đề cập đến chuyện năm năm trước, từng câu từng chữ đều nói cô ở công ty có quan hệ không trong sáng với cấp trên. Ngày đó cô cũng bị chọc giận đến mức hồ đồ, thêm vào đó ở quán bar uống hết một ly rượu mạnh càng không thể có lý trí phân tích toàn bộ sự tình, không phân

biệt trắng đen mà chạy tới tát anh một bạt tai, cái tát kia là cô đã đánh nhằm anh, làm cô cảm thấy hổ thẹn lẫn áy náy.

Do tâm lý xấu hổ áy náy này nên Bạch Lộ hết sức cẩn thận chăm sóc Chương Minh Viễn đang dưỡng bệnh tại nhà. Vì thế cô lại xin nghỉ tiếp vài hôm không đi làm, Hoắc Mân tự nhiên liền phê chuẩn không chút do dự: “Cố vấn Chương bị ốm, vậy em chăm sóc anh ta cho tốt nhé. Khi nào anh ta khỏe lại em hãy đi làm, chuyện công ty không cần bận tâm.”

Thấy Chương Minh Dao đi vào bếp Bạch Lộ đại khái cũng đoán được chị muốn nói gì. Quả nhiên, chị vừa mở miệng liền nói: “Rốt cuộc Minh Viễn vẫn mang cô quay về.”

Bạch Lộ thở dài: “Đúng vậy, nhưng đây không phải trách nhiệm của em. Chị Chương, em hi vọng chị có thể hiểu rõ, em không phải hồ ly tinh tu luyện ngàn năm, em không có pháp thuật đạo hạnh mê hoặc đàn ông. Và lại hiện tại cũng không phải em muốn quyến rũ em trai chị, mà là... Em rất khó giải thích tường tận mọi chuyện cho chị hiểu, có lẽ chị đi hỏi anh ấy thì hơn.”

“Tôi đã sớm hỏi rồi, nó không chịu nói, bảo tôi đừng có xía vào chuyện của nó, còn nói nó không phải con nít, có làm gì cũng tự biết chừng mực.” Chị vừa nói vừa lắc đầu một cách bất đắc dĩ: “Thế nhưng đây liệu có giống chuyện người biết chừng mực làm ra không? Nó đã có vợ chưa cưới, ngày kết hôn đã định vào tháng mười năm sau, bây giờ lại dẫn một đứa con gái về nhà làm kim ốc tàng kiều.”

Nghe ra Chương Minh Dao quả thực muốn giải quyết vấn đề “kim ốc tàng kiều” của em trai, thế nhưng sự can thiệp của chị hiển nhiên không thành công. Xem ra Chương Minh Viễn làm gì đều không dễ bị người bên cạnh ảnh hưởng. Một khi đã quyết chủ ý thì mặc người ta có khuyên nhủ thế nào cũng coi như gió thoảng bên tai.

Bạch Lộ ngược lại trấn an Chương Minh Dao: “Chị yên tâm đi, em với anh không phải quan hệ tình nhân như mọi người tưởng tượng đâu, sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến tình cảm giữa anh ấy và vợ chưa cưới. Qua vài tháng nữa không chừng anh sẽ đuổi em đi đó.”

Chương Minh Dao nhìn cô một cái đầy ẩn ý: “Hi vọng là thế.”

Sau khi Chương Minh Viễn gần như khỏi hẳn, Bạch Lộ tính quay lại công ty đi làm. Không ngờ anh lại nói với cô: “Xem mấy ngày nay em chăm sóc tôi như vậy, tôi cũng nên chăm sóc lại em một chút. Sau này đừng đến Thiên Đô Quốc Tế đi làm nữa, tôi sẽ thu xếp cho em một công việc khác tốt hơn.”

Thứ nhất Bạch Lộ không muốn nhận ân tình của anh, thứ hai cũng không muốn đổi công việc, bèn từ chối không hề nghĩ ngợi: “Tôi ở Thiên Đô Quốc Tế làm việc rất tốt, chị Hoắc và tổng giám đốc Vương cũng đối xử với tôi tốt lắm. Làm mới không bằng làm quen, đang yên đang lành mắc gì phải chuyển? Không cần đâu.”

Chương Minh Viễn thở dài: “Đừng ngây thơ quá, họ đối tốt với em, đem em bán đi mà em còn giúp họ đếm tiền.”

Lời này Bạch Lộ không hiểu lắm: “Anh nói vậy là có ý gì? Có thể nói rõ hơn chút không.”

Anh vừa nhìn cô vừa lắc đầu: “Tại sao mẹ của Dương Quang lại biết chuyện của em ở công ty, em thực sự cho rằng chẳng qua chỉ là mấy lời ngòi lê đôi mách tình cờ nghe được ư? Tôi nghĩ trên thế giới này không có chuyện trùng hợp đến vậy đâu.”

Giật mình giây lát, Bạch Lộ cuối cùng cũng hiểu ra hỏi: “Ý anh là, có người cố ý nói cho bà ấy biết, là chị Hoắc và tổng giám đốc Vương sao?”

“Tôi không thể khẳng định như thế, vì tôi không có chứng cứ. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định là, Vương Hải Đăng sớm đã nhìn ra tôi đặc biệt chú ý đến em, ông ta lý giải sự chú ý này thành ra tôi có hứng thú với em. Cho nên vị trí của em ở công ty mới nhanh chóng bị điều chỉnh. Bởi vì ông ta lợi dụng việc này để mang em đến cạnh tôi, em chính là con bài mỹ nhân kế mà ông ta dùng để lôi kéo tôi. Nếu bọn họ đã muốn lợi dụng triệt để con bài em đây, vậy thì quan hệ giữa em và bạn trai chính là một trở ngại. Em hiểu rõ chưa?”

Bạch Lộ hoàn toàn ngây ngẩn, cứ đứng ngơ ngác một chỗ, nhưng trong đầu lại giống như có thiên quân vạn mã đang chạy rầm rập. Rất nhiều chi tiết nhỏ bị bỏ qua được hồi tưởng lại từng cái một.

Lần đó Chương Minh Viễn phá lệ buổi sáng đến công ty một chuyến tán gẫu với cô cả buổi, tổng giám đốc Vương biết được đã đặc biệt gọi cô đến hỏi han, sau đó Hoắc Mân liền thông báo với cô sau này khi cố vấn Chương đến công ty vào buổi tối đều do cô tăng ca tiếp đãi, cũng kiêm nhiệm luôn chức trợ lý của anh ta.

Rồi lần tin tức Chương Minh Viễn bị tai nạn xe vừa truyền đến công ty, tổng giám đốc Vương liền gọi cô cùng đến bệnh viện thăm hỏi, sau khi đi hụt còn bảo cô một mình cùng Âu Vũ Trì tới tận nhà viếng thăm. Cô thăm viếng qua loa xong đi về thì bị Hoắc Mân phê bình, khẳng khái yêu cầu cô phải quay lại đưa cơm cho anh ta.

Ngày đó vì chuyện của Dương Quang cô cùng đường đến nhờ Vương Hải Đăng giúp đỡ, ông ta lại thoái thác nói không có khả năng đó, còn “chỉ điểm sai đường” bảo cô ngược lại đi nhờ Chương Minh Viễn.

Quan trọng nhất là, cô đột nhiên nhớ đến một ngày trước khi cùng Dương Quang đi đăng ký kết hôn, cô ngược ngùng trong hạnh phúc báo Hoắc Mân xin nghỉ, khi ấy Hoắc Mân ngẩn người giây lát, lời chúc mừng sau đó bây giờ ngẫm lại thật đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo – cô bỗng hiểu ra,

cớ sao ngay trước khi cô và Dương Quang định tự ý kết hôn Thượng Vân lại đột nhiên biết được kế hoạch của họ.

Đúng như lời Chương Minh Viễn, trên thế giới này không có chuyện trùng hợp đến vậy, nhất định là Hoắc Mân thông qua cách nào đó đã đi mật báo với Thượng Vân. Lúc đó cô chỉ nói cho mình Hoắc Mân biết chuyện này, tin tức chỉ có khả năng từ chỗ chị ta tiết lộ ra.

Một luồng hơi lạnh từng chút từng chút toát ra từ người Bạch Lộ. Thoạt đầu là mồ hôi lạnh, dần dà, dường như ngưng tụ thành từng hạt băng rồi thấm ngược trở lại vào cơ thể. Cô không cảm được mà toàn thân khẽ run lên, lạnh lẽo, thời tiết tháng tám giữa hè nhưng cô lại cảm thấy lạnh cọng từ đáy lòng.

Cô đã quá ngây thơ, quá ấu trĩ. Cứ ngỡ Vương Hải Đăng và Hoắc Mân tốt với mình, hóa ra bọn họ chẳng qua là đang lợi dụng cô. Còn cô vốn dĩ có thể ôm lấy hạnh phúc, nhưng chỉ vì giá trị có thể lợi dụng của mình mà bị bọn họ không may quan tâm phá hủy mất. Nếu hôm đó cô không đem chuyện muốn cùng Dương Quang đi đăng ký kết hôn nói cho Hoắc Mân biết, bây giờ hai người hẳn là đã thuận lợi kết thành một đôi vợ chồng hợp pháp, Thượng Vân có tức có giận cỡ nào cũng bó tay. Thế nhưng, giờ đây hết thảy đều đã thay đổi, cái cô đã đánh mất cũng không bao giờ có thể lấy lại được nữa.

Đứng thần thờ hồi lâu, Bạch Lộ đột nhiên quay đầu hướng ra ngoài:
“Không được, tôi phải đi tìm họ hỏi cho rõ.”

Không hỏi cho ra ngô ra khoai, cô có chết cũng không cam lòng. Dù có chết, cô cũng muốn chết một cách minh bạch rõ ràng.

“Này, Bạch Lộ...”

Lời của Chương Minh Viễn còn chưa ra khỏi miệng, bóng dáng mảnh mai thoắt cái đã biến mất khỏi cửa ra vào. Anh không ngờ phản ứng của cô

lại kịch liệt đến vậy, nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy có thể hiểu được. Cô gái như Bạch Lộ, có thể là giọt sương mong manh, cũng có thể là mưa đá cứng rắn, anh đã sớm được linh giáo từ lâu rồi.

4.

Khi Bạch Lộ đến văn phòng tổng giám đốc Thiên Đô Quốc Tế, Hoắc Mân đang ở gian ngoài gọi điện thoại, trông thấy cô liền nhanh chóng cúp máy, khẽ mỉm cười chào cô: “Bạch Lộ, sao lại đến giờ này? Sức khỏe cố vấn Chương hồi phục thế nào rồi?”

Cô đành mặt không trả lời vào câu hỏi: “Chị Hoắc, tôi có chuyện này muốn hỏi chị.”

“Có chuyện gì?”

“Tháng năm năm nay, chuyện tôi định cùng bạn trai Dương Quang đi đăng ký kết hôn, có phải chị lên nói cho mẹ anh ấy biết không?”

Cô vừa nói vừa nhìn chăm chú vào biểu hiện trên khuôn mặt Hoắc Mân. Câu hỏi đường đột của cô khiến vẻ mặt Hoắc Mân bỗng sững lại, cười gượng vài tiếng: “Sao em lại hỏi vậy chứ, chị không biết mẹ của bạn trai em mà. Em nghe ai nói thế, hoàn toàn không liên quan đến chị đâu.”

Cô nhất quyết không chịu buông tha: “Chị Hoắc, chị dám thề là không liên quan đến mình không?”

Hoắc Mân khôi phục trấn định, sắc mặt không đổi: “Chị thề không liên quan gì đến chị, chị căn bản không hiểu em đang nói gì.”

Cô lại ép sát một bước: “Vậy chị có dám thề trên danh nghĩa con chị rằng chuyện đó không liên quan đến chị không?”

Cô biết Hoắc Mân rất thương con, nếu thực sự làm việc thất đức tất sẽ bị báo ứng, căn cứ vào tâm lý tin có là có tin không là không, người làm mẹ đều sẽ không hy vọng báo ứng rơi vào con cái mình.

Quả nhiên sắc mặt Hoắc Mân chợt biến đổi: “Liên quan gì đến con chị chứ, tại sao phải lôi nó vào chuyện này.”

“Theo tôi thấy, chị không dám, bởi vì chị đã làm điều trái với lương tâm, nên mới không dám, chị sợ sẽ bị quả báo lên con mình.”

Sắc mặt Hoắc Mân vô cùng xấu, chị ta không tài nào tiếp tục giữ bình tĩnh được nữa, bèn hỗn hển nói: “Bạch Lộ, tôi là cấp trên của cô, cô dựa vào đâu mà nói với tôi bằng cái giọng đó. Đừng có tự dất vàng lên mặt, tưởng có Chương Minh Viễn chống lưng thì có thể ra oai, cô chỉ là một con ong mật nhỏ nhoi bám lấy anh ta chứ chẳng phải bà Chương to tát gì, một ngày nào đó bị anh ta vứt bỏ thì cô đừng hòng vênh váo được nữa.”

Giọng nói Bạch Lộ ngập tràn đau đớn: “Tôi bám lấy anh ta – tôi căn bản không muốn bám lấy anh ta, là các người vất óc tìm kế đẩy tôi về phía anh ta.”

Nước mắt tuôn rơi lã chã, cô ghen ngào đến mức gần như nói không thành tiếng: “Các người thật quá đáng! Sao các người có thể làm vậy? Hoắc Mân, tôi vẫn luôn hết sức tôn kính, hết sức tin tưởng người cấp trên là chị, chuyện riêng của tôi đều không giấu chị. Chị biết tôi đã có bạn trai, chúng tôi yêu nhau, chúng tôi cũng đã lên kế hoạch kết hôn. Tại sao chị lại muốn phá ngang? Liệu chị có biết hạnh phúc của tôi cứ thế đã bị chị hủy đi không hả!”

Trong mắt Hoắc Mân lóe lên một tia hổ thẹn, không còn gì để nói. Bạch Lộ rưng rưng nhìn trừng trừng chị ta, ánh mắt tựa như một khối băng vỡ, sắc bén và lạnh giá. Bây giờ nếu trong tay cô có cây thương thì sẽ không hề do dự mà đâm chị ta một nhát. Hạnh phúc từng dễ dàng nắm trong tay, chỉ

vì tin sai người mà mất đi trong đau đớn tan nát cõi lòng. Cô hận chị ta, càng hận bản thân hơn, hận chính mình đã quá ngu dại quá ngây thơ.

Sau khi rời khỏi Thiên Đô Quốc Tế, Bạch Lộ lau khô nước mắt vẫy tay bắt một chiếc taxi. Lúc lái xe hỏi cô muốn đi đâu, cô chần chừ một lúc, cuối cùng báo địa chỉ nhà Dương Quang. Việc đã đến nước này, cô biết mình không nên đi tìm Dương Quang nữa, nhưng cô không nhịn được vẫn muốn đi, muốn gặp anh, muốn nói chuyện với anh – rất nhiều rất nhiều lời nói chất chứa trong lòng muốn được dốc hết với anh.

Thế nhưng khi thực sự đứng dưới lầu nhà Dương Quang, Bạch Lộ lại không có dũng khí đi lên gõ cửa. Trời dần về chiều hôm, bầu trời màu tím nhạt có cả bóng nắng lẫn vệt ánh trăng quanh quẩn cùng nhau, cô cũng quanh đi quẩn lại bên dưới nhà. Có nên đi lên tìm anh không? Hay là lẳng lặng ra về? Đương không biết nên đi đi về đâu, cô bỗng bắt gặp Dương Quang.

Dương Quang không đi một mình, bên cạnh anh còn có một Ninh Manh đi theo như hình với bóng. Hai người tay trong tay thân mật đi bên nhau, vừa nhìn là biết quan hệ yêu đương. Anh gầy đi rất nhiều, con người cũng không còn thần thái phấn chấn như trước đây nữa, vẻ mặt có phần ngơ ngẩn và nặng nề. Khi trông thấy cô, anh thoáng chấn động, ánh mắt vô cùng phức tạp đau khổ.

Cô rưng rưng nhìn anh, trái tim đau đớn cực độ, không chỉ vì nhìn thấy bộ dáng thân mật tay trong tay của anh và Ninh Manh, mà càng vì Dương Quang so với trước đây dường như đã biến thành hai người. Anh từng là một chàng trai sáng láng nhiệt tình như ánh mặt trời, nhưng giờ đây lại tối tăm âm đạm như bầu trời mù mịt ngày đông.

Đôi bên nhìn nhau, nhưng không có gì để nói. Thực ra trong lòng cô chất chứa rất nhiều rất nhiều lời muốn nói cùng anh, muốn kể anh hay. Thế

nhưng khi đôi môi run run hé mở, chúng lại nặng trĩu như nham thạch đến nỗi không cách nào thốt ra khỏi miệng.

Mà Dương Quang cũng chẳng nói với cô lấy một chữ. Chấn động qua đi, đứng ngây trong giây lát, anh lại cúi đầu, hờ hững thân nhiên đi qua như thể không nhìn thấy cô.

Ngược lại Ninh Manh dừng chân đến nói với cô một tràng, giọng điệu đầy chỉ trích: “Chị còn đến tìm Dương Quang làm gì? Chị xem chị đã hại anh ấy ra nông nỗi nào. Chị có biết những ngày này anh ấy sống đau khổ biết bao nhiêu không? Sau khi ra khỏi cái nơi trại tạm giam đó, cả một thời gian thật dài ngày nào anh cũng mơ thấy ác mộng. Tôi theo anh ấy đi ra ngoài giải khuây cả tháng trời mới khá lên một chút, chị lại chạy tới đây quấy nhiễu anh. Tôi cầu xin chị đừng có xuất hiện trước mặt anh nữa, hai người đã kết thúc rồi, hoàn toàn kết thúc rồi. Chị buông tha cho anh ấy sống một cuộc sống yên bình có được không?”

Kết thúc rồi, hoàn toàn kết thúc rồi – Bạch Lộ sao lại không hiểu điều này chứ, nước mắt trong phút chốc như mưa rơi vùn vùn. Bây giờ có đem mọi hiểu lầm ra giải thích lẫn làm sáng tỏ, cô và Dương Quang cũng không thể quay về như trước được nữa. Đã không quay về được nữa, Dương Quang cũng không phải Dương Quang thuở ban đầu, cô cũng không còn là cô thuở ban đầu. Cô có đi tìm anh khóc lóc kể lể chỉ càng làm tăng thêm nỗi thống khổ của cả hai: hóa ra tất cả mọi thứ đều không phải sai lầm của anh và em, mà do bàn tay xoay vần của số phận nhẫn tâm đùa bỡn chúng ta.

Có duyên yêu nhau, nhưng không có phận bên nhau, đây chính là kết cục thể lương cuối cùng cho mối tình giữa cô và Dương Quang. Bất kể cô cam hay không cam tâm, bàn tay số phận đã tuyệt tình vẽ nên một dấu chấm tròn cho họ.

Sau khi kéo lê đôi chân nặng trĩu rời khỏi khu chung cư nhà Dương Quang, Bạch Lộ mắt còn đọng nước một mình bước đi trên đường trong mịt

mờ vô định. Cô không biết bản thân còn có nơi nào để đi, thế gian tuy lớn, nhưng không hề có lấy một nơi trú ẩn thuộc về cô, để cho cô trong những lúc buồn đau trơ trọi có thể trốn vào thỏa sức khóc lóc. Nếu cô vẫn còn cha mẹ, nỗi đau thất tình có lẽ sẽ được xoa dịu trong sự an ủi của tình thân. Thế nhưng cô chỉ có một mình, mọi đau khổ cùng mất mát, cô chỉ có thể tự thân gánh lấy.

Cô gánh vô cùng mệt mỏi, mệt mỏi hết sức! Cô muốn cho bản thân hoàn toàn thả lỏng một chút. Khi trông thấy một quán bar bên đường, cô bước vào không chút do dự: “Cho tôi một ly rượu mạnh nhất.”

Cô không chỉ uống một ly, mà là hết ly này đến ly khác. Trên thế gian này, dùng cái gì để giải sầu đây? Chỉ có Đỗ Khang(*). Túy hương lộ ổn nghi tần đảo, thử ngoại bất kham hành...(**)

Chẳng mấy chốc cô đã uống say...

Khi Chương Minh Viễn ngồi xe do Đại Cường lái đi tới dưới lầu tòa nhà văn phòng Thiên Đô Quốc Tế, vừa lúc trông thấy Bạch Lộ bước lên một chiếc taxi, anh lập tức bảo Đại Cường đuổi theo.

Bấy giờ vừa vặn hơn năm giờ chiều, giờ cao điểm giao thông, xe cộ ùn ùn nhưng không nhích đi nổi, trên đường xe kẹt thành một hàng dài. Đợi một lúc, anh trông thấy Bạch Lộ rời khỏi xe taxi trước mặt xuống đi bộ về phía trước, anh cũng mở cửa xuống xe, dặn Đại Cường lái xe quay về gara xong có thể tan làm trước.

Chương Minh Viễn không biết Bạch Lộ muốn đi đâu, cũng không định lên hỏi cô, chỉ bám theo cô qua khắp các con đường dây phố từ xa xa, cuối cùng đến một khu nhà. Anh trông thấy cô dừng bước trước một tòa nhà chung cư, luẩn quẩn không đi. Anh không khó đoán ra vì sao cô nấn ná ở đây, mà sự thực cũng nhanh chóng chứng minh phỏng đoán của anh – anh trông thấy Dương Quang đi từ ngoài về.

Dương Quang không đi một mình, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp. Hai người tay trong tay cùng nhau đi từ ngoài về, vừa nhìn là biết quan hệ thân mật. Khi phát hiện Bạch Lộ đang chờ dưới nhà, Dương Quang chân động toàn thân, bước chân cũng khựng lại, sau khi đứng thẳng bất động trong giây lát cậu ta lại chột cúi đầu, nhanh chân đi về nhà như thể không nhìn thấy cô. Ngược lại cô gái xinh đẹp bên cạnh cậu ta dừng lại nói chuyện với cô, giọng điệu cực kỳ không tốt.

Bạch Lộ khóc, nước mắt như mưa như thác không ngừng không nghỉ. Như thể một đứa trẻ đáng thương không ai giúp đỡ, ngoài khóc lóc ra không còn cách nào khác biểu lộ tâm tình khó chịu của bản thân. Sau khi lững thững đi không mục đích trên đường một hồi lâu, cô vào một quán bar, uống rượu cực mạnh hết ly này đến ly khác. Anh biết, cô muốn mượn men rượu hồng làm tê liệt nỗi đau.

Anh nghĩ nghĩ rồi cũng không bước đến khuyên cô, một người trong lúc đau khổ nhất cần được trút bỏ cảm xúc buồn bực cũng như tự gây tê, cứ mặc cô phóng túng một chút sẽ tốt hơn cho cô. Mãi đến khi cô hoàn toàn uống say, anh mới đi qua trả tiền thay cô định bụng dìu cô về.

Nhưng cô đã say khướt, ý thức không rõ mắt say lơ lơ, không chịu đi với anh: “Anh là ai chứ, anh... đừng kéo tôi... bỏ tay ra.”

“Tôi là Chương Minh Viễn, em uống say rồi, mau theo tôi về nhà.”

Cô nâng khuôn mặt đỏ bừng lên chật vật nhìn hồi lâu: “Chương Minh Viễn... Không biết... Tôi không quen anh... Anh tránh ra.”

Không thể nói lý với người say, anh cứng rắn kéo cô dậy cô lập tức thét chói tai, kêu to đến nỗi cả quán bar đều quay lại liếc nhìn. Cực bất đắc dĩ, trong đầu anh chợt nảy ra một ý: “Anh là Dương Quang, em biết anh không?”

Cô trợn trừng đôi mắt mơ màng vì say nhìn anh cả buổi, bỗng nhiên để rơi hai giọt nước mắt tròn xoe: “Dương Quang, anh là Dương Quang thật hả?”

“Đúng vậy, anh là Dương Quang, đi thôi, mình về nhà đi em.”

Cô thoảng cái liền nhào vào lòng anh, khóc nức nở như một con mèo nhỏ đang kêu gào, đặc biệt tủi thân và thương tâm. Anh nhân tiện bế cô lên, bế ra khỏi quán bar, bế lên taxi. Cô khóc suốt đường đi. Khóc đến nỗi trước ngực anh lạnh đi một mảng, ướt đẫm nước mắt của cô.

Về đến nhà cô vẫn còn khóc, vừa khóc vừa kể lể, lời lẽ lộn xộn lặp đi lặp lại, anh cẩn thận lắng nghe, lắng nghe những thanh âm chân thực nhất thốt ra từ tận đáy lòng. Thật lâu thật lâu sau, cô rốt cuộc mới an tĩnh trở lại, nằm trong lòng anh chìm vào giấc ngủ, hai hàng lông mi dày rậm đen nhánh vẫn còn vương nước mắt trong suốt. Anh đưa ngón tay ra khẽ chạm vào, một chút nước mắt dính trên đầu ngón tay, tựa như một giọt sương nho nhỏ.

(*) Ý chỉ rượu. Đỗ Khang là người đã phát minh ra cách ủ rượu trong truyền thuyết.

(**) Câu này trích trong bài “Ô dạ đề” của Lý Dục đời Đường.

Nguyên văn:

醉鄉路穩宜頻到, (Túy hương lộ ổn nghi tần đáo)

此外不堪行。 (Thử ngoại bất kham hành)

Dịch thơ:

Luôn luôn đến làng rượu,

Nơi khác chẳng bước vào.

(Nguồn:vanhoavn.blogspot.com)

5.

Lúc Bạch Lộ tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội, trong đầu như thể bị một chiếc cửa đang cửa qua cửa lại. Cô nhất thời không rõ đã xảy ra chuyện gì, cố sao đầu lại đau đến thế? Nghĩ mất hồi lâu mới nhớ ra tối qua sau khi gặp Dương Quang cô đã chán nản thất vọng, một mình chạy đến quán bar mua rượu. Sau đó... sau đó dường như Dương Quang đến quán bar tìm cô, cô đã nói với anh rất nhiều rất nhiều, anh còn bảo muốn đưa cô về nhà. Thế nhưng hiện tại, làm thế nào cô lại ở trong căn hộ của Chương Minh Viễn chứ?

Cô nghĩ không ra, bèn lê thân mình mềm nhũn xuống giường đi ra ngoài. Trong bếp không biết đang nấu gì, mùi thơm tràn ngập không gian. Trong phòng khách, Chương Minh Viễn ôm một chiếc laptop ngồi trên sofa, đang mang tai nghe chat webcam với người khác, giọng điệu thân mật: "... Được, tháng sau tôi sẽ bay qua thăm."

Từ góc độ của cô nhìn sang, vừa vặn nhìn thấy đối tượng trong webcam trên màn hình máy tính. Đó là một cô gái nước ngoài xinh đẹp tóc vàng mắt xanh. Cô vẫn còn nhớ đã từng thấy qua khuôn mặt này, có một lần khi Chương Minh Viễn đến công ty vào buổi tối và cô tặng ca tiếp đón, anh cũng ở trong văn phòng chat webcam với cô nàng tóc vàng này. Xem ra anh và cô ta liên hệ rất mật thiết, rõ ràng anh đã cua được cô em ngoại quốc này vào tay rồi. Cho dù không ham mê nữ sắc nhưng anh cũng vẫn là đàn ông, vẫn không tránh khỏi lưu luyến ít nhiều nơi bụi hoa thơm ngát.

Cô không muốn quấy rầy anh tán gái, đang định quay về phòng. Bên cạnh cô gái nước ngoài xinh đẹp trên màn hình đột nhiên xuất hiện thêm một người đàn ông, còn thân mật đưa một cánh tay lên ôm lấy cô ta. Hả, thế

này là thế nào? Đương không hiểu đầu vào đầu, Chương Minh Viễn chợt quay đầu phát hiện ra cô: “Em tỉnh rồi à.”

Cô cảm thấy bất tiện: “Xin lỗi, quấy rầy anh rồi, tôi về phòng đây.”

Anh nhượng mày tỏ vẻ không sao cả: “Không có gì.”

Xoay đầu lại anh nói với một nam một nữ trên màn hình máy tính: “Thôi, hôm nay chat chit tới đây nhé anh và chú. Tháng sau tôi bay qua thăm hai người lại thông thả nói tiếp.”

Anh và chú – cô nghe mà ngẩn cả ra, hai người nam nữ một Trung một Tây trên webcam, hóa ra là anh trai và chú của anh. Cô còn tưởng anh đang tán gái, nhất thời cảm thấy xấu hổ vì mình vừa phỏng đoán hết sức vô căn cứ.

Tháo tai nghe xuống, đóng laptop đặt qua một bên, Chương Minh Viễn đi qua hỏi cô: “Có đói bụng không, tôi đã bảo dì giúp việc theo giờ nấu canh, muốn uống một chút không?”

Đầu cô rất đau, không muốn ăn, bèn lắc lắc đầu từ chối khéo: “Cảm ơn anh, nhưng bây giờ tôi không muốn ăn gì hết. Phải rồi, tôi... tối qua làm sao về nhà vậy?”

Anh trả lời nhàn nhạt: “Tôi đón em về.”

Cô khó lòng tin nổi: “Anh...” Chẳng lẽ không phải là Dương Quang sao?

Ngẩn người trong giây lát, cô lại nhớ ra hỏi: “Làm sao anh biết tôi ở quán bar đó?”

Anh ngừng một chút rồi mới trả lời: “Sau khi em uống say, người phục vụ lấy di động của em báo cho tôi biết.”

Cô hơi hiểu ra, nhất định cô uống say xong đã coi Chương Minh Viễn tới đón mình thành Dương Quang. Tức khắc cô bỗng trở nên căng thẳng: “Tôi... tối qua say rượu... liệu có... nói nhiều lắm không?”

“Ừ, nói quá trời luôn, mồm miệng líu ríu lại còn nói năng lộn xộn, nghe chả hiểu em đang nói gì, suýt nữa bị em léo nhéo chết luôn.”

Bạch Lộ khẽ thở phào một chút, nhớ mang máng mình vừa khóc vừa kể lể rất nhiều điều trong lòng, nếu bị Chương Minh Viễn nghe thấy thì biết làm sao đây? Cũng may, cô uống vào xong nói năng lộn xộn khiến anh nghe không hiểu.

Trận say rượu này khiến Bạch Lộ đau đầu mất mấy ngày, trong lúc đó cô thậm chí còn hơi sốt, vì thế Chương Minh Viễn tìm một bác sĩ đến nhà khám bệnh cho cô, tiêm thuốc kê đơn, dặn dò phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng đầy đủ. Khi cô tỏ ý cảm ơn anh, anh giở giọng vui đùa nói: “Mấy hôm trước là em chăm sóc tôi, tôi vừa khỏe thì em lại đổ bệnh. Tôi nói liệu em có cố ý không đó, không cam lòng chăm sóc tôi vài ngày nên thế nào cũng phải bắt tôi đền bù hử?”

Bạch Lộ không muốn Chương Minh Viễn chăm sóc mình, nhưng trong nhà ngoài cô ra chỉ còn có anh, cô bị ốm nằm trên giường khó tránh khỏi cần trà cần nước, ngay cả cố ý không đi gọi anh, nhưng cứ đến giờ anh tự nhiên lại vào phòng xem xét, ngoài việc thêm trà thay nước còn muốn đút cô uống thuốc. Bác sĩ kê thuốc viên cùng thuốc pha, anh đem thuốc viên chia đúng liều rồi còn pha thuốc vào nước đầu ra đó.

Khi anh lần đầu tiên pha thuốc cho cô, cô bỗng không nhin được mà bật khóc. Bởi vì sau khi anh dùng nước sôi pha thuốc xong, còn lấy một chiếc ly khác đem nước thuốc đổ qua đổ lại giữa hai ly, vừa đổ vừa thổi, làm cho chúng nguội đi một chút, khi uống sẽ không bị nóng quá.

Còn nhớ hồi nhỏ, khi cô còn là đứa con gái bé bỏng được cha mẹ yêu thương, ba mẹ dứt cô uống thuốc pha cũng xử lý như vậy, chỉ sợ làm bỏng cô. Hôm nay cha mẹ sớm đã an giấc ngàn thu dưới tuổi vàng, cô còn tưởng cả đời này sẽ không còn ai đối đãi với mình như thế. Vậy mà hoàn toàn không ngờ, lại được chứng kiến Chương Minh Viễn pha thuốc theo cách y hệt ngày xưa cho cô.

Nước mắt không nén được mà tràn ra, thoáng chốc, cô dường như lại trở thành cô bé con nầm đó vừa nghe phải uống thuốc liền khóc lóc không chịu nghe lời. Tất nhiên nước mắt rơi xuống của cô hôm nay cũng không phải vì lý do ngày trước.

Chương Minh Viễn bị cô làm cho ngạc nhiên hết sức: “Sao tự nhiên lại khóc, con gái bọn em quả nhiên làm bằng nước.”

Cô ghen ngào hỏi: “Tại sao anh... lại pha thuốc như vậy?”

Anh nhìn nhìn hai chiếc cốc trong tay, nói: “Hồi tôi còn nhỏ mẹ tôi cũng dứt tôi uống thuốc như thế, tôi học từ mẹ đó. Em vì cái này mà khóc à? Có phải... hồi nhỏ mẹ em cũng dứt em uống thuốc thế này không?”

Bạch Lộ không trả lời, nhưng nước mắt càng tuôn rơi mãnh liệt chính là sự mặc nhận rõ ràng nhất. Ba mẹ qua đời đã nhiều năm, ấn tượng của cô về họ, đã không thể tránh khỏi dần phai màu cùng nhạt nhòa theo dòng chảy thời gian. Nhưng mà Chương Minh Viễn cẩn thận dứt cô uống thuốc như vậy, ký ức bị khuấy động, trong lòng xót xa không chịu nổi, nước mắt như thủy triều.

Chương Minh Viễn đem ly thuốc đã pha xong đặt vào tay cô, giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Đừng khóc nữa, mau uống thuốc đi, không còn nóng nữa đâu.”

Nước mắt rơi vào trong ly, hòa với nước thuốc uống xuống, cô cảm giác ly thuốc này. đặc biệt ấm áp.

Sau khi sức khỏe hoàn toàn khôi phục, Bạch Lộ và Chương Minh Viễn nói chuyện một hồi. Cô muốn chuyển đi, càng sớm càng tốt, hy vọng anh có thể đồng ý. Sống với anh gần ba tháng, hai người đã không còn ôm lòng thù địch như trước đây, đều hiểu biết về nhau nhiều hơn, cô tin anh sẽ không làm khó cô nữa. Mà lúc ban đầu, nguyên nhân anh khẳng khái đòi cô dọn đến đây chẳng qua cũng chỉ vì muốn làm khó cô mà thôi.

Quả nhiên anh không hề gây khó dễ cho cô, im lặng trong giây lát rồi hỏi: “Sau khi chuyển đi em có chỗ nào ở chưa? Nếu không có, tôi còn một căn hộ khác có thể tạm cho em mượn ở một thời gian.”

Tuy giọng điệu hờ hững, nhưng không khó nghe ra trong lời nói ẩn chứa một tia quan tâm. Trong lòng chợt ấm áp, cô nhẹ nhàng từ chối khéo: “Cảm ơn anh, không cần đâu, tạm thời tôi sẽ chuyển đến chỗ chị Dung Dung ở vài ngày, rồi mới từ từ kiếm nhà trọ.”

Nếu vẫn sống trong căn hộ của anh, vậy thì chuyển đến chỗ này hay chỗ kia có khác biệt gì đâu? Trong mắt người ta cô vẫn là đứa con gái được anh bao nuôi, trong khi trên thực tế, cô và anh không phải loại quan hệ đó.

Có lẽ anh cũng hiểu rõ điều này nên không kiên trì nữa: “Được, em tự tìm chỗ ở, có điều công việc của em cứ để tôi thu xếp cho. Tôi đã nói với Âu Vũ Trì để em đến công ty cậu ấy đi làm, lúc nào tới nhậm chức cũng được.”

Cô lại lắc đầu: “Không cần đâu, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Nhưng về điểm này anh lại không chịu nhượng bộ: “Không được, vấn đề này nhất định phải để tôi giải quyết. Chuyện của em ở Thiên Đô Quốc Tế đều do tôi mà ra, về tình về lý, tôi hẳn phải đền bù cho em một công việc.”

Cô đã nghĩ thông suốt: “Cũng không thể trách anh, bây giờ tôi cảm thấy tất cả đều là mệnh.”

Hết thảy đều là mệnh, chẳng chút nào do người(*) – giờ đây Bạch Lộ mới hiểu sâu sắc câu này. Đối với tất cả những gì bản thân đã trải qua, ngoại trừ câu này, cô cảm thấy không thể dùng lời nào khác để giải thích tốt hơn.

Chương Minh Viễn dường như cũng rất xúc cảm: “Tất cả đều là mệnh, có lẽ vậy.”

Giọng nói của anh đầy thất vọng, trái tim anh cũng là một mảnh chán chường, một nỗi chán chường sâu sắc khôn cùng.

Bạch Lộ nhanh chóng dọn khỏi căn hộ của Chương Minh Viễn, định bụng trước mắt cứ chuyển đến chỗ Thiệu Dung ở tạm. Thiệu Dung trong điện thoại tỏ ra hoan nghênh, còn nói chỉ cần cô đồng ý thì cứ tự nhiên ở bao lâu cũng được. Về mặt công việc Chương Minh Viễn vẫn một mực đòi để anh thu xếp, nhất quyết bảo cô đến công ty Âu Vũ Trì đi làm, không được phép nghi ngờ: “Nếu em không đồng ý chuyện này, vậy thì tôi không cho em dọn đi.”

Bạch Lộ do dự một lát, cuối cùng cũng không từ chối nữa.

Trước khi sắp xếp hành lý rời đi, Chương Minh Viễn còn đem một phong bì dày nhét vào trong vali của cô. Phong bì này nhìn khá quen mắt, cô nhớ ra chính là chiếc phong bì đựng ba vạn tệ mà khi đó cô nhờ Hoắc Mân đến giao cho anh.

“Em không nợ tôi cái gì hết, cho nên món tiền này tôi nên trả lại cho em.”

Cô nhỏ giọng: “Thế nhưng hai vạn tệ kia là tôi bồi thường chiếc nhẫn cho anh...”

Anh ngắt lời cô: “Chiếc nhẫn đó là tôi tặng cho em, tặng em rồi thì là của em, có làm mất cũng không cần bồi thường lại cho tôi. Được rồi, không còn

chuyện gì nữa, em đi đi, tôi đã bảo Đại Cường đến lấy hành lý giúp em rồi. Tôi không tiễn em nhé.”

Khi chuông cửa vang lên, Chương Minh Viễn đã xoay người trở về phòng. Bạch Lộ mở cửa để Đại Cường đi vào xách hành lý cho cô, lúc rời đi cô kìm lòng không đặng mà ngoái đầu lại nhìn một cái.

Căn hộ cô đã sống trong vài tháng này, ban đầu khi dọn đến, cô tâm không cam tình không nguyện biết đường nào, thế nhưng tại thời khắc tốt đẹp nhất khi sắp sửa rời đi, cô lại phát hiện trong lòng mình có một tia không đành lòng nhỏ bé mà dai dẳng – dùng sức quay đầu, cô dứt khoát kiên quyết đóng cửa, để tiếng đóng cửa lạnh lạnh như thả chiếc kéo cắt đứt sợi tình cảm lưu luyến trong tim kia.

Bạch Lộ cứ thế dọn khỏi căn hộ của Chương Minh Viễn. Cuộc sống tựa như một cuốn thiên thư không chữ, trang cũ vừa lật qua, trang mới đã mở ra. Bàn tay số phận soạn nên nội dung gì trên trang sách, không ai có thể biết được. Tất cả đều là ẩn số...

(*) Thành ngữ Trung Hoa. (Nguồn:vuivui.cn)

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyết Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 7

1.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Bạch Lộ đến công ty mới đi làm bất tri bất giác đã gần được một tháng.

Chức vụ của cô vẫn là thư ký như cũ, Âu Vũ Trì sắp xếp cho cô vào phòng hành chính. Vừa đến chỗ mới cần phải tập thích ứng, cô cố gắng bắt bản thân nhanh chóng thích nghi với mọi sự vụ trong phạm vi công việc, thời gian đầu hầu như ngày nào cũng tăng ca đến khuya mới về.

Trưởng phòng hành chính hết sức khen ngợi sự cần cù của cô, đồng nghiệp còn có người thăm nói với cô: “Ban đầu nghe bảo em là do tổng giám đốc Âu đích thân dàn xếp đưa vào công ty, bọn chị còn tưởng hoàng thân quốc thích nào đến, đều đoán chừng sẽ rất khó khăn khi làm việc chung với em. Không ngờ, em ngược lại là một người dễ chịu đến thế.”

Bạch Lộ nỗ lực làm việc như vậy, đến Âu Vũ Trì cũng có phần ngạc nhiên, còn đặc biệt gọi cô đến dặn dò: “Làm việc thôi mà, không cần bán mạng quá thế. Bất kể em làm ít làm nhiều làm tốt làm dở anh đều phát lương cho em như nhau, cho nên tuyệt đối đừng tạo áp lực cho bản thân.”

Cái này nghe giống như lời của một tổng giám đốc nói với nhân viên sao? Kẻ làm chủ nào mà không hy vọng nhân viên siêng năng có thừa dốc sức bán mạng vì công ty. Ai dè anh ta thì ngược lại, còn bảo cô đừng quá lao lực.

Cô không nhịn được mà buồn cười: “Tổng giám đốc Âu, yêu cầu của anh đối với nhân viên đều như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, đối với em mới đặc biệt chiếu cố thôi. Em là người Minh Viễn giao cho anh chăm sóc, vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ, đúng không?”

Trong lòng cô chợt động, muốn nói lại thôi. Ngược lại Âu Vũ Trì bỗng nhớ ra hỏi: “Phải rồi, em còn liên lạc với Minh Viễn không?”

Cô lắc đầu, từ sau khi cô chuyển ra khỏi căn hộ của Chương Minh Viễn thì không gặp lại anh nữa, cũng không có liên lạc dưới bất kỳ hình thức nào. Anh biến mất khỏi cuộc sống của cô, tựa như con diều đứt dây không biết bay về phương nào. Khi sống cùng anh, lúc nào cô cũng thấy anh chướng mắt, thế nhưng sau khi dọn đi, cô lại thường hay nhớ đến anh, mà hề chỉ cần nhớ tới anh, trong lòng liền rối bời, giống như đay rối quần thành cuộn không nói rõ ràng được. Không dễ dàng gì mới lý giải rõ, trong thoáng chốc, bỗng không còn chút rối rắm nào như thể làm ảo thuật. Một trái tim trống vắng, ngược lại càng thêm bản khoản tư lự.

Âu Vũ Trì dường như cố ý mà như vô ý: “Gần đây Minh Viễn rất bận, tháng này nó không ở trong nước, trước tiên đến Ý coi đua xe F1, rồi lại đi Anh thăm vợ chưa cưới, sau đó đi Mỹ thăm vợ chồng anh chị hai. Đúng là một đũa bay trên không trung.”

Cô trầm mặc giây lát: “Tổng giám đốc Âu, nếu không còn chuyện gì nữa tôi đi trước đây.”

Sau khi nói chuyện với Âu Vũ Trì, thời gian Bạch Lộ ở lại văn phòng làm việc càng nhiều hơn. Cô cần công việc bận rộn để khiến bản thân phân tâm. Một số người cùng việc nên nhớ không nên nhớ, cô đều không muốn nghĩ đến nữa. Mà bận rộn, chính là biện pháp hữu hiệu nhất để phân tán tư tưởng.

Gần đây Thiệu Dung cũng rất bận rộn, bận yêu đương. Rốt cuộc cô cũng thực sự động lòng với vị Thành tiên sinh kia, biết rõ không thể mà vẫn làm, cô như thiêu thân lao đầu vào lửa: “Đừng nghĩ nhiều như vậy làm gì, kim triêu hữu tửu kim triêu túy(*).”

Thực sự là kim triêu hữu tửu kim triêu túy, Thành tiên sinh cơ bản đã làm xong thủ tục di dân, năm sau sẽ mang vợ yêu và con gái nhỏ đến Canada định cư. Thiệu Dung chẳng qua chỉ là một người đẹp qua đường trước khi anh ta ly hương rời khỏi đất nước. Thực ra trong lòng Bạch Lộ cảm thấy cực kỳ không đáng cho Thiệu Dung, nhưng chính Thiệu Dung cam tâm tình nguyện nên cô cũng không còn cách nào khác.

Thiệu Dung chỉ cầu kim triêu hữu tửu kim triêu túy, nhưng người ta vẫn không chịu cho cô một cơn say. Chẳng mấy chốc Thành phu nhân đã nghe thấy tin đồn mà tìm tới cửa, người này nhìn qua liền biết là một phụ nữ có xuất thân rất cao, đầy vẻ kiêu ngạo ngang ngược. Khi ấy chị ta hung ác nói sẽ cho Thiệu Dung biết tay, mà cái sự cho biết tay đó còn ghê gớm hơn cả tưởng tượng. Nhiều ngày liên tiếp, quán bar Kỷ Hồi Túy đều bị bọn lưu manh tới quấy phá, đồng thời các loại cơ quan công thương, thuế má, phòng cháy, vệ sinh vân vân cũng lục tục có người kéo đến soi mói bới móc.

Có khách quen cực kỳ buồn bực, thăm hỏi Thiệu Dung có chuyện gì: “Nhìn kiểu này không chừng cô đã đắc tội với cả hai bên hắc bạch rồi.”

Thiệu Dung không ngờ Thành phu nhân lại lợi hại đến thế, Thành tiên sinh lại tránh không gặp mặt, bỏ lại hết thảy cục diện rắc rối cho một mình cô. Đêm đó lại có người cố ý gây sự ở quán bar, cô ra mặt ngăn chặn. Trong lúc hỗn loạn có một chai bia bay tới, đập vỡ một tiếng thật vang trên đầu cô...

Bạch Lộ nhận được thông báo liền khẩn trương chạy tới bệnh viện, vừa thấy cái đầu quấn băng trắng dày cộp của Thiệu Dung liền đau lòng muốn rớt nước mắt. Quá đáng, thực sự quá đáng, Thành phu nhân cho dù muốn

báo thù tội đoạt chồng, cũng không nên ra tay nặng đến thế chứ? Huống chi chuyện này suy cho cùng là trách nhiệm của gã chồng chị ta, trong nhà đã có vợ có con gái tại sao còn muốn dây dưa mập mờ với phụ nữ bên ngoài? Đem trách nhiệm đổ hết lên đầu Thiệu Dung thật không công bằng.

Thiệu Dung ngược lại còn đặc biệt bình tĩnh: “Là chị tự chuốc lấy, chị gieo gió thì phải gặt bão. Chị cứ tưởng không quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ cần đã từng có nhau là đủ rồi, nhưng chị lại quên mất, có những thằng đàn ông trước tiên cần phải xem kỹ liệu có đáng để từng có hay không.”

Thành tiên sinh chính là loại đàn ông ba không điển hình, không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm, vẻ ngoài lịch sự nho nhã có lễ độ khiến anh ta rất dễ dàng đạt được sự coi trọng của phụ nữ, cho dù là phụ nữ đã từng trải như Thiệu Dung cũng bị anh ta làm rung động. Cho dù có nhận thức thật rõ ràng rằng hai người sẽ không có kết quả cũng cam lòng kim triêu hữu tửu kim triêu túy. Nhưng qua cơn say này lại tỉnh dậy một cách khó khăn chật vật, không lưu lại bất kỳ hồi ức tươi đẹp nào.

Sau khi Thiệu Dung bị thương, quán bar tạm thời đóng cửa, Bạch Lộ xin nghỉ hai ngày đến bệnh viện chăm sóc chị. Đến ngày thứ ba Thiệu Dung đã có thể xuất viện, buổi sáng Bạch Lộ trước tiên đến bệnh viện làm xong thủ tục xuất viện đón chị về nhà, sau đó lại chạy đến công ty đi làm.

Hai chiếc thang máy của tòa nhà văn phòng hoạt động trơn tru liên tục, Bạch Lộ vào một chiếc để lên tầng làm việc. Khi bước ra khỏi thang máy thì cánh cửa kim loại của thang bên cạnh đang từ từ khép lại. Cô vô tình nhìn liếc qua, liếc thấy một khuôn mặt quen thuộc bên trong cánh cửa – là Chương Minh Viễn, anh đã về rồi! Bước chân vốn đang vội vàng hồi hả nhất thời khựng lại.

Anh cũng trông thấy cô, hai hàng lông mày khẽ nhướng, mang theo một vẻ hơi bất ngờ. Khi cửa thang máy sắp sửa đóng kín, anh nhẹ mím cười với

cô, đôi môi đẹp vừa đầy đặn vừa có độ cong, cười lên trông thật đẹp mắt.

Ngơ ngác đứng trước cửa thang máy đã đóng chặt, trái tim Bạch Lộ khẽ khàng lay động, tựa như cành liễu xanh mơn mớn đong đưa trong gió xuân tháng ba.

Trong văn phòng, một đám đồng nghiệp đang cười đùa tùm lại với nhau ăn gì đó. Thấy Bạch Lộ đến liền gọi cô: “Bạch Lộ, tới đúng lúc lắm, có sô-cô-la ăn nè.”

Cô đi qua, thấy trên bàn bày hai hộp sô-cô-la Cadbury của Anh. Mọi người đang ăn ngon lành, cô cũng nhón đại lấy một viên vừa bóc vừa hỏi: “Ai đãi à?”

“Chương tiên sinh đãi đó, anh ấy vừa từ nước ngoài về, coi như một chút lòng thành.”

Động tác bóc kẹo của cô chợt khựng lại: “Chương tiên sinh á?!”

“Đúng vậy. À, em không biết Chương tiên sinh là ai hả? Anh ấy là bạn thân của tổng giám đốc Âu, cũng là một trong những cổ đông của công ty. Có điều anh ấy chỉ đầu tư ăn hoa hồng, không phụ trách công việc cụ thể trong công ty, cho nên bình thường rất ít khi tới công ty.”

Bạch Lộ có phần bất ngờ, hóa ra công ty này Chương Minh Viễn cũng có cổ phần, anh chưa bao giờ đề cập đến. Nhắc tới Chương Minh Viễn, các đồng nghiệp liền râm ran trò chuyện xoay quanh chủ đề này.

“Anh trai của Chương tiên sinh nghe nói kinh doanh một công ty có tên sàn chứng khoán, cha và chị đều dẫn thân vào nghiệp chính trị, đều rất có thành tích. Mỗi mình anh ta không có hứng thú gì với kinh tế lẫn chính trị, chỉ làm việc mình thích. Cũng coi như một kẻ quái đản.”

“Cái này có gì kỳ quái đâu, sinh ra trong gia đình như vậy, anh ta cũng đâu nhất định phải dẫn thân theo con đường quan chức hay kinh tế. Nếu tôi có điều kiện gia đình tốt như anh ta, tôi cũng chỉ làm việc mình thích. Có điều cũng phải nói, cái trò nguy hiểm như đua xe tôi tuyệt đối không chơi. Tôi còn muốn giữ lại cái mạng từ từ hưởng phúc.”

“Cho nên mới nói Chương Minh Viên là kẻ quái đản. Vốn dĩ là con nhà quan được bao bọc cẩn thận, anh ta thì ngược lại, một lòng một dạ muốn làm tay đua xe. Cái loại hoạt động đua xe này thực sự có tính nguy hiểm cực lớn.”

“Đúng đó, hai năm trước anh ấy thi đấu bị tai nạn xe thiếu điều mất mạng, nghe nói sau khi đưa đến bệnh viện từng một lần có dấu hiệu tử vong. Tôi còn nhớ dạo đó tổng giám đốc Âu tức trực trong bệnh viện mấy ngày liên tiếp, chuyện không ty cũng chẳng thèm quan tâm. Tình cảm giữa anh ấy và Chương tiên sinh như thể anh em ruột thịt vậy.”

Các đồng nghiệp cứ anh một câu tôi một câu, Bạch Lộ lẳng lẳng lẳng nghe, nghe về một Chương Minh Viên cô không quen biết không thấu hiểu. Sau đó, trưởng phòng đi từ ngoài vào, vừa trông thấy cô lập tức bảo đến văn phòng của Âu Vũ Trì: “Tổng giám đốc Âu có việc tìm cô.”

Bạch Lộ vốn dĩ còn muốn nghe tiếp, thế nhưng trưởng phòng đã vào nên mọi người cũng không tám chuyện nữa. Cô ôm một bụng tiếc nuối rời khỏi phòng làm việc, đi đến mở cửa văn phòng tổng giám đốc: “Tổng giám đốc Âu, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Âu Vũ Trì bảo cô ngồi xuống: “Anh nghe nói em xin nghỉ hai ngày vừa rồi, nguyên nhân là gì vậy?”

Bạch Lộ hơi khó hiểu, trước đó cô đã nhớ xin phép cấp trên trực tiếp cho nghỉ, cơ sao tổng giám đốc còn muốn đặc biệt hỏi han nguyên nhân chứ? Nhưng tổng giám đốc chung quy vẫn là tổng giám đốc, đã hỏi thì cô phải

giải đáp, vả lại Âu Vũ Trì và cô cũng không thân quen gì lắm, nếu không phải có Chương Minh Viễn, anh ta thèm đoái hoài đến hạng như cô sao? Cô bèn giải thích cặn kẽ với vẻ rất chi là bốn phần của cấp dưới: “Tổng giám đốc Âu, tôi đã nói với trưởng phòng rồi, vì một người bạn của tôi bị thương nằm viện nên tôi mới xin nghỉ hai ngày chăm sóc chị ấy.”

“Có chuyện gì vậy? Sao bạn em lại bị thương nằm viện? Tai nạn xe hả?”

Cô ngập ngừng một chút, không muốn nói dối: “Không phải, bị người ta làm bị thương.”

Âu Vũ Trì rất ngạc nhiên: “Hả, bạn em là nữ đúng không, là kẻ nào quá đáng tới nỗi đánh một cô gái nhập viện luôn vậy?”

Nguyên nhân bên trong cô cũng khó lòng giải thích, liền nói qua loa quy tội cho bọn bọn côn đồ gây sự, quán bar bạn cô mở vì vậy mà không làm ăn được, trong một lần khi xung đột xảy ra, còn bị chai bia đập vỡ đầu.

Âu Vũ Trì nghe xong tỏ vẻ căm phẫn ngàn ngạt: “Không thể tưởng tượng nổi, thực sự là không tưởng tượng nổi, thế này thì không còn phép tắc gì rồi. Em cũng thật là, có côn đồ tới gây rối sao em không nói với anh, nếu sớm biết anh đã gọi người tới dẹp yên từ lâu rồi, bạn em còn cần phải chịu khổ vậy sao. May là giờ biết cũng không muộn, hai người đang lo lắng chuyện này đúng không? Đừng lo, nói bạn của em quán bar muốn mở thế nào thì mở, anh đảm bảo sẽ không có người đến làm phiền nữa.”

Bạch Lộ cũng đang lo lắng chuyện này thay Thiệu Dung, quán bar đã đóng cửa hai ngày, nhưng vẫn không tránh khỏi có người tới làm loạn, quét sơn hắt phân này nọ lên cửa. Nếu cứ thế này quán bar thực sự sẽ không mở cửa nổi, muốn chuyển nhượng sợ cũng không xong, ai nhìn thấy quán xá thế này mà dám tiếp nhận chứ! Vậy thì Thiệu Dung coi như mất hết vốn liếng.

Bây giờ Âu Vũ Trì xung phong muốn thay họ ra mặt, cô không khỏi sáng mắt vui mừng: “Tổng giám đốc Âu, vậy tôi thay mặt bạn mình cảm ơn anh nhé.”

Âu Vũ Trì vừa xua tay vừa mỉm cười tỏ vẻ không đáng kể: “Chuyện nhỏ thôi mà, đừng khách sáo. Sau này nếu có chuyện gì em không tự mình giải quyết được thì cứ đến tìm anh. Anh giúp được chút gì thì nhất định sẽ giúp.”

Âu Vũ Trì nhiệt tình và trượng nghĩa như vậy khiến Bạch Lộ bỗng rung động trong lòng. Vừa nãy Chương Minh Viễn ghé qua, hành động “rút đao tương trợ” của Âu Vũ Trì phải chăng là vì anh?

Sau khi Âu Vũ Trì nói sẽ dẹp yên chuyện phiền hà này, vấn đề quả nhiên rất nhanh được giải quyết. Chẳng những không còn ai đến phá phách trước cửa quán bar, mà sơn bị quét lên cùng phân bị hắt trước đây cũng có người tự động đến dọn sạch trơn.

Sau khi Thiệu Dung nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe hẳn, quán bar lại mở cửa lần nữa, đêm đó rất nhiều lãng hoa được ùn ùn gửi đến không ngớt, còn không thiếu các sếp từ các ban ngành quản lý. Đội mang đồng phục mũ kê-pi(**) từng ba ngày hết hai tìm tới cửa bắt bớ cũng trở nên dễ nói chuyện khác thường. Có người còn nói: “Hóa ra cô Thiệu quen biết Âu thiếu gia, sao không nói sớm chứ.”

Thiệu Dung chỉ cười nhẹ không đáp, ban đêm về nhà thấy Bạch Lộ mới thở dài: “Làm thế nào bây giờ, thế này làm em thiếu nợ ân tình của người ta thay chị mất rồi.”

“Chị Dung Dung, chị tuyệt đối đừng nói thế, nếu nói thiếu ân tình, chẳng phải em thiếu chị còn nhiều hơn sao. Hơn nữa cũng không phải em đi cầu xin Âu Vũ Trì muốn anh ta giúp đỡ, là anh ta chủ động hỏi đến. Những chuyện phiền phức này đối với chúng ta là vấn đề to tát, nhưng đối với họ

lại chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến. Anh ta còn nói sau này em có chuyện gì không giải quyết được cứ đi tìm anh ta.”

Bạch Lộ cố sức kể lại thật sơ sài mọi chuyện, không muốn để Thiệu Dung có cảm giác áy náy. Nhưng Thiệu Dung nghe xong càng nhăn mày: “Lộ Lộ, trên thế giới này, không ai lại vô duyên vô cớ đối tốt với người khác, tại sao Âu Vũ Trì lại nhiệt tình với em đến thế, em có nghĩ tới không?”

“Chị Dung Dung, chị nói gì vậy? Đừng nói chị nghĩ anh ta có mưu đồ gì với em nhé, không thể nào đâu.”

“Tất nhiên anh ta không thể có mưu đồ với em, em đến chỗ anh ta đi làm là do Chương Minh Viễn thu xếp, anh ta săn sóc em khắp nơi như thế, rõ ràng là vì nể mặt Chương Minh Viễn. Nhưng mà Lộ Lộ này, không phải em nói đã không còn qua lại gì với Chương Minh Viễn nữa sao?”

“Đúng là em đã không còn qua lại gì với Chương Minh Viễn hết. Từ sau khi em dọn khỏi căn hộ của anh ấy, bọn em không hề liên lạc với nhau nữa.”

“Em cũng không gặp lại anh ta sao?”

Bạch Lộ ngậm ngừng giây lát, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có.”

Một cái liếc mắt vội vã qua cửa thang máy, không có lấy một câu một chữ giao lưu nào, cô cảm thấy như vậy không tính là gặp mặt đúng không?

Thiệu Dung chau mày không nghĩ ra: “Chương Minh Viễn không tới tìm em nữa, xem chừng đã đem em quăng ra khỏi đầu rồi. Nhưng Âu Vũ Trì ấy thế mà vẫn giúp đỡ em như vậy, chẳng lẽ... liệu anh ta có thực sự nảy sinh tư tưởng gì với em không?”

Bạch Lộ dờ khóc dờ cười. Điều này làm sao có khả năng chứ, Âu Vũ Trì không giống với Chương Minh Viễn, anh ta rất có hứng thú với nữ sắc, bạn gái xinh đẹp tính ra nhiều như Coca trong siêu thị. Gần đây anh ta rất thân thiết với một cô người mẫu, cô bé có thể nói là điển hình của kiểu con gái có thân hình ma quỷ khuôn mặt thiên sứ, anh ta đang rất cuồng nhiệt với cô ấy nha, làm sao có thể nhìn trúng Bạch Lộ được! Huống hồ Âu Vũ Trì còn có nguyên tắc hành động thờ không ăn cỏ gần hang, không bao giờ có quan hệ mập mờ với nhân viên nữ trong công ty. Quả thực Thiệu Dung đã quá lo lắng rồi.

(*) Có nghĩa là “hôm nay có rượu thì hôm nay cứ uống cho say”, trích trong bài thơ Đường tên “Tự khiên” của La Ấn.

(**) Là mũ thếnày nè. Ý chỉ mấy người làm viên chức kiểm tra, thuế má này kia.

2.

Di động đổ chuông, Bạch Lộ không nghe thấy, cô đang giúp đưa giấy tờ cho phòng khác. Khi về lại văn phòng mới phát hiện trong điện thoại có cuộc gọi nhỡ, vừa lơ đãng mở ra xem bỗng sững người. Là Chương Minh Viễn gọi đến, năm phút trước.

Từ sau khi chuyển đi khỏi căn hộ của Chương Minh Viễn, đây là lần đầu tiên anh gọi điện cho cô, cô không biết tại sao lâu như vậy anh không liên lạc rồi giờ lại muốn tìm cô. Mà có nên gọi lại không, nhất thời cô có phần do dự không quyết định được.

Quan hệ giữa cô và anh phức tạp và khó xử như thế. Nói ra cũng là từng chung sống với nhau, nhưng thực chất căn bản không phải loại quan hệ kia. Nhưng nếu muốn hoàn toàn phủ quyết loại quan hệ trai gái này, thì dẫu sao cô và anh cũng từng có một đêm duyên ngắn ngủi. Cô còn từng lừa gạt anh;

từng hận anh; thậm chí còn từng dùng phương pháp ngọc nát xương tan đi gài bẫy uy hiếp anh; tương tự anh cũng từng căm ghét cô, hơn nữa không cam tâm bị lừa bị uy hiếp, nhất định muốn cô rơi vào cái bẫy do chính mình sắp đặt. Sau khi một cái bẫy bẫy cả hai người, ngược lại còn khiến cô và anh dần dần hiểu được đối phương trong quá trình “sống chung”, cuối cùng hai bên cũng đạt được hòa giải.

Cô của hiện tại xem như có quan hệ thế nào với Chương Minh Viễn? Coi là bạn bè ư? Cô không biết, cô chỉ biết mình không thể xem anh như một người bạn bình thường mà đối đãi. Chính là cô tuyệt đối sẽ không chủ động gọi điện cho anh, kiểu như hai người bạn câu được câu chăng mà tám chuyện vu vơ hỏi han dạo này thế nào. Cho nên cuộc gọi nhờ này, cô nghĩ cả buổi vẫn không biết có nên gọi lại hay không. Trong lòng giống như cát giấu một chú thỏ nhỏ, cứ nhảy nhót nhót, trái tim không thể ổn định nổi.

Có đồng nghiệp trông thấy cô cầm điện thoại ngân người bèn hỏi cô có chuyện gì. Cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Có cuộc gọi nhờ không biết có nên trả lời không. Phải rồi, bình thường chị có gặp phải loại cuộc gọi không biết có nên gọi lại như thế này không?”

“Có chứ, có những cuộc điện thoại không muốn trả lời cho lắm, nhưng nếu người ta đã gọi đến thì dù sao cũng phải gọi lại một tiếng. Di động có hiển thị cuộc gọi đến, em đã không nghe còn không chủ động gọi lại, người ta còn tưởng em kiêu căng không thèm quan tâm đến họ. Dù thế nào đi nữa vẫn cần phải thể hiện bản lĩnh bên ngoài.”

Lời của đồng nghiệp nhắc nhở Bạch Lộ, anh cũng đã gọi điện cho cô, cô không nghe máy còn không gọi lại, anh sẽ hiểu lầm cô cố ý không nhận điện thoại của anh. Ra khỏi văn phòng, nhằm tránh tiếp tục do dự, cô quả quyết gọi vào số của anh.

Điện thoại chỉ reo hai tiếng đã được bắt, giọng nói của anh vang lên bên tai, trực tiếp gọi thẳng tên cô: “Bạch Lộ.”

Không hiểu sao cô hơi luống cuống, bèn cố tự trấn định: “Xin lỗi, ban nãy anh gọi điện tôi không nghe thấy, có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì đặc biệt, mấy hôm trước tôi vừa từ nước ngoài về, mang theo hai hộp quà lớn, muốn tặng em một phần. Buổi tối có rảnh ra ngoài ngồi một lát được không? Tôi mời em ăn cơm, nhân tiện đưa quà cho em.”

Chần chừ giây lát, cô uyển chuyển từ chối: “Cảm ơn anh, bạn của anh nhiều như vậy, quà tặng nhất định không đủ, tôi không cần đâu, anh tặng người khác đi. Với cả, tối nay tôi có việc rồi, cảm ơn anh đã mời tôi đi ăn, tôi xin nhận ý tốt của anh, tôi không đi được đâu.”

Anh không nói gì một hồi lâu, cô bèn dè dặt nói: “Nếu không có việc gì nữa tôi cúp máy đây, đang trong giờ làm việc.”

“Chờ chút,” cuối cùng anh cũng mở miệng, “Bạch Lộ, tôi tưởng chúng ta không làm kẻ thù thì chính là bạn bè, nhưng xem ra em dường như không muốn làm bạn tôi. Em... không phải vẫn còn hận tôi chứ?”

“Không không,” cô cuống quýt phủ nhận, “Tôi từ lâu đã không còn hận anh rồi. Thực ra tôi càng có lỗi với anh nhiều hơn, anh không hận tôi nữa đã là tốt lắm rồi.”

“Nếu tôi còn hận em thì sẽ không để em chuyển đi. Sau khi em đi cũng không hề liên lạc với tôi nữa, nếu tôi không gọi điện cho em, có phải em đã quên luôn vẫn còn có một người là tôi đây không?”

Tiếng nói nhẹ nhàng, giọng điệu thản nhiên, giống như cất giọng vui đùa, là phong cách nói chuyện quen thuộc của anh. Cô không biết nên trả lời ra

sao, đành phải qua quýt lấy lệ: “Tôi... tôi gần đây quả thực rất bận. Nghĩ anh cũng bận, nên không có chuyện gì cũng không muốn quấy rầy anh.”

Anh trầm mặc chốc lát: “Thôi được, em bận chuyện em đi, tôi không quấy rầy em nữa.”

Điện thoại đã ngắt, Bạch Lộ dù trút được gánh nặng, nhưng lại buồn bã như thể mất mát gì đó. Hai loại cảm giác hoàn toàn tương phản nhau, mâu thuẫn đan xen trong lòng thành một cuộn đay rối bời.

Ngày hôm sau ở công ty, Bạch Lộ nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh từ cùng thành phố. Khi ký nhận bưu điện, cô nhìn thấy dòng tên tuổi và địa chỉ người gửi, tay cầm bút tức khắc trở nên hơi yếu ớt cùng do dự. Có điều không chịu được sự chần chừ của cô, nhân viên chuyển phát nhanh liền không ngừng thúc giục: “Cô Bạch, phiền cô nhanh lên một chút, tôi còn nhiều đơn hàng phải vội chuyển đi.”

Sau khi ký nhận, thừa dịp buổi trưa mọi người đều không có trong văn phòng, Bạch Lộ mới ngần ngừ ngần ngừ mở kiện hàng. Bên trong là một hộp quà tặng tinh xảo, vừa mở niêm phong hộp, liền có một làn hương hoa nhài vừa tinh khiết vừa nồng nàn bay ra. Mùi thơm quen thuộc như vậy, cô cơ hồ lập tức đoán ra được thứ đựng trong hộp quà là gì.

Quả nhiên, sau khi mở hộp ra hết, cô vừa nhìn liền thấy loại xà phòng gội đầu làm từ thực vật nguyên chất của Anh Quốc mà mình vẫn quen dùng. Ngoài cái này ra, còn có sữa tắm và nước hoa cùng bộ nhãn hiệu. Trên một tấm card nho nhỏ có ghi một hàng chữ với nét bút mạnh mẽ cứng cáp quen thuộc: “Một chút quà mọn, không hề sang quý. Em thích thì giữ lại, không thích thì cho người khác đi.”

Nhìn hộp quà trong tay, Bạch Lộ sửng sờ thật lâu. Chương Minh Viễn đến Anh lần này, lại từ nơi xuất xứ ngàn dặm xa xôi ở nước Anh mang về một bộ sản phẩm hoa nhài.

Hương hoa nhài nhẹ nhàng vấn vít, một loại mùi hương có thể khiến người ta say sưa. Hít thở sâu một chút, trong phổi đều lấp đầy hương thơm ngát. Vốn dĩ là mùi hương có thể giúp nâng cao tinh thần làm tỉnh táo, cô lại bất giác cảm thấy tinh thần hơi nhiễu loạn...

Nguyên một buổi chiều Bạch Lộ đều mất tập trung, cô không biết bản thân bị làm sao nữa? Loáng thoáng mơ hồ có chút hiểu ra, nhưng lại không muốn soi xét rõ hơn...

Điện thoại nội bộ trên bàn đồ chuông, cô nhắc máy lên nghe, thì ra là một anh đồng nghiệp từ phòng tiêu thụ gọi đến muốn hẹn cô cùng đi ăn, cô từng từ chối khéo anh ta hai lần, lần thứ ba này, cô do dự một chút đoạn gật đầu đồng ý.

Lúc tan tầm trời bắt đầu đổ mưa, những sợi mưa liên miên dày đặc như tua cờ, Bạch Lộ không mang dù, anh đồng nghiệp kia cũng không có, ở trước cửa tòa nhà bắt taxi cũng không được, nửa tiếng trôi qua mà vẫn còn đứng dưới lầu công ty. Anh ta có phần ngượng ngùng: “Ngại quá, em có đói không? Hay là tối nay chúng ta đến quán ăn gần đây ăn tạm chút gì đi, lần sau lại mời em đi ăn ngon.”

Cô gật đầu không phản đối: “Ừ.”

Quán ăn gần nhất cũng cách đó mấy chục mét, những sợi mưa lành lạnh tung bay ngập trời, dính vào quần áo ẩm ướt. Anh đồng nghiệp rất ga-lăng cởi áo khoác ngoài muốn che trên đầu Bạch Lộ, động tác này có chút thân mật, cô bèn từ chối một cách lúng túng: “Không cần đâu, có mấy bước thôi mà, mưa cũng không lớn.”

Vừa nói cô vừa chạy trước vào trong màn mưa, trốn tránh đôi tay nhiệt tình kia.

Ăn tối ở quán ăn cũng đã gần tám giờ. Anh đồng nghiệp rất khéo nói, kể lại những chuyện mình đã trải qua sinh động như thật, nhưng Bạch Lộ nghe

mà như không, chỉ bị động duy trì tư thế lắng nghe mà thôi. Ăn xong anh ta lại hẹn cô cùng đi xem phim, cuối cùng cô quyết định không miễn cưỡng bản thân nữa: “Xin lỗi, tôi muốn về nhà.”

Anh ta cũng rất săn sóc: “Em mệt rồi phải không? Vậy để tôi đưa em về.”

“Không, không cần đâu. Tôi muốn đi một mình, không cần phiền anh.”

Ý từ chối khéo của cô anh ta hẳn nghe ra được, vẻ mặt có chút cứng nhắc. Tình huống trở nên khó xử, cô khẽ mỉm cười ra chiều xin lỗi với anh ta, rồi xoay người một mình rời đi.

Sau khi về đến nhà, bộ sản phẩm hoa nhài Bạch Lộ đem về bị Thiệu Dung nhìn thấy, chị hơi thắc mắc: “Sao lần này mua về một lần cả bộ vậy, trước đây không phải chỉ mua xà phòng gội đầu thôi sao?”

Cô ngập ngừng một lúc, rồi kể lại sự thật: “Không phải em mua, là Chương Minh Viễn tặng.”

Thiệu Dung tròn mắt hết sức bất ngờ: “Chẳng phải em với anh ta không liên lạc với nhau nữa sao?”

“Sau khi em dọn đi đúng là không còn liên lạc với anh ấy nữa. Cả tháng nay anh ấy ở nước ngoài, vừa về được mấy ngày, mang theo rất nhiều quà tặng cho người ta, cũng tặng em luôn một phần. Chỉ là món quà nhỏ, hoàn toàn không sang quý gì.”

Cô cố ý kể qua loa, nhưng Thiệu Dung lại nói trúng tim đen: “Mặc dù chỉ là món quà nhỏ, nhưng món quà này chính là thứ em hay dùng thường ngày. Anh ta có ý gì, em đừng có nói chị là em không hiểu gì hết nha.”

Bạch Lộ cứng họng, vấn đề cô vô thức trốn tránh bị Thiệu Dung vạch trần, mặt nhất thời đỏ bừng: “Em...”

Thiệu Dung với chuyện của mình thì sai lầm hồ đồ, bởi vì người trong cuộc thì u mê, còn trong chuyện của Bạch Lộ, cô quả thực sáng suốt với tư cách người ngoài cuộc: “Bạch Lộ, tốt nhất em đừng có dính líu gì đến Chương Minh Viễn nữa, em đã không dễ gì thoát thân, đừng lại sa chân rơi vào bẫy.”

Cô không thể không nói vài câu thay Chương Minh Viễn: “Cái gì mà bẫy với không bẫy, chị Dung Dung à, em đã nói với chị anh ấy không phải người xấu mà.”

“Chị biết anh ta không phải người xấu, nhưng nói thật, chị thà rằng anh ta là kẻ xấu. Anh ta là người xấu thì tốt, em sẽ chẳng buồn liếc nhìn anh ta lấy một cái. Thế nhưng hiện giờ, em thành thật nói chị hay, liệu em có... có một chút cảm giác đặc biệt nào với anh ta không?”

“Em... không có.”

Bạch Lộ kiên quyết phủ nhận, nhưng phủ nhận cực kỳ yếu ớt. Cô bị chính mình dọa cho sợ hãi, cô quả thực có cảm giác khác thường đặc biệt với anh ư? Tại sao? Nảy sinh từ khi nào? Cô hoàn toàn không rõ, càng không chịu thừa nhận. Làm sao cô lại có cảm giác với anh được chứ? Người cô yêu phải là Dương Quang kia! Nhưng cho dù bản thân không chịu thừa nhận, nhưng loại cảm giác đó cứ như lũ mùa xuân ngấm chảy trong cơ thể cô, không thể làm lơ, không thể coi thường.

Thiệu Dung thấy cô không lên tiếng bèn thở dài: “Không có là tốt nhất, Lộ Lộ, chưa nói xuất thân như Chương Minh Viễn không phải loại con gái nhà nghèo chúng ta có thể với tới. Cho dù có thể, anh ta cũng là đàn ông đã có vợ chưa cưới. Em tuyệt đối đừng có bất kỳ qua lại mật thiết nào với anh ta nữa, nếu không sẽ có lúc em gặp đau khổ. Chị rút từ kinh nghiệm bản thân mà nói.”

Bạch Lộ không phải không hiểu rõ điều này, ngay cả cha mẹ Dương Quang tự cho mình là phần tử tri thức còn không vừa mắt với huyết thống thấp hèn của cô, mà tầng lớp của Chương Minh Viễn còn cao hơn nhà họ Dương một bậc, huống hồ anh còn có vợ chưa cưới môn đăng hộ đối. Nếu cô là kẻ thông minh, sẽ kịp thời sớm chặt đứt mầm mống mập mờ này, không để bản thân gặp phiền toái.

Mà trên thực tế Bạch Lộ cũng đang làm như vậy, hôm qua sở dĩ kiên trì từ chối khéo không gặp mặt Chương Minh Viễn, chính vì hiểu rõ “muốn gặp chi bằng không gặp”. Sau khi cảm giác được trái tim đang khê dao động của chính mình, cô liền không dám nhận lời đi gặp anh nữa. Giống như một người tự biết không có kháng thể, không dám tiếp cận mầm mống có khả năng gây bệnh. Cô phải cách ly thật xa – cách ly anh, không gặp anh.

Ngoài ra, cô cũng không cho phép mình quên Dương Quang nhanh như vậy mà động lòng với một người đàn ông khác. Cho dù Dương Quang đã không còn yêu cô nữa, đã đến bên Ninh Manh, cô vẫn cảm thấy tình huống này dường như không tốt cho lắm.

3.

Tháng mười thu vàng, là thời tiết đẹp nhất trong năm ở Bắc Kinh. Cái nóng của mặt trời dần dịu đi, gió cũng dần mát lạnh, lá phong ở Hương Sơn(*), tầng tầng lớp lớp đều thấm đẫm ý thu.

Công ty tổ chức cho nhân viên đi chơi Hương Sơn, Bạch Lộ có phần không muốn đi cho lắm, bởi leo núi sẽ gợi lên nỗi buồn của cô. Cô và Dương Quang quen nhau trong câu lạc bộ leo núi của trường đại học, các ngọn núi lớn núi nhỏ gần Bắc Kinh cô đều từng cùng anh leo qua, đều phủ đầy những kỷ niệm ngày xưa. Hương Sơn dĩ nhiên cũng không phải ngoại lệ. Chuyện cũ thật khó khăn mới lắng xuống, cô thực sự không muốn khuấy động lên một trời bụi bặm từ trong ký ức.

Nhưng hoạt động tập thể do công ty tổ chức ai ai cũng tham gia, mỗi mình cô không tham gia cũng không hay lắm, vì thế vẫn cùng đi theo. Kết quả là sợ cái gì càng tới cái đó, ở Hương Sơn cô tình cờ gặp Dương Quang.

Chợt đối mặt nhau, Bạch Lộ có phần lúng túng, không biết nên xoay người tránh đi hay bước tới chào một tiếng. Dương Quang cũng giật mình, thái độ cũng không biết nên đi hay ở như cô.

Hai bên ngấp ngừng trong giây lát, cuối cùng vẫn là Bạch Lộ trấn tĩnh lại trước, thử hỏi han thăm dò: “Lâu quá... không gặp.”

Dương Quang chần chừ một chút, rốt cuộc cũng đáp lại cô: “Ừ, lâu quá không gặp.”

Sau tháng năm đen tối kia, đây là lần đầu tiên Dương Quang chủ động nói chuyện với Bạch Lộ. Cô những tưởng mình sẽ rơi nước mắt, nhưng tâm trạng lại không kích động như tưởng tượng. Lần gặp mặt này, cô bình tĩnh hơn đợt trước nhiều. Chẳng qua khó tránh khỏi có chút cảm khái: “Bây giờ anh... vẫn tốt chứ?”

Dương Quang không đáp mà hỏi lại: “Em thì sao?”

“Em...” Bạch Lộ không biết nên nói thế nào, tốt hay không tốt? Chính cô cũng không rõ lắm. Vì thế cũng không đáp mà hỏi: “Sao anh lại ở đây? Trước đây anh chưa bao giờ đi chùa.”

Câu trả lời của anh nằm ngoài dự liệu của cô: “Bây giờ anh bắt đầu tin Phật.”

Có lẽ nhìn ra sự chấn động cùng bất ngờ của cô, anh bổ sung nói: “Trước đây anh không tin những thứ này, thế nhưng hiện tại, anh có thể đạt được chút bình tĩnh trong nội tâm từ chúng. Tuy rằng vẫn chưa phải là tín đồ đặc biệt thành kính, nhưng anh thường xuyên đến chùa thắp hương những khi phiền muộn.”

Bạch Lộ đã rõ, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa: “Xin lỗi, đều tại em cả.”

“Trước đây anh cũng cho là vậy, cảm thấy đều tại em mà anh suýt chút nữa vào tù. Thế nhưng bây giờ anh không nghĩ như thế. Nói cho cùng, vẫn nên trách bản thân không có năng lực ứng biến trước sự cố đột phát, gặp khó khăn chỉ muốn mượn rượu giải sầu trốn tránh sự thật, kết quả sự thật càng trở nên không chịu nổi. Chẳng những khiến bản thân ngồi tù trong u mê hồ đồ, còn liên lụy đến một sinh mạng vô tội vì thế mà mất đi.”

“Điều này cũng không thể hoàn toàn trách anh, khi đó là cô gái kia thừa cơ lên xe của anh.”

“Nhưng xét đến cùng cũng có trách nhiệm của anh trong đó. Tối hôm ấy nếu anh có thể tự kiềm chế một chút, không uống say đến vậy thì đã không có chuyện gì xảy ra.”

Dương Quang nhắm mắt lại, trên mặt lóe lên một tia khổ sở. Làm như không muốn nói tiếp đề tài này, anh vội vàng đổi chủ đề: “Bạch Lộ, bây giờ bình tĩnh lại, anh có điều này lâu nay vẫn không nghĩ ra, làm sao em có thể dây dưa với người cố vấn đó? Anh cảm thấy em hẳn không phải loại người này.”

Trong lòng chợt đau xót, Bạch Lộ toan nói lại thôi. Bây giờ mà nói những chuyện này còn có ý nghĩa gì? Dương Quang mãi mới bình tĩnh được đôi chút, nếu cô nói với anh thực ra tất cả đều là hiểu lầm, chẳng phải một lần nữa lại khiến anh rơi vào vực sâu thống khổ hay sao? Rốt cuộc cô không nói gì cả, chỉ thở ra một hơi thật dài, ảm đạm cúi đầu.

Dương Quang cũng không truy hỏi nữa: “Em không muốn nói thì thôi vậy.” Ngừng một chút, lại ngần ngừ hỏi: “Vậy em... bây giờ vẫn ở bên anh ta chứ?”

Với câu hỏi này Bạch Lộ lập tức lắc đầu: “Không.”

“Vậy bây giờ em có quen bạn trai khác không?”

Cô lắc đầu lần nữa: “Cũng không.”

Anh chậm rãi nói: “Bây giờ anh... đang quen Ninh Manh.”

Lòng cô dậy nên một nỗi chua xót khó nén: “Em biết.”

“Sau khi anh bị tạm giam, là Ninh Manh đã tìm đủ cách nhờ vả quan hệ cứu anh ra. Mẹ anh nói may nhờ em ấy chạy vạy khắp nơi nhờ người ta giúp đỡ thu xếp mà vụ án của anh mới được điều tra rõ ràng, mới có thể được cứu ra nhanh như vậy, bảo anh sau này nhất định phải đối xử với em ấy thật tốt. Anh rất cảm kích, cho nên sau khi ra ngoài thì bắt đầu qua lại với em ấy. Dù thế nào đi nữa, anh không thể phụ lòng một cô bé đã đối xử với anh tốt như vậy.”

Bạch Lộ nghe mà hoàn toàn sững sờ. Hóa ra Thượng Vân từ đầu chí cuối không hề nói cho Dương Quang biết rằng cô là người đi cầu xin Chương Minh Viễn nghĩ cách cứu anh, mà lại nói với anh, sợ dĩ anh có thể thoát được họa tù ngục đều nhờ “công lao” của Ninh Manh. Mọi thứ cô làm vì anh đều bị Ninh Manh nắm tay trên. Chẳng trách, chẳng trách Dương Quang lại tiếp nhận Ninh Manh nhanh đến thế. Hóa ra là như vậy.

Tay khẽ run lên, trong một thoáng chớp mắt, sự phẫn nộ cùng không cam tâm khiến Bạch Lộ thật sự muốn lớn tiếng nói với Dương Quang, nói hay anh người lúc trước tìm mọi cách cứu anh thực ra là cô. Nhưng sau khi môi cô khẽ mấp máy, lại lập tức cắn thật chặt.

Bây giờ nói toạc ra chuyện này thì có gì tốt với Dương Quang? Phá hủy tâm nguyện của Ninh Manh đối với cô có gì tốt? Dương Quang đã tiếp nhận Ninh Manh, cô hà tất phải khiến anh đau khổ lần nữa. Việc đã đến nước này, làm anh hiểu rõ không bằng cứ để anh mơ hồ, dứt khoát cái gì cũng không biết càng tốt hơn. Dù sao cô và anh cũng đã không thể quay lại, chi

bằng thành toàn cho Ninh Manh, thành toàn cho hạnh phúc mà bấy nay cô ta vốn khát vọng và ái mộ đã lâu.

Cuối cùng khi thả lỏng đôi môi cắn chặt, Bạch Lộ khó khăn thốt ra sáu chữ: “Em chúc hai người hạnh phúc.”

Lá phong trên Hương Sơn đã biến đỏ khắp núi đồi, đỏ thắm như ráng chiều. Nhưng rơi vào mắt Bạch Lộ lại là một màu đỏ au như máu đẹp đẽ thế lương. Trái tim dường như đang mất máu, lạnh dần từng chút từng chút, mất đi hơi ấm.

Ôm một trái tim đã mất hơi ấm, Bạch Lộ ngơ ngơ ngẩn ngẩn sống qua từng ngày. Quá khứ đã thành quá khứ, tương lai còn ở tương lai, thế nhưng hiện tại – hiện tại của cô còn có được gì? Chẳng gì khác ngoài ngày ngày mù mờ nhìn tháng năm trôi qua kẽ tay. Có khi lâm vào trạng thái xuất thần, cảm thấy cả người mình đều rỉ sét cả rồi – rỉ sét dưới ánh mặt trời sáng lạn nhất, ấm áp nhất của ngày thu.

Thiệu Dung vô tình hay cố ý bảo cô: “Hết giờ làm đừng có ở lỳ trong nhà, em cũng nên lưu ý chút xem trong công ty có anh chàng nào thích hợp không.”

Bạch Lộ không phải không thử qua, nhưng sau khi thử liền biết không cách nào miễn cưỡng bản thân. Cô không thể tùy tiện tìm một người đàn ông để dựa dẫm bầu bạn, đây không phải chuyện đơn giản như thế cầm một chiếc áo bông khoác lên chống rét.

Về mặt tình cảm hoàn toàn không có nơi ký thác, Bạch Lộ chỉ có thể đi tìm chỗ dựa ở phương diện khác. Mấy ngày nay cô bắt đầu đam mê cuồng nhiệt thuê chữ thập, một hơi mua liền mấy bộ, thuê đến quên ăn quên ngủ. Còn mang đến cả công ty, giờ nghỉ trưa các đồng nghiệp hoặc đi shopping hoặc nằm bò trên bàn làm việc chợp mắt một chút, cô lại một mình ngồi trong góc ôm khung thuê thuê một bức điệp luyện hoa(**).

Điệp luyện hoa- ba chữ Hán đẹp biết dường nào, phiên giai kiếp điệp luyện hoa tình.(***)

Cúi đầu, Bạch Lộ tập trung tinh thần thêu một đóa mẫu đơn. Ước lượng đường kim, như vẽ tranh trên tay, tỉ mỉ tinh tế đâm từng mũi kim, thêu từng đường chỉ, dần dần nổi lên hình hoa mẫu đơn đỏ tươi từ nông tới sâu. Khi đang chuyên chú thêu, trên mặt khung thêu đột nhiên hiện lên một cái bóng. Cô bất giác ngẩng đầu, Chương Minh Viễn thành linh đứng trước mặt, nhất thời cô khẽ chấn động.

Sau cuộc điện thoại lần trước, anh cũng không liên lạc với cô nữa, càng không đến tìm cô. Cô dĩ nhiên càng không chủ động liên lạc hay tìm đến anh, cứ thế tự nhiên không còn qua lại. Hai người tựa như liễu trong gió bèo trong nước, nói hợp là hợp, nói tan là tan.

Giờ phút này, anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, nghiêng đầu nhìn nhìn đồ thêu trong tay cô, làm như thuận miệng khen: “Thêu khá lắm.”

Tay bỗng nhiên đấm mồ hôi, kim thêu giữa các ngón tay trơn tuột đến gần như không cầm được. Cô cất tiếng nhỏ nhỏ: “Cảm ơn.”

Chẳng qua là hai câu trò chuyện giản đơn, nhưng đã khiến đồng nghiệp đang nằm trên bàn ngủ gục lơ mơ tỉnh giấc, vừa trông thấy Chương Minh Viễn, lập tức ngồi thẳng dậy chào: “Chương tiên sinh anh đến rồi à.”

“Ừ, cô ngủ đi, tôi đến tìm tổng giám đốc Âu của các cô cùng đi ăn. Không làm phiền mọi người nghỉ ngơi nữa.”

Chương Minh Viễn vừa nói vừa xoay người rời khỏi văn phòng, không nói chuyện với Bạch Lộ nữa, cũng không nhìn cô thêm một lần nào. Ban nãy anh bước vào, tựa hồ hoàn toàn xuất phát từ trí tò mò mới đi vào xem xem, xem xong thì đi.

Chương Minh Viễn đến rồi đi như cơn gió, trái tim Bạch Lộ lại phảng phất giống như cây cỏ trên cánh đồng um tùm bị gió thổi qua, vẫn còn nhấp nhô bất định.

Bức tranh điệp luyếnhoa này, Bạch Lộ vô duyên vô cớ chẳng thể nào theo tiếp. Mang về nhà ném bừa qua một bên, lại lấy một bức tranh tĩnh vật hoa quả khác ra theo, nhưng chuẩn theo còn tệ hơn lúc trước. Thiệu Dung không biết theo cũng nhìn ra: “Sao em càng theo càng xấu vậy, xem bức trước theo còn ngay ngắn hơn.”

Bạch Lộ cũng không còn lòng dạ nào theo tiếp, bèn bỏ khung theo xuống, cô nói với Thiệu Dung, cũng là nói với chính mình: “Em muốn nghỉ việc.”

Thiệu Dung vô cùng bất ngờ: “Tại sao? Ở công ty làm việc không vui hả?”

Cô lắc lắc đầu: “Không phải, nhưng em không muốn làm tiếp nữa. Em muốn đổi một chỗ mới, có một khởi đầu mới.”

Thiệu Dung đã hiểu rõ ý của cô nên không phản đối: “Cũng tốt, đi làm ở công ty của Âu Vũ Trì, em khó tránh khỏi nhớ đến những chuyện trước kia. Cứ dứt khoát thay đổi một nơi mới, không ai quen biết em, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa.”

Hôm sau đi làm, Bạch Lộ vốn định trực tiếp nộp đơn xin thôi việc, nhưng trưởng phòng có việc không đi làm nên chỉ có thể đợi đến hôm sau. Đã tính toán rồi đi, cô nghĩ nên thu xếp mọi công việc trong tay thật tốt, khi bàn giao sẽ không đến nỗi quá phiền hà. Vì thế, cả một ngày trời bận rộn không ngơi, hết giờ làm còn ở lại công ty tăng ca. Đồng nghiệp không biết nội tình, còn vừa cười vừa nói có được người cần mẫn như cô họ đều mừng rỡ tới mức làm ít đi một chút. Cô mỉm cười không nói gì, trong ý cười ẩn chứa một nỗi thê lương mà người khác không thể thấu hiểu.

Một mình nán lại ở văn phòng bận rộn đến gần chín giờ, Bạch Lộ đã xử lý xong xuôi hết những việc cần xử lý. Ngày mai khi nộp đơn từ chức, cô lập tức có thể bàn giao công tác rõ ràng đặng rời đi. Đây là đêm cuối cùng cô làm việc ở công ty này.

Khi đang chuẩn bị tắt máy tính để ra về, Bạch Lộ đột nhiên nghe một tiếng “ding” từ thang máy cách đó không xa, có người đi lên. Lúc này hẳn không còn đồng nghiệp nào đến văn phòng, cô nghĩ có khả năng là bảo vệ của tòa nhà đi tuần tra từng tầng theo thường lệ. Tiếng bước chân gần như nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhưng trên hành lang yên tĩnh vẫn có thể nhận biết đang hướng về phía văn phòng nơi cô ở mà tới gần. Trong lúc cô đang thắc mắc, cửa văn phòng đã bị người ta gõ. Sau khi gõ nhẹ vài cái, cửa phòng từ từ mở ra, thân hình cao ngất rần rỏi của Chương Minh Viễn đứng trước cửa tựa như một cây bạch dương.

Anh xuất hiện một cách hoàn toàn bất ngờ, khiến Bạch Lộ giật mình ngơ ngác.

(*) Tên một khu công viên lớn ở Bắc Kinh.

(**) Nghĩa là “bướm yêu hoa” (***) Một câu trích trong bài “Đông phi bá lao ca”, dân ca Nhạc phủ triều Lương. Câu này đại khái có nghĩa “bướm bướm chập chờn lưu luyến/yêu thích tình hoa”.

4.

Bạch Lộ giật mình ngồi trước bàn làm việc, Chương Minh Viễn đứng lặng trước cửa văn phòng. Trông anh có vẻ đã uống khá nhiều ở đâu đó, màu đỏ ửng từ hai má lan thẳng đến thái dương. Đôi mắt đặc biệt âm ỉ ướt đen láy mang theo vẻ say say nhàn nhạt khiến người ta mơ màng đang nhìn cô chăm chú – ánh mắt không hề che đậy, trực tiếp hút lấy, hút đến tận đáy lòng cô, khiến cả trái tim cô bất giác khẽ run.

Anh chậm rãi bước tới: “Nghe nói em thường xuyên một mình ở lại tầng ca, tôi định thử xem xem tối nay em có ở đây không, hóa ra em thực sự vẫn còn ở nơi này.”

Hóa ra em thực sự vẫn còn ở nơi này – câu nói này khiến trong lòng Bạch Lộ chột rung động, mà cũng chột chua xót. Cô có ở đây, hay không ở đây, thì có gì khác biệt đâu? Cô cuối cùng vẫn phải rời đi, cách anh thật xa. Cô đã trót có cảm giác đặc biệt với anh, có lẽ còn chưa đến mức yêu, nhưng là sự rung động cùng cảm tình không thể phủ nhận. Phần rung động cùng cảm tình này nếu không bị đè nén xuống, không sớm thì muộn cũng đến một ngày cô sẽ đắm chìm thật sâu không thể thoát ra được. Nhân lúc vẫn còn có thể dứt áo ra đi, cô nhất định phải đi ngay lập tức.

Cô hơi hoang mang bối rối: “Tôi đã làm thêm xong rồi, đang định ra về.”

“Nói vậy, nếu tôi đến chậm một bước thì em có thể đã về rồi, tôi sẽ không gặp được em.”

Đúng vậy, nếu cô về sớm vài phút thì sẽ đi lướt qua anh mà không gặp được nhau. Có thể khi anh đang theo một thang máy lên đây, thì cô cũng đang đi thang kia xuống dưới, nhưng vì sao cô lại không về sớm? Mà anh cũng không đến muộn hơn? Không sớm không muộn, ngay trước khi cô chuẩn bị ra về, anh lại xuất hiện trước cửa.

Ánh mắt của anh rất đặc biệt, giọng nói cũng thật nặng nề: “Em biết không? Ban nãy tôi vừa ở câu lạc bộ mời một người bạn cũ từ nước ngoài về nước thăm người thân ăn cơm.”

Cô có phần không rõ nguyên do, nếu anh mời bạn cũ dùng cơm thì có sao phải thận trọng nói cho cô biết? Cô nhìn anh với vẻ khó hiểu, anh cũng nhìn cô không hề chớp mắt: “Bạn bạn cũ đó, chính là người năm năm trước đã hẹn tôi đến khách sạn Hilton.”

Cô đã hiểu, trái tim như dây đàn bị ngón tay gảy qua, chấn động không thôi. Bạn cũ của Chương Minh Viễn, một người xa lạ cô chưa từng gặp mặt, nhưng trong lúc vô tình đã thay đổi hướng đi của số phận cô. Nếu không phải vì anh ta, làm sao cô có thể quen biết Chương Minh Viễn chứ?

Cùng lúc ấy cô cũng nhớ tới Juliet, cô sinh viên trường nghệ thuật quyến rũ cuốn hút kia. Nếu không phải chị ấy dẫn cô tới khách sạn Hilton, như vậy cô cũng sẽ không biết Chương Minh Viễn. Vào tháng chín ngày đó khi cô thuận lợi vào đại học, Juliet quen một người nước ngoài rồi kết hôn chớp nhoáng, nhanh chóng làm xong mọi thủ tục bay qua bờ đại dương gả đi làm vợ một người nước ngoài, từ đó đến nay cũng không có tin tức hay qua lại gì nữa. Đoạn quen biết ngăn ngui giữa cô và Juliet, tựa hồ chỉ để làm nền cho sự gặp gỡ giữa cô và Chương Minh Viễn.

Chương Minh Viễn thở dài đầy cảm khái: “Nếu hôm ấy cậu ta không hẹn tôi, hoặc sau khi hẹn tôi xong thì đến đúng giờ đã định, chúng ta sẽ không thể quen biết nhau. Em sẽ không chú ý đến tôi, tôi cũng không lưu tâm đến em.”

Đúng vậy, ngày đó trong quán bar của khách sạn Hilton, Bạch Lộ chỉ chú ý đến khách nam đi một mình. Nếu Chương Minh Viễn có bạn đi cùng, cô căn bản sẽ không để ý đến anh. Thế nhưng, là tình cờ hay ý trời, ngày ấy anh và cô đã gặp nhau lần đầu tiên.

Cảm thấy hơi buồn bực, Chương Minh Viễn từ trong túi áo khoác lấy ra hộp thuốc lá, rút một điếu châm lửa. Hút vào một hơi dài, khói thuốc chậm rãi phun ra tựa như một tiếng thở dài thật sâu. Bạch Lộ ngáp ngừng một chút, rồi cuộc vẫn nhẹ giọng nhắc nhở: “Anh ít hút thuốc một tí đi. Bác sĩ đã nói, sức khỏe anh tốt nhất là nên cai thuốc cai rượu.”

Anh nhướn mày nhìn về phía cô: “Đây xem như em đang quan tâm tôi sao?”

Đây là câu hỏi anh đã hỏi cô lần thứ hai, một lần nữa cô mím môi không đáp. Dường như anh cũng không cần cô trả lời, cứ vậy đứng cách cô vài bước trầm mặc hút thuốc lá. Ngón tay thon dài duỗi thẳng tắp, thuốc lá được kẹp rất thấp, gần như là kẹp dưới gốc ngón tay. Cứ hút một hơi thuốc liền dùng bàn tay che mặt một lần, tư thế rất đặc biệt. Trước đây cô chưa từng chú ý tư thế hút thuốc của anh lại đặc biệt như vậy, bởi vì trước kia cô không hề để ý đến anh. Bây giờ để ý rồi, nhưng ngược lại còn không bằng không để ý, bởi vì cô để ý không nổi.

Cầm túi xách lên, cô quyết định mau chóng rời đi: “Không có chuyện gì nữa thì tôi về trước đây.”

Anh dường như không nghe thấy, cứ lặng im như cũ mà hút thuốc. Nhưng khi cô đi qua trước mặt anh, lại bị anh đột nhiên ôm chầm lấy. Cánh tay mạnh mẽ cứng rắn của đàn ông, lồng ngực mở ra rộng rãi bỗng cùng nhau vây bọc lấy cô. Cô theo bản năng giãy dụa một chút, anh cố chấp ôm càng chặt hơn. Đôi tay cường tráng là vậy, nhưng giọng nói lại đặc biệt dịu dàng, mang theo hơi thở nhẹ thoảng mùi thuốc lá cùng mùi rượu, khẽ cất lên bên tai cô một cách hoang mang: “Bạch Lộ, hôm đó ở Hilton, vì sao em muốn nhìn anh?”

Câu hỏi này khiến đáy mắt cô bỗng nhiên đỏ lên, khổ sở chua xót không cùng: “Hôm đó... vì sao anh cũng muốn nhìn em?”

Ngày hôm đó nếu anh không tò mò quay lại nhìn cô, nhìn một lần, rồi lại lần nữa, còn chủ động mở miệng hỏi han, rất có thể cô sẽ không có dũng khí mà đi tới, như vậy cả đời này, anh đối với cô, sẽ chỉ là một người xa lạ đi lướt qua nhau.

Giọng nói của anh càng thêm hoang mang: “Anh không biết.”

Cô cũng hoang mang y hệt: “Em cũng không biết.”

Anh không nói gì nữa, cúi đầu xuống, vùi mặt thật sâu vào trong mái tóc dài thoang thoảng hương hoa nhài, an tĩnh như ngủ. Trầm mặc thật lâu sau, anh lần nữa cất giọng nhẹ như hơi thở: “Bây giờ anh chỉ biết một điều – Bạch Lộ, anh thích em mất rồi.”

Chỉ một câu nhẹ đến thế, thật nhẹ, gần như vô thanh. Rơi vào trong tai Bạch Lộ, lại như một loạt đạn đùng đùng bắn vào. Cô chấn động toàn thân, đánh rơi những giọt lệ đã dâng đầy trên vành mắt. Trước khi anh kịp biết cô rơi lệ, cô dùng hết sức lực toàn thân đột ngột đẩy anh ra, đầu cũng không ngoảnh lại liền chạy khỏi văn phòng.

Nhìn bóng dáng hoảng sợ bỏ chạy của Bạch Lộ, Chương Minh Viễn chán nản mệt mỏi ngồi sụp xuống một chiếc ghế tựa, đem mặt vùi vào giữa hai bàn tay khép lại, trong lòng tràn đầy hoang mang lẫn khổ sở. Không ngờ anh lại đi thích một cô bé không thích anh, cô ấy còn từng lừa anh, gài bẫy anh. Làm thế nào anh có thể làm một việc ngu ngốc vậy chứ? Chẳng phải lâu nay anh vẫn luôn tự nhận mình rất có tự chủ sao?

Trước đây khăng khăng muốn cô dọn đến căn hộ của mình, cũng bởi nếu cô đã coi anh là một kẻ đê tiện, anh bèn dứt khoát đem đê tiện thực hiện đến cùng, anh tuyệt đối không cam tâm cứ thế bị cô gài bẫy, càng không cam tâm giúp cô cứu Dương Quang ra để rồi nhìn hai người chấp cánh tung bay bên nhau. Dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không để cô vừa lòng đẹp ý.

Sau khi cô dọn đến ở anh hoàn toàn không chạm đến cô, ý định ban đầu của anh không phải muốn cô đến làm tình nhân sống chung, chẳng qua chỉ lấy đó để chặn đứt mọi đường lùi của cô. Anh nghĩ một khi Dương Quang biết bạn gái mình đã sống cùng người khác, chắc chắn sẽ không cần cô nữa đúng không? Dẫu cho còn một chút tâm lý áy náy hay tình cũ khó quên, nhưng chỉ cần là đàn ông sẽ rất khó vượt qua chướng ngại tâm lý này.

Khi chị Chương Minh Dao nghe nói anh mang một cô gái về cùng chung sống đã rất tức giận: “Minh Viễn, em sao lại thế này? Trước đây em đều

không dẫn con gái về, giờ ngược lại còn mang một con về nhà ở chung. Em đừng quên mình đã có vợ chưa cưới, để Tình Tử biết thì không hay đâu.”

“Chị mặc em, chuyện của mình em tự biết có chừng mực.”

Anh tất nhiên không thể nói cho chị biết nguyên nhân bên trong, anh và Bạch Lộ hoàn toàn không phải loại quan hệ như chị tưởng, anh chẳng qua chỉ dùng cái mác quan hệ không có thật đó để sĩ nhục làm cô xấu hổ mà thôi.

Thế nhưng chị anh vẫn để tâm, ngày đó thừa dịp anh đi Bắc Đới Hà đã chạy tới đuổi Bạch Lộ đi. Anh về biết được việc này thì cực kỳ bức dọc, lửa giận bốc lên còn gây hấn với chị vài câu. Khiến chị tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Được, chuyện sau này chị đểch thêm quan tâm nữa.”

Anh gọi điện bắt Bạch Lộ về “quy án”, cô gào lên trong tiếng khóc: “Chương Minh Viễn anh buông tha tôi có được không? Đừng cho rằng tôi dọn đi khỏi chỗ anh liền chạy tới tìm Dương Quang tiếp tục cuộc sống hạnh phúc hai người. Anh ấy đã có bạn gái mới rồi, anh ấy sẽ không cần tôi nữa. Anh nghe được tin này có cảm thấy rất hả giận rất thoải mái không hả?”

Đây chính là kết quả anh muốn, anh quả thực cảm thấy hả giận, nhưng trong lòng hoàn toàn không quá thoải mái đến thế. Trái lại, còn có chút cảm giác không dễ chịu cho lắm, không rõ là tại sao. Mục đích đã đạt được, anh hoàn toàn có thể thả cô đi. Nhưng anh lại không muốn để cô đi nhanh như vậy, đồng ý cho cô “nghỉ phép” là đã có phần miễn cưỡng.

Anh nhận ra biến hóa vi diệu trong tâm lý chính mình, theo bản năng muốn tự mình khắc chế. Đêm đó Hoắc Mân gọi điện nói Bạch Lộ bị xiu, anh giật mình hoảng sợ, nhưng cố sức tỏ thái độ hờ hững, chỉ bảo lái xe đi qua xem xem. Nhưng cố tình lại khéo như vậy, Đại Cường bị chặn lại nửa đường, cuối cùng anh vẫn phải tự mình đi. Căn phòng sơ sài đó ngột ngạt

như lồng hấp, cô nằm trên một chiếc sofa cũ kỹ, bất tỉnh nhân sự, khuôn mặt yếu đuối tái nhợt đến thế. Trái tim anh, bỗng thoáng co thắt đau đớn.

Khi cô có thể ra viện, anh nhất quyết muốn cô lập tức dọn về, không cho phép phản đối. Anh không muốn lần nữa trông thấy cô té xỉu vì cảm nắng trong căn phòng kia. Anh thậm chí còn đích thân “áp tải” cô về lấy hành lý. Trong phòng khách, ông chú nhỏ của cô toàn tâm xem anh là chồng tương lai của cháu gái mà tiếp đãi, thao thao bất tuyệt đem cháu gái phó thác cho anh. Thoạt đầu anh chỉ thờ ơ nghe, về sau dần dần chuyên chú. Cảnh ngộ của cô hóa ra lại long đong đến vậy, từ khi ba mẹ đều qua đời, luân phiên đến ở nhờ nhà hai chú mà lớn lên. Sau khi thi đậu đại học các chú không có sức cũng không lòng dạ nào chu cấp cho cô ăn học nữa, thế là cô một mình lẻ loi đến Bắc Kinh, tìm mọi cách vừa học vừa làm nhằm học xong đại học.

Chú nhỏ cô nói xong câu cuối cùng còn cảm khái một tiếng: “Mấy năm nay Lộ Lộ nó thật không dễ dàng gì!”

Đem thông tin vừa nghe được tiêu hóa xác minh một chút, anh thực dễ dàng đoán ra năm năm trước, tại sao ở khách sạn Hilton Bạch Lộ mười tám tuổi sợ hãi đến hỏi anh có cần người theo hay không, và một vạn tiền cô lấy đi kia được tiêu vào mục đích gì. Anh vẫn luôn cảm thấy cô không thể là kẻ lừa đảo, mà quả thực cô đã không làm thất vọng phỏng đoán đầy tin nhiệm của anh.

Đột nhiên, trong lòng anh bỗng bắn khoăn không ít. Bản thân liệu có phải đã hơi quá trớn không? Một cô bé có hoàn cảnh đáng thương thế này đã đủ bất hạnh rồi, anh còn ý thế hiếp người mà bắt nạt cô. Có lẽ cô đã không mắng sai anh, anh đúng là rất đê tiện. Đường đường một thằng đàn ông lại đi bắt nạt một cô bé, bất kể là vì nguyên nhân gì đều có thể chụp lên cái mũ đê tiện phải không?

Đêm ấy sau khi đón cô về nhà, anh đối với cô thật nhã nhặn. Mặc dù cô không cảm kích, nhưng anh cũng không thấy kỳ lạ, còn gọi điện thu xếp

chuyện chú cô đi kiểm tra khám bệnh ngày hôm sau. Chuyện này cô không cứng rắn từ chối, rốt cuộc vẫn nhận lấy ân tình của anh, sau khi trở về, tuy vì biết chú mình đi kể với anh về cảnh ngộ của cô mà mặt mày không vui, nhưng vẫn nói cảm ơn vì sự giúp đỡ của anh.

Từ đấy về sau, quan hệ giữa họ dần dần cải thiện. Cô không còn lạnh lùng nữa, anh cũng không còn nói mấy lời châm chích người khác. Khi anh bị ngộ độc thức ăn cô còn ở lại bệnh viện trông anh cả một đêm. Tuy biểu hiện có phần không tình nguyện, nhưng cô cuối cùng vẫn không đi, cho dù cô vẫn còn hận anh. Anh bỗng nhiên cảm thấy oan ức, bởi vì nguyên nhân mà cô hận anh.

Cô vẫn luôn cho rằng, tại anh nói gì đó khó nghe sau lưng cô nên mới dẫn đến cả nhà bạn trai trở mặt với cô, nhưng anh căn bản không hề làm vậy. Trước đây anh không quan tâm cô có hiểu lầm hay không, thế nhưng hiện tại anh lại cảm giác oan ức. Chuyện này anh đã lờ mờ đoán ra là ai ngán trở từ bên trong, có lòng muốn giải thích nhưng lại không tiện mở miệng, không chừng cô còn nghĩ anh đùn đẩy cho người khác hòng chối bỏ trách nhiệm của bản thân, anh không tiện giải thích, không ngờ Âu Vũ Trì lại thay anh giải thích mỗi hiểu lầm này, mà cô cũng lựa chọn tin tưởng.

Vì chuyện hiểu lầm anh nên cô cảm thấy rất áy náy. Xin nghỉ phép vài ngày ở nhà chăm sóc anh, cẩn thận lại chu đáo. Khi cô đối với anh không tốt, anh sẽ chèn ép cô không khoan nhượng. Khi cô đối tốt với anh, anh cũng theo đó từ cứng rắn trở nên mềm mỏng. Khi cô nói định trả phép trở về Thiên Đô Quốc Tế đi làm, anh không chút nghĩ ngợi liền bảo cô đừng đi. Bởi vì anh không đồng ý để cô tiếp tục làm con bài mỹ nhân kế trong tay Vương Hải Đăng. Trước đây anh không để tâm, thế nhưng bây giờ, anh lại có một loại ý niệm muốn bảo vệ cô trong đầu.

Khi cô hoàn toàn biết rõ người cấp trên bấy lâu nay mình vẫn luôn tin tưởng và tôn kính chẳng qua chỉ coi cô một con bài có thể lợi dụng, vẻ mặt vô cùng kích động, lao ra cửa muốn đến Thiên Đô Quốc Tế hòng đối mặt

chất vấn. Anh nghĩ nghĩ cảm thấy không yên tâm, cũng đi theo cùng. Kết quả đi theo mãi từ chiều đến tối, nhìn cô mượn rượu tiêu sầu uống đến say bí tỉ. Khi anh bế cô về nhà, cô cứ tưởng anh là Dương Quang, nằm trong lòng anh khóc đứt ruột đứt gan.

Đêm đó cô nói rất nhiều, tuy rằng nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, nhưng anh vẫn nghiêm túc lắng nghe, cũng nghe hiểu đại khái. Hóa ra vào tháng năm đó cô và Dương Quang lên kế hoạch tự ý đi đăng ký kết hôn, tính làm chuyện gạo nấu thành cơm khiến cha mẹ Dương Quang vốn phản đối hai người yêu nhau không thể không chấp nhận. Thế nhưng do cô vô ý đem chuyện kể với Hoắc Mân, kết quả cô và Dương Quang không thể đi đăng ký. Tiếp đó, tin đồn “không trong sạch” của cô lại “đúng lúc” rơi vào tai nhà họ Dương, Dương Quang vì thế mà giận dỗi ra ngoài uống rượu, bởi vậy mới xảy ra sự cố tai nạn xe sau khi uống say kia. Mà trong khi cô chạy vạy khắp nơi tìm quan hệ giúp cứu người, Vương Hải Đăng, rồi cả mẹ Dương Quang đều muốn cô tới cầu xin anh. Thậm chí còn gần như nói trắng trợn: “Bạch Lộ, hiện tại không phải thời điểm cần cô giả làm trinh tiết liệt nữ... Bất kể cô dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể cứu Dương Quang ra là được.”

Cô bị bức đến không còn cách nào khác, xả thân như hổ đến tìm anh. Vì cứu Dương Quang, cái gì tự tôn danh dự cô cũng đều bất chấp không cần, rốt cuộc ép anh phải đồng ý cứu người. Thắng lợi thê thảm như vậy, kết quả chiến thắng lại không thuộc về cô. Dương Quang vừa ra ngoài liền đến bên cô gái khác, còn muốn thống hận cô không chung thủy cùng thay lòng đổi dạ, trách móc cô đã khiến mình gặp phải họa lao tù.

Cô vô cùng khó chịu, khó chịu đến mức khóc liên tục không ngừng: “Dương Quang, nếu hôm đó bọn mình lĩnh được giấy đăng ký kết hôn, bây giờ liệu có đang sống một cuộc sống hạnh phúc hay không?”

Hạnh phúc đã từng ở gần cô đến thế, gần đến nỗi chỉ cần đưa tay là có thể ôm trọn vào lòng. Thế nhưng cô lại trở mắt nhìn nó vụt qua, rơi vào trong

tay một cô gái khác. Làm sao cô có thể không đau khổ tột bậc, nước mắt như suối, cuồn cuộn chảy không dứt, mãi đến khi cô nặng nề chìm vào giấc ngủ, trên mi mắt còn vương những hạt lệ lấp lánh.

Cô khóc lóc kể lể khiến anh cũng vô cùng khó chịu, anh tự biết trong số những kẻ đã hủy hoại hạnh phúc của cô cũng có phần của chính mình. Thực ra anh đã sớm biết Vương Hải Đăng đang phỏng đoán tâm tư của anh, đang lảng lạng đẩy Bạch Lộ về phía anh. Từ trước đến nay đều là như vậy, chỉ cần anh thể hiện tương đối hứng thú với người nào vật nào, lập tức sẽ có người mang chúng đến lấy lòng. Anh mập mờ mặc nhận hành vi lấy lòng của Vương Hải Đăng, kết quả dẫn tới anh hoàn toàn phá hỏng quan hệ giữa Bạch Lộ và Dương Quang.

Bạch Lộ say xong thì bị ốm một trận, anh cảm thấy thẹn trong lòng, cũng cẩn thận chăm sóc cô như cô đã làm. Mà cô lại là một người dễ cảm động đến vậy, chẳng qua chỉ giúp cô pha gói thuốc mà đã cảm động phát khóc. Đôi mắt đẫm lệ mong manh đáng yêu nhìn anh, trái tim anh nhất thời tưởng như chìm trong nước mắt của cô, mềm mại đến mức không thể mềm mại hơn được nữa.

Nhưng cô vừa khỏe lại đã lập tức đề xuất muốn dọn đi: “Tôi biết anh sẽ không làm khó tôi nữa.”

Anh đã không còn muốn làm khó cô từ lâu rồi, nhưng cũng không muốn để cô đi, có điều câu nói này của cô khiến anh không cách nào giữ cô lại. Anh đồng ý cho cô chuyển đi, cố ý không tiễn cô. Nhưng lại không nhìn được mà đứng bên cửa sổ nhìn theo cô lên xe rời đi, tầm mắt bị chiếc xe từ từ lái đi dần ra thật xa thật xa...

Sau khi cô đi, anh cảm thấy căn nhà bỗng chốc trống trải. Trong phòng chẳng còn bóng dáng mảnh mai của cô, trong không khí cũng không còn mùi thơm dịu dịu từ tóc cô, quá yên lặng quá tĩnh mịch. Anh không muốn

một mình ngơ ngẩn trong căn hộ vắng vẻ này, bèn quyết định ra nước ngoài một thời gian.

Anh đã sắp xếp hành trình kín mít cho mình, từ Ý đến Anh rồi tới Mỹ, này nước này non, non non nước nước muôn nghìn trùng. Nhưng lại phát hiện, chính mình không thể thoát ra khỏi hình bóng của cô. Bài thơ “Tình cảm cắt không đứt” của Ưông Quốc Chân đã khắc họa tình cảnh trong lòng anh.

Vốn tưởng lần viễn du này

Có thể quên đi đôi mắt xinh đẹp của em
Có thể cắt đứt

Tình cảm ngàn sợi vấn vương

Nỗi ưu sầu gió thu cũng không thể thổi rơi

Ai từng nghĩ

Đến cuối cùng

Núi sông như cũ

Tình cũng như xưa

Bóng hình em
Vừa ở sau lưng

Đã hiện ra trước mắt

5.

Hôm sau Bạch Lộ đi làm liền nộp đơn thôi việc, còn có một bản bàn giao chi tiết công việc, quyết tâm lập tức rời đi. Tiền lương tháng này cô cũng không cần, coi như khoản đền bù cho chuyện mình vội vàng nghỉ việc.

Trưởng phòng hết sức ngạc nhiên, không hiểu cứ sao cô đang làm tốt lại đột nhiên muốn thôi việc. Anh ta do dự không ký tên: “Hay là chờ tổng giám đốc Âu về rồi hẵng tính, cô là người tổng giám đốc Âu giới thiệu vào công ty, giờ muốn đi cũng phải báo trước cậu ấy một tiếng tôi mới có thể phê chuẩn.”

Bạch Lộ lại không muốn gặp Âu Vũ Trì, giờ phút này cô không muốn gặp bất kỳ ai liên quan đến Chương Minh Viễn. Nếu không phải do ý thức trách nhiệm khiến cô đến bàn giao công việc, cô thậm chí còn chẳng muốn tới công ty nữa. Bản bàn giao chi tiết công việc cô cũng đã viết cực kỳ rõ ràng, người kế nhiệm cứ theo đó mà làm việc sẽ không có gì rắc rối, cô một khắc cũng không muốn nán lại thêm.

“Trưởng phòng, bây giờ tôi có việc phải đi ngay, anh thay tôi nói rõ với tổng giám đốc Âu nhé. Tôi đi trước đã!”

Bạch Lộ rời khỏi công ty như trốn chạy, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, nhưng trong lòng cô lại âm u âm thấp, tựa như góc khuất ánh nắng không chiếu tới, mọc lên vô vàn rêu mốc. Một mình lẻ bóng bước trên đường giữa dòng người tấp nập ồn ã, càng nhận ra nỗi cô đơn của bản thân, nên cứ đi trong hoang mang và ưu thương.

Di động reo vang, màn hình hiển thị số lạ gọi đến, cô tiện tay bắt máy. Giọng nói vang lên xác thực là Chương Minh Viễn: “Bạch Lộ, em thôi việc rồi sao?”

Cô không ngờ là điện thoại của anh gọi đến, anh biết tin nhanh như vậy, cô trầm mặc không đáp, chỉ lẳng lặng nghe tiếng nói của anh: “Em có phải vì chuyện tối qua... Tối qua tôi uống hơi quá chén, nói ra vài lời trong lúc say, cũng có chút hành động không thích đáng, tôi không phải cố ý, em tuyệt đối đừng tức giận.”

Cô lắc lắc đầu: “Không phải tôi giận anh, tôi chỉ là muốn nghỉ việc thôi.”

“Tại sao? Bạch Lộ, có phải em sợ tôi sẽ lại đến quấy rối em không? Tôi đảm bảo, đảm bảo sau này sẽ không đến quấy rối em nữa, em không cần vì tránh tôi mà bỏ việc.”

Đích thực là vì anh đã quấy rối cô, nhưng không phải do sợ sự “quấy rối” của anh, mà là sợ trái tim của chính mình sẽ đánh mất vào tay anh. Trái tim này của cô đã từng thử giao phó một lần, nhưng lại bị ném vào cống rãnh. Không dễ gì thu nhặt lại trong thương tích chẳng chịt nên cô không dám lại tùy tiện gửi gắm. Mặc dù anh đã khiến trái tim cô đập thành thạch, nhưng anh tuyệt đối không phải là đối tượng của cô, biết rõ là vô vọng nên cô không muốn khiến bản thân phải chịu tổn thương trong tình yêu một lần nữa.

Cô nén nước mắt: “Chương Minh Viễn, sau này chúng ta không cần gặp lại nhau nữa, nếu...”

Đang nói lời này, đột nhiên nghe thấy tiếng rít phát ra do bánh xe và mặt đất ma sát nhau ở tốc độ cao. Cô theo bản năng quay đầu, trông thấy một chiếc xe tải mất lái lao sang làn đường xe gắn máy, hướng thẳng vào phần đường dành cho người đi bộ. Một người phụ nữ trung niên đi xe đạp trong nháy mắt bị bánh xe không thể điều khiển nuốt chửng, mà chiếc xe vẫn còn tiếp tục rùng rùng tiến về trước, cô chỉ đứng cách đầu xe chưa tới bảy, tám mét, sợ hãi đến cứng người.

Trong lúc máu chốt, may mà có người đi đường thấy nguy giúp đẩy cô ra. Cô hét lên hoảng sợ loạng choạng ngã cuống đất, di động cũng ném đi đấng nào không hay. Mà chiếc xe kia sau khi vọt qua cạnh cô, cuối cùng đâm vào một thân cây cách phía sau cô không xa. Một tiếng rầm vang lên, cái cây đường kính cỡ miệng bát theo tiếng động gãy gập. Dưới bánh xe còn kéo theo chiếc xe đạp cùng người phụ nữ bất hạnh kia, một đường máu tươi lênh láng.

Vô số người đi đường vây lại, người nâng xe, kẻ kéo người. Người phụ nữ được kéo ra mặt mũi đã trắng bệch, không còn chút sinh khí, khóe miệng không ngừng tuôn trào máu tươi. Chị không thể kiên trì đến khi xe cứu thương tới, đầu mềm oặt rũ xuống ngừng thở.

Bạch Lộ ngồi một bên toàn thân run rẩy, vừa bị tử thần sượt qua bên người, lại ở khoảng cách gần như vậy chứng kiến một người bị tử vong. Cô không thể khống chế mà bật khóc thất thanh, nước mắt như mưa.

Xe cứu thương đến rồi đi; cảnh sát giao thông đến rồi đi; xe nhà tang lễ đến rồi đi; đám người nhốn nháo ập đến như thủy triều cuối cùng cũng giải tán hết; trên đường có công nhân vệ sinh đang tẩy sạch mặt đường, bãi máu đỏ tươi dần dần loãng đi rồi biến mất dưới vòi phun nước. Ngã tư lại khôi phục yên tĩnh, người đi đường vẫn qua lại như cũ, các cửa hàng kinh doanh như cũ, xe cộ không ngừng qua lại như cũ. Hết thấy đều vào guồng quay, một màn thảm thiết vừa rồi giống như chưa từng xảy ra, không hề để lại chút dấu vết nào.

Bạch Lộ xuôi lơ ngồi trên bồn hoa ven đường, nước mắt trên mặt đã khô, dư chấn trong lòng vẫn kéo dài y nguyên, một người cứ thế chết đi, chết ngay trước mắt cô. Cô cũng sém chút nữa là mất mạng, chỉ sém một chút xíu, sinh mệnh cứ như vậy vẽ nên một dấu chấm tròn. Một đời người, cứ ngỡ thật lâu dài, nhưng hóa ra có lúc lại ngắn ngủi và vội vàng đến thế.

Cô không biết mình ngồi bên đường bao lâu, di động ban nãy ném đi giờ cũng chẳng thấy tăm hơi, cũng không biết đã rơi ở góc nào hay bị người ta nhặt đi mất rồi. Thật lâu thật lâu sau, cô mới cố gắng chống đôi chân mềm nhũn đứng lên.

Vừa vào cửa, Thiệu Dung thấy cô cứ như là thấy phượng hoàng: “Lộ Lộ, em về rồi đấy à, bọn chị đều sắp bị em làm sốt ruột muốn chết rồi đây.”

Cô vẫn chưa kịp hoàn hồn: “Sao thế?!”

“Sao thế cái gì, hai tiếng trước Chương Minh Viễn tới đây. Anh ta bảo khi đang nói chuyện điện thoại với em thì em đột nhiên hét lên một tiếng, tiếp đến là tiếng xe va chạm, sau đó thì mất liên lạc. Anh ta gọi em không được, lo không biết em có bị tai nạn không, bây giờ đang cuống tới nỗi chạy đi tìm em khắp nơi. Em về rồi thì chị phải nhanh đi gọi điện cho anh ta, anh ta dặn hễ có tin tức gì thì lập tức thông báo.”

Thiệu Dung gọi điện xong, chỉ một loáng sau Chương Minh Viễn đã đến gõ cửa. Anh mang khuôn mặt trắng bệch bước vào phòng, nhìn Bạch Lộ không nói nên lời, chỉ có lồng ngực phập phồng lên xuống, thể hiện rõ sự mất bình tĩnh cực độ trong nội tâm.

Khi Chương Minh Viễn nhận điện thoại của Âu Vũ Trì, biết được hôm nay Bạch Lộ đi làm đột nhiên xin thôi việc, hơn nữa còn đã rời khỏi công ty, trong lòng thoáng chùng xuống, phản ứng đầu tiên liền hiểu ra chính chuyện tối qua đã khiến cô đưa ra quyết định như vậy, cô rõ ràng muốn tránh anh.

Anh biết tối qua mình có phần kích động, vốn dĩ anh vẫn luôn kiềm chế bản thân, cũng kiềm chế rất tốt. Nhưng tối qua uống hơi quá chén, cảm xúc dâng trào, nên nhất thời thất thố.

Sau khi đi một vòng ở nước ngoài, anh phát hiện mình vẫn nhớ đến cô như trước. Ngày tiếp theo sau khi về nước liền mượn cơ đến công ty đi một chuyến, xa nhau nhiều ngày qua, anh rất muốn gặp cô, nhưng cô lại xin nghỉ không đi làm, nói do có bạn năm viện nên phải vào trông nom vài ngày. Anh biết cô ở Bắc Kinh không có nhiều bạn, người có thể khiến cô chăm sóc lại càng ít, chắc là chỉ có Thiệu Dung. Thiệu Dung bị bệnh gì phải năm viện? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Anh không tiện hỏi trực tiếp, bèn nhờ Âu Vũ Trì đi hỏi xem.

Âu Vũ Trì bấy giờ thở dài: “Tớ cứ tưởng sau chuyến du lịch xa này về cậu sẽ quên mất cô ấy, ai dè, vừa về liền hỏi đến người ta. Tớ bảo liệu có

phải cậu hơi quá để tâm đến cô ấy rồi không?”

Anh cũng biết mình có phần để tâm quá mức, nhưng ngoài miệng không chịu thừa nhận: “Hoàn cảnh của cô ấy rất đáng thương, lão già nhà tớ lên tivi phát biểu hở một tí là bảo phải quan tâm đến những người yếu thế, làm con của ông, tớ tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của ông ấy không đúng sao.”

Anh cứ tưởng lần này sẽ công cốc, không gặp được cô. Nhưng không ngờ khoảnh khắc khi cửa thang máy sắp đóng, lại trông thấy cô vội vàng đi qua, vẫn là dung nhan tựa đóa thủy tiên như trước. Anh chỉ kịp khẽ mỉm cười với cô một cái, khuôn mặt của cô liền từ từ biến mất sau cánh cửa kim loại.

Trong một thoáng chớp mắt, anh thực sự có cảm giác kích động muốn ấn nút mở cửa lần nữa, tay cũng đã vươn ra, nhưng lại lý trí rụt về. Anh đã không còn là thằng nhóc mười tám tuổi non nớt, không nên lại có hành vi bốc đồng như thế.

Mơ hồ cảm thấy cả tinh thần và thể xác đều không tự chủ được, nhưng anh vẫn lừa mình dối người, tự nhủ cô chỉ là một người bạn đặc biệt. Mời danh nghĩa bạn bè hẹn cô đi ăn, anh cảm thấy đó là lý do thích hợp nhất. Anh còn có một món quà nhỏ muốn tặng cô, khi anh vô tình phát hiện bộ sản phẩm hoa nhài mà cô thích ở nước Anh, bèn không hề nghĩ ngợi mà mua ngay một bộ định bụng về nước tặng cô.

Sau đó, cô lại khéo léo từ chối anh, cơm không chịu đi ăn, quà cũng không chịu nhận. Đây không phải lần đầu tiên anh bị coi nhẹ trước mặt cô, trước đây còn gặp thất bại lớn hơn, nhưng không lần nào khiến anh chán nản đến vậy.

Bởi vì trước đây họ là hai kẻ đối địch nhau, nhưng hiện tại, anh cứ ngỡ anh và cô chỉ ít cũng đã làm bạn bè. Nhưng sự từ chối của cô rõ ràng là muốn vạch rõ giới hạn với anh, xem ra cô hoàn toàn không muốn cùng anh

làm bạn. Thoạt đầu anh nghĩ cô vẫn còn hận mình, thế nhưng cô lại phủ nhận. Anh nghĩ mãi chỉ đoán ra một nguyên nhân, vì anh đã từng phá hoại tình yêu của cô. Về mặt lý trí có lẽ cô đã tha thứ cho anh, nhưng về mặt tình cảm cô không muốn gặp lại anh. Nhất là, anh biết cô vẫn còn yêu Dương Quang, đêm đó cô vì cậu ta mà uống say mềm rồi khóc không ngừng. Anh chỉ có thể khoanh tay nhìn cô khóc đến đứt ruột đứt gan, trong lòng đau đớn như thể bị con thú nào đó cắn xé.

Con thú này, phải chăng có tên là ghen? Anh không muốn cũng không dám đi chứng thực.

Cúp điện thoại trong thất vọng tràn trề, anh đem quà gửi chuyển phát nhanh đến cho cô. Không kiên trì đòi cô ra ngoài gặp mặt nữa, nhưng vẫn không kìm lòng được mà muốn gửi cả bộ quà tặng đến cho cô.

Bạch Lộ... cái tên này dường như đã khắc vào trái tim anh, đã không muốn nhớ mà vẫn khó quên(*). Để rồi, cô trong lòng anh, tựa như vị cô nương chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể đến gần trong “Kinh Thi”.

Kiên gia thương thương

Bạch Lộ vi sương

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương!

Tổ hồi tòng chi,

Đạo trở thả trường.

Tổ du tòng chi,

Uyển tại thủy trung ương.(**)

Anh cố sức không liên lạc với cô nữa, cũng cố sức không nhớ về cô. Anh đang đấu tranh với chính mình, kiên trì tất sẽ thắng lợi. Ngày qua ngày đều kiên trì, anh những tưởng đã khôi phục được lực tự chủ mạnh mẽ. Hôm đó đến công ty tìm Âu Vũ Trì, vốn dĩ chỉ cần đứng dưới lầu gọi điện một tiếng kêu cậu ta xuống là xong. Thế nhưng anh muốn thử nghiệm lực tự chủ của mình một chút, cố ý lên lầu một chuyến. Kết quả, từ bên ngoài văn phòng bắt gặp dáng vẻ ôm khung thêu thêu hoa của cô, như thể bị bỏ bùa, bước chân không tự chủ được mà bước tới.

Cô hoàn toàn không cảm giác được anh đi đến, chỉ cúi đầu toàn tâm toàn ý thêu thùa. Gương mặt trắng như tuyết tỏa sáng óng ánh như ngọc dưới nắng chiều, trong không khí phảng phất mùi thơm hoa nhài như có như không tỏa ra từ mái tóc đẹp của cô. Anh như con ong ngửi thấy mùi hương quyến rũ, không thể ngăn được tâm thần dao động. Kim lòng không đặng mà bước đến ngày một gần hơn, thẳng đến khi tới trước mặt cô.

Cô vẻ như đã nhận ra, bất chợt ngừng đầu, anh cũng đột nhiên hoàn hồn, vội vàng vũ trang bản thân, tận sức làm cho giọng nói ra vẻ thuận miệng cùng thờ ơ: “Thêu khá lắm.” Giống như anh chỉ tiện đường tạt qua xem xem, hơn nữa còn lập tức xoay người rời đi, không hề nấn ná.

Lần thử nghiệm này, anh không thể không thừa nhận sự thất bại của bản thân. Mà hôm sau, anh lại càng thất bại triệt để. Sau khi mở tiệc chiêu đãi cậu bạn cũ về nước thăm người thân, vì nhớ đến chuyện cũ trước kia mà cảm khái muôn phần, càng vì anh đã uống khá nhiều, lực tự chủ của anh đành chào thua trước sức mạnh của rượu, không thể tự kiềm chế, cũng không muốn tự kiềm chế mà chạy đến công ty.

Thực ra anh không hề dám chắc có thể gặp được cô ở công ty, có khả năng cô đã ra về từ lâu. Nhưng anh vẫn muốn thử vận may, liệu cô có ở đây không? Đó là câu đố anh tự đặt ra cho chính mình. Bước ra khỏi thang máy, vì câu đố sắp có lời giải nên trái tim anh đập liên hồi.

Đưa mắt nhìn qua, đèn vãn phòng nơi cô làm việc đang mở, ánh đèn sáng rực nhất thời khiến anh an lòng đi rất nhiều. Mà khoảnh khắc khi đẩy mở cánh cửa phòng làm việc, không ngoài dự liệu nhìn thấy cô, nhịp tim của anh trong nháy mắt thoáng ngưng lại.

Mượn cơn say, anh nói ra một ít lời cảm khái, từng câu từng chữ đều xuất phát từ tận đáy lòng. Nhưng cô lại không chịu nghe tiếp, muốn bỏ đi. Trơ mắt nhìn cô đi qua, anh bỗng xúc động cực độ mà ôm chầm lấy cô không chịu buông tay: “Bạch Lộ, hôm đó ở Hilton, vì sao em muốn nhìn anh?”

Nếu ngày đó anh không nhận thấy ánh mắt chăm chú liên tục của cô, anh căn bản sẽ không chú ý đến cô gái mặc đồ trắng ngồi cách bàn. Cô hoàn toàn không phải loại con gái có thể khiến người ta vừa thấy đã mê, anh cũng chẳng trúng tình yêu sét đánh với cô, chỉ là dần nảy sinh lòng hiếu kỳ. Mà cái phần hiếu kỳ kia tựa như cỗ của Miêu Cương, sau khi hạ xuống vào ngày đó giờ đó, giờ này hôm nay lại khiến anh chớm phát độ tình.

Vùi mặt vào mái tóc dài tỏa hương hoa nhài của cô, anh không cách nào tiếp tục khống chế bản thân: “Bạch Lộ, anh thích em mất rồi.”

Tiếng nói nhẹ như hơi thở, thay vì bảo là nói cho cô biết, thật ra là nói với chính mình. Nhưng cô nghe rõ mồn một xong liền vận sức đẩy anh ra, chạy trốn trong hoảng sợ như chú thỏ. Anh biết lẽ ra mình không nên nói với cô câu đó, nói rồi thì hậu quả chính là như thế, sẽ dọa cô chạy mất. Mà hậu quả còn tệ hơn cả trong tưởng tượng của anh, hôm sau cô liền nộp đơn xin nghỉ việc, muốn chạy khỏi anh thật xa.

Anh lập tức gọi điện cho cô, sợ cô thấy số của anh sẽ không nhận điện nên cố ý mượn điện thoại của bạn gọi. Anh cố gắng giải thích với cô rằng mình chỉ say rượu nên thất lễ, bảo cô không cần thôi việc, một lòng cam đoan sẽ không đến quấy rối cô nữa. Nhưng giọng nói của cô lại rất kiên quyết, còn nói hai người sau này không cần tiếp tục gặp nhau. Lời còn chưa dứt, cô đột nhiên hét lên một tiếng, tiếp theo sau là tiếng va đập rầm rầm

gần như chọc thủng màng nhĩ anh, ngay sau đó điện thoại liền bị ngắt, tiếng tút tút dồn dập vang lên khiến anh vô cùng lo sợ: đã xảy ra chuyện gì? Cô đã xảy ra chuyện gì?

Không cách nào gọi lại vào di động của cô, trái tim anh tức khắc bị bóp nghẹt, chạy khắp nơi tìm cô như điên. Âu Vũ Trì nghe tin gọi điện đến bảo anh không nên cố gắng, nhưng làm sao anh có thể không cố gắng, anh cố gắng sắp điên luôn rồi. Tìm đến từng bệnh viện hỏi xem liệu có cô gái trẻ nào vào cấp cứu vì tai nạn xe không, thậm chí còn đến nhà xác của một bệnh viện nọ để nhận diện thi thể của một cô gái trẻ tuổi chết vì tai nạn xe nhưng thân phận không rõ ràng. Khoảnh khắc nhắc tấm vải trắng lên, trái tim anh như ngừng đập, sau khi trông thấy khuôn mặt xa lạ mới thở dài nhẹ nhõm, cảm giác như được đại xá.

Tìm khắp nơi đều không thấy, khi anh gần như sắp tuyệt vọng, Thiệu Dung gọi đến bảo cô đã bình an về nhà. Anh lập tức thu hết tốc lực chạy đến nhà Thiệu Dung, sau khi vào nhà nhìn thấy cô, trái tim treo lơ lửng cuối cùng mới trở lại lồng ngực, nhưng vẫn còn đập loạn một hồi do nỗi sợ hãi còn chưa kịp tiêu tan.

Sau khi Chương Minh Viễn vào nhà, Thiệu Dung kiểm soát rồi đi, để lại cho hai người không gian một mình đối diện nhau. Bạch Lộ lặng im nhìn anh không nói, anh cũng nhìn cô thật lâu không cất nên lời, mày chau lại thật chặt, anh mắt vừa đau đớn vừa bất lực. Trong lúc đó đôi môi khẽ mấp máy vài cái, nhưng rốt cuộc muốn nói lại thôi. Sau cùng anh buồn bực lấy ra một điếu thuốc châm lửa, dùng loại tư thế đặc biệt kia hút thật mạnh hết hơi này đến hơi khác.

Sau khi Bạch Lộ nhìn anh hút quá nửa điếu thuốc, cuối cùng nhẹ giọng cất lời: “Sau này tốt nhất anh đừng hút thuốc nữa, không tốt cho sức khỏe.”

Ngừng một lúc, cô dùng giọng nói càng nhẹ càng khẽ hơn bổ sung một câu: “Đây là em đang quan tâm đến anh.”

Giọng nói của cô nhẹ bẫng đến thế, nhưng Chương Minh Viễn nghe mà chấn động trong lòng. Anh thậm chí còn hoài nghi có phải mình nghe nhầm không, bèn mở to hai mắt nhìn thẳng vào cô không hề chớp mắt, hòng tìm chứng cứ cho tính chân thực của câu nói kia từ trong ánh mắt của cô, biểu hiện của cô.

Bạch Lộ không tránh không né đón lấy ánh mắt anh. Mắt cùng mắt nghênh đối nhau, trong con người đều phản chiếu vẻ mặt của nhau, sự tồn tại duy nhất của nhau. Dù đối diện nhau không nói một lời, nhưng thiên ngôn vạn ngữ đều đã được viết ra hết thảy nơi đáy mắt chân mày của cô.

Bỗng nhiên hiểu ra điều gì, niềm vui sướng khôn tả nhất thời căng tràn trái tim Chương Minh Viễn. Dụi tắt thuốc lá trong tay ném đi, anh bước nhanh về phía Bạch Lộ, hai tay dùng sức ôm cô vào lòng, cúi người hôn lên môi cô một cách sung sướng và nóng bỏng vô ngần...

(*) Câu gốc là “Bất tư lượng tự nan vong” (不思量自难忘), trích trong bài thơ “Giang thành tử” của Tô Thức (Tô Đông Pha).

(**) Đây là bài thơ “Kiêm gia 1” của Khổng Tử.

Dịch thơ:

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biển cách vời một phương.

Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đườn càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.

(Nguồn: www.thivien.net)

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyệt Ảnh Sương Hồn
www.dtv-ebook.com

Chương 8

1.

Lịch đã lật đến tháng mười hai, thời gian một năm lại tiến gần về cuối.

Thời tiết Bắc Kinh tháng mười hai vừa khô vừa lạnh, gió đặc biệt lớn, đâm vào người như dao băng, mỗi khi ra khỏi nhà khăn quàng cổ, mũ trùm, bao tay đều không thể thiếu một món.

Tại một cửa hàng chuyên doanh thuê chữ thập, Bạch Lộ đang chuẩn bị tan làm. Khi cô đang mặc áo khoác đeo bao tay, bà chủ ở một bên cười híp mắt nói: “Xe của bạn trai cháu đã đỗ trước cửa hàng rồi kìa, cậu ấy đối với cháu tốt thật, ngày ngày đưa đón đúng giờ.”

Một nhân viên nữ khác đến giao ca nhìn chiếc xe hạng sang đậu trước cửa hàng mà hâm mộ ngất trời, tỏ vẻ khó hiểu lần thứ N: “Bạch Lộ, mình không hiểu được bồ đã có bạn trai vừa có tiền vừa yêu bồ đến thế thì tại sao còn phải đi làm? Nếu mình là bồ, đã sớm nghỉ việc ở nhà hưởng phúc rồi.”

Bạch Lộ cười nhẹ không nói, mặc đồ xong thì đẩy cửa ra về. Chương Minh Viễn xuống xe mở cửa cho cô, thuận tay véo véo quần áo cô mặc trên người, ân cần nói: “Trời lạnh lắm, em phải mặc thêm vài lớp vào, coi chừng bị cảm.”

Thực ra cô đã mặc đủ nhiều, căng phồng tròn quay hết cỡ, còn muốn mặc thêm nữa chắc thành chim cách cụt thật quá. Nhưng anh mặc kệ đã nhiều bao nhiêu, mỗi lần xem dự báo thời tiết chỉ cần nhiệt độ giảm một chút liền

dặn dò cô phải mặc thêm quần áo. Anh đối với cô rất tốt, từng chút nhỏ nhặt đều quan tâm không sót.

Âu Vũ Trì từng kinh ngạc nói: “Chưa bao giờ thấy nó đối xử với cô gái nào tốt thế này.”

Khi đó trong lòng cô chợt động, bất giác hỏi: “Với vợ chưa cưới của anh thì sao?”

Hỏi ra rồi mới thăm hỏi hận đã lỡ miệng, tự biết đã hỏi một câu không nên hỏi. Âu Vũ Trì thuận miệng đáp nửa chừng: “Trước đây nó đối với Tình Tử cũng coi như không tệ, có điều...”

Anh ta không nói tiếp, chỉ lắc đầu cười khố.

Tình Tử – Bạch Lộ lẩm nhẩm cái tên này trong dạ một lượt, ôm theo chút áy náy nho nhỏ: xin lỗi, bây giờ tôi ở bên Chương Minh Viễn. Có điều tôi sẽ không tranh cướp anh ấy với cô. Trước tháng mười năm sau, tôi sẽ trả lại anh ấy cho cô.

Bạch Lộ từng hết sức nỗ lực hết sức vất vả chạy trốn, muốn né tránh Chương Minh Viễn. Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể tránh thoát, cũng không muốn tránh nữa. Sinh mệnh thật ngắn ngủi, cuộc đời này biết đâu chỉ lướt qua trong giây lát. Không riêng gì một cá nhân, thậm chí cả trái đất này biết đâu ngày mai sẽ bị hủy diệt vì một tai nạn nào đó không ai hay. Một khi đã như vậy, cô hà tất phải quá khổ sở kìm nén bản thân.

Giờ phút này, không nhớ quá khứ, không hỏi tương lai, cô chỉ nắm chắc hiện tại. Cứ kim triêu hữu tửu kim triêu túy đi.

Thiệu Dung cũng không còn phát biểu ý kiến phản đối nữa, sau khi trông thấy bộ dạng Chương Minh Viễn vì chưa tìm được Bạch Lộ mà thất hồn lạc phách, chị đặc biệt cảm động: “Dầu gì đi nữa, một người đàn ông có

thể đặt em trong tim như thế, có vì anh ta mà tan nát cõi lòng một phen cũng đáng giá.”

Bạch Lộ cũng nghĩ vậy, Chương Minh Viễn là một người đàn ông xứng đáng để cô đau lòng một lần. Không quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ cần biết đã từng có nhau. Từng có được một người đàn ông như vậy, cho dù không thể cùng anh bên nhau đến bạc đầu, cũng đã là một loại trải nghiệm hạnh phúc. Đợi đến một ngày khi cô từ từ già đi quay đầu nhìn lại, trong ký ức đã có anh, nỗi sâu trong tim cũng trở nên ngọt ngào.

Bạch Lộ lại dọn về căn hộ của Chương Minh Viễn, sau khi yêu đương với anh, những ngày tháng mục rữa của cô lại dần dần đâm chồi xanh biếc. Mỗi một ngày đều tươi đẹp, mới mẻ. Cô rất vui vẻ, cho dù niềm vui đáng giá này chỉ là mượn tạm, hoặc có thể nói là trộm lấy, nhưng giờ phút này cô đâu sao cũng rất vui vẻ. Kiếp phù du hận thì dài vui lại ngắn(*), cho nên khi có thể vui hết mình thì phải vui hết mình.

Chương Minh Viễn muốn để cô về công ty tiếp tục đi làm, cô khẳng khẳng không chịu, thay vào đó lại đến cửa hàng chuyên doanh thêu chữ thập cô thường hay lui tới làm nhân viên.

Hôm đó cô vốn đến treo một bức tranh chữ thập đã được thêu hoàn chỉnh, bắt gặp thông báo tuyển nhân viên dán ngoài cửa, cô liền xin vào không hề nghĩ ngợi, bà chủ có phần không tin nổi: “Cô Bạch, tiền lương chúng tôi ở đây thấp hơn nhiều so với làm văn phòng chỗ cô đó.”

“Cháu biết, không sao cả, cháu thích thêu chữ thập. Việc ở văn phòng làm lâu quá cũng chán, muốn thay đổi công việc thử xem sao.”

Lúc này Bạch Lộ chỉ muốn tìm đại một chỗ nào đó đi làm, không cần cố gắng thích ứng với hoàn cảnh mới cũng như quan hệ gặp gỡ với người khác, cũng không phải hao tâm tổn trí tập trung vào công việc, làm nhân

viên cửa hàng là lý tưởng nhất. Sau này nếu cô muốn nghỉ, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Chương Minh Viễn không ngờ cô lại đến cửa hàng thuê chữ thập đi làm, cô nói đó là sở thích hứng thú, anh còn thật nghiêm túc nói với cô: “Nếu em thích thì mở luôn một cửa hàng đi. Anh bảo người tới thu xếp cho em.”

Cô vội vàng xua tay: “Không cần, em chỉ là thích thuê chữ thập mà thôi, bảo em mở cửa hàng làm ăn em không có hứng thú.”

Anh cười: “Anh phát hiện em và anh rất giống nhau, toàn thích mấy thứ linh tinh không thiết thực, còn những thứ thiết thực thì đều chẳng thích thú gì.”

Nói tới đây anh tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Ông già vì chuyện này mà cứ luôn bảo anh không làm việc đảng hoàng, còn nói nếu không phải tim ông đủ khỏe thì đã sớm bị anh chọc cho tức chết rồi.”

Cô cảm thấy hứng thú: “Vậy sao anh lại không làm việc đảng hoàng, kể em nghe với.”

“Chuyện này nói ra dài dòng lắm.”

Làm con trai út trong gia đình, Chương Minh Viễn từ nhỏ đã nhận được sự cưng chiều của cha mẹ và anh chị. Sự yêu chiều này đã dưỡng thành tính cách việc gì cũng làm theo ý mình của anh. Những trò nghịch ngợm hồi bé thì không cần phải nói. Sau khi bước vào tuổi thiếu niên nổi loạn càng khiến người ta đau đầu hết biết. Tỉ như trường học không cho học sinh nam để tóc dài anh càng muốn để, thầy giáo nói không cắt ngắn thì sẽ không cho vào lớp, anh liền cạo trọc tới trường, tóm lại là hết cái cực đoạn này sang cái cực đoạn khác.

Thời cấp hai anh mê chơi điện tử, ngày nào cũng chơi đến quên ăn quên ngủ, bất kỳ trò nào vào tay anh cũng đều có thể nhanh chóng chơi đến trình

xuất thần nhập hóa. Có hồi chơi hăng say tới nỗi thi giữa kỳ cũng quên bém, ở trên mạng “luận kiếm hoa sơn” với cao thủ hết một ngày một đêm. Cha anh giận đến đỏ mặt trợn mắt, thiếu điều muốn cho anh một bạt tai, nhưng bị mẹ anh liều mình cản lại: “Con lớn thế này rồi, đánh có tác dụng gì chứ, cứ để tôi từ từ khuyên nhủ nó.”

Sau khi vào lớp Mười, niềm đam mê của anh với trò chơi điện tử qua đi, lại cuồng nhiệt yêu thích Rock & Roll. Mê tới nỗi không thèm đi học, cả ngày cùng với một nhóm bạn chung sở thích tụ tập với nhau thành lập ban nhạc, vừa luyện tập vừa biểu diễn, khí thế bừng bừng muốn làm nên chút thành tựu. Học hành vì vậy mà gần như bỏ bê hết cả, trên bảng thành tích là một mảnh đèn lồng đỏ chói treo lơ lửng. Mẹ lại phải tỉ tê ní non khuyên rồi lại khuyên, thiếu điều nói khô cổ họng luôn.

Cuồng nhiệt được một học kỳ xong, anh dần dà đánh mất ham thích ban đầu với Rock & Roll, đem hứng thú chuyển sang thám hiểm ngoài trời. Nghỉ hè liền để lại tờ giấy nhắn xong quây hành trang cùng một đám du lịch đến Thần Nông Giá(**). Chuyển đi này ước chừng một tháng không có chút tin tức gì, khiến người nhà đứng ngồi không yên, đương định nhờ cảnh sát địa phương phái người tìm kiếm giúp đỡ thì anh cuối cùng cũng trở về với bộ dạng y chang như dã nhân trên Thần Nông Giá, khi kể lại đủ chuyện đã trải qua trong lúc thám hiểm thì mặt mày hớn hởi, hưng phấn bừng bừng, nhưng mẹ anh nghe xong thì sợ hãi không thôi: “Về sau không cho con tham gia loại hoạt động như thế này nữa.”

Năm mười tám tuổi, anh bắt đầu thích đua xe, sau khi thi bằng lái lập tức thi lấy giấy phép đua xe. Thoạt đầu cha mẹ chỉ cho rằng anh nhất thời tâm huyết dâng trào, chơi một lát rồi chán, nhưng hứng thú của anh với đua xe chỉ tăng chứ không giảm. Thời đại học suốt ngày đi tham gia thi đấu khắp nơi, sau khi tốt nghiệp chính thức liền gia nhập đội ngũ vận động viên đua xe. Khi đó cha anh vô cùng tức giận, bởi ông đã thu xếp đầu vào đó con

đường công danh găm vóc cho con trai, có điều thằng con không biết nghe lời này của ông cứ luôn khăng khăng làm theo ý mình như thế.

Cuộc đời hành nghề đua xe của Chương Minh Viễn kéo dài đến lần tai nạn xe nghiêm trọng hai năm trước mới tuyên bố kết thúc. Sau khi đại nạn không chết, cơ thể từng bị trọng thương của anh không thích hợp với loại hoạt động nguy hiểm này nên không thể không từ bỏ trong tiếc nuối. Ngược lại người nhà ai cũng thở phào nhẹ nhõm, cha anh còn nói: “Tốt quá, giờ mày không thi đấu nữa, ban đêm đi ngủ ba mày đã có thể ngủ ngon rồi.”

“Em nói xem, anh có được tính là không làm việc chính đáng không?”

Trước câu hỏi của Chương Minh Viễn, Bạch Lộ không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu: “Không tính, anh chỉ là đang làm việc mình thích làm mà thôi.”

Cái gì là công việc chính đáng? Nhất định phải đi con đường kinh tế quan chức mới được coi là công việc đường hoàng sao? Làm điều bản thân có hứng thú thì không coi là công việc chính đáng ư? Chỉ cần chính mình yêu thích, đồng thời là đam mê chính đáng, vậy thì đó chính là công việc đường hoàng của bạn.

Anh khẽ mỉm cười ôm lấy cô, hôn thật kêu vài cái. Trên người anh phảng phất một loại mùi đất sét, vì anh vừa bước ra từ phòng làm gốm của mình, hiện tại hứng thú của anh là chế tác gốm. Mấy thứ đồ gốm trong phòng làm việc của anh mà cô từng tưởng nhầm là đồ sưu tập, hôm nay mới biết là tác phẩm của chính anh. Đối với sở thích mới mẻ này của anh, cả nhà đều nhất trí tán thành. Bây giờ người nhà đối với anh yêu cầu không cao. Chỉ cần không chơi mấy trò nguy hiểm nữa là được.

Bạch Lộ ủng hộ mọi ham mê không thiết thực của Chương Minh Viễn, chỉ cần anh thích là tốt rồi. Sinh mệnh chỉ có một lần, có thể thỏa thuê làm điều mình thích là vô cùng may mắn. Nếu anh đã có vốn liếng, tại sao phải

lãng phí cơ chứ? Cả ngày từ sáng đến tối ngồi trong phòng họp hoặc trước bàn đàm phán thì có gì vui thú đáng nói đâu?

Chỉ trừ một việc, cô không đồng ý cho anh lái xe nữa. Mặc dù vụ tai nạn kia được anh kể lại một cách cực kỳ qua loa sơ sài, nhưng cô nghe mà kinh hồn khiếp vía. Một bàn tay của cô vô thức xoa lên bụng trái của anh, ở nơi này lá lách vốn từng tồn tại đã bị cắt hết, là một trong những hậu quả do vụ tai nạn kia gây nên. Cô chợt đau lòng khôn xiết.

Dường như biết cô đang suy nghĩ gì, bàn tay to rộng của anh dịu dàng đặt lên bàn tay nhỏ xinh của cô, giọng nói cũng dịu dàng như thế: “Giờ không sao cả rồi.”

Giờ không sao cả rồi, thế nhưng vụ tai nạn xe năm đó khiến anh bị gãy xương nhiều chỗ, nội tạng trong bụng cũng tổn thương ở nhiều mức độ khác nhau. Chẳng những phải nằm viện nhiều tháng trời, sau khi ra viện còn phải nghỉ ngơi điều dưỡng hơn nửa năm mới coi như đại khái khỏi bệnh như ban đầu, cô nhìn qua những vết sẹo trên người anh, mỗi một chỗ đều khiến cô thấy mà ghê người, đau lòng không thôi.

“Sau này anh tuyệt đối không được phóng xe nhanh nữa, thực sự quá nguy hiểm.”

“Anh biết rồi, sẽ không đâu, tránh làm mọi người lo lắng cho anh. Lần trước anh tưởng nhầm em bị tai nạn, sợ muốn rút cả tim ra ngoài. Có thể mới biết cảm thụ của người nhà anh hồi đó khi anh gặp tai nạn, anh sẽ không để những người quan tâm đến mình lại phải vì anh mà lo lắng phấp phỏm nữa đâu.”

Cô tựa đầu vào ngực anh: “Anh biết là tốt rồi.”

Hai cánh tay anh càng ôm cô thật chặt, giọng nói mang theo nụ cười hỏi: “Anh muốn hỏi em một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Em bắt đầu thích anh từ bao giờ?”

Hai má cô ửng đỏ, không đáp mà hỏi lại: “Còn anh bắt đầu thích em từ bao giờ?”

Anh thật nghiêm túc trả lời: “Anh cũng không biết, anh chỉ biết sau khi em dọn đi anh nhớ em vô cùng. Chạy ra nước ngoài một tháng, những muốn cắt đứt loại nhớ nhung này, nhưng rốt cuộc vẫn bất lực.”

Cô cất giọng thật khê: “Em cũng vậy, sau khi chuyển đi, mới phát hiện mình nhớ anh quá đỗi, không quên được anh.”

Lúc ở bên nhau cô hồn nhiên không cảm thấy, sau khi xa cách mới đột nhiên hiểu ra. Hóa ra, trong lòng cô bất tri bất giác đã có anh. Như một dấu ấn thật sâu in hẳn lên trái tim, mà cũng không biết đã in từ khi nào. Cô từng thử chùi nó đi, nhưng nó lại gắn liền với máu thịt với trái tim, đã không còn cách nào xóa bỏ, không hề có một cách nào hết.

Anh không hỏi gì nữa, cũng không nói tiếp. Cúi đầu nhẹ hôn lên mặt cô, đôi môi đầy đặn mang theo hơi thở ấm áp. Cô nhắm mắt, cảm thụ những nụ hôn dịu nhẹ li ti như mưa xuân rơi trên hai má của mình, cuối cùng triền miên hôn lên môi cô thật lâu...

(*) Nguyên gốc là: “Phù sinh trường hận hoan ngu thiếu” (浮生长恨欢娱少), trích trong một bài từ do Tống Kỳ, người triều Tống viết.

(**)Thần Nông Giá: một địa điểm du lịch ở Trung Quốc với nhiều rừng rậm và núi non hiểm trở.

Buổi sáng khi thức dậy đánh răng, Bạch Lộ không cẩn thận đẩy bàn chải vào sâu quá, gần như chạm đến cổ họng. Nhất thời bị nôn khan một trận.

Chương Minh Viễn vốn còn đang nằm ngủ mơ màng trên giường, nhưng nghe thấy tiếng nôn ọe của cô thì lập tức thức giấc, vừa tung chăn lên liền nhảy xuống giường chạy vào nhà vệ sinh, biểu hiện trên mặt vừa có phần sốt sắng, vừa có phần hưng phấn: “Em làm sao vậy?”

Cô nôn khan vài cái xong thì cũng không sao nữa. Súc miệng sạch sẽ rồi lắc đầu nói: “Không có gì, anh mau quay lại giường ngủ đi, cẩn thận kéo cảm lạnh.”

Nhưng anh lại kéo cô cùng quay về giường, tấm chăn ấm áp bao bọc lấy cơ thể hai người, anh ôm lấy cô, một lần nữa hỏi han với vẻ vừa hồi hộp vừa hưng phấn: “Em bị sao vậy? Có phải...”

Cô hiểu rõ câu anh ngập ngừng tính nói lại thôi kia có ý gì, không muốn để anh hiểu lầm, cô vội nghiêm túc nói: “Không đâu, làm sao có thể, em vẫn luôn uống thuốc tránh thai mà.”

Chương Minh Viễn sửng sốt, hóa ra lâu nay Bạch Lộ vẫn uống thuốc tránh thai, anh hoàn toàn không biết. Anh còn tưởng cô đã mang con của anh. Thực ra anh rất hy vọng cùng cô sinh một đứa bé, cho nên từ khi sống với cô cũng không áp dụng bất kỳ biện pháp tránh thai nào. Nhưng rõ ràng cô hoàn toàn không muốn có con với anh, tự mình lén áp dụng biện pháp.

Chương Minh Viễn cảm thấy thất vọng, mặc dù cũng biết sự thất vọng của bản thân có phần ích kỷ. Anh có quyền gì yêu cầu cô sinh con cho mình? Anh còn có một người vợ chưa cưới khác, không có cách nào kết hôn với cô. Bây giờ cô bằng lòng ở bên anh không cần danh phận gì đã rất thiệt thòi cho cô rồi. Anh cũng mơ hồ dự đoán được, thời gian anh và cô bên nhau sẽ không lâu. Nhiều nhất là đến đêm trước khi anh kết hôn cô sẽ rời đi.

Có lẽ những cô gái khác sẽ lựa chọn ở lại bên anh làm tình nhân ngầm, cho dù không có danh phận, chỉ cần sinh cho anh một đứa con thì sẽ không phải lo cơm nước yên ổn nửa đời sau. Nhưng anh biết, cô tuyệt đối sẽ không, anh cũng không mặt mũi nào đưa ra yêu cầu đó với cô. Đến giờ anh vẫn nhớ rõ lần khóc lóc kể lể sau khi cô uống say hôm ấy, trong đó câu cô nhắc đi nhắc lại nhiều lần nhất chính là “Em muốn có một gia đình, một gia đình của riêng em.”

Làm một cô bé mồ côi cha mẹ đều mất sớm, nửa đời trôi dạt như lục bình, cô muốn nhất chính là một gia đình hạnh phúc bình an thuộc về chính mình. Thế nhưng cái cô muốn có nhất anh lại không thể cho, vậy nên anh có quyền gì đòi cô sinh con cho anh? Cô không muốn để con mình trở thành một đứa con riêng thân phận mập mờ, không thể lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh, lại còn phải chia sẻ cha với người khác. Cô suy nghĩ một hồi, rốt cuộc không đành lòng để cho cốt nhục của chính mình sống trong âm ức như vậy.

Bạch Lộ rời nhà đi làm, Đại Cường lái xe đưa cô.

Suốt dọc đường cô đều nhớ lại biểu hiện từ sốt sắng hưng phấn đến thất vọng tràn trề của Chương Minh Viễn ban nãy. Cô có thể đoán được tâm tư của anh, nhưng cô thực sự không có cách nào thỏa mãn anh. Nửa đời đầu của cô đã nếm đủ khổ sở của cảnh không cha không mẹ không nhà, nếu cô muốn tạo ra một sinh mệnh mới, điều kiện tiên quyết tuyệt đối phải là trước nhất tạo dựng một gia đình ấm áp hoàn chỉnh cho bé cưng tương lai. Cô không thể để con mình vừa sinh ra đã phải mang cái danh con riêng, trong quá trình trưởng thành sẽ không tránh khỏi bị đủ loại ánh mắt cùng sự dị nghị đeo bám quấy rầy.

Hôm nay việc buôn bán của cửa hàng rất tốt, không ít khách hàng đến chọn mua và học cách thêu chữ thập. Nhiệm vụ của Bạch Lộ là dạy họ kỹ thuật nhập môn cơ bản, lúc nhàn rỗi cũng tự mình ngồi một bên thêu cùng.

Buổi chiều bà chủ nhập về một lô hàng mới, kiện nào cũng xinh đẹp tinh xảo. Cô nhìn trúng một chiếc gối ôm có hoa văn hình cún con, Chương Minh Viễn tuổi Tuất, cô muốn thêu một đôi gối ôm hình cún tặng anh. Cô đã thêu rất nhiều đồ chơi nhỏ nhỏ cho anh, chẳng hạn bao di động, ví tiền, túi may mắn, vân vân, lần này muốn thêu một món đồ to một chút.

Hết giờ làm Chương Minh Viễn đến đón cô, cô mang theo cặp gối lên xe, hồ hởi bày ra cho anh xem, hỏi anh có thích không. Anh vừa nhìn qua liền cười: “Nhí nhánh quá đấy!”

Cô cũng cười, hai nụ hoa nhài trên má theo đó lộ ra, sáng giọng nói: “Nhí nhánh một chút mới đáng yêu nha!”

Nhìn thấy đôi lúm đồng tiền của cô anh chỉ còn biết gật đầu: “Được rồi, nhí nhánh thì nhí nhánh, chỉ cần em thêu thì anh thích tất.”

Bạch Lộ hết sức nghiêm túc hết sức chuyên chú thêu đôi gối ôm kia, thêu đặc biệt tỉ mỉ cẩn thận. Vừa mang theo ngọt ngào, vừa mang theo chua xót, cuối cùng sẽ có một ngày cô phải rời khỏi anh, hy vọng trong những ngày tháng sau khi cô rời đi, cặp gối ôm này có thể thay cô bầu bạn cùng anh. Ý niệm này khiến cho từng đường kim mũi chỉ dưới tay cô đều quán đầy tình ý miên man.

Anh thường ngồi một bên nhìn cô thêu gối, có khi nói chuyện có khi không, chỉ lẳng lặng vươn một cánh tay ra ôm lấy cô, có khi anh đột nhiên lên cơn xúc động, liền kéo cô vào lòng dùng sức hôn mạnh một hồi. Bất ngờ không kịp đề phòng, kim của cô không cẩn thận đâm phải anh, đâm rất sâu, từng giọt máu đỏ thẫm to cỡ hạt đậu tựa như những viên mã não rơi trên vải thêu trắng tinh, nhưng anh không thèm để tâm, chỉ ra sức hôn cô, hôn đến độ cô gần như không thể hít thở.

Sau nụ hôn cuồng nhiệt ngang ngược cùng vòng ôm mạnh mẽ là thế, ánh mắt của anh lại chán nản ủ rũ, còn mang theo nét tuyệt vọng, anh không nói

gì cả, cứ thế nhìn cô thật lâu, nhìn đến mức khiến cô nước mắt tràn mi:
“Minh Viễn, anh đừng vậy mà.”

Trời càng ngày càng lạnh, mọi khi vào thời điểm này hẳn đã có tuyết. Thế nhưng trận tuyết đầu sau mùa đông của người Bắc Kinh cứ chậm chạp chưa chịu rơi.

Sáng sớm khi Bạch Lộ chuẩn bị đi làm, Chương Minh Viễn vẫn còn nằm ngủ trên giường. Cô vừa ra đến cửa, lại rón rén quay về phòng ngủ, đem chăn dèm lại chặt hơn cho anh, rồi đứng bên giường ngắm anh trong giây lát. Cô rất thích ngắm bộ dạng ngủ say của anh, yên lành tựa như một chú cừu ngoan ngoãn, đánh động thật sâu vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô.

Cô không biết khi mình xoay người ra khỏi phòng ngủ, đôi mắt Chương Minh Viễn lập tức lảng lảng mở ra. Sau khi yên lặng nhìn bóng dáng cô đi khuất, anh nằm một lúc lâu như có điều suy nghĩ, sau đó cũng dậy mặc quần áo chỉnh tề ra khỏi nhà.

Công việc buổi sáng vẫn yên ổn như mọi ngày, cho đến khi Âu Vũ Trì bất ngờ tìm đến cửa hàng mới bị phá vỡ. Bạch Lộ trông thấy anh ta đến thì vô cùng ngạc nhiên, sau một thoáng sửng sờ lập tức đoán được đã xảy ra chuyện gì đó, tức khắc sắc mặt hơi trắng đi: “Có phải Minh Viễn đã xảy ra chuyện gì không?”

Lông mày Âu Vũ Trì nhíu chặt bảo cô đi cùng anh ta: “Có chuyện gì lên xe hãy nói.”

Bạch Lộ chẳng màng xin nghỉ liền theo anh ta, bà chủ cũng không có cản trở. Lên xe xong cô nóng ruột vội vàng hỏi lại lần nữa: “Có phải Minh Viễn đã xảy ra chuyện gì không?”

Âu Vũ Trì thở dài thật sâu: “Đúng là có chuyện. Minh Viễn đột nhiên đề xuất muốn giải trừ hôn ước với Tình Tử, chị Dao đang nổi trận lôi đình.”

Ngay cả một quả đạn pháo rơi bên người cũng không có lực chấn động lớn bằng câu nói này, cả người Bạch Lộ rung động thật sâu. Tấm lòng của Chương Minh Viễn dành cho cô, khiến cô cảm thấy dù có chết đi ngay lúc này cũng không có gì hối tiếc.

“Bạch Lộ, anh thực sự không ngờ Minh Viễn sẽ có ý nghĩ như vậy. Anh biết nó rất dễ tâm đến em, thế nhưng nghiêm túc đến mức này vẫn vượt xa ngoài dự kiến của anh. Em quả thực giống như đã cho nó uống bùa mê thuốc lú vậy.”

Bạch Lộ không muốn giải thích, có giải thích cũng vô dụng, chỉ rưng rưng nói: “Các anh yên tâm, tôi sẽ khuyên anh ấy đừng làm thế.”

“Minh Viễn thực tình không thể bốc đồng như vậy, xóa bỏ hôn ước cũng không phải chuyện nhỏ, bất kể là về phía ba mẹ nó hay ba mẹ Tình Tử đều đừng hòng thông qua. Bây giờ Tình Tử vẫn chưa biết chuyện của em và Minh Viễn, mọi người đều giấu cô ấy, giữ kín như bưng. Nếu giờ thành linh bảo cô ấy phải xóa bỏ hôn ước, đó chắc chắn sẽ chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang, nhất định cô ấy sẽ không chịu nổi.”

Bạch Lộ biết rõ, đồng thời cũng có thể thấu hiểu. Nếu đổi lại là cô, đang tràn trề mong mỏi vài tháng nữa sẽ làm cô dâu gả cho người mình thương, nhưng đột nhiên lại bị báo phải hủy bỏ hôn ước, cô cũng sẽ không chịu đựng nổi. Mà cô ngay từ đầu cũng không muốn tranh giành một người đàn ông với Tình Tử. Thứ giành giật được, không khỏi dính huyết lệ của kẻ khác, cô có đạt được cũng sẽ cảm thấy bất an khôn nguôi.

Âu Vũ Trì dẫn Bạch Lộ đi gặp Chương Minh Dao, vẻ mặt chị âm u nặng nề như mây đen dồn nén trên không trung, chất vấn Bạch Lộ một cách không hề khách khí: “Lúc trước cô nói thế nào với tôi chứ, nói cô và Minh Viễn thực ra không phải quan hệ tình nhân như chúng tôi tưởng, sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì tới tình cảm giữa nó và vợ chưa cưới. Kết quả thì sao? Rõ ràng cô đã dọn đi, tại sao còn chuyển về sống chung với nó?”

Giờ Minh Viễn nó như uống phải bùa mê thuốc lú của cô, khi không dám đề xuất giải trừ hôn ước với Tình Tử. Có phải cô rất phấn khởi rất vui vẻ đúng không? Cô có biết phá ngang hôn ước của người khác như thế là rất đáng hổ thẹn không, cô là kẻ thứ ba đáng xấu hổ.”

Bạch Lộ sớm đã biết mình và Chương Minh Viễn bên nhau danh không chính ngôn không thuận, dù thế nào cũng không định tranh giành với Tình Tử, chung quy cô vẫn phải cùng chia sẻ người đàn ông của cô ấy, cái mác kẻ thứ ba đã dính lên thì có muốn trốn cũng không thoát. Cô chỉ có thể cúi đầu xin lỗi trong hổ thẹn: “Em xin lỗi.”

Sắc mặt Chương Minh Dao hơi dịu lại, giọng điệu cũng hòa hoãn hơn: “Tôi biết cô không phải loại con gái hồ ly tinh, cô ở bên Minh Viễn cũng không đòi hỏi nó cái này cái nọ. Vốn dĩ chuyện của hai người tôi định nhắm một mắt mở một mắt cho qua, tạm thời cứ để nó chơi bời một chút trước khi kết hôn. Có điều hiện giờ nó đã chơi hơi quá giới hạn, tôi không thể để nó tùy ý vượt quá trốn như vậy. Tình Tử đối xử với nó rất tốt, lúc trước nó bị tai nạn xe nằm viện hơn nửa năm, đều là con bé cực khổ ngày đêm chăm sóc nó. Làm sao nó có thể nói chia tay là chia tay. Chỉ có thể là cô rời đi, cô nhất định phải mau chóng rời khỏi nó, càng nhanh càng tốt.”

Bạch Lộ biết cuối cùng cũng có một ngày mình phải rời xa Chương Minh Viễn, có điều không ngờ rằng, ngày chia ly lại đến nhanh hơn dự liệu. Nguyên bản dự tính còn vài tháng, thế nhưng hiện tại xem ra đã không còn thời gian nữa rồi. Nghĩ đến việc phải rời khỏi anh, cho dù là việc sớm đã biết trước, trái tim vẫn đau đớn quặn thắt. Đau đến nỗi hai mắt đầm lệ mịt mờ.

“Cô cũng không cần quay lại chỗ Minh Viễn nữa, tôi cho cô một vé máy bay chiều nay đến Thượng Hải, hành lý tùy thân cùng chi phí đều đã thu xếp đâu vào đấy cho cô rồi. Cô đồng ý với tôi, sau khi rời Bắc Kinh không được liên lạc với nó nữa, càng không được gặp mặt nó.”

Im lặng lắng nghe, lặng lẽ rơi lệ, Bạch Lộ không nói một lời, cứ đứng ngây ra như một con rối gỗ. Thật lâu thật lâu sau, mới khó khăn nặn ra một câu: “Em muốn... gặp Minh Viễn lần cuối.”

Sau khi rời khỏi chỗ của Chương Minh Dao, Bạch Lộ đi thẳng đến phòng chế tác gốm của Chương Minh Viễn. Nguyên buổi chiều anh đều ở đây chuyên tâm làm gốm.

Phòng làm việc ở đây rất lớn, chia làm hai tầng trên dưới, tầng dưới để làm gốm, là nơi những người thích làm gốm thủ công hưởng thụ lạc thú DIY, có nhiều vị nghệ nhân chế tác gốm đảm nhiệm làm thầy hướng dẫn ở đây. Tầng trên là khu vực tư nhân của Chương Minh Viễn, có phòng chế tác độc lập của riêng anh. Anh thích một mình đơn độc nặn gốm, không thích bị người khác quấy rầy. Nhưng đối với Bạch Lộ, anh có thể phá lệ.

Chương Minh Viễn nhiều lần dẫn Bạch Lộ đến phòng làm việc “chơi đất sét”, tay cầm tay chỉ cô nhào đất, kéo phôi, điêu khắc, tô màu, đánh bóng... Từng buổi chiều trong ánh nắng rực rỡ hay dưới mưa bụi mịn màng, hai người cùng nhau trải qua với đất sét nặn gốm. Hai đôi tay tùy ý di chuyển theo cảm giác, cùng nhau chế tạo nên từng tác phẩm gốm độc nhất vô nhị.

Có lúc Bạch Lộ hứng chí lên, cầm một cục đất sét tính nặn thành hình dạng Chương Minh Viễn, thế nhưng khổ nỗi tay nghề có hạn, chỉ có thể miễn cưỡng nặn thành bộ dạng đại khái của một người đàn ông. Anh nhìn xong bèn phì cười: “Không phải chứ, anh xấu thế này sao?”

Sau đó anh cũng tiện tay cầm lấy một cục đất sét, phỏng theo hình dạng của cô nặn thành một bức tượng gốm nhỏ, tay nghề của anh hiển nhiên siêu hơn cô, bức tượng kia nặn trông giống hệt cô. Cô cầm qua nhìn cả buổi, trong lòng đột nhiên chột động. Dem hai bức tượng đất nhập lại nhào thành một cục đất sét giữa hai tay, rồi lại đem ra bảo anh nặn lần nữa: “Nặn lại một hình anh, một hình em đi.”

Anh không biết dụng ý của cô, nhưng vẫn rất ngoan ngoãn nặn lại hai pho tượng gốm nho nhỏ. Cô yêu thích không thôi cầm lên nhìn đi nhìn về, trong lòng thầm nghĩ đến bài thơ “Ngã nông từ” của Quán Đạo Thăng đời Nguyên.

Nhĩ nông ngã nông,

Thắc sát đa tình,

Tình đa xử,

Nhiệt tự hỏa,

Bả nhất khối nê,

Niệp nhất cá nhĩ, Tổ nhất cá ngã,

Tương cha môn lưỡng cá,

Nhất tề đả phá,

Dụng thủy điều hòa,

Tái niệp nhất cá nhĩ,

Tái tổ nhất cá ngã,

Ngã nê trung hữu nhĩ,

Nhĩ nê trung hữu ngã,

Dữ nhĩ sinh đồng nhất cá khâm,

Tử đồng nhất cá quách.(*)

Thật là những vần thơ hay làm sao! May mắn xiết bao, cô cũng sở hữu một phần tình cảm “trong thiếp có chàng, trong chàng có thiếp” như thế, lại cũng bất hạnh xiết bao, cô và anh, sẽ không có khả năng sống đắp chung chăn chết chôn chung quách.

Hai bức tượng gốm nhỏ kia, sau khi được Chương Minh Viễn dày công phủ men đem nung chế tác hoàn chỉnh, Bạch Lộ lập tức cất giữ như bảo bối, chỉ sợ không cẩn thận làm va đập sứt mẻ.

(*) Tạm dịch:

Thiếp với chàng,

Tình sâu nghĩa đậm,

Tình này cháy nồng như lửa đỏ,

Đem một khối bùn,

Đắp nên người chàng,

Tạc nên người thiếp,

Đập vỡ cả hai chúng ta,

Lấy nước rưới vào,

Lại nặn nên người chàng,

Lại tạc nên người thiếp, Trong thiếp có chàng,

Trong chàng có thiếp,

Để thiếp sống thì đắp cùng chàng một chăn, Chết thì chôn cùng chàng một quách.

(Nguồn:vnfiction.com)

3.

Bước vào tầng hai nơi đặt phòng chế tác gốm, khi Bạch Lộ gõ nhẹ lên cửa phòng làm việc độc lập kia, giọng nói của Chương Minh Viễn nghe hết sức bực dọc cùng mất kiên nhẫn truyền ra từ sau cánh cửa: “Tôi đã nói rồi, không có chuyện gì đừng tới làm phiền tôi.”

Lặng yên đứng trước cửa trong giây lát, Bạch Lộ làm động tác khẽ khàng đẩy mở cửa phòng. Mùi thuốc lá tràn ngập trong phòng tấp vào mặt, anh cũng không biết đã ở trong này hút bao nhiêu điếu thuốc. Vốn dĩ anh đã đồng ý với cô phải cai rượu cai thuốc, cũng cố gắng thực hiện. Nhưng giờ lại trốn ở chỗ này hút đến điên cuồng, cô biết vì sao anh làm thế, trong lòng chua xót không chịu nổi.

Trông thấy là cô đứng ngoài cửa, Chương Minh Viễn sững người một chút, lập tức đem điếu thuốc trong tay dập tắt vào gạt tàn. Trong chiếc gạt tàn kia, chứa đầy đầu thuốc lá. Trên bàn xoay hoàn toàn sạch sẽ, xem ra hôm nay cả buổi chiều ngoại trừ hút thuốc anh không hề làm gì khác.

“Sao em lại đến đây?”

Cô im lặng đi tới, nhìn anh định nói lại thôi. Anh cực kỳ nhạy cảm, bất chợt nhíu mày: “Có phải chị anh đã tìm em không?”

Cô gật gật đầu, cổ họng khản đặc: “Anh không nên làm vậy, vợ chưa cưới của anh... cô ấy không làm gì sai cả.”

Ánh mắt anh tràn đầy đau khổ bất lực: “Anh biết thế này thật công không bằng với cô ấy, nhưng là anh càng nghĩ càng không có cách nào kết hôn với

cô ấy. Anh không yêu cô ấy, anh và cô ấy sống cùng nhau cũng sẽ không mang lại cho cô ấy hạnh phúc. Một cuộc hôn nhân không tình yêu sẽ chỉ khiến cả hai người đều đau khổ. Không phải sao?”

Cô nhin không được muốn hỏi: “Vậy lúc trước vì sao anh muốn đính hôn với cô ấy?”

Lúc trước vì sao Chương Minh Viễn lại đính hôn với Tình Tử ư? Là vì vụ tai nạn xe nọ.

Chương Minh Viễn và Tình Tử từ nhỏ đã quen nhau, cha của hai người là lãnh đạo và phó lãnh đạo đã hợp tác làm việc cùng nhau trong một khoảng thời gian rất dài. Cho nên con cái hai nhà gần như lớn lên cùng nhau. Cũng giống như anh, Tình Tử là con út trong gia đình. Hai người tuổi tác xấp xỉ nhau, có thể dễ dàng chơi với nhau hơn các anh chị lớn. Cô ấy cũng coi như là thanh mai trúc mã của anh, sau khi lớn lên cô cứ thuận theo tự nhiên mà đem lòng yêu thích anh, nhưng anh vẫn luôn đối xử với cô như em gái, chưa bao giờ có cảm giác về phương diện kia.

Chương Minh Viễn không có cảm giác với Tình Tử, nhưng tâm ý của Tình Tử đối với anh vẫn không thay đổi. Anh nói chỉ xem cô như em gái, cô liền lấy thân phận em gái bầu bạn với anh trước tiên. Những cô gái lục tục xuất hiện bên cạnh anh đều bị cô âm thầm đuổi đi, anh cũng mặc kệ coi như không, dù sao anh cũng chẳng hề để tâm đến mấy cô nàng đó.

Về phương diện quan hệ khác giới, Chương Minh Viễn dường như thiếu hụt hứng thú từ trong gốc rễ, chưa cô gái xinh đẹp nào có thể sản sinh lực hấp dẫn mãnh liệt đối với anh. Đến rồi đi hợp rồi tan, thậm chí có được hay không anh cũng cực kỳ thờ ơ. Phụ nữ còn không bằng nhạc Rock ‘n Roll, trò chơi điện tử, thám hiểm và đua xe, những thứ này còn có thể khiến anh say sưa mê mẩn. Thái độ có cũng được mà không cũng chả sao của anh đối với con gái cũng khiến Tình Tử càng thêm tự tin. Dù thế nào đi nữa, bên cạnh anh từ đầu chí cuối chỉ có một mình cô trường kỳ bầu bạn với anh

khấp chồn, ngay cả những mối quan hệ thoáng qua như mây khói cũng đều không tính.

Bước ngoặt trong quan hệ giữa Chương Minh Viễn và Tình Tử chính là ở vụ tai nạn xe kia. Sau khi tai nạn lần đó xảy ra, là Tình Tử chạy đến bệnh viện trước tiên, không ngủ không nghỉ trông coi anh vượt qua thời kỳ nguy hiểm. Trong những ngày anh nằm viện, mặc dù có hai người y tá cao cấp theo sát trông nom trong phòng bệnh hai tư trên hai tư, nhưng hàng ngày cô vẫn đến bệnh viện chăm sóc anh, mức độ chuyên tâm cẩn thận đến ngay cả y tá đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp cũng phải tự than thở không sánh bằng.

Sau vụ tai nạn xe, ai cũng nhìn ra tình cảm của Tình Tử dành cho Chương Minh Viễn, mọi người đều cho rằng anh không nên phụ tình yêu này. Chính anh cũng bị cảm động, nên cứ thế mà tiếp nhận cô. Chỉ vì anh chưa bao giờ gặp được tình yêu, cho nên anh tưởng rằng tình yêu có thể bồi dưỡng, tưởng rằng cảm động có thể dần dần chuyển hóa thành rung động, tưởng rằng chỉ cần anh hạ quyết tâm đi yêu một cô gái thì có thể cùng cô ấy bạch đầu giai lão.

Không lâu sau khi ra viện, Chương Minh Viễn và Tình Tử liền đính hôn dưới sự sắp xếp của cha mẹ đôi bên. Vì lúc đó anh vẫn còn phải ngồi trên xe lăn nên nghi thức đính hôn giản lược hết mức. Nhưng cái gọi là tiệc rượu nhỏ cũng có đến vài trăm người tham dự. Khắp nơi y phục lụa là đầu tóc chải chuốt, tiếng người cười nói rôm rả. Trong tiếng chúc phúc của mấy trăm con người, anh đeo nhẫn kim cương đính hôn cho Tình Tử, đôi mắt hạnh phúc của cô còn lấp lánh hơn cả kim cương.

Sau nghi thức đính hôn không bao lâu, Tình Tử đến Oxford ở Anh Quốc tiếp tục học tập chuyên sâu. Chương Minh Viễn hể rảnh rỗi liền bay qua thăm cô, tay tong tay cùng nhau rảo bước trong thị trấn nhỏ cổ kính của nước Anh. Trời trong xanh, lòng yên tĩnh, ngày qua ngày không hề có gợn sóng.

Còn tưởng rằng tình yêu trong đời cứ định chắc như thế, thế nhưng Chương Minh Viễn không ngờ sẽ gặp được Bạch Lộ. Cục diện đời người đột nhiên trở nên hỗn loạn, loạn đến nỗi anh không biết nên bước tiếp như thế nào.

“Nếu sớm biết sẽ gặp được em, anh sẽ không đính hôn với Tình Tử. Dù thế nào đi nữa cũng tuyệt đối sẽ không.”

Chương Minh Viễn nhìn Bạch Lộ, giọng nói hơi khàn, ánh mắt đau đớn. Thế nhưng giờ này hối hận liệu có muộn quá không? Thực ra số phận đã ra ám hiệu cho anh từ năm năm trước, nhưng lúc đó anh lại không hiểu. Anh cứ ngỡ rằng cô gái mặc đồ trắng ấy chỉ là một đám mây ngẫu nhiên che bóng lướt qua cuộc sống của anh, hoàn toàn không biết rằng tương phùng năm năm sau, cô sẽ khuấy đảo mặt nước hồ yên tĩnh trong trái tim anh.

Trong mắt Bạch Lộ đã chất chứa hai vòng nước mắt, ầng ậng chực rơi. Lời kể thật dài của Chương Minh Viễn, từng chữ cứ như con dao hai lưỡi, lưỡi dao hai bên đều mài sáng bóng, chỉ cần chạm nhẹ liền bị thương, máu theo lưỡi dao chảy xuống thành hàng, trái tim đau đến thoi thóp hấp hối. Đây là số phận của cô sao? Hai người đàn ông trước sau cô yêu đều có thanh mai trúc mã thắm mến nhiều năm, các cô ấy đều chiếm đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, khiến cô hoàn toàn không có chút ưu thế nào đáng nói, chỉ có thể tự trách bản thân đến quá muộn, chỉ có thể hết lần này đến lần khác chọn cách rút lui.

Cô nén nước mắt nói: “Minh Viễn, đừng nói mấy câu nếu sớm biết nữa. Nếu lúc trước anh đã chọn đính hôn với Tình Tử thì anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy. Cô ấy đối với anh tốt như thế, hơn nữa vào thời điểm sinh tử chính cô ấy đã ở bên cùng anh vượt qua, về tình về lý anh đều không thể chia tay với cô ấy. Cô ấy không có gì sai cả, như thế này là quá tàn nhẫn với cô ấy.”

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, tiếng nói của Chương Minh Viễn nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa, mang theo nỗi bi thương thấm đẫm cùng bất lực hoang mang: “Anh biết làm thế này là không đúng, hôn nhân không phải trò đùa, không thể nói rồi lật lọng. Có điều, anh thực sự không yêu cô ấy, anh thực sự không yêu cô ấy, người anh yêu – là em.”

Nước mắt chất chứa đã lâu của Bạch Lộ rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tuôn trào mãnh liệt như hồng thủy vỡ đê, trong nháy mắt đã ướt đẫm hai má.

Chương Minh Viễn bước tới ôm lấy cô, hai tay siết mạnh từng chút, đem cô trói mỗi lúc một chặt vào trong vòng ôm của anh, tựa như hận không thể đem cô khảm vào thân thể chính mình, hợp hai làm một.

Nước mắt cô chẳng mấy chốc đã thấm ướt vạt áo anh, cô ghen ngào nói: “Anh khi đó... tại sao lại muốn tới khách sạn Hilton chứ!”

Nếu như hôm ấy anh không xuất hiện, cuộc đời cô hiện tại sẽ như thế nào? Cuộc đời anh hiện tại sẽ như thế nào? Nếu nói vậy, phải chăng cô cùng Dương Quang, còn cả anh và Tình Tử đều cứ thế mà từng bước tiến vào tòa thành hôn nhân.

Thế nhưng trên thế giới này có hàng ngàn hàng vạn loại nếu, chỉ không có nếu như. Vận mệnh lằng lạng dẫn dắt hai người gặp lại quen biết hiểu nhau yêu nhau, đến cuối cùng cái được dàn xếp cho họ, lại là ly biệt trong tình yêu.

Nước mắt Bạch Lộ tựa như sáp nặn làm bỏng cháy trái tim Chương Minh Viễn, anh yêu một cô gái, nhưng nhất định phải cưới một cô gái khác. Chẳng lẽ cuộc sống chỉ có thể bất đắc chí như vậy, cùng yêu đương với một người, nhưng lại hướng tới kết hôn với người khác? – Không, anh không cam tâm, anh muốn vì chính mình cùng Bạch Lộ, cũng vì hạnh phúc của Tình Tử mà cố gắng lần nữa. Bởi trong một cuộc hôn nhân không tình yêu,

Tình Tử cũng không có được hạnh phúc, anh căn bản không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

“Bạch Lộ, anh muốn đi Anh tìm Tình Tử một chuyến, gặp mặt thẳng thắn nói với cô ấy tất cả, sau đó để cô ấy lựa chọn. Anh không muốn lừa dối cô ấy, không muốn làm cô ấy sau khi cưới lại đi oán hận nếu lúc trước đã không yêu vì sao còn muốn cưới cô ấy, kết quả khiến cô ấy sống không vui vẻ không hạnh phúc. Nếu cô ấy vẫn kiên trì muốn kết hôn với anh như cũ, vậy anh không còn gì để nói.”

Bạch Lộ có phần lưỡng lự: “Như thế không tốt chăng? Cô ấy sẽ không chấp nhận nổi. Cô ấy không biết hiện giờ anh và em đang bên nhau.”

“Thế nhưng anh không thể lừa cô ấy cả đời, cho dù anh chia tay với em rồi kết hôn với cô ấy, anh không yêu cô ấy, sớm muộn gì cô ấy cũng cảm nhận được điều này. Thay vì đến lúc đó để cô ấy đi trách anh lừa cô ấy, anh thà đem tất cả mọi chuyện ra nói thẳng thắn thành thật trước khi kết hôn, để cô ấy cân nhắc lựa chọn, liệu có muốn lấy một thằng đàn ông trong lòng đã có phụ nữ khác. Anh nghĩ như thế là công bằng nhất với cô ấy, có muốn kết hôn với anh hay không, tất cả đều tùy thuộc vào quyết định của cô ấy.”

Bạch Lộ không tỏ vẻ phản đối nữa, lời Chương Minh Viễn có cái lý của anh, thay vì muốn giấu diếm sự thật với Tình Tử khiến cô ấy sa chân vào một cuộc hôn nhân không tình yêu mà hoàn toàn không hay biết nội tình, chỉ bằng nói trước với cô ấy chân tướng mọi việc, để cô ấy tự mình suy xét và lựa chọn. Một người đàn ông đã có người yêu khác, một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, liệu có nhất thiết phải tiếp nhận hay không? Có lẽ trong giây phút biết được sự thật, cô ấy sẽ khó lòng chấp nhận, nhưng cú sốc này chung quy cô ấy vẫn không thể tránh khỏi, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Nếu Tình Tử là một cô gái kiêu ngạo, không chừng cô ấy sẽ không cần Chương Minh Viễn nữa.

Một ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi le lói trong lòng Bạch Lộ, nhưng Bạch Lộ không dám nghĩ xa hơn. Cô không dám để bản thân ôm ấp hi vọng, bởi cô không thể chịu đựng được nỗi thất vọng tương ứng. Cô vẫn luôn coi tình yêu với Chương Minh Viễn như một giấc mộng đẹp ngăn ngủi trong đời, sau khi tỉnh giấc, mọi thứ cô từng có đều là hư ảo, ngoại trừ một đoạn tình cảm băng khuâng như giấc mơ để có thể nhớ lại sau này, cô không giữ được gì nữa hết.

Chuyện Bạch Lộ đã nhận lời với Chương Minh Dao không thực hiện được, vốn dĩ cô nói đi gặp Chương Minh Viễn một lần cuối cùng xong sẽ rời khỏi Bắc Kinh, thế nhưng hiện tại tạm thời cô vẫn chưa muốn đi. Cô muốn chờ có kết quả giữa bài giữa Chương Minh Viễn và Tình Tử rồi mới tính tiếp. Thứ nhất, dù sao cũng là một tia hi vọng chập chờn, thứ hai, dẫu có không ôm lấy tia hi vọng chập chờn này, cô cũng muốn dành ra thêm vài ngày ở bên anh.

Hiển nhiên Chương Minh Dao vô cùng tức giận, hằm hằm chạy tới chất vấn Bạch Lộ nói mà không giữ lời. Cô cầu xin chị cho mình thêm một chút thời gian, qua lễ Giáng Sinh sẽ mau chóng rời đi, Chương Minh Viễn định sau khi cùng cô đón Giáng Sinh xong sẽ đi Anh tìm Tình Tử. Cô càng thêm quý trọng khoảng thời gian không còn được bao nhiêu này.

“Để em và Minh Viễn cùng nhau đón Giáng Sinh xong đi, em đảm bảo với chị, em tuyệt đối sẽ không tranh giành với Tình Tử.”

“Không được, Minh Viễn không thể đón Giáng Sinh với cô. Nó phải đi Anh nghỉ lễ với Tình Tử, trước đây đều là như vậy, bây giờ cũng không có ngoại lệ.”

Chương Minh Viễn dứt khoát thẳng thừng với chị: “Năm nay em không định đi Anh nghỉ Giáng Sinh với Tình Tử. Sau lễ em sẽ qua đó một chuyến, có vài việc em muốn gặp mặt nói rõ với cô ấy.”

Chương Minh Dao cảnh giác hỏi: “Em muốn nói gì với Tình Tử?”

“Em muốn nói thật với cô ấy, em đã yêu một cô gái khác. Tất nhiên em và cô ấy dù sao cũng đã có sẵn hôn ước, nếu cô ấy có thể chấp nhận một người chồng không yêu mình thì em vẫn sẽ thực hiện hôn ước với cô ấy.”

“Cái gì? Sao em có thể làm thế?”

“Tại sao em không thể làm thế? Giấu diếm cô ấy, dùng lời dối trá lừa gạt cô ấy thì có chỗ nào tốt cho cô ấy? Hôn ước này là chuyện của hai đứa em, em cần phải cho cô ấy biết hôn ước đã xuất hiện nhân tố không ổn định. Có muốn tiếp tục duy trì hay không, em giao cho cô ấy quyết định, để cô ấy quyết định xem có còn muốn em, một thằng đàn ông đã yêu người khác nữa không.”

Chương Minh Dao tức điên người, nhưng lại không thể làm gì, có lúc chị thực sự thấy thằng em cứng đầu cứng cổ này thật hết thuốc chữa. Chị chỉ có thể gặm dừ nói: “Được, vậy em cứ nói với Tình Tử đi. Chị nói em biết, tuyệt đối đừng để nó không chịu được cú sốc này mà xảy ra chuyện gì, nếu không, ba sẽ không tha cho em.”

Sau khi Chương Minh Viễn có ý định thăng thấn với Tình Tử, anh liền bắt tay chuẩn bị đi Anh Quốc. Lễ Giáng Sinh đến, nếu là trước đây anh sẽ bay qua sớm cùng cô ấy nghỉ lễ, thế nhưng hiện giờ anh lại muốn ở trong nước cùng Bạch Lộ đón Giáng Sinh. Đương nhiên cũng có suy xét đến phương diện khác, đó chính là không muốn ngay trong kỳ nghỉ lễ mà đi phá hoại tâm tình tốt đẹp của Tình Tử. Tình Tử đến Anh Quốc đã lâu rất thích đón Giáng Sinh, ở quần đảo Anh, tiết mục này đặc biệt náo nhiệt lại rất mang phong cách nước ngoài.

Anh gọi điện thoại đường dài sang tỏ ý xin lỗi với Tình Tử, nói dịp Giáng Sinh năm nay có chuyện, không thể qua nghỉ lễ với cô. Nhưng vẫn có thể cùng cô đón Tết Nguyên Đán. Cô không hề trách anh không thể cùng cô

nghi lễ như năm ngoái, vẫn vui vẻ hứng khởi như thường: “Được, vậy Tết Nguyên Đán anh sang, đến lúc đó em đi đón anh.”

Bình thường Tình Tử rất có tính khí tiểu thư, thế nhưng trước mặt anh tính nết lại đặc biệt dễ chịu. Lần trước anh vì muốn trốn Bạch Lộ mà chạy ra nước ngoài chơi một vòng, nhân tiện đến Oxford thăm cô. Khi ấy cô đang gọi một nhóm bạn học tới nhà chơi, trong căn hộ rộng rãi chất đầy người. Thấy anh tới cô vừa vui mừng vừa ngạc nhiên: “Sao không nói không rằng lại tới đây, có phải cố ý đến kiểm tra không?”

Anh cũng thuận theo lời cô nói bừa một tràng: “Đúng thế, có tình báo nói em ở bên này gian dối. Làm chồng chưa cưới của em, anh đương nhiên phải chạy tới tuần tra một phen.”

Cô chỉ cười: “Ai nói em gian dối hả, đối lại là anh, anh có gian dối gì không đó?”

Khi đó anh lập tức liên tưởng đến Bạch Lộ, trong lòng chột động, nhưng miệng thì không chịu thừa nhận: “Em còn không hiểu anh sao? Anh mà gian dối, em biết trước giờ anh không có nhiệt tình gì với con gái mà.”

Những lời này là nói với cô, cũng là nói với chính mình, còn cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng. Anh không nên có vướng bận nhớ nhung gì đối với Bạch Lộ, bởi anh là Chương Minh Viễn trước nay không hề có nhiệt tình gì với con gái.

Tình Tử càng tươi cười nịnh nọt: “Em biết, ngoài em ra, anh chưa từng nhiệt tình, chưa từng nghiêm túc với cô gái nào hết.”

“Đúng vậy, ngoại trừ em, anh chưa từng nhiệt tình, chưa từng nghiêm túc với cô nào hết.”

Anh máy móc lặp lại một lần, vừa nói vừa ra sức gật đầu tỏ vẻ nhấn mạnh. Giống như cái gật đầu này có thể xóa bỏ triệt để chút tâm tư không

rõ ràng dành cho Bạch Lộ trong lòng anh.

Thế nhưng anh không làm được, anh ra sức áp chế bản thân, nhưng chung quy không áp chế nổi. Tình cảm âm thầm ầm náu trong tim, ngờ đâu tựa như dung nham dưới lòng đất mãnh liệt tuôn trào. Anh yêu Bạch Lộ, chưa bao giờ dốc lòng nhập tâm đi yêu một người con gái nào đến thế. Cô là kiếp số của đời anh – kiếp số tránh không được, trốn không thoát.

4.

Bạch Lộ xin nghỉ công việc ở cửa hàng chuyên doanh thêu chữ thập, cô muốn tận dụng mọi khả năng dành thời gian cho thế giới hai người của mình và Chương Minh Viễn. Mấy ngày nay hai người hầu như không đi đâu, chỉ cùng nhau ở lì trong nhà. Cùng nhìn nhau không chán(*), không phải chỉ mình núi Kính Đình. Hai con người một lòng yêu thương nhau, cũng có thể nắm tay nhìn nhau không chán như vậy.

Đến hôm đêm bình an, hai người mới dắt nhau tay trong tay đi ra ngoài cảm nhận không khí ngày lễ. Vốn dĩ Chương Minh Viễn định dẫn cô tới một câu lạc bộ tư nhân để chơi qua đêm lễ này, nhưng cô lắc đầu: “Thôi cứ tới chỗ nào bình dân chút đi.”

Đặt mình vào những nơi cao cấp như vậy, Bạch Lộ ít nhiều có cảm giác dè dặt, vả lại người biết Chương Minh Viễn cũng nhiều, bị người ta trông thấy anh dẫn cô gái khác không phải vợ chưa cưới thân mật ra vô dù sao cũng vẫn không tốt lắm. Bản thân anh không ngại, nhưng cô phải nghĩ cho anh, yêu một người chính là không kìm lòng được mà suy nghĩ cho người đó.

Anh hỏi cô: “Vậy em muốn đi đâu? Nghe em cả đấy.”

Cô nghĩ nghĩ: “Mình tới nhà thờ đi, chơi lễ Giáng Sinh ở nhà thờ chẳng phải là lựa chọn hay nhất sao.”

Anh mỉm cười đồng ý: “Được, vậy đi nhà thờ.”

Hai người cùng nhau đến nhà thờ Thiên Chúa cổ xưa nhất của Bắc Kinh, trong nhà thờ vốn nồng đậm sắc thái tôn giáo, giữa dòng người hỗn độn đón mừng Giáng Sinh, lắng nghe những bài ca Giáng Sinh cùng tiếng đàn organ trong đêm bình an, đây là bầu không khí lễ không thể cảm nhận được ở nơi khác.

Sau khi rời khỏi nhà thờ, hai người đi vào một quán bar gần đó. Trong quán bar náo nhiệt vô cùng, nam nữ trẻ tuổi thời thượng thỏa sức ăn chơi chè chén, khiến cả quán bar trở thành một vùng biển tưng bừng. Trên sân khấu có một ban nhạc rock đang biểu diễn, từng ca khúc dâng trào tình cảm mãnh liệt vang vọng khắp nơi.

Khi ban nhạc đang nghỉ ngơi, Chương Minh Viễn đột nhiên nhìn Bạch Lộ nháy mắt mỉm cười: “Anh lên chơi một bản cho em nghe nhé?”

Cô nhớ ra anh từng là người mê nhạc Rock ‘n Roll, bèn gật đầu cười nhẹ: “Được đó.”

Chương Minh Viễn bước lên sân khấu, sau khi thì thầm vài câu với người chơi đàn ghi-ta của ban nhạc, thuận lợi lấy được đàn ghi-ta của người kia. Anh đứng giữa sân khấu, chùm đèn chiếu trắng toát hắt lên người anh, làm tôn lên dáng người cao ráo thẳng tắp như thân tùng. Ngón tay thon dài khéo léo gảy trên dây đàn ghi-ta, âm thanh hài hòa êm tai réo rắt vang lên như tiếng suối. Anh nương theo tiết tấu vừa chơi đàn vừa hát, ca bài “Cô bé lọ lem” của Trịnh Quân.(**)

Cớ sao lại mê đắm em

Anh đang tự hỏi chính mình

Anh có thể từ bỏ bất kỳ thứ gì

Ấy thế mà hôm nay khó lòng rời đi

Em không hề mỹ lệ

Nhưng em lại cực kỳ đáng yêu

Ôi cô bé lọ lem

Cô bé lọ lem của anh

Rốt cuộc anh đang làm tổn thương trái tim em

Rốt cuộc anh thật là tàn nhẫn

Anh bảo em đừng coi là thật

Bởi vì anh không dám tin tưởng

Em xinh đẹp đến thế Lại còn đáng yêu cực độ

Ôi cô bé lọ lem

Cô bé lọ lem của anh

Có lẽ anh chưa bao giờ ngờ trái tim mình sẽ đau đớn Nếu như đây là giấc
mơ

Anh nguyện say mãi không tỉnh

Anh đã từng nhẫn nại Anh chờ đợi như thế

Có lẽ chờ tới khi em đến

Có lẽ chờ tới khi em đến

Có lẽ chờ tới khi em đến

Chương Minh Viễn vừa nhìn thẳng vào Bạch Lộ dưới sân khấu vừa hát, ánh mắt cùng tiếng ca đều dịu dàng như nước. Sự dịu dàng của đàn ông càng có khả năng đả động lòng người hơn cả sự dịu dàng của phụ nữ, bài hát còn chưa hết, Bạch Lộ đã nghe mà nước mắt lưng tròng.

Cô là cô bé lọ lem của anh, đây là chuyện tốt đẹp biết dường nào. Cô bé lọ lem là cô gái may mắn nhất cũng như hạnh phúc nhất trong truyện cổ tích xưa kia, cho dù cô không thể đạt được kết cục hoàn mỹ, cuộc sống hạnh phúc như cô bé lọ lem, nhưng đã từng may mắn như cô bé lọ lem được Chương Minh Viễn yêu thương sâu đậm, có được một mối tình như thế để nhớ lại, cô nghĩ cuộc đời này cũng không còn gì phải hối tiếc.

Khuya, anh gần như triền miên suốt đêm. Cởi hết y phục, thân thể trần trụi của Chương Minh Viễn có tỉ lệ cân xứng cùng đường nét tuyệt đẹp tựa như một tác phẩm điêu khắc. Trên da thịt chỗ này chỗ kia vẫn còn những vết sẹo do tai nạn xe lưu lại, những vết sẹo này khiến Bạch Lộ đặc biệt đau lòng, mỗi lần đều không nhìn được mà hôn lên không biết bao lần.

Đêm đầu tiên cảm giác của Bạch Lộ thực ra rất khó chịu, khi đó cô vừa căng thẳng vừa sợ hãi, chỉ bị động tiếp nhận thân thể nóng bỏng của Chương Minh Viễn áp xuống, từ đầu chí cuối đều vô cùng cứng nhắc. Nhưng từ sau khi yêu anh, thân thể anh không còn làm cô hoảng sợ nữa. Mà anh cũng đặc biệt ôn nhu, những nụ hôn cùng sự âu yếm rốt cuộc áp chế hết nỗi lo âu, khiến cô ở trong lòng anh dần dần mở rộng tất cả của bản thân, hoàn toàn hợp nhất với anh thành một thể.

Khi một trái tim đem lòng yêu thương một trái tim khác, một khối thân thể cũng sẽ yêu thương một khối thân thể khác. Tình yêu nguyên bản chính là sự hợp nhất của linh hồn và thể xác.

Sáng sớm hôm sau, hai người đều bị tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức. Chương Minh Viễn mơ màng lật người muốn ngủ tiếp, Bạch Lộ bèn

khoác áo ngủ chạy ra mở cửa. Chương Minh Dao đứng trước cửa, vẻ mặt đầy phần nộ không tìm được: “Minh Viễn đâu?”

“Anh ấy vẫn đang ngủ.”

Chương Minh Dao không thèm thay giày liền đi thẳng vào nhà, tự ý xông vào phòng ngủ chính, xốc mạnh chặn lên: “Minh Viễn, em làm gì mà tắt điện thoại vậy hả, em có biết chị gọi điện tìm em suốt không.”

Tối qua Chương Minh Viễn chỉ muốn cùng Bạch Lộ một mình chơi lễ Giáng Sinh, không muốn bị bất kỳ người nào hay bất kỳ việc gì quấy nhiễu, cho nên cố ý tắt điện thoại. Bây giờ chị mình chạy đến chất vấn, anh cũng chẳng vui về gì, bèn giật lại chặn định ngủ tiếp: “Có chuyện gì mà mới sáng sớm chị đã chạy tới tìm em vậy? Em tắt điện thoại muốn được tự do tự tại một ngày không được sao?”

“Từ bên Anh gọi điện về, hôm qua Tình Tử trên đường lái xe đến London đã gặp tai nạn, em nói xem chị có cần chạy tới tìm em không?”

Tin tức không ngờ tới này khiến Chương Minh Viễn kinh ngạc đến ngây người, anh đẩy chặn ra nhảy xuống giường, giọng nói cũng lạc đi: “Cái gì? Tình Tử bị tai nạn xe, tình hình thế nào rồi? Có nghiêm trọng hay không?”

“Nghe nói bị thương đến cột sống, tình hình không tốt lắm. Em khẩn trương thu xếp hành lý chút đi, lập tức sang Anh. Hồi đó khi em bị tai nạn là nó ở bên cạnh chuyên tâm chăm sóc cho em, hiện giờ về tình về lý em cũng nên qua đây đi theo chăm sóc nó. Với cả chị cảnh cáo em, mấy cái chuyện có có không không kia không được nói với nó nữa. Lúc này nếu em còn nói nó nghe những chuyện kia, vậy thì cũng chả khác gì em cầm dao giết nó.”

Không cần Chương Minh Dao đặc biệt dặn dò, Chương Minh Viễn cũng biết trong tình huống này anh không có cách nào hành động theo ý tưởng ban đầu được nữa. Anh không thể nhẫn tâm vô tình đến thế, nói với người

vợ chưa cưới đang nằm viện rằng anh đã có người yêu khác, đã nảy sinh ý muốn hủy bỏ hôn ước giữa họ. Theo như lời chị anh, thời điểm này nếu anh còn nói những lời đó với Tình Tử thì thực sự chẳng khác nào cầm dao giết chết cô ấy.

“Minh Viễn, em có nghe hay không?”

Giọng nói của anh tựa như con chim không thể bay cao nổi mà bải hoải rơi xuống: “Nghe rồi.”

Trong thời gian nhanh nhất làm xong thủ tục xuất ngoại, Chương Minh Viễn mang theo vali hành lý gọn nhẹ sắp sửa lên máy bay đến nước Anh.

Chương Minh Dao đích thân lái xe đưa em trai đến sân bay khởi hành, pha chút hơi hướm áp giải. Bạch Lộ cũng sợ sệt đi theo tiễn anh lên máy bay, suốt quãng đường cả ba người đều thật im lặng. Mặc dù thương tích của Tình Tử không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cô ấy vì tổn thương ở đầu mà vẫn còn đang hôn mê, hơn nữa xương sống bị thương cũng đủ khiến người ta bồn chồn lo âu. Nếu không may, nửa đời sau của cô ấy có thể phải sống trên xe lăn. Cô ấy mới hai mươi bốn tuổi, trẻ trung như đóa hoa mà gặp phải bất hạnh như thế này thực sự làm cho người ta vô cùng thương xót.

Trước khi làm thủ tục, Chương Minh Viễn phá vỡ trầm mặc, đặt bừa vali hành lý xuống, anh không nói không rằng kéo tay Bạch Lộ đi thẳng về một phía: “Anh có lời muốn nói với em.”

Chương Minh Dao liếc nhìn hai người một cái, định nói lại thôi, rốt cuộc vẫn cho hai người thời gian nói lời tạm biệt cuối cùng.

Theo Chương Minh Viễn đi tới một góc không người, không chờ anh nói gì, Bạch Lộ đã run giọng mở miệng trước: “Anh sang đến bên đó hãy toàn tâm toàn ý đối xử với Tình Tử cho tốt, không cần nhớ tới em nữa.”

Từ khoảnh khắc nghe tin Tình Tử bị tai nạn xe hơn nữa còn có khả năng bị bại liệt trở đi, Bạch Lộ liền biết cô và Chương Minh Viễn đã hoàn toàn kết thúc. Tia hi vọng chập chờn kia cũng không còn tồn tại nữa. Tuy rằng người anh yêu là cô, nhưng Tình Tử là người vợ chưa cưới mà anh phải gánh vác trách nhiệm, nhất là trong tình huống như thế này. Lần này cô tiễn anh đi Anh Quốc, chính là lần từ biệt sau chót không hẹn ngày gặp lại.

Chương Minh Viễn không phải không hiểu đây có thể là lần gặp mặt cuối cùng của anh và cô, sau khi anh bước lên máy bay đi Anh, chắc chắn cô sẽ không một mình ở lại căn hộ của anh nữa. Hễ nghĩ tới sắp phải mất đi cô, trái tim anh liền đau như bị dao cứa.

“Bạch Lộ, giờ anh phải chạy đi Anh gấp, có rất nhiều lời không kịp nói với em. Em đồng ý với anh, tạm thời không cần đi, cứ ở lại chờ anh đã, mọi thứ đều phải chờ anh từ Anh về rồi hẵng tính, được không?”

Thình cầu chan chứa khát vọng của anh khiến Bạch Lộ nhất thời đỏ hoe mắt. Nơi trái tim tựa như có hàng ngàn hàng vạn mũi tên nhỏ đang căng sức đâm ra ngoài, đem trái tim đâm nát đến độ máu thịt lẫn lộn.

Đau! Đau đớn không lời nào diễn tả! Nhưng cô phải dốc hết sức không để bản thân lộ ra nỗi đau như khoan vào tim này, gắng gượng nở nụ cười: “Không cần đâu, Minh Viễn. Rất nhiều chuyện, dù anh có nói hay không, thực ra em đều hiểu rõ.”

Chương Minh Viễn không nói gì nữa, anh ngẩn ngơ đứng đó, cứ như thế sẽ không động đậy, cũng như sẽ không nói chuyện. Ánh mắt ủ rũ suy sụp mang theo từng chút tuyệt vọng. Nét tuyệt vọng ấy dần khuếch tán trong mắt anh, càng lúc càng nhiều, tựa như bông tuyết bay đầy trời mỗi lúc một dày đặc.

Nước mắt Bạch Lộ đã chảy đầm đìa đến cạn nay lại chực rơi, một lần nữa nghẹn ngào nói: “Minh Viễn, anh đừng như vậy mà.”

Anh đột nhiên ôm chầm lấy cô, một trận mưa hôn mãnh liệt đổ ập xuống, gần như khiến cô ngạt thở. Khi anh cuối cùng cũng kiệt sức buông cô ra, cô rúng động phát hiện trong mắt anh có nước.

Nước mắt hiếm hoi của đàn ông, tròn mẩy như những hạt ngọc trai nơi biển sâu lăn xuống. Một giọt rơi bên sườn mặt cô, một giọt rơi giữa môi cô. Đầu lưỡi liếm qua, cô đem giọt lệ kia liếm vào trong miệng, chôn vùi vào tận đáy lòng. Đây là giọt nước mắt anh để lại cho cô, giọt nước mắt này sẽ vĩnh viễn chôn sâu trong tâm linh của cô.

Ngày rộng tháng dài cũng không thể hong khô nó, mà sẽ ngưng kết thành một miếng hổ phách – một miếng hổ phách tình yêu, trọn đời trọn kiếp tô thắm ký ức cùng cuộc đời cô.

Chuyến bay đi Anh đã cất cánh, trong dòng nước mắt mịt mờ của Bạch Lộ, máy bay bay thẳng lên cao mang theo người đàn ông yêu dấu của cô ngày càng bay xa, mãi đến khi mất hút triệt để sau những đám mây trắng toát – đồng thời cũng triệt để biến mất trên bầu trời sinh mệnh của cô.

(*) Nguyên văn: “Tương khán lưỡng bất yếm”, là một câu trong bài thơ “Độc tọa Kính Đình sơn” (Ngồi một mình ở núi Kính Đình) của Lý Bạch.

Phiên âm:

Chúng diều cao phi tận

Cô vân độc khứ nhàn

Tương khán lưỡng bất yếm

Duy hữu Kính Đình sơn.

Dịch nghĩa:

Các loài chim bay cao hết

Đám mây cô đơn nhàn hạ trôi

Cùng nhìn nhau không chán

Chỉ có núi Kính Đình.

Dịch thơ:Đàn chim thăm thăm cao bay,

Giữa trời lơ lửng đám mây đi mình.

Trông nhau ra vẻ hữu tình,

Có chăng hòn núi Kính-Đình với ta.

(Ngô Tất Tố)

(Nguồn:wikisource.org)

(**)Cô bé lọ lem – Trịnh Quân.

5.

Một lần nữa, Bạch Lộ phải chuyển khỏi căn hộ của Chương Minh Viễn. Vẫn là một vali hành lý giản đơn như cũ, không có vật gì khác. Trong vali ngoài những quần áo vật dụng khi cô đến chỉ có thêm hai thứ.

Cái thứ nhất là một đôi tượng người nhỏ bằng gốm, đó là tượng hình cô và tượng hình anh cho chính Chương Minh Viễn đích thân nặn thành. Cái thứ hai là một chiếc còn đang thô dở trong cặp gối ôm hình cún. Cô để lại một chiếc đã thô xong cho anh, còn chiếc này quyết định tự mình mang đi. Trên vải thô trắng tinh, vẫn còn vài vết máu nhàn nhạt lưu lại do ngày đó anh bị đầu kim đâm trúng, giặt thế nào cũng không sạch hẳn, mà cô cũng

không muốn giặt sạch. Vết máu hầy còn lưu dính này được xem như dấu đỏ niêm phong trên cuộn tranh tình yêu giữa cô và Chương Minh Viễn.

Nhìn cô phối hợp thu dọn hành lý như vậy, một phút cũng không trì hoãn mà chuẩn bị chuyển đi, Chương Minh Dao đứng một bên lạnh lùng làm thình cả buổi cũng dụi mặt đi nhiều. Chị còn thở dài một hơi: “Bạch Lộ, tôi biết cô và Minh Viễn đều có tình cảm chân thành với nhau, nếu không phải nó và Tình Tử đã dính hôn thì tôi tuyệt đối sẽ không ra mặt làm kẻ ác đòi chia rẽ hai người. Nhưng chuyện này không còn cách nào khác, chỉ trách hai đứa biết nhau quá muộn.”

Trong mắt Bạch Lộ ngân ngấn hai vòng nước: “Em biết, em từ đầu đến cuối cũng không có trách chị.”

“Sau khi rời khỏi đây, cô đã tính đi đâu chưa?”

Bạch Lộ hiểu rõ dụng ý câu hỏi mang tính thăm dò của Chương Minh Dao, cô giả bộ lấy tay vén tóc, mu bàn tay rất nhanh quẹt qua đôi mắt ẩm ướt, tận lực khiến giọng nói không lộ ra tiếng khóc: “Em sẽ rời khỏi Bắc Kinh, ngày mai em đi liền. Chị yên tâm, em tuyệt đối sẽ không tìm Minh Viễn nữa.”

Thái độ Chương Minh Dao vẫn còn có chút hoài nghi: “Bạch Lộ, lần này cô phải nói được là làm được.”

Lưỡng lự giây lát, Bạch Lộ rút cuộc vẫn lấy di động từ trong túi áo khoác ra. Sau khi di động của cô bị mất giữa lúc hoảng loạn trong lần cô suýt bị tông xe đó, đêm ấy Chương Minh Viễn liền dẫn cô đi mua một chiếc di động mới, nhân tiện cũng đổi luôn di động của mình, chọn mua một cặp điện thoại đời mới nhất của Nokia làm điện thoại tình nhân, mỗi người một chiếc, hai màu trắng đen kinh điển, cô lấy chiếc màu trắng, lâu nay vẫn bất ly thân, vô cùng yêu quý. Bởi vì ở mức độ nào đó, nó giống như tín vật đính ước khởi đầu cho tình yêu của họ.

Yêu thương nắm điện thoại áp vào trước ngực một lát, mặc dù vô vàn không nở, Bạch Lộ vẫn cắn răng kiên quyết, đưa nó cho Chương Minh Dao: “Chiếc di động này là Minh Viễn tặng cho em, số điện thoại cũng do anh ấy thay em chọn. Sau này em sẽ không dùng nó nữa, em giao nó cho chị, chị giúp em trả lại cho Minh Viễn nhé.”

Chương Minh Dao nhận lấy điện thoại, vẻ hoài nghi trên mặt nhất thời biến mất hơn phân nửa. Nghĩ nghĩ giây lát, chị lấy ra một tập séc, nhanh chóng viết một tờ séc đưa cho Bạch Lộ: “Khoản tiền này cô cầm lấy đi. Đừng hiểu lầm, không phải tôi dùng tiền đuổi cô đi đâu, chẳng qua cô vì Minh Viễn mà phải rời khỏi Bắc Kinh, đến thành phố khác làm lại từ đầu cũng không phải chuyện dễ dàng gì, chúng tôi ít nhiều phải đền bù cho cô một chút.”

Nhìn tấm séc Chương Minh Dao đưa tới, giữa làn nước mắt mịt mờ, Bạch Lộ đột nhiên nhớ tới tấm séc mà Chương Minh Viễn lần đầu tiên đưa cho cô tại khách sạn Hilton năm năm về trước. Khi ấy cô vẫn còn là cô bé nữ sinh mười tám tuổi chưa bao giờ nhìn thấy séc tiền mặt, khăng khăng không chịu nhận séc mà nhất định đòi tiền mặt.

Nước mắt xoay tròn trong hốc mắt, cuối cùng giọng nói của cô cũng trở nên nghẹn ngào: “Không... không cần séc... em muốn... tiền mặt.”

Vẻ mặt không dễ gì dịu đi của Chương Minh Dao đành lại, tiếng nói cũng mang theo vài phần khinh thường: “Được, cô muốn tiền mặt phải không? Đồng ý. Có điều trên người tôi không mang theo mười vạn tiền mặt, lát nữa ra khỏi nhà tôi sẽ đi rút đưa cho cô.”

Cô rưng rưng lắc đầu: “Em không cần nhiều như vậy, em chỉ cần một vạn tiền mặt thôi.”

Chương Minh Dao bỗng ngạc nhiên: “Tấm séc mười vạn tôi đưa thì cô không cần, cô muốn một vạn tiền mặt thôi sao?”

Dùng sức gạt đầu một cách nặng nề, nước mắt tích tụ của Bạch Lộ cuối cùng cũng rơi xuống, theo hai má chảy thành dòng sông uốn lượn bi thương. Từ một vụn tẻ ban đầu đến một vụn tẻ cuối cùng, một tập nhân dân tẻ dày nặng chính là điểm khởi đầu cũng như điểm kết thúc cho đoạn tình yêu giữa cô và Chương Minh Viễn. Khởi đầu bất đắc dĩ nhất cùng kết thúc bất đắc dĩ nhất.

Tuy rằng Chương Minh Dao không rõ nội tình, nhưng cũng hiểu con số một vụn tẻ tiền mặt khảng định có ý nghĩa đặc biệt đối với Bạch Lộ. Thời đại quẹt thẻ, trên người chị cũng không mang theo nhiều tiền mặt đến thế, nên cũng vẫn phải đến ngân hàng rút tiền. Vốn dĩ chị định cùng Bạch Lộ rời khỏi căn hộ rồi mới đi rút tiền cho cô. Nhưng Bạch Lộ lại kiên trì muốn chị đi rút tiền trước: “Em ở đây chờ chị, chị cho em một mình nán lại căn hộ này thêm một lát nữa nhé.”

Nhìn ánh mắt bi thảm của cô, Chương Minh Dao cũng không ép: “Được, vậy tôi đi rút tiền trước đây.”

Một mình đi hết một vòng trong căn nhà như thể bị mộng du, cuối cùng Bạch Lộ đi vào phòng ngủ chính, dùng ánh mắt lưu luyến chậm chậm nhìn quét khắp căn phòng một lượt, tầm mắt dừng lại nơi chiếc gạt tàn thuốc trên tủ đầu giường. Trong gạt tàn có một mẫu thuốc lá lẻ loi, là khi Chương Minh Viễn sau khi nghe tin Tình Tử bị tai nạn xe hút còn dư. Cô bước qua, nhẹ nhàng cầm mẫu thuốc lá lên đặt giữa đôi môi, sau đó châm lửa đốt.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lộ hút thuốc, hút mẫu thuốc người đàn ông yêu dấu của cô hút còn thừa. Nguyên bản mùi thuốc lá là mùi cô ghét nhất, nhưng trong giây phút này, cô lại yêu sâu đậm cái mùi ấy biết bao nhiêu, bởi nó có hơi thở mà người yêu của cô lưu lại. Cô vừa hút, vừa lẳng lẳng rơi lệ, nước mắt bất tri bất giác chảy đầy mặt.

Khi Chương Minh Dao quay lại, Bạch Lộ đã lau khô nước mắt yên lặng ngồi trong phòng khách. Lúc Chương Minh Dao cầm bó tiền giấy đưa ra,

vẫn còn mang theo nghi ngại: “Cô thực sự không cần tấm séc tiền mặt trị giá mười vạn kia à?”

Bạch Lộ lắc lắc đầu, sau khi nhận lấy một vạn tiền mặt thì thận trọng bỏ vào túi xách tay, rồi kéo vali hành lý đi về phía cửa nhà không chút chần chừ. Cô không dám chần chừ, sợ một khi chần chừ thì sẽ không đành lòng rời đi. Bước chân vừa nhanh vừa vội, nước mắt cũng vừa vội vừa nhanh không kém, mỗi bước mỗi hàng lệ, hàng hàng nối tiếp nhau.

Buổi tối, Bạch Lộ tất nhiên ở lại chỗ của Thiệu Dung, hai người chong đèn trò chuyện, tâm sự đến khuya lắc khuya lơ.

Sau khi Thiệu Dung biết được quyết tâm nhanh chóng rời khỏi Bắc Kinh của Bạch Lộ, ngược lại cũng không hề níu giữ: “Đi cũng tốt, thay đổi địa phương bắt đầu lại lần nữa cũng tương đối dễ. Lộ Lộ, chị cũng đang cân nhắc chuyển nhượng lại quán bar về quê nghỉ ngơi một thời gian. mấy năm nay, thực sự mệt mỏi quá rồi, người mệt mà tâm cũng mệt.”

Trên thực tế, từ sau khi quán bar bị Thành phu nhân rắp tâm báo thù một phen, Thiệu Dung cũng có phần nguội lạnh đi. Một cô gái một mình dốc sức làm ăn ở nơi đất khách quê người thực sự rất khó khăn, sơ sẩy một cái là có thể mất trắng như chơi. Mặc dù lần đó dựa vào quan hệ của Bạch Lộ mà biến nguy thành an, nhưng cô biết rõ không phải lần nào cũng sẽ may mắn như vậy. Mặt khác, cô cũng thực sự có phần chán ngán cuộc sống trăng hoa kiểu này rồi. Đường đời dài đằng đẵng, cô không thể cứ đi tiếp như vậy mãi, dù sao cũng phải suy nghĩ tính toán cho nửa đời sau. Ý niệm rửa tay gác kiếm, càng ngày càng hấp dẫn cô mạnh mẽ hơn.

Bạch Lộ cũng ủng hộ suy nghĩ của Thiệu Dung: “Chị Dung Dung, em cũng cảm thấy chị không cần tiếp tục làm công việc này nữa. Kết thúc quán bar rồi về Vô Tích đi. Thời chị em mình còn đi học, chị từng nói cuộc sống lý tưởng nhất là mở một cửa hàng sách, ngày ngày ở cạnh mấy cuốn sách

mà sống. Bây giờ chị đã có năng lực thực hiện lý tưởng đó rồi, còn do dự gì nữa chứ?”

Lời của Bạch Lộ càng củng cố lòng tin của Thiệu Dung, cô không do dự nữa: “Vậy mai chị sẽ lập tức dán thông báo chuyển nhượng. Lộ Lộ, hay là em chờ chị cùng đi đi.”

Nhưng Bạch Lộ lại lắc đầu: “Em xin lỗi chị Dung Dung, em không thể chờ chị được, em đã đồng ý với chị của Chương Minh Viễn ngày mai sẽ rời khỏi Bắc Kinh. Em không thể lại nói mà không giữ lời lần nữa. Với cả, em cũng sẽ không trở về Vô Tích, chị còn có thể về Vô Tích tìm mẹ chị, còn em về tìm ai giờ? Lại luân phiên ở nhà hai chú sao? Người ta có không chê em thừa thãi thì em cũng không muốn lại sống cảnh ăn nhờ ở đậu nữa đâu.”

Thiệu Dung cũng không miễn cưỡng cô, chỉ hỏi: “Vậy em tính đi đâu?”

Giọng cô hoang mang: “Em vẫn chưa biết, ngày mai đến ga tàu hẵng tính. Có khi đến lúc đó em sẽ tung đồng xu quyết định mua vé tàu nào.”

Thiệu Dung thở dài âm đạm: “Lộ Lộ, vậy em hãy đồng ý với chị, bất kể em đi tới đâu, sau khi ổn định phải liên lạc với chị, để chị biết em vẫn bình an.”

Cô dùng sức gật đầu: “Chị Dung Dung, chị yên tâm đi, dù đi đến chân trời góc bể em vẫn sẽ duy trì liên lạc với chị. Trong lòng em, chị giống như chị ruột của em vậy.”

Ánh mắt Thiệu Dung hơi đỏ lên: “Hay là, em cứ cùng chị về nhà luôn đi.”

“Không, bây giờ em lại muốn tới một nơi xa lạ, không ai quen biết em. Chị Dung Dung, chị có hiểu được không?”

“Chị hiểu, chị biết mà, thôi được, em cứ đi đi. Nhớ là cho dù đi tới đâu cũng phải liên lạc với chị.”

Buổi tối cuối cùng ở Bắc Kinh, Bạch Lộ cả đêm không ngủ. Cô mở to mắt nằm trên giường, khóc mãi không thôi, nước mắt ướt đẫm cả bao gối nhỏ. Ban đầu là khóc rấm rứt, từ ban đêm cho đến rạng sáng. Mãi đến khi cổ họng khóc khan tiếng mới không phát ra âm thanh nào nữa.

Sau một đêm dài thút thít khóc, ánh mặt trời sáng lên từng chút một. Bạch Lộ khẽ khàng dậy khỏi giường, để lại cho Thiệu Dung một tờ giấy, rồi kéo vali đến ga tàu. Cô không muốn để chị đi tiễn, ngày trước một thân một mình đến Bắc Kinh, hôm nay cô cũng muốn một thân một mình ra đi.

Tại sảnh bán vé của ga tàu, trước một đồng địa danh lạ lẫm Bạch Lộ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định mua một vé tàu đến Tam Á. Mờ đến với chân trời góc bể, nơi đây bốn mùa đều là xuân.(*). Trốn khỏi Bắc Kinh đang trong mùa đông, đến nương náu miền Nam ấm áp như xuân, đến nơi ranh giới của trời tận cùng của biển, chôn cất mọi chuyện cũ thương tâm hòng bắt đầu lại lần nữa, liệu có đơn giản có dễ dàng hơn không? Cô không biết, nhưng cô muốn thử.

Khi cầm vé lên chuyến tàu đến Tam Á, Bạch Lộ quay đầu nhìn lại lần cuối Bắc Kinh nơi cô đã sống hơn năm năm. Nước mắt đọng đầy: tạm biệt Bắc Kinh, tạm biệt Chương Minh Viễn.

Có lẽ là tạm biệt song không hẹn ngày gặp lại, lần ly biệt này chính là hết duyên kiếp này. Nhưng dù thế nào đi nữa, cái tên Chương Minh Viễn này, cô nghĩ mình sẽ dùng cả đời để khắc ghi trong lòng – khắc ghi mãi mãi.

Sau khi chuyển bay đến Anh Quốc đáp xuống sân bay London, Chương Minh Viễn vừa xuống máy bay tức khắc chạy đến bệnh viện. Chị cả Dĩnh Tử đang định cư ở Canada của Tình Tử đã chạy tới trước, trông chừng ở bệnh viện một tắc không rời. Mặc dù Tình Tử đã tỉnh lại, nhưng vì xương

sống bị thương nên vẫn còn nằm trên giường bệnh không thể động đậy, vừa trông thấy anh lập tức nước mắt vòng quanh: “Minh Viễn...”

Chị Dĩnh Tử khẩn trương ở một bên khuyên nhủ: “Được rồi, đừng khóc nữa. Minh Viễn vừa nghe em bị tai nạn xe liền tức tốc bay sang thăm em, em xem nó nóng ruột vì em chưa kìa. Chỗ gãy xương sống của em được phẫu thuật kịp thời, sẽ không có vấn đề gì lớn, em đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa.”

Có lẽ do kinh hãi quá độ, Tình Tử vẫn cứ vừa nhìn Chương Minh Viễn vừa khóc. Anh ngồi bên mép giường lau nước mắt cho cô, mềm giọng dỗ dành: “Không sao nữa rồi, đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên giúp em từ từ khỏe lên.”

Tình Tử vừa bị tai nạn xe, tinh thần vẫn rất không tốt, sau khi kích động khóc một tràng liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chị Dĩnh Tử bảo Chương Minh Viễn cứ về khách sạn nghỉ ngơi trước: “Chị đã đặt phòng cho em rồi, em ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt lắm rồi, về khách sạn ngủ một giấc điều chỉnh chênh lệch múi giờ đi. Ở bệnh viện em cứ yên tâm, chị sẽ trông chừng.”

Chương Minh Viễn không từ chối, anh quả thực cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng sau khi vào ở khách sạn, anh lại không lập tức đi ngủ điều chỉnh chênh lệch giờ giấc mà vội vã gọi vào di động của Bạch Lộ, người nhận điện lại là chị anh. Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói anh bỗng giật mình, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, chiếc điện thoại này đã không còn nằm trong tay Bạch Lộ, rốt cuộc anh không thể nào liên lạc với cô bằng số này nữa. Không còn cặp điện thoại tình nhân tương thân tương ái, anh cũng đã mất đi người con gái mà mình yêu thương kia.

Bên ngoài cửa sổ dài sát đất, nước sông Thames lững lờ trôi. Chương Minh Viễn đứng ngẩn ngơ bên khung cửa, ánh mắt chăm chú nhìn thật lâu vào dòng sông kia. Bờ bên kia sông, lờ mờ phảng phất như có bóng dáng

mảnh mai của Bạch Lộ. Một bộ váy trắng, như mộng như ảo, càng lúc càng đi xa bên bờ sông nước xanh sương khói mịt mờ.

Trong vô thức, anh bước tới một bước định đuổi theo, cửa sổ thủy tinh im lặng lạnh lùng ngăn cách anh, nhắc nhở anh rằng, đó chỉ là hư không – giờ phút này, cái người cách vời một phương nước biển, chỉ là hình ảnh hư không ảo ảo thực thực trong lòng anh. Mà điều chân thực nhất chính là, trong thế giới của anh, người kia đã vĩnh viễn cách vời một phương ở vùng nước biển. Bất kể xuôi dòng hay ngược dòng, anh đều không có cách nào truy tìm hay đến gần được nữa, hiện thực không cho phép.

Kiên gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương.

Tổ hồi tông chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du tông chi,

Uyển tại thủy trung ương. (**)

(*) 请到天涯海角来，这里四季春常在 (Thỉnh đáo thiên nhai hải giác lai, giá lý tứ quý xuân thường tại), trích trong bài hát “Thỉnh đáo thiên nhai hải giác lai” (Mời đến nơi chân trời góc bể), sáng tác năm 1982, do ca sĩ Thẩm Tiểu Sầm trình bày. Đây là bài hát rất phổ biến bậc nhất ở Quảng Đông cũng như ở Trung Quốc, được chọn làm bài hát quảng cáo cho đảo

Hải Nam và được nhân dân ở đây ghi nhớ đến tận ngày nay. Tam Á là một thành phố thuộc tỉnh Hải Nam. (Nguồn:Baidu)

(**) Bài thơ “Kiêm gia 1” của Khổng Tử, trích trong “Kinh thi”.

Dịch thơ:

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vời một phương.

Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đườn càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.

(Tạ Quang Phát)

GẶP ANH TRONG HÀNG VẠN NGƯỜI

Tuyệt Ảnh Sương Hồn

www.dtv-ebook.com

Chương 9 End

Kinh Trập

Hai tháng sau, Tam Á, Hải Nam.

Hải Nam tháng ba mùa xuân, chính là thời điểm phong cảnh tươi đẹp rực rỡ. Bầu trời xanh thẳm, áng mây trắng toát, ánh nắng vàng ruộm, bãi biển bàng bạc... Mà nước biển xanh ngọc vốn là linh hồn của mọi cảnh đẹp, màu sắc ấy bất kể dưới ánh mặt trời hay trong mưa bụi đều đẹp đến khó lòng hình dung – thế nhưng hết thảy phong cảnh đẹp đẽ này, trong mắt Bạch Lộ đều chẳng khác nào ngày lành cảnh đẹp rỗng tuếch vô dụng. Dẫu có ngàn loại phong tình, nhưng có thể nói với ai đây?

Sáng sớm, ánh nắng ban mai vừa lên đến ngọn cây, Bạch Lộ đã tỉnh giấc. Hai tháng nay cô đều ngủ không ngon, ban đêm cứ chập chập không cách nào đi vào giấc ngủ, nhưng buổi sáng thì luôn tỉnh dậy từ rất sớm. Một người mang đầy tâm sự là người rất khó lòng ngủ ngon. Tuy rằng đã rời Bắc Kinh đến Tam Á bốn mùa như xuân này để làm lại từ đầu, nhưng trái tim cô dường như vẫn dừng lại ở mùa đông Bắc Kinh như cũ, suốt ngày lạnh lẽo thiếu nhiệt độ. Chỉ khi nào nhớ đến một cái tên mới cảm thấy được đôi chút ấm áp, nhưng nỗi buốt lạnh sau ấm áp lại càng giá băng hơn – Chương Minh Viễn, cô thực sự vô cùng vô cùng nhớ anh.

Khi nhớ anh anh tận chân trời

Khi nhớ anh anh gần trước mắt

Khi nhớ anh anh ở trong đầu

Khi nhớ anh anh ngự trong tim(*)

Mỗi lần nghe ca khúc “Truyền kỳ” do Vương Phi hát này, Bạch Lộ luôn ngân ngấn nước mắt. Tưởng như đang lắng nghe tiếng lòng của chính mình, tiếng lòng thay cho tiếng ca. Nỗi cô đơn nhưng nhớ như vầy, tự thuở ban sơ của ban sơ, căn nguyên chính là vì đã nhìn người kia nhiều hơn một lần giữa đám đông con người.

Cô không biết cần thời gian bao lâu mới có thể làm nhạt đi nồng độ nhớ nhưng kiểu này. Có lẽ sau rất nhiều rất nhiều năm, khi cô lại nhớ đến anh mà có thể mỉm cười như gió thoảng mây trôi, mặc dù trong nụ cười không tránh khỏi vẫn còn vương vấn chút băng khuâng cùng phiền muộn, nhưng đã có thể băng khuâng phiền muộn một cách thỏa mãn tràn đầy – bởi vì cô sẽ không hối hận đã từng yêu anh, tình yêu của anh là một ngôi sao lấp lánh trong sinh mệnh của cô, mãi mãi tỏa sáng rạng rỡ trên bầu trời ký ức của cô.

Dù sao cũng ngủ không được, Bạch Lộ dứt khoát rời giường không ngủ nữa. Xé một tờ lịch, cô phát hiện hôm nay là tiết Kinh Trập, một trong hai mươi bốn tiết khí. Còn nhớ hồi nhỏ, cô còn bé xíu tò mò hỏi ba cái gì gọi là Kinh Trập? Ba nói cô hay, mùa đông đã qua, sau khi thời tiết ấm lại thì sấm mùa xuân bắt đầu đánh, đánh thức côn trùng ngủ đông ẩn náu trong bùn đất. Chúng vui mừng hoan hỉ chui ra khỏi mặt đất kêu râm ran, gọi những bông hoa xinh tươi bừng nở, gọi mùa xuân tươi đẹp đến – đấy gọi là Kinh Trập.

Nhìn thấy hai chữ Kinh Trập trên lịch, Bạch Lộ càng thêm đa cảm. Tiết trời vừa sang Kinh Trập, mùa xuân liền ủa đến từ bốn phương tám hướng, mưa xuân gió xuân hoa xuân cỏ xuân đều nhộn nhịp tới dự ước hẹn ngày xuân. Nhưng mà, thế giới của cô vẫn còn trong mùa đông, khắp nơi băng phong tuyết tủa.

Không muốn một mình ở lại trong phòng thuê mà sầu não, Bạch Lộ ra khỏi nhà đi làm sớm. Sau khi đến Tam Á, cô vẫn như cũ tìm công việc làm nhân viên cho một cửa hàng chuyên doanh thuê chữ thập. Mỗi ngày ở cửa

hàng dạy khách thuê hoa, cô có thể thay khách hoàn thành tác phẩm thuê. Cô thuê càng ngày càng đẹp, có vài khách không có thời gian tự thuê đều thích cô làm thay. Cô không từ chối bất kỳ ai, có bao nhiêu nhận bấy nhiêu. Đến bà chủ cũng lấy làm kỳ lạ với năng suất cao chất lượng cao của cô. Không ai biết, cô cần sự bận rộn cần mẫn thuê thuê không ngừng nghỉ như vậy để lấp đầy những ngày tháng trống rỗng của mình, làm khuây khỏa nỗi thống khổ trong nội tâm.

Ngày đó khi tiễn Chương Minh Viễn ở sân bay, trái tim cô như thể bị ngàn vạn mũi tên đâm xuyên, bị thương đến vỡ nát. Khi thuê thuê, từng đường kim mũi chỉ tỉ mỉ tinh tế giống như cô đang chữa thương cho bản thân, từng chút từng chút vá lại trái tim chẳng chịt vết thương kia.

Hôm nay Bạch Lộ đến cửa hàng sớm một tiếng, sau khi mở cửa tiệm quét tước dọn vệ sinh một chút liền ngồi xuống thuê một bức hoa khai phú quý hình hoa mẫu đơn dài hai mét. Trong bức tranh này có tám hoa chín nụ, hoa và nụ mẫu đơn đủ các hình dạng khác nhau, màu sắc rực rỡ. Khi cô đang cúi đầu chuyên chú tỉ mỉ thuê một bông mẫu đơn màu vàng, trên khung thuê đột nhiên xuất hiện một bóng hình.

Giật mình, cộng thêm chấn động, Bạch Lộ nhìn chăm chăm thật lâu vào bóng người chiếu trên bức tranh mẫu đơn không dám ngẩng đầu. Chỉ sợ vừa ngẩng đầu, trước mặt trống không rỗng tuếch, chẳng qua chỉ là một màn ảo giác của bản thân. Bóng người dường như muốn chứng thực mình là vật sống chứ không phải ảo giác, còn di chuyển dần về phía trước.

Một cách khó tin, cô ngẩng đầu từng chút một, trong phạm vi tầm mắt trước tiên xuất hiện một đôi giày, một đôi giày bằng da thật bám đầy bụi đất rõ ràng bị chủ nhân bỏ bê đã lâu, đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, tựa như hai chú chim màu xám mệt mỏi. Hướng lên trên nữa là quần jeans màu xanh cùng áo sơ-mi trắng, hướng lên nữa – khuôn mặt với đường nét rõ ràng mắt mũi sắc sảo của Chương Minh Viễn đang đối diện với cô, đôi môi

đẹp vừa cong vừa đầy đặn đang khẽ mỉm cười, trong nụ cười mang theo một loại thâm tình không nói nên lời.

Anh đứng sờ sờ trước mặt mỉm cười với cô như vậy, cô vẫn sợ chỉ là ảo giác. Run rẩy vươn một tay ra định chạm vào má anh hòng kiểm chứng, nhưng lại do dự mà chột ngưng. Nếu đây thực sự là ảo giác, vậy thì cô vừa chạm vào xong, nói không chừng anh sẽ biến mất trong chớp mắt tựa như bọt khí bảy màu.

Cánh tay do dự lại bị anh bắt chột nắm chặt lấy, chậm rãi áp lên khuôn mặt cô những muống vuốt ve. Da thịt nhẵn nhụi ấm nóng được lòng bàn tay áp lên nhắc nhở cô, anh đang tồn tại chân thực, không phải ảo ảnh.

Vẫn còn sợ tương phùng chỉ là giấc mộng, cô nhỏ giọng thì thầm như thể nói mơ: “Minh Viễn, thực sự là anh sao? Làm sao anh tìm được tới đây?”

Giọng nói của anh vừa chất chứa yêu thương vừa mang theo nụ cười: “Mặc dù em trốn rất xa, trốn đến tận chân trời góc bể, nhưng anh đã hạ quyết tâm phải tìm em, cuối cùng cũng tìm được.” Thời gian không phụ kẻ rong chơi, tình yêu tương tự cũng không phụ người có tâm.

Nước mắt bắt đầu sóng sánh trong mắt. Cô vừa cảm động vừa cảm thương: “Anh còn tìm em làm gì chứ? Anh chẳng bao lâu nữa sẽ phải kết hôn với Tình Tử. Phải rồi, tình trạng thương tích của cô ấy thế nào rồi? Có tốt không?”

Đôi mắt anh sáng lấp lánh: “Anh với Tình Tử đã hủy bỏ hôn ước rồi. Vết thương của cô ấy cũng đã hồi phục rất tốt.”

Cô chấn động giật mình: “Cái gì? Anh vẫn khẳng khẳng muốn hủy hôn ước với cô ấy à! Sao anh có thể làm vậy chứ.”

“Không phải anh khẳng khẳng muốn hủy hôn ước với cô ấy, mà là cô ấy chủ động đề xuất muốn hủy hôn ước.”

“Tại sao?”

“Vì khi Tình Tử bị tai nạn xe, trong xe không phải chỉ có một mình cô ấy, còn có một bạn học nam cùng trường. Đêm đó hai người cùng nhau lái xe đến London chơi đêm bình an.”

Cô lập tức hiểu ra, cực kỳ bất ngờ: “Ý anh là... Tình Tử và anh bạn học kia... hai người họ yêu nhau?”

Anh gật đầu: “Trên thực tế, khi anh đang không biết nên đề xuất hủy hôn ước với Tình Tử như thế nào, cô ấy cũng đang khổ não không biết có cần hủy hôn ước với anh hay không. Em xem, nếu sớm biết vậy, anh căn bản không cần phải chịu nỗi khổ chia ly này.”

Chương Minh Viễn đến Anh gần nửa tháng mới biết đêm đó không phải một mình Tình Tử bị tai nạn xe, khi ấy trong xe còn có một người đàn ông nữa. Người đàn ông ngồi trên ghế lái bị thương rất nghiêm trọng, vết phanh xe ở hiện trường lại có chỗ không bình thường.

Nó thể hiện người lái trước khi hướng sang trái bảo vệ bản thân theo bản năng đột nhiên lại dùng sức đánh tay lái, khiến vị trí của mình chịu lực đâm lớn nhất, nhờ đó bảo vệ người ngồi ở ghế lái phụ.

Vì bảo vệ Tình Tử mà bị trọng thương, người đàn ông kia sau khi nhập viện vẫn luôn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt hôn mê bất tỉnh. Đợi đến khi anh ta tỉnh cuộc cũng tỉnh lại, câu đầu tiên liền hỏi một cách khó nhọc: “Tình Tử không sao chứ?”

Khi người nhà của anh ta đem câu này nói lại cho Tình Tử, cô lập tức sụp đổ khóc lớn thất thanh: “Em phải đi gặp anh ấy, em nhất định phải đi gặp anh ấy, chị, cầu xin mọi người đẩy em tới gặp anh đi.”

Chị cả Dĩnh Tử của Tình Tử trước đó khuyên cô rất nhiều, bảo cô giấu chuyện này với Chương Minh Viễn, không được cho anh biết cô đã đem

lòng yêu người đàn ông khác, không được làm tổn thương tình cảm của anh. Thế nhưng đến nước này cô hoàn toàn không kiêng dè gì nữa, cô nhất định đòi đi gặp người đàn ông đã không tiếc dùng tính mạng bảo vệ mình.

Khi Chương Minh Viễn đến bệnh viện phát hiện phòng bệnh trống không thì hết hồn, chị Dĩnh Tử cũng tự biết không thể giấu anh được nữa, chỉ có thể thở dài nói: “Về phía Tình Tử phát sinh một số chuyện, đợi nó tự mình nói với em đi.”

Sau khi Tình Tử được đẩy về phòng bệnh thì nói chuyện với Chương Minh Viễn một hồi, vô cùng áy náy và có lỗi nói anh hay, thực ra từ một năm trước cô đã đem lòng yêu một người bạn học cùng trường đến từ Hồng Kông tên Trịnh Hạo Nhiên. Cảm giác ở bên Trịnh Hạo Nhiên cô chưa bao giờ có được khi ở bên anh. Lúc này cô mới biết, tình yêu bản thân tự cho là đúng trước đây thực ra căn bản không phải tình yêu, chỉ ít ở anh cô chưa từng thể nghiệm thứ tình yêu nồng nàn như lửa cháy ấy. Tình cảm giữa hai người thực ra giống như anh em hơn, thân thuộc lẫn nhau, nhưng vẫn còn cách tình yêu một khoảng nóng bỏng cùng say đắm.

Cô bắt đầu hối hận đã đính hôn trước đó, nhưng lại không tiện đề xuất hủy bỏ hôn ước. Tất cả người thân cùng bạn bè đều biết Chương Minh Viễn là đối tượng cô yêu đắm đuối bấy lâu nay. Cô mất nhiều thời gian tâm tư đến vậy cuối cùng mới đính hôn với anh, nhưng bây giờ lại muốn đổi ý, khó tránh khỏi gây cho người khác cảm giác sớm biết có hôm nay hà tất trước kia phải làm thế, giờ này mới nói không yêu anh, lúc trước tại sao lại một mình theo đuổi không buông?

Mà cô làm thế nào đi nói với Chương Minh Viễn chuyện này đây? Nói em không yêu anh nữa không muốn kết hôn với anh nữa, cô thực sự không thể mở miệng như vậy. Cô rất hiểu Chương Minh Viễn, biết rằng anh vẫn luôn thiếu nhiệt tình đối với con gái, nhiều năm đến vậy mới thực sự bị cô làm cảm động. Cô khiến anh đối mặt với chính mình thừa nhận sự thật, quyết định muốn cưới cô làm vợ suốt đời suốt kiếp, nhưng cô lại thành linh

đề xuất muốn chia tay, điều này bảo anh làm sao tiếp nhận đây? Cô không thể làm tổn thương anh như thế.

Do đó, dẫu cho đã hối hận, Tình Tử lại chậm chạp không có cách nào hạ quyết tâm hủy bỏ hôn ước này. Cô không thể mở miệng, bèn thử nói với chị hai xem sao, chị hai cũng nghiêm mặt răn tiếng muốn cô bỏ ý niệm này đi. Tháng chín Chương Minh Viễn lại bất chấp vạn dặm xa xôi đến Anh thăm cô, bộ dạng phong trần mệt mỏi khiến cô vô cùng áy náy. Khi anh nói đùa rằng đến kiểm tra, hỏi cô liệu có gian dối gì không, cô kích động suýt chút nữa kể hết mọi chuyện cho anh biết. Nhưng lời đến bên miệng vẫn bị nuốt xuống, gượng cười hỏi ngược lại anh có chung chủ không?

Khi ấy anh vừa cười vừa nói: “Em còn không hiểu anh sao? Anh mà gian dối, em biết trước giờ anh không có nhiệt tình gì với con gái mà.”

Cô vẫn duy trì vẻ cười trên mặt không đổi, nhưng nụ cười đã có phần cứng nhắc: “Em biết, ngoài em ra, anh chưa từng nhiệt tình, chưa từng nghiêm túc với cô gái nào hết.”

“Đúng vậy, ngoại trừ em, anh chưa từng nhiệt tình, chưa từng nghiêm túc với cô nào hết.”

Cô gắng sức gật đầu, cái gật đầu này giống như keo cường lực giữ lại mọi lời nói chưa kịp ra khỏi miệng, thậm chí một chữ cũng không thể nào thốt ra.

“Xin lỗi, Minh Viễn. Giờ em thực sự không còn cách nào khác, hai người đàn ông tốt cuộc em vẫn phải làm tổn thương một, không phải anh thì là anh ấy. Xin hãy tha thứ cho em đã chọn làm tổn thương anh, bởi anh ấy đã vì em mà bị thương nặng đến vậy, dù thế nào đi nữa em cũng không thể làm tổn thương anh ấy thêm nữa, nếu anh không thể tha thứ cho em, vậy cứ đánh em mắng em cũng được. Nhưng hôn ước của chúng ta thực sự không

thể nào tiếp tục, nếu sau này anh cũng toàn tâm toàn ý yêu một người nào đó, đến khi ấy có lẽ anh sẽ có thể hiểu và thông cảm cho em.”

Lời Tình Tử khóc lóc giải bày khiến Chương Minh Viễn nghe mà sững người. Sững sờ qua đi, ánh mắt u sầu ảm đạm nhiều ngày qua của anh đột nhiên bừng sáng quang rạng, tựa như nắng mới đầy ắp sớm mai.

Nhìn Tình Tử, giọng nói của anh đặc biệt ôn hòa: “Tình Tử, thực ra bây giờ anh đã có thể hiểu và thông cảm cho em. Bởi vì trong một năm qua em ở Anh, anh cũng toàn tâm toàn ý đem lòng yêu một cô bé, cho nên, em không cần nói xin lỗi với anh. Việc hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta bất kể đối với em hay với anh đều không phải thương tổn, mà là cách tốt nhất giúp hai chúng ta đều có thể gỡ bỏ trói buộc hưởng thụ tình yêu.”

Nước mắt trên má Tình Tử còn chưa khô, nhưng vẫn ngậm nước mắt mà nhoèn miệng cười, tựa một đóa phù dung còn ướt sương nở rộ long lanh. Mỗi hôn ước mà cả hai người đều đau khổ sâu sắc muốn từ bỏ, còn tưởng khó tránh khỏi sẽ gây ra tổn thương lớn lao cho đối phương. Nào ngờ, dấu chấm kết thúc lại được vẽ nên khiến cục diện hoàn toàn thay đổi ai nấy đều hoan hỉ như thế.

Chương Minh Viễn và Tình Tử hòa bình hủy bỏ hôn ước, hiện tại Tình Tử và Trịnh Hạo Nhiên mà cô yêu cùng ở Anh tiếp tục trị liệu về sau, hai người tổ chức một nghi thức đính hôn nhỏ trong bệnh viện, chuẩn bị khi thương tích khỏi hẳn sẽ chính thức cử hành hôn lễ.

Bất ngờ, kinh ngạc, vui mừng, kích động... Tin tức không lường được này khiến trái tim Bạch Lộ không nhận được mà nhảy nhót mừng rỡ khôn xiết, nước mắt cô lại bắt đầu đọng đầy hốc mắt như triều dâng.

Anh đưa tay ôm cô vào lòng: “Không cần khóc, sau này anh sẽ không làm em khóc nữa.”

Nằm trong vòng ôm ấm áp quen thuộc, cô nín khóc mỉm cười: “Làm sao anh tìm được em?”

“Em không biết anh tìm kiếm vất vả cỡ nào đâu, hồi đó em không nên rời Bắc Kinh nhanh như vậy. Nếu em chịu nghe lời anh, ở lại chờ anh từ Anh về, tin tức tốt lành này sẽ không phải chờ đến hơn hai tháng mới nói được với em.”

Sau khi đạt được sự thông cảm lẫn nhau với Tình Tử ở Anh Quốc, Chương Minh Viễn tức tốc gọi điện bảo Âu Vũ Trì giúp anh đi tìm Bạch Lộ. Thế nhưng cô đã sớm rời khỏi Bắc Kinh, biến người mênh mông, tựa như một giọt sương không biết đã dung nhập ở phương nao? Mà Thiệu Dung cũng đã đem quán bar sang tay rời đi, thành Bắc Kinh rộng lớn như vậy cũng không tìm được đầu mối hay người nào có liên quan đến cô. Nóng lòng không thôi, anh thậm chí còn bảo Âu Vũ Trì đi tìm Dương Quang, hỏi cậu ta xem liệu có địa chỉ hay phương thức liên lạc với Bạch Lộ hay không, nhưng lại được cậu ta cho hay hai người đã không còn qua lại từ lâu.

Cuối cùng Chương Minh Viễn chỉ có thể nhờ một phòng ban hữu quan ở Vô Tích nghĩ cách tìm ra nhà của chú nhỏ cô, định nhờ đó nghe ngóng được tin tức của cô. Vô Tích nói lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, người cùng tên cùng họ không có một ngàn thì cũng tám trăm. Tốn hàng đồng sức lực cuối cùng mới liên lạc được với chú nhỏ của cô, thế nhưng hỏi ra cũng chẳng ai hay: “Cái gì, Bạch Lộ không ở Bắc Kinh ư, chúng tôi không hề hay biết gì cả.”

Khoảnh khắc đó Chương Minh Viễn quả thực nản lòng cực độ, may thay, chú nhỏ của Bạch Lộ bảo đi hỏi chú lớn của cô xem sao. Tuy chú lớn cô cũng không có tin tức của cháu gái, nhưng lại nhắc đến Thiệu Dung nhà hàng xóm trước đây có quan hệ thân thiết với Bạch Lộ đã trở về từ Bắc Kinh, hay là đi hỏi xem cô ấy có biết không.

Vừa nghe thấy tên Thiệu Dung, ánh mắt Chương Minh Viễn lập tức sáng lên. Anh biết tìm được Thiệu Dung nhất định sẽ có hi vọng tìm được Bạch Lộ. Mà Thiệu Dung quả nhiên cũng không làm anh thất vọng, sau khi hỏi rõ biết anh đã hủy hôn ước với vợ chưa cưới, lập tức mỉm cười đem phương thức liên hệ với Bạch Lộ viết ra cho anh. Anh không chần chờ tức tốc chạy đến Tam Á suốt đêm, quyết tâm muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

“May mà tìm được Thiệu Dung, nếu không trời đất bao la thực sự không biết đi đâu tìm em nữa.”

Trong lòng ngọt ngào vô cùng, nhưng miệng Bạch Lộ lại cố ý nói ngược: “Không tìm được thì không tìm được thôi, con gái đẹp hơn em dù sao cũng còn cả đồng.”

Anh cúi đầu hôn lên trán cô một chút: “Không được, tìm không thấy thì từ từ tìm, một ngày nào đó sẽ tìm được thôi. Mặc dù con gái đẹp hơn em còn cả đồng, nhưng anh lại cứ thích mỗi mình em. Vì khát nước ba ngày nên chỉ muốn giữ một gáo để uống(**). Em xem, công sức không phụ lòng người, rốt cuộc đã bị anh tìm ra rồi.”

Nghe được lời âu yếm làm rung động lòng người đến thế, Bạch Lộ chỉ cảm thấy cả người mình sắp say cả rồi, say trong ánh nắng tháng ba rực rỡ, say trong gió nam ấm áp triền miên của ngày xuân... Kinh Trập, thực sự là một ngày đẹp trời, một tiết khí tốt lành. Côn trùng ngủ đông đều tỉnh giấc, vui mừng hứng khởi chui ra khỏi bùn đất cất tiếng kêu râm ran, cuối cùng đã gọi được mùa xuân đến muộn này trong đời cô.

HẾT

(*) Lời bài hát “Truyền kỳ” của Vương Phi. (Click vào tên bài hát để nghe)

(**) Trích một câu trong “Hồng Lô Mộng”.

iu anh Minh Viễn.

Mà cái chị Bạch Lộ này trốn đi nhanh thế

Chị chờ anh Viễn thêm 1 time thì có phải là 2 ng` sớm đc Hp rùi ko.

Báo hại anh Viễn tìm suốt mấy tháng trời.

Dù sao cũng kết thúc happy.

Cảm ơn bạn post nha.

cũng được nhưng vẫn còn thiếu đặc sắc, cảnh gặp nhau cuối cùng không khiến mình đau tim như tưởng tượng, hihi, dù sao cũng cảm ơn người post nha

Truyện hay, nhưng kết có vẻ hơi vội. Thanks!

cô ấy ban đầu cũng định chờ đợi nhưng mà biế tình tử bị tai nạn nên nghĩ là ko còn cơ hội với Minh Viễn nữa. mí lại Minh Dao chờ canh chừng cô ấy đi khỏi mà. mình chỉ thấy đang tiếc 1 chút là Dương Quang đến cuối cùng vẫn tưởng nhỏ manh manh kia cứu anh ta. đán ghét là nhỏ manh manh đó mạo nhận như thế mà còn kên kên

Cái kết này mình đọc cảm thấy k hỉu cho lắm kể ra hết có vẻ hay hơn ~!

cái kết đơn giản quá. hơn nữa nên làm cho mẹ Dương Quang và Ninh Manh hối hận vì những gì bọn họ làm với Bạch Lộ. còn đoạn Bạch Lộ tìm đủ mọi cách cứu Dương Quang thì yếu đuối quá, đọc đoạn đó thực sự bức mình. dù sao cũng cảm ơn bạn đã post truyện :D

au ơi. Truyện hay quá (bây giờ em mới biết mà đọc)

au cho em edit thành ver của HunHan nhé. (HunHan của EXO ạ)

Mình không hiểu bạn nói gì. :-o Bạn vui lòng dùng ngôn ngữ xì tin
nhé. ;)